

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LYSSA KAY
ADAMS

AŞIK
ERKEKLER
SÖZ VER BANA

İKİ ESKİ DOST VE KAYBOLAN BİR AŞK...

Çocukluklarından bu yana arkadaş olan Vlad ile Elena'nın hikâyesi Rusya'da başlamıştır. Ancak karşılıklı yanlış anlamalar yüzünden, yıllar önce evlenmelerine rağmen birbirlerinden uzaklaşmışlardır. Elena, Vlad'in ona olan sevgisinden çok, sadece yardım etmek için evlendiğini düşünür; Vlad ise, Elena tarafından sevilebileceğine hiçbir zaman inanmamıştır. Duygusal boşluğunu, Âşık Erkekler Kitap Kulübü'ndeki arkadaşlarının desteğiyle doldurmaya çalışan Vlad, kulüpte okuduğu aşk romanlarıyla yaralarını iyileştirmeye çalışır.

YENİ BİR BAŞLANGIÇ...

Kavuşmaları ikisi için de imkânsızdır artık. Fakat hayat, bu iki yaralı kalp için yeniden bir araya gelecekleri bir şans yaratır. Bir kaza sonucu yolları yeniden kesişen Vlad ve Elena, birlikte yaşamaya başlarlar. Acaba bu iki genç âşığın, geçmişin gölgelerinden sıyrılıp birbirlerine kalplerini açmaları için hâlâ bir şansları var mı?

YOKSA ARALARINDAKİ AŞK, BU SAVAŞTAN SAĞ ÇIKAMAYACAK KADAR YIPRANDI MI?

MASAL
PEREST

KDV den muaf

nemesiskitap.com

nemesiskitap | nora | masalperest

9 786256 755956

ÂŞIK ERKEKLER SÖZ VER BANA

LYSSA KAY ADAMS

Çeviren: Semahat Orhan

NEMESİS
KİTAP

Düzenleme
Ny.ozlem

GEÇMİŞ

Altı ay önce

Birileri altına sıçana kadar her şey eğlenceli ve oyun gibiydi.

Ve ilk defa, Vlad Konnikov suçlu değildi.

Neyse ki o ne yapacağını biliyordu. Çünkü Vlad'in –gerçekten Rus olduğu için arkadaşlarının ona taktığı isimle Rus'un– yakın zamanda teşhis konulan talihsiz bir gastrointestinal* felaketler geçmişi vardı. Artık resmi bir glüten alerjisi olan ve ara sıra huzursuz bağırsak sendromu belirtileri gösteren bu adam evden asla acil durum çantası olmadan çıkmıyordu.

Ve *bu*, kesinlikle acil bir durumdu.

Vlad, arkadaşının düğününde sağdıç olduğu balo salonunun beş kat yukarısındaki otel odasından çantasını aldı ve koşarak asma kata geri döndüğünde ana tuvaletin kapısında nöbet tutan başka bir sağdıç buldu.

“Hâlâ kötü mü?” diye sorduğunda yoğun aksanı her zamankinden daha belirgindi çünkü nefes nefeseydi ve hâlâ biraz çakırkeyifti. Ne de olsa bu bir düğündü ve midesine lanet olsun ki o bir Rus'tu. Ruslar düğünlerde içki içerdi.

* Ağız, yemek borusu, mide ve bağırsaklar gibi organları içeren, sindirim sistemiyle ilgili anlamına gelmektedir. (ç.n.)

“Kötü,” dedi sağdıç ve *country* müzik yıldızı Colton Wheeler. “Tam makineli tüfekten bahsediyoruz.” Colton silah saplarını taklit etmek için ellerini kaldırarak hızlı bir *zort zort zort* sesi çıkardı. “Yerinde olsam henüz içeri girmezdim.”

“Girmek zorundayım. O asıl sağdıç. Konuşma yapması gerekiyor.”

“Konuşmayı tuvaletten yapmadığı sürece bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini düşünmüyorum.”

Ayakkabıların fayans zeminde çıkardığı ses Vlad’in arkasına dönmesine neden oldu. Damat Braden Mack kayarak durdu. “Kardeşim ne cehennemde?”

Colton yüzünü buruşturdu ve başparmağını kıvrıp omzunun üzerinden içeriyi gösterdi.

“Hâlâ mı?” Mack ellerini başının üzerinden geçirdi ve muhtemelen saçlarını mahvettiğini fark ederek küfretti. Saçları konusunda çok hassastı. “Tanrım, ne yedi bu böyle?”

Vlad omuz silkti. “Büyük ihtimalle peynir.”

Peynir, Vlad’in de baş düşmanıydı, ta ki öyle olmadığını anlayanaya kadar. Sadece yanlış peynir türlerini ve yanlış peynirli yiyecekleri yiyordu. Artık sıkı bir beslenme düzeni ve günlük bir ilacı vardı, dikkatli olduğu sürece istediği kadar peynir yiyebiliyordu. Resmen artık yeni bir adamdı.

“Ne yapacağımı biliyorum,” dedi Vlad. Acil durum çantasını açarak bir kutu nane çayı poşeti çıkardı ve Colton’a uzattı. “Çabuk ol. Git ve otel görevlilerinden birine bundan bir fincan çay yapmasını söyle.”

Colton kutuyu inceledi. “Ciddi misin?”

“Git işte.” Vlad omuzlarını titreterek boynunu gerdi. “Tamam. Hazırım. İçeri giriyorum.”

Colton teslim olur gibi ellerini yukarı kaldırdı. “Burun senin burnun.”

Mack smokin ceketini çekiştirerek, “Ben de seninle geliyorum,” dedi. “O benim kardeşim. Bununla başa çıkabilirim. O küçük bokla birlikte büyüdüm ben.”

**“Büyük bok,” diyen Colton elleri hâlâ havada yana çekildi.
“Güven bana. Büyük bok.”**

Vlad ağır kapıyı iterek açtığında kapı gıcırdadı. “Liam?” diye nazikçe sordu ve şüphelisine yaklaşan bir rehine arabulucusu gibi kabin sırasına yaklaştı. “Ben Vlad. Mack’le birlikteyim.”

“Gidin buradan,” diye inleyen bir cevap geldi.

Vlad sessizce son kabini işaret etti. Mack başarıyla onayladı, yaklaşırken yüzünü buruşturuyordu.

“Orada işler nasıl gidiyor dostum?” diye sordu Mack.

Liam başka bir inlemeyle cevap verdiğinde Mack elinin tersiyle kahkahasını bastırdı.

“Onu rahat bırak,” diye fısıldadı Vlad. “Bağırsak sorunu yaşamak hiç de eğlenceli bir şey değil. Sandığın gibi komik de değil.”

“Haklısın dostum,” dedi Mack doğrularak. “Seninle bu yüzden çok dalga geçtik. Artık daha iyi hissetmene çok sevindim.” Mack smokin gömleğinin üzerinden Vlad’in karnına vurdu. Tek kaşını kaldırıp geri çekildi. “Lanet olsun, adamım. O gömleğin altında çelik mi saklıyorsun?”

Mack'in elini iten Vlad, "Ben profesyonel bir sporcuyum," dedi. "Bunun altında ne olduğunu sanıyordun?"

Vlad, Nashville profesyonel hokey takımında savunma oyuncusuydu ve bu sayede yıldızlarla dolu bu ekiple tanışıp arkadaş olmayı başarmıştı. Colton açık ara en ünlüleriydi, ama tüm ekip Nashville'in önde gelenlerinden oluşuyordu. Vlad düğündeki tek profesyonel sporcu bile değildi. Diğer üçü –Gavin Scott, Yan Feliciano ve Del Hicks– Nashville Birinci Lig beyzbol takımının üyeleri idi ve Malcolm James yerel NFL takımında futbol

oynuyordu. Vlad'in hokey oynamak için Amerika'ya göç etmesinden bu yana geçen altı yıl içinde, bu çocuklar hayatının en iyi arkadaşları haline gelmişlerdi ve Mack, Âşık Erkekler Kitap Kulübü aracılığıyla hepsini bir araya getiren yapıştırıcı görevini görmüştü. Birlikte, nasıl daha iyi erkekler olabileceklerini öğrenmek için kadınlar tarafından yazılmış aşk romanları okuyorlardı. Bu grup, bu adamlar, kitaplar Vlad'in hayatını değiştirmişlerdi. Kardeşinin gecenin en önemli kadeh kaldırmasını kaçırmasına izin vererek Mack'i hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Liam kabinin içinden, "Buna inanamıyorum," diye inledi. Bunu, Mack'in dehşet içinde geri çekilmesine neden olan bir ses izledi. "Ne yapacağım ben?"

Vlad kabin kapısının diğer tarafında dayanışma hissiyle dikiliyordu. Yıllardır arkadaşları arasında boruları tıkama ihtimali en yüksek adam olarak bilinirdi. Bu üzü geride bıraktığı için mutluydu. Kendi vücuduyla sürekli savaş halinde olmanın nasıl bir şey olduğunu kimse anlamıyordu. Evet, evet, kötü zamanlanmış bir osuruktan daha komik bir şey yoktu, tabii bunu yapan siz değilseniz. Halka açık bir yerde olmanın ve görünürde umumi bir tuvalet yokken aniden içinizin uyarıyla sıkışmasının yarattığı panik gibisi yoktu. "Yardım edebilirim," dedi lafı dolandırmadan.

"Burada kalmak zorunda değilsin," dedi Liam. "Aslında, kalmamam tercih ederim."

"Arkadaşlar, arkadaşlarının tek başlarına bağırsak ağrısı çekmesine izin vermezler."

Liam, "Aslına bakarsan verirler," diyerek inledi. "Git buradan."

"Sen damadın kardeşisin. Sağdıcsın. Kadeh kaldırmak zorundasın."

"Yapamam." Bunu kanıtlayan bir ses çıkardı.

Vlad empati kurarak yüzünü buruşturdu. Acil durum çantasını açtı ve bir şişe uçucu bitki yağı çıkarıp kabin kapısının altından içeri kaydırıldı.

“Bundan biraz karnına sür.”

“Acıyan lanet olası göt deliğim!”

“Bu krampları hafifletecek,” dedi Vlad. “Güven bana.”

Sonra Vlad bir paket hızlı etkili Imodium* tableti çıkarıp kabinin altından içeri gönderdi. “Hemen bunlardan iki tane iç. Hemen etki etmeyecekler ama yardımcı olacaklar.”

Parlak siyah ayakkabı içindeki bir ayak, paketi sürükleyerek gözden uzaklaştırdı. “Sağ ol, dostum.”

Son olarak Vlad yepyeni bir erkek iç çamaşırı paketi çıkardı ve kabinin altından kaydırdı. “Ne olur ne olmaz,” diyerek ayağa kalktı.

Kapı hızla açıldı ve içeri Colton girdi, uzattığı elinde bir fincan vardı, yüzüne de bir peçeteyi maske gibi bağlamıştı.

“İşte naneli kaka çayınız.”

Kaşlarını çatan Vlad fincanı Colton’ın elinden aldı. “Liam,” dedi sakın bir şekilde. “İçmen için tezgâhın üzerine biraz çay bırakıyorum. Bağırsaklarını rahatlatacaktır.”

“Mack,” diyerek inledi Liam. “Kadeh kaldırma işini ne yapacağım ben?”

“Kendini daha iyi hissedersen daha sonra yapabilirsin.”

“Evet, o konuda,” diyen Colton’ın sesi peçeteden dolayı boğuk çıkıyordu. “Liv dışarıda. Neler olduğunu bilmek istiyor.”

Mack ve Vlad aynı anda gerildi. Liv, Mack’in geliniydi ve gruptaki her erkeğin ödünü koparan inanılmaz, belalı bir kadındı. Görünüşe göre en çok da Liam’inkini koparıyordu.

Mack ellerini Vlad’in omuzlarına koydu. “Canın kadeh kaldırmak istiyor mu?”

Vlad’in midesi sıkıştı. “B-benim mi?”

“Kardeşimin yerini doldurmasını tercih edeceğim başka birini düşünemiyorum, dostum.”

* Imodium: İshal tedavisinde kullanılan bir ilaç. (e.n.)

“Ben... Ben hiçbir şey yazmadım,” dediğinde, gözyaşları gözlerini bulanıklaştırmış, sesi de kalınlaşmıştı. Grupta bilinen bir diğer özelliği de buydu; aniden gelen duygu gösterileri. Bu onun içindeki Rus’tu. Buna engel olamıyordu ve bunu tedavi edebilecek ne bir ilaç ne de bir teşhis vardı. Düğünlerde, kitaplarda, şarkılarda, reklamlarda, sevimli hayvan gördüğünde ağlardı. Ama bu? Mack’in düğününde kadeh kaldırmak mı? Asla sonunu getiremezdi.

Mack elini Vlad’in boynuna dolayarak sıktı. “Aklına ne gelirse söylemenden onur duyarım. Kimsenin senin gibi bir kalbi yok.”

Vlad bir damla gözyaşını sildi. “Onur duyacak olan asıl benim.”

Liam’ın çıkardığı sesle bu hassas an aniden sona erdi.

Mack, “Belki de buna dışarıda devam etmeliyiz,” diye önerdi.

Vlad başıyla onaylayınca Mack, Liam’a seslendi. “Seni kontrol etmek için sonra geleceğiz, tamam mı?”

Liam, “Seni seviyorum ağabey,” derken inledi.

“Ben de seni seviyorum...”

Bir diğer ses, kapıya kadar koşmalarına neden oldu.

Dışarıda gelinliğini giymiş olan Liv kollarını kavuşturmuş, volta atıyordu. “Nihayet,” dedi ellerini havaya kaldırarak. “İçeri girmek üzereydim. O iyi mi?”

“Olacak,” dedi Vlad. “Ama bir süre için değil.”

Mack, Vlad’in sırtını sıvazladı. “İlk kadeh kaldırışı Vlad yapacak, böylece işleri devam ettirebiliriz.”

Liv’in yüzü, Mack’in ona âşık olmasının nedeni olduğunu bildiği türden bir gülümsemeyle yumuşadı. Sert dış görünüşünün altında, genç kadın bir civciv kadar yumuşaktı. Kollarını Vlad’in göğsüne doladı. “Ağlayacağım.”

“Ben de,” dedi Vlad ona sıkıca sarılarak.

“Ağlamaktan nefret ediyorum.”

“Ettiğini biliyorum. Ben ikimiz için de ağlayacağım.”

Mack, Liv’i çekiştirerek uzaklaştırdı ve kalkık dudaklarına yoğun bir öpücük kondurdu. “Hadi şu partiyi başlatalım.”

Balo salonuna döndüklerinde DJ, gecenin kutlamalarında küçük bir değişiklik olacağına dair hızlıca bir anons yaptı. Herkes kalabalığın içinde dolaşan servis elemanlarından birer kadeh şampanya alırken, Vlad de eline mikrofonu aldı.

Gözleriyle salonu tararken, içini son zamanlarda fazlasıyla aşına olduğu farklı bir duygu kapladı. *Kıskançlık*. En yakın arkadaşları, onun yeni çifte bir parça bilgelik vermesini beklerken eşlerine ve kız arkadaşlarına sokulmuşlardı, ama Vlad’in verecek hiçbir şeyi yoktu. O bir sahtekârdı. Kitap kulübüne katılmıştı çünkü Mack, okudukları aşk kitaplarına verdiği isimle “kılavuzlar”ın, karısı Elena’ya karşı olabileceği en iyi koca olmasına yardım edeceğini söylemişti ama tabii ki başarısız olmuştu.

Çünkü evliliği hiçbir zaman gerçek olmamıştı.

Arkadaşlarını kandırmaktan nefret etse de bunca zaman sonra onlara Elena’nın kendisiyle sadece Rusya’dan kaçmak ve Amerika’da üniversiteye gitmek için evlendiğini söyleme fikri düşünülemeyecek kadar küçük düşürücüydü.

Ancak kılavuzlardan önemli bir şey öğrenmişti. Bu tek taraflı ilişkiden daha fazlasını hak ettiğini öğrenmişti. Aşk istiyordu. Bir aile istiyordu. Büyük bir jest ve sonsuza dek mutlu olmak istiyordu. Bu yüzden bir ay önce, nihayet hayatı için yeni bir hikâyeye doğru bir adım atmış, şimdiye kadar yaptığı en korkutucu şeyi yapmıştı. NHL’de oynamak için Rus profesyonel hokeyini bırakma kararından daha korkutucuydu. Elena’ya aceleyle yaptığı evlenme teklifinden de daha korkutucuydu. Nashville’e taşındıktan sonra, Chicago’daki okul için onu terk etmesine izin verme kararından bile daha korkutucuydu.

Bir ay önce, kılavuzlardan öğrendiği tüm dersleri bir araya getirmiş ve Elena'ya gelecek bahar okulunu bitirdiğinde gerçek bir evliliğe sahip olmalarını istediğini söylemişti.

Elena'nın kollarını dolayıp onu öpeceğini ummuştı. Onu başından beri sevdiğini ama bunu ona nasıl anlatacağını bilemediğini söyleyecekti. Bunun yerine, sessizce sözleri hakkında düşünmek için zaman ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ve bu, Vlad'in kalbini kırsa da uzun zamandır olmadığı kadar umutlu hissetmişti. Nihayet, neredeyse altı yıldır içinde yaşadığı belirsizlik durumunun ötesine geçmek için bir şey yapmıştı.

"Arkadaşlarım," diye başladı en sonunda. Herkes sustu ve gülümseyerek ona doğru döndü. "Ben Rus'um..."

"Hadi canım?" diye bağırdı arkadaşlarından biri.

Minnettarlıkla elini kaldırdı. "Ben Rus'um, bu yüzden bunu ağlamadan tamamlayamayacağım. Sizi bu konuda uyarmalıyım. Amerika'ya geldiğimde ne bekleyeceğimi bilmiyordum ve ilk birkaç ay... Çok yalnızdı."

Sağ tarafına baktı, Liv ve Mack onu dinlerken kollarını birbirlerine dolamıştı. "Ama sonra Mack'le tanıştım. O çok, nasıl desem, sinir bozucu biri."

Toplu bir kahkaha patlaması balo salonunu doldurdu.

"Demek istediğim bu değil. Kendisinden emin demek istedim. Kendisine çok güveniyor. Bense kendime güvenmiyordum."

Bu kez kalabalık hep birlikte, "Ayyy," dedi.

"Mack bana ülkemi terk edip buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu hissettiren ilk kişiydi. Amerika'daki ilk ve en iyi arkadaşımdı. Ama kadınlarla arası gerçekten çok kötüydü, bilirsiniz."

Daha fazla kahkaha.

"Amerikalıların dediği gibi, sadece konuşuyordu. Büyük bir özgüveni vardı ama icraat yoktu, tıpkı bizden daha iyi hokey oy-

nadıklarını söyleyen ama sonra patenlerini takıp yüzlerini kıran spor yazarları gibi.”

Kalabalık kahkahalarla kükrerken Mack’e baktığında onun Liv’in yanağını öptüğünü gördü. Mack, Vlad’e doğru oyuncu bir şekilde kaşlarını çatıyordu.

“Ama Mack de yalnızdı. Liv’le tanışana kadar doğru kadını asla bulamamıştı. Ve hepimiz ilk tanıştıklarında Liv’in onun için doğru kadın olacağını biliyorduk, çünkü Liv ilk başta ondan hoşlanmamıştı. Onun sinir bozucu olduğunu düşünüyordu. Kendisinden emin demek istemiyorum. *Sinir bozucu.*”

Liv gülerek yüzünü Mack’in omzunun kıvrımına gömdü. Vlad, Mack’in dudaklarını Liv’in başının üzerine indirişini izlerken gülümsedi.

“Benim için hayatımın onuruydu...”

Vlad durup boğazını temizlediğinde kalabalık bir kez daha “ayyy” sesi çıkardı. Vlad burnunu çekti. “Mack’in hayatının bir parçası olmak, Liv sayesinde olduğundan daha da iyi bir adam olmasını izlemek benim için hayatımın onuruydu.” Vlad bir damla gözyaşını sildi. “İkinizi de çok seviyorum.”

Liv, Mack’in omzuna gömüldüğü yerden dışarı baktığında gözleri yaşlarla parlıyordu.

Vlad kadehini kaldırıncaya herkes onu takip etti. “Mack sinir bozucu olsa bile birlikte sonsuza kadar mutlu olacağınızı biliyorum. Bunun bir parçası olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Rusya’da dediğimiz gibi, *Zhelayu vam oboim more sc-hast’ya*. İkinize de dünyadaki tüm mutluluğu diliyorum.”

Vlad şampanyasını yudumlarırken alkış koptu ve herkes içkisini içti. Mack ve Liv ona doğru yürüyerek birlikte sarıldılar.

“Tanrım, dostum,” dedi Mack ağlamaklı bir sesle. “Ben de seni seviyorum.”

Liv onun yanağına bir öpücük kondurdu. “Tüm bunları daha iyi yapabilecek tek şey, Elena’nın burada seninle birlikte olabilmesi olurdu.”

Vlad’in yanağından bir damla yaş süzüldüğünde, arkadaşlarının bunu hiç tanışmadıkları bir kadından bahsedildiği için değil de kadeh kaldırmanın verdiği duygusallıktan kaynaklandığını düşünmelerini umdu.

“Artık ağlamak yok,” dedi sesine zorla kahkaha katarak. “Bu bir parti.”

Mack, Liv’e doğru sırtıttı. “Senin için bir sürprizim var.”

Evet! Vlad en çok bu bölümü dört gözle bekliyordu. O ve diğer sağdıçlar düğünde sürpriz bir dans gösterisi yapmak için haftalardır çalışıyorlardı. Vlad, iriyarı ve şapşal görünümlü olduğunu biliyordu ama dans etmeyi çok severdi. Yanaklarındaki yaşları silerek DJ’e müziğin başlama zamanının geldiğini işaret etti. Sağdıçların geri kalanı Vlad ve Mack’i dans pistine çekti ve konuklar kahkahalarla gülerken, Mack’in hayatının aşkı Liv için kendilerini iyice küçük düşürdüler.

Bittiğinde Vlad diğer adamların, eşlerinin ve kız arkadaşlarının kollarına dönmelerini izledi. Kıskançlıkla tekrar savaşılarak bir bardak su içmek için bara doğru yürüdü. Aynı anda bir viski ve bir bira içen Colton onunla konuşmaya başladı ama cümlelerin ortasında durdu. Çıkardığı ses *tam karşıda, ateşli kadın* anlamına geliyordu. Vlad, Colton’ın dikkatini kimin çektiğini görmek için arkasına döndü. Uzun, kırmızı bir elbise giymiş, kahverengi saçlarını bir omzunun üzerine toplamış uzun boylu bir kadın kapının girişinde asil bir şekilde duruyordu. Gerçekten de muhteşemdi. O çok... Tanrı aşkına.

Vlad öksürürken her şey donakaldı.

Zaman. Hareket. Kalbi.

Görüşü sanki buzun üzerindeki diski takip ediyormuş gibi daraldı. Renkler soldu. Sesler sustu. Tek görebildiği o olana kadar kalabalık görüş alanından çıktı.

Elena.

Viski tutan bir el gözünün önünde bir ileri bir geri hareket etti. “Hey, ahbap. Sen evli bir adamsın, unuttun mu?”

“Hayır, unutmadım.” Vlad’in kalbi hızla çarparken dizlerinin bağı çözüldü. “Ve o da benim karım.”

Colton homurdandı ve sonra kendisini durdurdu. “Hassiktir, adamım. Ciddi misin sen?”

Sanki şampanyanın köpükleri yeniden yukarı çıkmış gibi göğsü endişeli bir neşeyle köpürüp vızıldırıyordu. Bu, Elena’nın cevabı mıydı? Ona bir karar verdiğini söylemenin yolu bu muydu? Elena’nın gözleri balo salonunun diğer ucundan Vlad’in gözlerini buldu. Vlad ağzını açsa da hiçbir şey çıkmadı. Ona doğru gitmeye çalıştı, ama ayakları hareket etmiyordu.

Elena hiçbir uyarıda bulunmadan arkasını dönerek dışarı çıktı.

Vlad’in üzerine bir dejavu duygusu çöktü. Amerika’da ona katılmasından sadece birkaç ay sonra, sırt çantasını omzuna atıp Chicago’ya uçmak için havaalanındaki güvenlik kuyruğunda kaybolmasını izlemişti. Kalbi onun peşinden gitmesi, onunla kalmasını söylemesi için ona yalvarmıştı ama her zaman romantik olan annesi bunun zaman alacağını söylemişti.

“Ona karşı sabırlı ol. ‘Bir kuşu özgürlüğe salıyorum...”

Vlad kederli bir şekilde şiirin kıtasını tamamladı. “Parlak şöleninde ilkbaharın.”

“Zamana ihtiyacı var, Vlad. Kendisini bulmak, yeniden doğuşunu bulmak için uzaklara gitmesi gerekiyorsa ona izin vermelisin. Sana geri dönmenin yolunu bulacaktır.”

* Aleksandr S. Puşkin’in “Kuş” adlı şiirinden alınmıştır. (ç.n.)

Sonunda ona geri dönmenin yolunu bulmuş muydu? Vlad kararsızlığın zincirlerinden kurtularak ayaklarını hareket etmeye zorladı. Balo salonunun dışındaki koridor, düğün davetlileri ve eğlence mekânlarını gezdikleri bir geceden yeni dönmüş, dağılmış sarhoşlarla doluydu. Yaklaşık on beş metre ileride Elena'yı gördü, o kadar hızlı yürüyordu ki koşmaya başlasa daha kolay olabilirdi.

Konuşmaların ve kahkahaların gürültüsünü bastırmak için sesini yükseltti. "Elena, bekle."

Elena yürümeye devam edince Vlad koşmaya başladı. Ona yetiştiği sırada anadilleri olan Rusçaya geçti. "Elena, lütfen dur. Nereye gidiyorsun?"

Genç kadın o kadar hızlı durdu ki topuklu ayakkabılarıyla kayarak neredeyse düşüyordu. Uzun kırmızı elbisesi bacaklarının etrafında dönerek savruldu. Vlad içgüdüsel olarak onu sabitlemek için ellerini uzattı ve parmaklarını nazikçe onun çıplak dirseklerine doladı.

"Dikkatli ol," diye fısıldadığında sesi kısıktı, çünkü ona dokunmanın şoku ciğerlerindeki tüm havayı çalmıştı.

Elena yavaşça arkasını döndüğünde Vlad pişmanlıkla ellerinin düşmesine izin verdi. Genç kadın ısı yayıyor ve rahatlık gibi kokuyordu. "Burada olduğuna inanamıyorum," dediğinde hâlâ Rusça konuşuyordu, çünkü onlar böyle yapardı. Birbirlerine karşı her zaman anadillerini kullanırlardı. "Çok güzel görünüyorsun."

Elena başını iki yana sallayarak onunla göz göze gelmeyi reddetti. "Özür dilerim. Seni aramalıyım. Seni bu şekilde şaşırtmamalıyım."

Vlad tekrar onun dirseklerine uzandı. "Bu, hayatımın en güzel sürprizi."

Genç kadının gözleri önce sağa sonra sola kaydı. Onun dışında her yere bakıyordu. "Vlad, belki de seni evde beklemeliyim. Bölmek istemi..."

“Hiçbir şeyi bölmüyorsun. Burada olmanı istiyorum.”

Elena dudağını ısırarak gövdesine sarıldı.

“Hey,” dedi Vlad. Onu, yüzüne bakmaya teşvik etmek için çenesinin altını okşayarak cesur bir risk aldı. “Arkadaşlarımla tanışacağın için mi gerginsin? Buna hiç gerek yok. Seni sevecekler. Söz veriyorum. Uzun zamandır seninle tanışmak istiyorlardı.”

“Vlad, anlamıyorsun. Düşünmüştüm ki... Bunun işleri kolaylaştıracağını düşünmüştüm. Buraya gelebileceğimi, dostça buluşabileceğimizi ve bu şekilde daha kolay olacağını düşünmüştüm. Ama sonra konuşmanı duydum, seni onlarla birlikte gördüm ve ben... Ben buraya ait değilim. Bunun bir parçası değilim. Hiçbir zaman olmadım.” Sesi titrerken dudakları da titremeye başladı.

Ve aniden, gerçeklik buza vurulan sert bir darbe gibi geldi. Soğuk ve sarsıcıydı. Vlad aralarına fazladan bir adım mesafe koyarken midesi çalkalanıyordu. “Elena, burada ne... Ne yapıyorsun?”

“Üzgünüm...” Kelimeleri zar zor söyleyebildi. “Rusya’ya geri dönüyorum.”

BİRİNCİ BÖLÜM

Altı ay sonra

Başka bir çağda, Cumberland Nehri'nin güney kıyısındaki bakımsız bina ilgi çekici ve davetkâr, hatta mutluluk verici olabilirdi. Ama artık öyle değildi.

Siyaha boyanmış ve içeriden tahtalarla kapatılmış pencerelerin altında boş, kırık çiçek saksıları asılıydı. Bir zamanlar kırmızı-beyaz olan tentelerin ince parçaları, nemli haziran esintisinde dalgalanıyor, bekleyen tehlikeleri fısıldayan hayaletler gibi binanın geçmişine yapışıyordu. Sadece aptallar bu uyarıları ciddiye almazdı, ama Vlad aptal olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Zihni zayıflığı yüzünden bedenini azarlarken bile, teni, kapıyı çaldığında bulacağını bildiği tatlı rahatlamanın beklentisiyle ürperiyordu.

Arabasının yolcu koltuğunda oturan adamsa onu tamamen başka bir nedenden dolayı azarlıyordu. Colton sesine mızız bir tını katarak, “Şunu bir açıklığa kavuşturalım,” dedi. “Senden üç aydır haber almadım ve sonunda beni aradığında sebebi bu mu? Sen kendi kendine Rusça mırıldanırken burada oturalım diye mi?”

“Üç ay olmadı,” diye itiraz etti Vlad. Aslında dört ay olmuştu.

Mack’in düğününden sonraki ilk birkaç hafta –Elena ona ayrılacağını ve evliliklerini bitirmek istediğini söyledikten sonra– Vlad hâlâ kitap kulübünün bir parçası olabileceği konusunda kendisini kandırmıştı. Oysa çocuklarla geçirdiği her dakika bir öncekinden daha acı vericiydi. Onların mutluluğu yaraya tuz basmak gibiydi ve sonunda onlara Elena’yla boşanacaklarını söylediğinde yardım etmek için yaptıkları samimi teklifler daha da kötüydü. Bahaneler ve yalanlar uydurarak bir dakika daha geçirmeye dayanamıyordu. Arkadaşlarının onun her zaman hayalini kurduğu hayatı yaşamalarını izlemeye ve kendisinin asla aynı hayata sahip olamayacağını bilmeye dayanamıyordu. Elena ile gerçek bir evlilik kurabileceğine dair inancının kuruntulu bir fanteziden başka bir şey olmadığına hatırlatılmasına dayanamıyordu. Kılavuzlar, onu Elena’nın kendisini hayallerindeki romantik kahraman olarak görebileceğine dair sahte bir umuttan başka bir şeyle doldurmamıştı. Onu kendi romantik kahramanı gibi sevebileceğine dair. Artık gerçeği biliyordu. Sonsuza dek mutlu sonlar başka erkekler içindi.

Vlad’in elinde kalan tek şey, hokeydi.

Ve şimdi, Nashville Vipers yirmi beş yıl sonra ilk kez Stanley Kupası *play-off* maçlarında konferans finallerine yükselmişti. Bir galibiyet daha alırlarsa şampiyonluk serisine katılacaklardı. Vlad daha önce hiç son altı ayda yaptığı kadar sert vurmamış, daha iyi kaymamış ya da daha fazla gol atmamıştı.

Şimdi kaybetme riskini göze alamazdı. Hayatından geriye ne kalacaktı?

“Sana bu yerden bahsettiğim güne lanet ediyorum,” dedi Colton. “Sana iyilik yaptığımı, seni neşelendirdiğimi filan sanıyordum. Bağımlı olacağını bilmiyordum.”

Vlad direksiyonu sıkı. “Ben bağımlı değilim.”

“Gerçekten mi? O zaman burada ne bok işimiz var?”

“Buna ihtiyacım var. Bu akşamki maç için. *Buna ihtiyacım var.*” Sesi Vlad’e bile küçük ve zayıf gelmişti, arzusunun çekimi karşısında güçsüzdü.

“Hayır, ihtiyacın yok. Bu aptalca bir batıl inanç.”

“Geçen sefer bir daha gelmeyeceğime yemin ettim ve bak ne oldu. Maçı kaybettik.”

“Sonunda beni bu yüzden mi aradın? Seni üyeliğimle geri alabilmem için mi?”

Vlad önündeki kasvetli cepheye baktı. “Buraya gelmeye başladığımdan beri bir hayvan gibi oynuyorum. Bunu tekrar riske atamam.”

“Bu son kez Vlad,” dedi Colton kapısını açarken. “Seninle bir daha buraya gelmeyeceğim.”

Colton binanın kapısına doğru yürürken Vlad onu yakından takip etti, ayakları çakıltaşları ve kırık camlar üzerinde gıcırdıyordu.

Colton dönüp Vlad’i göğsünden dürterek, “Ciddiyim,” dedi. “Aylarca ortadan kaybolup sonra da hiçbir şey olmamış gibi beni arayıp bir iyilik isteyemezsin. Çocuklar ve ben bundan daha iyisini hak ediyoruz.”

Pişmanlık ve suçluluk duygusunun ağırlığı Vlad’in bakışlarını ayaklarının altındaki kirli, kırık betona çevirmesine neden oldu. “Biliyorum. Haklısın. Özür dilerim.”

“Seni özlüyoruz, dostum. Ve senin için endişeleniyoruz. Boşanmanın seni zorladığımı biliyorum ama biz bunun için buradayız. İşleri düzeltmene yardım etmek için.”

Vlad, Colton’ın bakışlarıyla tekrar buluşarak, “Düzeltilecek bir şey yok,” dedi. “Sana daha önce de söyledim. O gidiyor ve durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Denememize izin vermeden nereden biliyorsun?”

“Yeter!” diye bağırdı Vlad.

Colton gözlerini kırptırdı, Vlad’in ses tonundaki alışılmadık sertlikle ifadesi şoka döndü. Vlad, arkadaşlarına karşı asla sesini yükseltmezdi. Asla.

Vlad alçak sesle küfretti ve elini daha birkaç saat önce tıraş olmasına rağmen çenesinde filizlenmeye başlayan sakallarının üzerinde gezdirdi. “Yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum ama Elena kararını verdi. Babası gibi gazeteci olmak için Rusya’ya geri dönecek. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Colton, Vlad’in sözlerini basit bir baş hareketiyle onaylamadan önce bir süre sessizce ona baktı. Sonra arkasını dönerek yürümeye devam etti.

Kapının ortasındaki tek pencere küçük bir tahta kepenkle kapatılmıştı. Colton kapıyı art arda üç kez tıklattı, sonra iki kez daha. Bir an geçti, sonra içeriden biri kapıyı bir kez tıklattı. Colton iki kez daha vurdu. Kepenk kayarak açıldı ve bir çift koyu renk göz dışarı baktı.

“Para,” dedi bir ses.

Colton bu gizli kulübe üye olduğunu kanıtlayan yuvarlak gümüş diski yukarı kaldırdı. Kepenk büyük bir gürültüyle kapandı ve ardından ağır kilitlerin dönme sesi duyuldu. Kapı açıldığında dışarı soğuk bir hava ve ekşi bir koku süzüldü.

Colton karanlığın içine doğru süzülünce, Vlad de hemen arkasından takip etti. İçeri girer girmez, kapı arkalarından çarparak kapandı.

“Bu kadar çabuk mu döndün?” Paralarını isteyen sert ses şimdi onlarla alay ediyordu. Vlad yumruğunu sıkınca Colton aralarına girdi.

“Bizim paramız sana bir şey ifade etmiyor mu?” diye tersledi Colton.

Ufak tefek cılız bir serseri olan ve zayıf yapısını buzda kıcı-
na tekme yemesine neden olacak bir tavırla telafi eden adam
sırıtarak eliyle işaret etti. "İçeride bekleyin. Birazdan yanınıza
gelecek."

Vlad ve Colton kalm, siyah bir muşambanın yere kadar sark-
tığı, hafif bir rampayla son bulan kısa koridorda yürüdüler. Vlad
perdeyi kenara çekti. İçeri girdiğinde parlak ışıklar otomatik ola-
rak yanarak onu bir anlığına kör etti. Ama birkaç kez gözlerini
kırptıktan sonra ışığa alıştı ve ağzı sulanmaya başladı.

Dış giriş ne kadar iğrenç ve kirliyse, iç oda da o kadar steril ve
tertemizdi. Paslanmaz çelik buzdolapları bütün bir duvarı kaplı-
yordu ve onlarla uyumlu tezgâhlar odanın ortasına sınıf tarzında
dizilmişti.

Her masanın üzerinde bir sıra tabak Vlad'in zaafının kay-
nağını gösteriyordu. İsimler küçük karatahtalara karalanmıştı,
dünyanın en büyük lezzetlerinden oluşan alfabetik bir açık bü-
feydi. Ädelost. Burrata. Fontina. Passandale.

Peynir.

Çok fazla peynir. Dünyanın her yerinden gelen, dolgu mad-
deleri, yapay tatlandırıcılar ve midesini rahatsız edebilecek ko-
ruyucular olmadan orijinal tariflerle yapılan peynirler. Başka
hiçbir yerde bulamayacağı peynirler. Elena'nın gözyaşlarına bo-
ğulmadan önce ona söylediklerinin anısı kadar karanlık bir şe-
kilde rüyalarında ona işkence eden yeraltı, karaborsa peynirleri.
Üzgünüm. İstedğin şeyi sana veremem.

İstedği şeyi ona artık sadece bir kişi verebilirdi. Şu anda par-
lak odanın diğer ucundan karanlık bir şekilde ona sırtan uzun
boylu, tehlikeli adam. "Geri geleceğini biliyordum."

Vlad de biliyordu. İçten içe her zaman geri geleceğini bili-
yordu, çünkü elinde kalan tek şey buydu. Hokey ve bu kirli, gizli
peynir dükkânı.

Kaderi kıskırtmaması gerektiğini bilmeliydi.

Elena Konnikova'nın hayatında yaptığı tüm hatalar arasında, ki çok ama çok fazla hata vardı, bu muhtemelen ilk beş arasında sayılırdı.

Çünkü *bu* -gecenin bir yarısı, nerede olacağını kimseye söylemeden bir kaynakla buluşmak- babasının ortadan kaybolma şekliyle tam olarak aynıydı.

Ama başka ne seçeneği vardı ki? Zamanı tükeniyordu. Bir aydan kısa bir süre içinde Northwestern Üniversitesi Medill Gazetecilik Okulu'ndan mezun olacak ve ondan sonra Rusya'ya dönecekti. Bu onun son şansı olabilirdi. Bu yüzden kaynağının onunla buluşmak için kendisini güvende hissettiği tek yer ürkütücü, terk edilmiş bir binaysa, Elena onunla orada buluşacaktı.

Rahat hissettikleri yere git. Bu, Elena'nın babasından öğrendiği pek çok dersten biriydi. Dolaylı olarak tabii ki. Babası ona hiçbir şeyi kasıtlı olarak öğretmemişti, çünkü gazetecilikte onun izinden gitmesini asla istememişti. Ama eğer istediği buysa, işinde bu kadar iyi olmamalıydı.

Elena'nın onun isteğini yerine getirmekten mutluluk duyacağı bir zaman vardı. Sonunda en çok değer verdiği insanlara zarar veren bir tsunamiye neden olana kadar dalgalanma etkisi yaratan bazı aceleci kararlar verdiği bir zaman... Ama zaman bazı şeyleri açıklığa kavuşturmuştu. Acı ve bencilliğin onu kör ettiği bir şeye gözlerini açmıştı.

Babası bir kahramandı.

Ve bir zamanlar onu hem ülkeden hem de babasını ondan çalan meslekten kaçmaya iten tüm o acı ve bencillik, yerini işleri yoluna koyma kararlılığına bırakmıştı. Elena babasının kaybolduğu gece yaptığı hatayı ya da o zamandan beri yaptığı hataları asla değiştiremeyecek olsa da, verdiği zararı telafi etmeye çalışmayı herkese borçluydu. Ve büyük olasılıkla babasının ölümüne

neden olan haberi bitirerek işe başlayacaktı. Bu, babasını geri getirmeyecekti ama en azından ortadan kayboluşuna ve sonrasında yaşananlara bir anlam kazandıracaktı.

Şimdi, nihayet yıllarca süren hüsrân ve gizlice çalışmanın ardından, Elena babasının görünüşe göre asla sahip olmadığı tek şeye sahipti.

İçeriden bir kaynak.

Buluşacakları çürümeye yüz tutmuş Chicago deposu, Elena'nın Uber şoförünü durdurduğu yerden dört blok ötedeydi. İnsanların seni takip etmelerini zorlaştır. Babasından öğrendiği bir başka dersti. Belki de babası paranoyaktı ama devlet propagandası yapmayı reddeden muhabirlerin bazen gizemli bir şekilde pencerelerden düştüğü Rusya'da bir gazeteci olarak öyle olmak zorundaydı. Ya da onun gibi gecenin bir yarısı tren istasyonlarında ortadan kaybolurlardı.

Elena çatlak kaldırım boyunca yürürken başını öne eğdi. Sokak lambalarının yarısı kırık ve adımlarını karanlık ve aydınlık gölgeler içinde bırakıyordu. Ağgözlü şirketler fabrikayı kapatıp işleri denizaşırı ülkelere göndermeden önce dürüst mavi yakalı işçilerin bir zamanlar araba parçaları üreterek iyi bir yaşam sürdüğü deponun arkasındaki sokakta, cam parçaları ve çakıllar çukurlu betonun üzerine saçılmıştı. Dört katlı tuğla yapının neredeyse her penceresi daha iyi bir yaşam vaadi gibi paramparça olmuştu. Amerikalılar, kendi özgür ülkelerinde başarılı olmak için çok çalışmaktan başka bir şey gerekmediğini söylemeyi severlerdi ama burası gibi yerler aksini kanıtlıyordu. Tıpkı Rusya'da olduğu gibi burada da oligarklar vardı. Verandalarında hangi bayrağı dalgalandırırırlarsa dalgalandırsınlar, paralı adamlar her zaman kendi servetlerini, asıl işi yapanların hayatlarından daha çok önemserlerdi.

Gece soğukunda titreyen Elena saati kontrol etmek için cebinden telefonunu çıkardı. Saat on biri beş geçiyordu. Marta geç kalmıştı. Endişe Elena'nın omurgasından yukarı doğru ilerledi. Marta'nın patronu tüm çalışanlarına sıkı bir tasma takmıştı. Marta gece yarısına kadar striptiz kulübündeki garsonluk işine gitmezse onu kovmaktan ya da daha kötüsünü yapmaktan çekinmezdi. Ve Elena kötünün ya da *daha kötünün* nasıl olabileceğini bilecek kadar öğrenmişti. Marta'nın patronu da diğerleri gibi bir canavardı. Ama Marta'nın canına tak etmişti. Sadece oradan kurtulmak istemiyordu. Bunu ona ödetmek de istiyordu. Elena bunu yapacağından emin olacaktı, sadece Marta ve mağdur ettiği diğer kadınlar için değil, babası için de.

Elena'nın, babasının kaybolduğu dönemde neyi araştırdığını bulması yıllar almıştı; sadece Strazh olarak bilinen, kötü şöhretli ama gizemli bir Rus ınafya babası tarafından yönetilen bir seks kaçakçılığı çetesi. İsmi, *koruyucu* olarak çevrilebilirdi, oysaki onda asıl ya da koruyucu hiçbir şey yoktu. Birçok suç girişiminin yanı sıra, Rusya ve Ukrayna'dan umutsuz genç kadınları büyük para ve lüks yaşam tarzı vaatleriyle cezpt etmek için paravandan başka bir şey olmayan Amerika'daki bir striptiz kulübü zincirine dahil olduğu söyleniyordu. Ama oraya vardıklarında kadınlar kendilerini bir kâbusun içinde hapsolmuş halde buluyorlardı.

Babasının geride bıraktığı notlardan, Strazh'ın gerçek kimliğini ortaya çıkarmaya çok yaklaştığı anlaşıyordu. Ve onu bu yüzden öldürmüşlerdi.

Hızlı adım sesleri Elena'nın dönüp bakmasına neden oldu. Marta bir anda ortaya çıkmıştı. Saçlarının üzerine yeşil bir kappüşon geçirmiş ve yıpranmış bir kot pantolon giymişti.

"Endişelendim," diye fısıldadı sessizce Rusça konuşarak. "Fikrini değiştirdiğini ya da..."

Marta aceleyle ileri atıldı. "Fazla zamanım yok."

“Biliyorum. Seni takip etmediklerinden emin misin?”

Marta hızla başını sallayarak elini montunun cebine soktu. Her hareketi endişe ve korkunun çığına dönmüş bir göstergesiydi, ama gözlerindeki bakış kararlı ve azimliydi. Elena’ya hani şu kafelerde simit ya da çörekle birlikte verilen pastane kâğıtlarına benzeyen küçük bir kâğıt parçası uzattı. Kurşun kalemle aceleyle dört haneli bir numara ve bir isim karalanmıştı.

Nikolei 1122.

Elena başını kaldırdı. “Nedir bu?”

“Bilmiyorum.” Marta’nın gözleri sanki *onları* arıyormuş gibi etrafta gezindi. “Dün gece telefonda söylerken duydum. Aklıma bir şey gelmezdi ama o...” Marta derin derin yutkundu.

“O ne?” diye üsteledi Elena.

“Onu duyduğumu fark edince çok sinirlendi. Kolumdan tutup beni itti ve işimin başına dönmemi söyledi.”

Safra Elena’nın boğazını yaktı. En çok korktuğu şey buydu: başka birinin daha zarar görmesi. “Güvende değilsin, Marta. Buradan çıkmana yardım etmeme izin vermelisin.”

“Peki nereye gideceğim?”

Bu tartışmayı binlerce kez yapmışlardı. “Bir sığınağa. FBI’a. Herhangi bir yer daha güvenli olur.”

Marta başını bu sefer çok daha yavaş bir şekilde iki yana salladı, sanki gerçekliğin ağırlığı kaslarını kurşuna çevirmişti. “Bu iş bitene kadar olmaz.”

“Ama burada çok uzun süre kalmayacağım. En fazla birkaç ay. Boşanmam kesinleşir kesinleşmez, vizem geçersiz olacak. Ben Rusya’ya döndüğümde ne olacak?”

Marta arkasını döndü. “Gitmem lazım.”

“Bekle.” Elena, Marta’nın kolunu kavrayarak uzaklaşmasını engellemeye çalıştı. “Bana dikkatli olacağına söz ver.”

Marta durakladı, yüzü sert bir kararlılık maskesi halinde donmuştu. “Sen de.” Sonra arkasını dönerek ara sokaktan aşağı koşmaya başladı.

Elena onun gidişini izlerken bir kez daha babasıyla arasında daha önce hiç olmayan bir bağ hissetti. Bulmacanın bu yeni parçası için duyduğu heyecanın kıvılcımı, Marta’nın güvenliği için duyduğu korkunun soğuk esintisiyle çarpıştı. Babası her zaman böyle mi hissediyordu? Elena, onun hakkında eskiden kendisini çok kızdıran pek çok şeyi artık anlıyordu; uzun çalışma saatleri, sık sık eve gelmemesi ve en önemlisi de gizliliği. Artık babasının neden ona ne üzerinde çalıştığını asla söylemediğini biliyordu. Onu korumak istiyordu. Elena da Vlad’i aynı nedenle karanlıkta bırakmıştı. Onun incinmesini istemiyordu.

Onu zaten çok incitmişti.

Marta ayrıldıktan birkaç dakika sonra Elena beş blok yürüyerek bir bara girdi ve oradan başka bir Uber çağırdı. Eve vardığında saat gece yarısıydı. Elena stüdyo dairesinin kapısını açtı ve hızla arkasından tekrar kilitledi. Kapıda ayakkabılarını çıkardıktan sonra ev terliklerini giydi ve beş kısa adımda küçük mutfağına ulaştı. Su ısıtıcısını suyla doldurup iki gözlü ocağın üzerine koydu. Birkaç dakika sonra dumanı tüten bir fincan çayı, kanepe ve yatak olarak kullandığı ikiye katlanan bir şiltenin yanına sıkıştırılmış dağınık masasına taşıdı. Daha büyük bir dairesi olabilirdi; Vlad yıllar boyunca birkaç kez çok daha lüks bir dairenin masraflarını karşılamayı teklif etmişti. Ama Elena bu teklifi kabul etme cesaretini hiçbir zaman gösterememişti. Ona zaten olduğundan daha fazla yük olmak istemiyordu.

Ancak bu da düzeltmeye yemin ettiği bir hataydı. Elena derleyebildiği notlar ve belgeler yığınına karıştırırken kafasının içindeki tüm suçlama seslerini bastırmaya çalıştı. Her şeyi kronolojik olarak düzenlemişti; babasından öğrendiği bir şey daha. En

baştan başla ve zaman çizelgesini oluştur. Böylece boşluklar ortaya çıktığında, araştırmanı nereye odaklayacağını bilmiş olursun. Sorun şuydu ki, bilgilerde hâlâ çok fazla eksik vardı. Ve bu gece Marta'nın ona verdiği bilgi de farklı değildi. Sadece bir ipucu daha. Daha fazla soruya yol açacak cevaplanmamış bir soru daha. Ve zaman gerçekten de tükeniyordu. Rusya'ya dönüp orada bir gazetede işe girdiğinde, bu konu üzerinde çalışmak için aynı özgürlüğe sahip olamayacaktı. Kelimenin tam anlamıyla.

Telefonundan aniden yükselen tiz sesle yüreği ağzına geldi. Kim olduğuna bakmadan açtı, çünkü daha önce bu saatte sadece Marta aramıştı ve bu iyi bir şey olamazdı. "Marta? Sorun ne?"

"Umm, Elena?"

Elena telefonu kulağından çekerek ekrandaki numaraya baktı. Josh Bierman. Kaşları şaşkınlıkla bitmişti. Josh, Vlad'in hokey takımında ailelerle irtibat kuran kişiydi. Onu neden arıyordu ki?

Telefonu yeniden kulağına götürdü. "Evet, evet, ben Elena."

"Ben Josh Bierman. Aramam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim ama en iyi bilgiye sahip olduğumdan emin olmak istedim. Antrenörler ve takım doktorları onunla ilgileniyor, bu yüzden..."

Elena başını iki yana salladı. "Bekle. Yavaşla. Sen neden bahsediyorsun?"

"Vlad." Josh duraksadı. "Maçı izlemiyor muydun?"

Suçluluk duygusu genç kadının kanına zehir gibi karıştı. Vlad'in takımını takip etmiyordu. İyi gittiklerini, *playoff* maçlarında oldukça ilerlediklerini biliyordu, ama ayrıntıları bilmiyordu. Onun hangi şehirde olduğundan bile haberi yoktu. "Hayır. Ben... Hayır. Ne oldu?"

"Vlad ilk çeyrekte sakatlandı."

Elena kelimeleri duydu ama bir anlam ifade etmiyorlardı. Ya da belki de bu sadece beyninin haberi kabullenmeme şekliydi. “Ne... Ne kadar kötü?”

“Onu şimdilik stabilize ettik, sonra Nashville Ortopedi Hastanesi’ne götürülecek. Sana iki buçukta Midway Havaalanı’ndan bir uçak kiralayabilirim, böylece bizimle orada buluşabilirsin.”

Beyni en sonunda kendini toparladı. “*Hastane mi?*”

Amerika’daki profesyonel takımların çoğunda acil servislere rakip olabilecek sağlık birimleri vardı ve bu da Amerikan sağlık hizmetlerinin durumu hakkında çok şey söylüyordu. Oyuncuları hastaneye sadece kötü sakatlıklar için gönderiyorlardı.

“Herhangi bir tahminde bulunmadan önce doktorun onu görmesini bekleyeceğiz.”

“Ne kadar... Kötü?” Sıkıttığı çenesi yüzünden kelimeleri zorlukla çıkarabiliyordu.

Josh’un sesi teslim olmuş gibi çıktı. “Kavalkemiğini kırdı. Ameliyat olması gerekecek.”

Arkasını dönerek televizyonun kumandasını bulup açarken boğazına safra doldu. “Maç hangi kanaldaydı?”

“Elena...”

“Görmem gerek.”

“Bunu kendine yapma.”

Bir spor kanalı bulduğunda sanki yayın ekibi onun orada olduğunu biliyormuş gibi Vlad’in sakatlığının tekrarını vermeye başladı. Vlad’in hokey diskinin peşinden duvara doğru gidişini, diğer takımdan bir oyuncuyla bir saniyeliğine mücadele edişini ve sonra olanları izledi. Yorumcu garip bir kaza olduğunu söyledi. Vlad’in pantolonu bir şekilde diğer oyuncunun sopasına dolanmıştı, bu yüzden kaymak için döndüğünde dengesini kaybetti ve bacağı garip, doğal olmayan bir şekilde altında kıvrılarak yere düştü.

Yüzünde bir anlık acı dolu şaşkınlık belirdikten sonra bu-
zun üzerine serildi. Sanki kimse yaralandığını fark etmemiş gibi
oyun onun etrafında devam etti. Neden fark etsinlerdi ki? Vlad
asla sakatlanmazdı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacağı tutma-
yınca tekrar düştü. Kalabalık onun yerde olduğunu ve kalkmadı-
ğını, buza vurarak takım arkadaşlarına bağırıldığını, yüzünün acı
çeken birinin ifadesine büründüğünü fark etmeye başladığında
bir sessizlik çöktü.

Eli ağzına giden Elena, “Aman Tanrım,” diye fısıldadı.
Dengesini kaybetmemek için sandalyenin arkasına tutunmak
zorunda kaldı.

“Elena,” dedi Josh nazikçe. “Sana söz veriyorum, onunla ilgi-
leniliyor. Endişelenmen gereken tek şey, buraya gelmek.”

“O...” Elena durdu. Bu tek kelimenin ardında milyonlarca
soru vardı. *O beni aradığını biliyor mu? Orada olmamı istiyor
mu?* Ve sonra bir başka soru daha. Takımı boşanacaklarını bili-
yor muydu? Biliyor olmalıydılar. Vizesi, Vlad’in vizesine bağlıydı
ve göçmenlik avukatları aracılığıyla ayarlanmıştı. Boşanma ke-
sinleşince sınır dışı edilecekti. Ama madem biliyorlardı, neden
onu çağırıyorlardı ki?

Josh hüsrana dolu bir şekilde içini çekti ve konuştuğunda bu
defa sesi sertleşti. “Bak, Elena. İkiniz arasında neler olup bittiği-
ni bilmiyorum. Evliliğinizi hiçbir zaman anlamadım ama bu beni
ilgilendirmez. Bildiğim tek şey onun korktuğu ve elini tutacak,
onunla ilgilenecek birine ihtiyacı olduğu. Onu gerçekten tanıyan,
güvendiği birine... Ailesini buraya zamanında getiremem. Geriye
sen kalıyorsun. O uçağa binecek misin, binmeyecek misin?”

Josh haklıydı. Vlad bunu tek başına yaşamamalıydı. Onun ha-
rika arkadaşları vardı ama bu farklıydı. Belki de bencillikti ama
cevap aniden gözlerinin önünde belirdi. Ona borcunu nasıl öde-
yebilirdi? Arkadaş olarak ayrıldıklarından nasıl emin olabilirdi?

Bu. Bunu yapabilirdi.

Onunla ilgilenecekti.

**Elena olduğu yerde doğrularak şüphelerini yuttu. "Yola çıkı-
yorum."**

İKİNCİ BÖLÜM

Sabah dört buçuktan biraz önce Elena hastanenin karanlık ve boş lobisine girerek yarımay şeklindeki danışma masasında oturan yalnız güvenlik görevlisine yaklaştı. Tüm haber araştırmaları ve dizüstü bilgisayarıyla dolu ağır sırt çantası omzunda büyük bir düğüm oluşturmuştu ve küçük valizini arkasından sürüklerken kolu zonkluyordu. Hızlıca toparlanmış, kıyafetten çok tüm notlarını almaya odaklanmıştı. Pijamalarını almayı hatırlayıp hatırlamadığından bile emin değildi.

“Bir hastayı görmeye geldim.”

Elena konuştuğunda, genç ve sert görünümlü bir kadın olan görevli başını kaldırıp bakmadı bile. “Ziyaret saati yediye kadar başlamıyor.”

“Ama o benim kocam. Daha yeni geldim.”

Kadm nihayet başını kaldırıp baktı. “İsim?”

“Vlad Konnikov.”

Kadm homurdanarak gözlerini devirdi. “İyi deneme.”

“Affedersiniz?”

“Onu görmek için buraya girmeye çalışan onuncu hayranısın.”

Elena bu bilgiyi daha yeni anlamlandırıyor ki arkasında nefes nefese kalmış bir ses duydu. “Elena merhaba, özür dilerim.”

Josh Bierman dağınık bir gömlek ve kot pantolonla koşarak masaya geldi ve görevliye el salladı. “Sorun yok. Bu defaki gerçekten onun karısı.”

Elena buz hokeyi oyuncularıyla yatma meraklısı sıradan bir hayran gibi görüldüğü için içindeki küçük kızgınlık alevini beslemek istiyordu ama küçümsendiğini hissetmeye ne hakkı vardı ki? Maçı izlemiyordu bile. Hiçbir zaman gerçek bir hokeyci eşi olmamıştı ve olmayacaktı.

Josh eşyalarına doğru uzandı. “Bunları senden alayım.”

Elena sırt çantasına sıkı sıkı tutundu. “Bunu... Bunu ben taşıyım.”

Josh başıyla onayladıktan sonra bavulun sapını ondan aldı. “Vlad dördüncü katta. Asansör şu köşede.”

“Durumu nasıl?”

“Ameliyat sonrası dinlenmede.”

“Ailesini aradın mı?”

Josh asansörün düğmesine bastı. “Yaklaşık bir saat kadar önce babasıyla konuştum.”

Vlad’le birlikte büyüdükları ve Vlad’in ailesinin hâlâ yaşadığı Sibiryâ kasabası Omsk’ta öğleden sonraydı. Elena çocukken ve gençken kendi evinin boşluğundan ve sessizliğinden kaçmak için onların evinde sayısız saat geçirmişti.

Asansörden çıktıklarında Elena sırt çantasını omzunda biraz daha yukarı çıkararak Josh’i koridorda takip etti. Spor ayakkabıları linolyum zeminde gıcırıyor, bavulunun tekerleklerinin davul sesine cıvı cıvı bir koro gibi eşlik ediyordu. Josh elini nazikçe sırtına koyarak onu bir köşeye yönlendirdi. Yaklaştıklarında otomatik kapı vınlıyarak açıldı. İçeride, koridorların yıldız şek-

linde kesiştiği yerin ortasında bir hemşire istasyonu duruyordu. Mavi üniformalı bir adam uzun tezgâhın arkasında oturmuş, bir bilgisayar ekranını inceliyordu. Kısa bir süre için başını kaldırıp Josh'a baktı ve onu tanıyınca başıyla onayladı.

Josh kısık bir sesle, "414 numaralı odada," dedi. "Orası VIP oda, yani istersen o uyanana kadar uzanabileceğin bir kanepe var."

Bu önerideki varsayılan samimiyet karşısında kalbi düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı. Josh'ın, evliliklerinin sıra dışı olduğunu bilmesi tüm hikâyeyi bildiği anlamına gelmiyordu. Bu, onların küçük sırrıydı. İnsanlar altı yıllık evlilikten sonra karı-kocanın sadece bir kez öpüştüğünü bilseler ne düşünürlerdi? Yeminlerini ettikten sonra dudakların sadece bir kez masumca birbirine değdiğini.

Josh odanın kapısının önünde durarak Elena'ya yer açmak için kenara çekildi. Elena elini kapı kulpuna doladı ama çevirmedi.

"Tekrar oynayacak, değil mi?" Sesi titriyordu.

"Bu sezon değil."

"Peki ya gelecek sezon?"

Josh, insanların kötü haberi nazikçe vermek istediklerinde kullandıkları türden bir ifade takındı. "Bence doktorla konuşmak için beklemelisin."

Hayır. Elena beklemekten bıkmıştı ve Vlad onu beklemek için yeterince zaman harcamıştı.

Sırt çantasını omzunda biraz daha yukarı çekerek kapıyı açtı. Josh bavulunu kapının hemen yanına koydu ve bunun sorun olup olmadığını sorarcasma kaşlarını kaldırdı. Elena başıyla onaylayarak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve kapıyı kapatmadan önce onun odadan çıkmasını bekledi. Sessiz bir tıkırtıdan sonra, çarpan kalbi ve yakında eski kocası olacak adamlar nihayet baş başa kalmıştı.

Sırt çantasını yere indirdi ve yavaşça arkasına dönerek gözlerinin odadaki en uzak nesneye, başka bir durumda muhtemelen çok güzel olabilecek şehir manzarasına sahip büyük pencereye takılmasına izin verdi. Josh yalan söylemiyordu. Burası VIP bir süitti, sıradan bir ölümlünün odasının üç katı büyüklüğündeydi ve tıbbi bir odadan çok otel süitine benziyordu. Duvarlar boyunca uzanan gömme dolaplar tüm tıbbi ekipmanı gözlerden saklıyordu, pencerenin altında tam boy bir kanepe ve iki pelüş sandalye karşı karşıyaydı.

Elena nefesini içine çekip bir süre tuttuktan sonra gözlerini odanın ortasına çevirdi. Ve işte orada, devrilmiş bir dev gibi Vlad vardı. Büyük boy bir yatakta sırtüstü yatıyordu. Ciğerlerindeki tüm havayı titrek bir nefesle dışarı verdi. 1,93'lük gövdesi, kırık bacağı Aircast'e* sarılmış ve tavana bağlı bir kayışla havada tutulurken bir şekilde küçük görünmeyi başarmıştı.

Yüzü, Elena'nın olduğu tarafa dönüktü, gözleri kapalı ve dudakları ayıktı. Çenesi boyunca, muhtemelen başka erkeklerde uzaması bir hafta sürecektir kalın bir sakal tabakası vardı. Vlad içinse büyük ihtimalle sadece bir günlük bir uzamaydı. İnce, beyaz bir örtü sağlam bacağına kapatıyordu ve... Elena yutkundu. Örttüğü çok az şey vardı. Örtü, göbek deliğinin hemen altında bitiyor; sert, düz bir karın ve daha fazla siyah kılla kaplı geniş, belirgin bir göğsü çıplak bırakıyordu.

O ilerledikçe oda sanki yarı yarıya küçülüyor gibiydi. Birinin ona en azından önden bağlanan türden bir hastane önlüğü giydirmeye çalıştığını fark etti. Ancak gecenin bir noktasında bağlar çözülmüş ve iki tarafı da açılmıştı. O örtünün altında esasında çıplaktı.

* Dış yüzeyi anatomik olarak tasarlanmış plastik malzemeden olan, iç yüzeyi hava yastıklarıyla desteklenen, ayak ve bacağı sabit tutmak için kullanılan medikal ortez. (ç.n.)

Elena dikkatle yatağın yan tarafına, muhtemelen uykusunda düşmesini engellemek için korkuluğun kaldırıldığı yere yaklaştı. Göğsü derin bir ritimle inip kalkıyor, göğüs kaslarının arasında ki vadiyi vurguluyordu. Ona bakma şekli bir röntgenci gibiydi ama yıllardır kocasını ilk kez üstsüz görüyordu.

Elena gözlerini yumdu ve ellerini kapalı gözkapaklarına görüşünde noktalar dans etmeye başlayana kadar bastırdı. Bu yanlış ve uygunsuzdu. Vlad sakatlanmıştı ve onun orada olduğundan haberi bile yoktu. *Hem de* onlar boşanıyordu. En azından o uyurken çıplak vücudunu süzmeyerek ona hak ettiği saygıyı gösterebilirdi.

Ellerini yüzünden çeken Elena daha yukarı çekebilmek için örtünün kenarını nazıkçe kaldırdı. Yavaşça Vlad'in göğsüne örttüğünde genç adam kıpırdandı ve başını yastıkta diğer yöne çevirdi. Elleri Vlad'in vücudunun üzerinde havada duran Elena donakaldı. Adamın nefesi ağır ritmine dönene kadar öylece kaldı.

Nefesini dışarı vererek yataktan uzaklaştı, arkasını dönüp parmak uçlarında eşyalarını bıraktığı yere döndü. Ayakkabılarını çıkardı, bavulunu ve sırt çantasını alıp oturma alanına taşıdı. Oturduğu anda minder altında gıcırdayınca bir kez daha donakaldı, nefesi ciğerlerinde kilitlendi. Genç adamın yeniden kıpırdanmasını izledi, bu kez başını yastıkta iki kez sağa sola çevirirken ufak bir inilti çıkardı.

Elena ayağa fırlayıp hızla yatağa doğru yürüdü. Acı mı çekiyordu? Kâbus mu görüyordu? Vlad'in başı tekrar onun olduğu yöne döndü ve nefes alış verişi hızlandı. Kapalı gözkapaklarının altında gözleri hızla hareket ediyordu. Genç kadın elini uzattı ve bir an tereddüt ettikten sonra Vlad'in alnına indirdi. Adamın gür saçlarını geriye doğru düzeltti.

“Sorun yok, Vlad,” diye fısıldadı Rusça.

Vlad onun dokunuşuyla gevşedi, bu yüzden o da hareketi ve sözlerini tekrar etti. Ama ikinci kez uykuya dalmak yerine gözleri açıldı. Donuk ve kızarmışlardı ama onun varlığı karşısında ne kafası karışmış ne de şaşırmış görünüyordu. Yavaşça gözlerini kırptırarak Elena'nın bakışlarıyla buluştuktan sonra, "Bacağım kırıldı," dedi.

Elena parmaklarını tekrar onun saçlarında gezdirdi. "Biliyorum. Ama her şey yoluna girecek."

"Hokeyi kaybedemem. Onu da kaybedemem."

O iki kelime -onu da- ve yüzünde beliren acı, Elena'nın kalbini ikiye böldü. Bu güzel adam ondan çok daha iyisini hak ediyordu. "Kaybetmeyeceksin. İyileştiğinde her zamankinden çok daha güçlü olacaksın. Şimdi sadece uyumaya devam et."

"İstemiyorum," dedi ama bu kaybedilmiş bir savaştı. Gözkapakları tekrar kapanmaya başlamıştı. "Gitmeni istemiyorum."

"Uyandığında hâlâ burada olacağım," dediyse de genç adamın onu duyup duymadığına dair hiçbir fikri yoktu.

Çoktan uykuya dalmıştı.

"Vlad."

Uyanmak istemiyordu. Rüyası bu kez çok iyi, çok canlıydı. Onun ellerini neredeyse üzerinde hissediyor ve her şeyin yoluna gireceğine dair ona güven veren sesini duyabiliyordu. Bu kez kalacağına söz vermişti ve Vlad de kalmak, Elena'nın ona dokunduğu o yerde kalmak istiyordu.

"Vlad, beni duyabiliyor musun?"

Işık ve ses ağırlıksız sisi yarınca bir iniltiyle gözlerini açtı. Sabah güneşi zemine uzun, parlak bir çizgi şeklinde vuruyordu. Gözlerini kısarak yanındaki kadın silüetine baktı. Bir an için Elena'yı yoktan var etmiş olabileceğine dair bir umuda kapıldı

ama kadın parıltının içinden çıktığında mavi bir üniforma giydiğini ve hemşire rozeti taktığını gördü. Umudu kırık bacağı gibi uyuştı. Dün gece onu buzdan dışarı taşıdıktan sonra verdikleri şeyin etkisi henüz geçmemişti.

“Günaydın,” dedi hemşire. “Ağrınızın nasıl olduğunu bana söyleyebilir misiniz?”

“İyi,” dedi hırıltılı bir sesle. Ağzı donuk ve ekşiydi, boğazı sanki kum yutmuş gibi hissettiriyordu.

Ona kapaklı ve pipetli, tek kullanımlık bir bardak uzatan hemşire, “Biraz suya ne dersiniz?” diye sordu.

Vlad çok ihtiyacı olan içecekten büyük bir yudum almak için başını yastıktan kaldırdı. “Teşekkür ederim.”

Bardağı yatağının yanındaki masaya geri koyduktan sonra, hemşire iPad’de bir şeyler yazarak Vlad’e tekrar gülümsedi. “Doktor Lorenzo, prosedürü görüşmek üzere birazdan burada olacak. Karınız da bir iki dakika içinde döner. Bütün gece oturmaktan bitkin düştü, ben de onu kahve almaya gönderdim...”

Vlad’in beyni uyuştu, bu yüzden kadının ne dediğini anlaması bir saniyesini aldı. “Neyim?”

Hemşire iPad’den başını kaldırıp ona baktı. “Karınız? Elena?”

“K-karım burada değil.”

Hemşirenin gülümsemesi eğlenceli bir ifadeye dönüştü. “Dün gece buraya geldiğini hatırlamıyor musunuz?”

Kalbi sertçe çarpmaya başlayan Vlad başını iki yana salladı. Hayır, o bir rüyaydı. Değil miydi? Ama bir anı, gözlerini pencerenin yanındaki kanepeye doğru çekti. Yerde bir bavul ve sırt çantası vardı. *Onun* sırt çantası.

Her şey yoluna girecek.

Kapının sesi bakışlarını diğer yöne çevirmesine neden oldu. Elena elinde kahveyle, tek yumruğunu ağzına bastırıp genişçe

esneyerek içeri girmişti. Vlad dirseklerinin üzerinde doğruldu. Saçları gevşek bir atkuyruğuyla arkada toplanmıştı, göğsünde MEDILL yazan büyük bir *sweatshirt* giyiyordu.

Elena onu görünce aniden durdu ve esnemesi nazik bir gülümsemeye dönüştü. “Uyanmışsın,” dedi.

Vlad kurumuş boğazıyla öksürdü. “Gerçekten burada mısınız?”

Hemşire gülerek Elena’ya baktı. “Dün gece hakkında pek bir şey hatırlamıyor. Ben de tam ona cerrahın birkaç dakika içinde geleceğini söylüyordum. O zamana kadar bir şeye ihtiyacınız var mı?”

Soru Vlad’e yöneltilmişti ama genç adam hâlâ Elena’ya bakıyordu. Onun yerine alçak sesle, “Hayır, teşekkürler,” diyerek cevap verdi.

Hemşire bir süre sonra çıktığında kapının kapanması, yalnız olduklarını dünyaya ilan eden havalı bir korna kadar gürültülüydü. Elena yatağa doğru ilerlerken Vlad iki kez konuşmaya çalıştı, ikisinde de başarısız oldu. Hâlâ gerçekten uyanmış olduğuna inanmıyordu. Tüm bunlar onu gerçekliğinin kâbusundan uzaklaştırmak için bir halüsinasyon olabilirdi. Belki de zihni ona hokeyden daha çok istediği tek şeyin hayalini göstererek oyun oynuyordu.

“İyi misin?” Elena kahvesini onun suyunun yanına bıraktıktan sonra ellerini yatağın korkuluğuna dayadı. “Senin için ne yapabilirim?”

Vlad yeniden arkasına yaslanırken kurumuş dudaklarını yaladı. “Buraya nasıl geldin?”

“Josh bana bir uçuş ayarladı.”

Josh, Vlad’in ailesini arayacağını söylemişti. Elena’yı aramakla ilgili bir şeyden bahsetmemişti. “Anlamıyorum. Neden buradasın?”

Niyetinden çok yaşadığı şokun bir sonucu olan bu sorudaki kabalık, Elena'nın dudaklarının şaşkınlıkla aralanmasına neden oldu. "Josh düşündü ki... Yani biz yalnız kalmanı istemedik."

Vlad'in ihtiyacı olan son şey buydu; onun acıması. "Seni rahatsız ettiği için özür dilerim. Gelmek zorunda değildin."

Ağız tekrar açık kaldı. "Beni rahatsız etmedi. Düşündüm ki..."
"Telefonum nerede?"

Sesindeki tonla yeniden irkildi. "Ben... Ben bilmiyorum. Sanırım eşyalarını dolaba koydular."

"Mesajlarımı kontrol etmem gerek."

"Eminim sana mesaj atan herkes henüz cevap vermemeni anlayışla karşılayacaktır."

"Ailem..."

"Onları arayıp bilgi verebilirim."

"Bunu benim yapmam gerek. Annem çok umutlanacak."

"Umutlanmalı zaten. İyi olacaksın."

Vlad hüsranla elini çenesinde gezdirdi. "*Bizim* hakkımızda, Elena. Senin burada olduğunu bilirse, bizim hakkımızda umutlanacaktır. Bu yüzden sadece... Bırak da kendi ailemle ben ilgileneyim."

Sanki Vlad kolunu yataktan uzatmış ve onu tokatlamış gibi tepki verdi. Dudakları kasılırken gözlerinin kenarları kısıldı. "Haklısın. Özür dilerim. Telefonunu bulup dışarı çıkayım da onları ara."

Aceleyle ona arkasını döndüğünde Vlad'e zihinsel olarak kendi yüzünü yumruklama şansı verdi. Söylediği çok zalimceydi. Vlad'in ailesi Elena'nın geriye kalan tek ailesiydi ve Elena'yla boşanacak olmaları, onları görmekten men edileceği anlamına gelmiyordu.

Sesiyle samimiyetini yansıtmaya çalışarak, "Öyle demek istemedim," dedi.

Elena banyonun yanındaki dolabın kapğını açtı. "Sanırım bütün eşyalarını buraya koymuşlar." Yere çömeldi ve adamın aşırısı doldurulmuş spor çantasını dolabın zemininden çekip çıkardı. "Buna göz atmamın sakıncası var mı?"

"Elena, lütfen, özür dilemeye çalışıyorum."

"Ne için?" Fermuarı açarak Vlad'in maçtan önce arenaya giderken giydiği kıyafetleri ve dolabından çıkarılan diğer şeyleri karıştırmaya başladı.

"Onlar senin de ailen."

"Ama uzun sürmeyecek, değil mi?" Telefonu aldı ve beyaz şarj kablосunu çantanın dibinden çıkardı. "Buldum."

Her şeyi çantaya geri tıktı, dolabın kapğını kapattı ve sonra onun yanına döndü. Telefonu yatağın koluna bağlı prize takarken ona bakmadı. "Şarj olması muhtemelen çok sürmez."

Kollarını, Vlad'in bir zamanlar savunmacı ve mesafeli bulduğu bir duruşla gövdesine doladı. Şimdiyse bu onu ufak ve güvensiz gösteriyordu.

"Elena, bana bak."

Bakışlarını onunkilere doğru kaldırırken yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi.

"Onlar her zaman senin ailen olacak. Her zaman."

Çenesi tek ve belirsiz bir baş hareketiyle kalkıp indi.

Telefon ekranı yeniden canlanırken beyaz bir ışık saçtı. Vlad şifresini girdikten sonra kaçırdığı bildirimlerin sayısını görünce derin bir iç çekti. Bir gecede üç yüzden fazla mesaj gelmişti. Muhtemelen yarısı sadece kitap kulübündeki dostlarından gelmişti. Bir başka suçluluk dalgası ruh halini daha da bozdu.

Kapı ardına kadar açıldı. Ameliyat forması ve beyaz doktor önlüğü giymiş uzun boylu bir kadın içeri girdi. Arkasında takımından tanıdık bir yüz vardı; baş antrenör Madison Keff. Her iki kadın da odanın içine doğru ilerlemeden önce duvardaki dağıtıcıdan avuçlarına el dezenfektanı sıkmak için durdu.

Doktor geniş bir gülümsemeyle Vlad'in yatağına yaklaştı. "Seni uyanık görmek güzel, Vlad." Elini Elena'ya uzattı. "Ben Doktor Celia Lorenzo. Siz Bayan Konnikov olmalısınız."

"Konnikova," diyerek düzeltti Elena.

Doktorun şaşkın bakışları karşısında Elena açıklama yaptı. "Rusya'da kadınlar evlendiklerinde soyadlarını genellikle kadınsı bir hale getirirler."

Bu eski bir gelenektir ve bazı insanlar bunu artık yapmıyordu bile. Ama Vlad'in annesi yapmıştı, Elena'nın babasıyla evlendiğinde Elena'nın annesi de öyle. Bu yüzden Elena da yapmaya karar vermişti. O zamanlar bunun Vlad için bir anlamı vardı. Elena'nın, evliliklerinin özel olduğunu düşündüğü anlamına geliyordu. Artık işin doğrusunu biliyordu. Ve onun acımasının yanı sıra, ihtiyacı olan son şey bir zamanlar ne kadar saf olduğunun hatırlatılmasıydı.

Madison öne çıkarak elini Elena'ya uzattı. "Daha önce tanışmamıştık. Ben baş antrenör Madison Keff."

Elena her iki kadınla da el sıkıştı. "Koç nerede?"

"Koç?" diye sordu Madison.

"Evet. Takımın koçu. O neden burada değil?"

"Çünkü yolda," dedi Vlad sesindeki kızgınlığı saklamayı başaramayarak. "Serinin bir sonraki maçı için bu sabah yola çıktılar."

Çünkü dün akşam kaybetmişlerdi. Kazanmış olsalardı, takımı çoktan Stanley Kupası'na gidiyor olacaktı. Bu gece kazanmak zorundaydılar, yoksa her şey biterdi. Ama ne olursa olsun, Vlad orada olmayacaktı.

Doktor Lorenzo ya işini bilen biri olduğundan ya da artan bir gerginlik sezdiği için araya girdi. “Ameliyatın üzerinden geçelim.”

Madison duvara monte edilmiş televizyonu açtı, iPad’inde bir şeyler yaptı ve ardından televizyon ekranı maçtan bir görüntüyle canlandı. Düşüşünden hemen önceki andı. Vlad’in o anı yeniden yaşamak için görmesine gerek yoktu. Kariyerinin gözlerinin önünden geçtiği o anı asla unutmayacaktı. Bir şey pat ettikten sonra yakıcı bir acı duymuştu ve ardından buza düşerken görüşü bulanıklaşmıştı. Bağırması olabilirdi ama tek duyabildiği kendi çılgına dönmüş kalp atışlarının sesiydi. Maç devam ediyordu, ama ayağa kalkmaya çalışıp başaramadığında zaman onun için durmuştu.

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çökerken yetkililer nihayet maçı durdurmuştu. Antrenörler dışarı fırlayarak yanına çömelmiş, sakatlığın kaynağını bulmaya çalışırken ona sorular sormuşlardı.

Kariyeri boyunca yüzlerce farklı oyuncunun başına gelenleri yüzlerce kez görmüştü ama şimdi kendi başına gelmişti. Bunun son olup olmadığını merak etme sırası ondaydı. Tüm kariyeri bir anlık hatayla sona mı ermişti?

Bacağına buzun üzerinde atel takmış ve onu sedyeyle dışarı taşımışlardı. Bundan sonrası bulanıktı. Bir noktada, koruyucu pedlerini çıkarıp pantolonunu kesmişlerdi. Neyse ki ona hemen ayak parmaklarına kadar uyuşturan güçlü bir ağrıkesici iğne yapmışlardı. Sonra onu röntgen odasına götürmüş, ardından MR çekmiş ve korktuğu kadar kötü olduğunu belli eden bir bakışla geri dönmüşlerdi. Beyni, kulaklarındaki kan hücumundan ve kalbinin çarpıntısından sadece anahtar kelime ve ifadeleri kavrayabilmişti.

Kavalkemiği kırılması.

Temiz bir kırık ama ameliyat olması gerekecek.

Sonra onu bir ambulansa bindirip buraya, Nashville Ortopedi Hastanesi'ne getirmişlerdi. Daha ne olduğunu tam olarak anlamadan aceleyle ameliyata alınmıştı.

Ardından da Elena'yla ilgili rüyayı görmüştü. Nazik dokunuşu, sesi ve güvenceleriyle onu huzurlu bir hale sokmuştu. Artık bunun bir rüya olmadığını biliyordu. O gerçekten de buradaydı. Ama bu onu daha iyi hissettirmek yerine daha kötü hissettirmişti.

Ekрана yaklaşan doktor kalemle işaret etti. "Düşmeden kaynaklanan ilk kırığın muhtemelen küçük olduğunu düşünüyoruz," diye açıkladı. "Ancak ayağa kalktığında büyük ihtimalle kemiği yerinden daha fazla oynattın."

Video başladı. Ağır çekimde buza yeniden düşmeden önce ayakta durmaya çalışmasını izledi, yüzü acı içinde buruşmuştu. "Yani durumu daha da kötüleştirdim," dedi.

"Evet, ama aynı zamanda hayır." Doktor Lorenzo televizyona arkasını döndü. "İronik bir şekilde, basit bir kırık olsaydı iyileşmen çok daha uzun sürerdi. Bacağını alçıya almamız ve neredeyse on iki hafta boyunca hiç ağırlık taşıma aktivitesi yapmadan, kemiğin kendi kendine iyileşmesine izin vermemiz gerekecekti. Bu tür bir kırıktaysa, kemiği yerinde tutmak için içine metal bir çubuk yerleştiriyoruz. İster inan ister inanma, bu çok daha erken yürüyüp iyileşeceğin anlamına geliyor."

Doktor Lorenzo saatini kontrol etti. "Başka bir ameliyat için hazırlanmam gerekiyor. Bugün çıkmadan önce tekrar kontrole geleceğim."

Vlad, Madison'a bakmadan önce kapının kapanmasını bile beklemedi. "Tekrar ne zaman oynayacağım?"

"Sana bunu henüz söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

“Lütfen, Madison. Buzdan ne kadar uzak kalacağıma dair bana bir fikir ver.”

Dudaklarını büzerek isteksiz bir şekilde içini çekti. “Eğer sıradan bir insan olsaydın, normal aktivitelerine dönmek bir yıl sürerdi.” Madison, Vlad’in yüzündeki ifade karşısında elini kaldırdı. “Ama sen sıradan biri değilsin. Günün her saati bakım, beslenme desteği ve detaylı bir rehabilitasyon planına erişimi olacak, fiziksel kondisyonu en üst seviyede olan profesyonel bir sporcusun.”

“O zaman ne kadar sürecek?”

“Hedefimiz ekim ayına kadar seni tekrar patenlerinin üzerinde görmek.”

Vlad başının yastığa düşmesine izin verdi. Buzdan uzak dört ay. Yumruğunu alnına bastırdı. Bu nasıl yaşıyor olabilirdi?

“Ama şimdi ile o zaman arasında çok şey olacak,” dedi Madison. “Bu tür bir kırığı olan çoğu insanın en az bir ay boyunca bacağına ağırlık vermesine izin verilmez. Senin mi? Önümüzdeki haftadan itibaren her gün birkaç dakika ayakta durmanı bekliyoruz.”

Elena hem hafif hem de kararlı olmayı başaran bir sesle, “Sonra ne olacak?” diye sordu. Konuşurken Vlad’in yanına yaklaşmıştı. İtiraf etmek genç adama acı verse de onun varlığında ve durumun paniğini atlatıp önemli soruları sorma konusundaki gazetecilik becerisinde rahatlatıcı bir şeyler vardı.

“Bu gece burada kalacak,” dedi Madison. “Herhangi bir komplikasyon çıkmazsa yarın evine gidebilecek.”

Elena bir ses çıkardı. “Yarın mı? Onu eve yarın gönderemezsiniz!”

Madison, “İhtiyaç duyduğu her şeyi sağladığımızdan emin olacağız,” dedi.

“Ama bu büyük bir ameliyattı. Ya bir şeyler ters giderse?”

“Elena,” dedi Vlad onun dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak, çünkü genç kadının yüzündeki bakış, Vlad on altı yaşındayken donmuş Om Nehri’ne atlamak gibi aptalca bir fikre kapıldığında ona attığı bakışın aynısıydı.

Madison sabırlı bir gülümsemeyle, “Antrenörler her gün temas halinde olacak,” dedi. “Muhtemelen Vlad’in istediğinden de fazla. Evi hareket desteği ve antrenman araçlarıyla donatacağız ve ayrıntılı bir rehabilitasyon planı olacak. Herhangi bir sorunuz olursa...”

“Tabii ki sorularım var! Merdiven inip çıkabilir mi? Bacağını ıslatabilir mi? Bandajının ne sıklıkla değiştirilmesi gerekiyor? Buz koyması gerekiyor mu? Ağrıkesici alacak mı? Ya düşerse?”

Madison tekrar gülümsedi. “Ne kadar endişeli olduğunuzu biliyorum. Ama sizi temin ederim ki bu soruların hepsi cevaplanacak. İşimizi yapacağımız konusunda bize güvenin, tamam mı?” Madison cevap beklemeden başını sallayarak dikkatini Vlad’e çevirdi. “Şu anda ihtiyacım olan ilk şey evine erişim. Yarın sen eve gitmeden önce ekibin birkaç şeyi teslim etmesi gerekiyor.”

“Komşularımdan birinde evin anahtarı var. Sizin için kapıyı açabilir.”

“Bu işe yarar. Öğleden sonra orada olacağımızı söyle.” Madison iPad’ini karnına dayadı ve bir sonraki sözleri acıtacakmış gibi yüzünü buruşturdu. “Burnuma sokmak istemem, Elena, ama Vlad’e bir süreliğine bakması için birini tutmalı mıyız yoksa sen kalmayı planlıyor mu...”

“O gidiyor.”

“Kalıyorum.”

Vlad bakışlarını Madison’ın şaşkın ve rahatsız ifadesinden çekip Elena’ya dikti ve Rusçaya geçti. “Ne... Ne dedin sen?”

Elena bakışlarına karşılık verdi. “Burada kalıp seninle ilgilemeyeceğim.”

“Neden?” Sesinin bu kadar kuşku dolu olmasını istememişti, ama öyleydi.

“Çünkü bana ihtiyacın var,” dedi. Adamın sessizliği karşısında, gözlerini kırptırıp omzunu silkti. “Yani, *birine* ihtiyacın var.”

Madison boğazını temizledi. Rusça bilmiyordu, ama belli ki ses tonlarını anlayabiliyordu. Konuştuğunda onun sesi de oradan mümkün olduğunca çabuk çıkma arzusunu yansıtırıyordu. “Neden ikinizi konuşmanız için baş başa bırakmıyorum, siz de ne karar verdiğinizizi yarın bana bildirirsiniz?”

Kadm odadan çıkarken Vlad ona göz ucuyla bile bakmadı. O gider gitmez bir elini saçlarından geçirdi. “Elena, ne yapıyorsun sen?”

“Seninle ilgilenecek birine ihtiyacın var.”

“Takım yardım etmesi için birini tutabilir.”

“Ama bunu yapmalarına gerek yok, hem neden bir yabancıyı isteyesin ki? Senin için yemek yapabilirim ve...”

O çok cazip bir tablo çizmeden önce Vlad sözünü kesti. “Peki ya derslerin?”

“Bitti. Geçen hafta tezimi sundum.”

Onun fikrini değiştirecek herhangi bir şey düşünürken Vlad’in dudakları iki kez açılıp kapandı. *Gitmene ihtiyacım var* dışında herhangi bir şey, çünkü bu da ailesi hakkında söyledikleri kadar acımasız olurdu. Onu incitmek istemiyordu. Sadece kendini incinmekten korumak istiyordu. Ve eğer kalırsa olacak olan da buydu. “Çok fazla iş olacak. Sana yük olmak istemiyorum.”

Elena’nın dudakları öfkeyle incelmişti. “Sakatlandın, Vlad. Seninle ilgilenmek bir yük değil.”

“Elena...”

Elini yukarı kaldırdı. “Bak, uzun zamandır konuşmadığımızı biliyorum, aramızın iyi olmadığını farkındayım ve bundan nefret ediyorum. Düşman olmamızı istemiyorum. Bunu senin için yapmak istiyorum. Sana en azından bu kadarını borçluyum.”

Vlad'in kaşları çatıldı. "Bana borçlu musun? Sen neden bahsediyorsun?"

"Benim için çok şey yaptın ve umarım bir gün okul harcımı ve diğer her şeyi sana geri ödeyebilirim, ama şimdilik yapabileceğim bu."

Vlad genç kadın sanki onu hayalarından mıhlamış gibi sarsıldı. "Senden bana borcunu ödemeni ne zaman istedim ki?"

"Asla, ama sadece senin aklına hiç gelmeyeceği için. O yüzden bunu senin için yapmama izin ver. *Lütfen.*" Birden yüzü bembeyaz oldu ve kollarını bir kez daha savunmacı bir şekilde göğsünde birleştirirken yataktan uzaklaştı. "Yani, eğer... Eğer beni burada istemiyorsan o başka."

Onu burada istemek mi? Kendini bildi bileli *istiyordu*. Böyle bir anın özlemini çekiyordu; yanında kalacağına söz verdiği bir anın... Ama böyle olmasını hiç istememişti. Onu burada geçici olarak istememişti ve kesinlikle kendisini mecbur hissettiği için burada olmasını istemiyordu.

"Ah," diye fısıldadı. "Anlıyorum." Kolları şimdi iki yanında gevşekçe sallanıyordu, gözleri ise hiç beklemediği anda yumruk yemiş birinin şaşkın ve ihanete uğramış ifadesiyle kocaman olmuştu.

Elena'nın yenilmiş görüntüsü Vlad'i ikiye ayırıyor gibiydi. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim, Elena."

"Doğru," dedi zorlukla gülümseyerek. "Hayır, tabii ki. Ben... Ben anlıyorum." Hızla dönerken spor ayakkabıları yerde gıcırdadı ve odayı geçerek eşyalarını kanepenin yanında bıraktığı yere gitti.

"Elena, çok üzgünüm..."

Sırt çantasının fermuarını çekmek için eğildi. "Neden? Benim hatam. Seni uygunsuz bir duruma soktum. Önce seninle konuşmadan gelmemeliydim."

“Ne yapıyorsun?” Çünkü hemen o anda gitmeye hazırlanıyor gibi görünüyordu ve kahretsin, Vlad bunu da istemiyordu.

“Başa çıkman gereken çok şey olduğu belli,” dedi yavaşça, sanki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibiydi. “Belki de sen komşunu bulmaya çalışacağına gidip evin kilidini açsam daha kolay olur. Anahtarım hâlâ duruyor. Sonra da yarın Chicago’ya dönmeden önce bu gece bir otelde kalabilirim.”

“Lanet olası bir otelde kalmak zorunda değilsin,” diye homurdandı. “Bir yatak odan var.”

Elena ayağa kalktı, sırt çantasını omzuna atarak bavulunun sapını uzattı. Odayı geçip yatağın ucuna gelirken tekerlekler zeminde *tık tık* sesleri çıkardı. “Evden bir şeye ihtiyacın olursa, takımdan birine getirtmemi ister misin?”

Tanıdık bir panik Vlad’in göğsünü kapladı. “Gidiyor musun? Şu anda gitmek zorunda değilsin, Elena.”

“Ya da eşyalarını sana yarın ben getirebilirim. Havaalanına gitmeden önce uğrayıp...” Sözleri boğazındaki bir şeye takılınca temizlemek için öksürmek zorunda kaldı. “Veda ederim.”

Vlad cevap veremeden odanın kapısı bir kez daha açıldı. Sözlerini, şu anda araya girme şanssızlığına sahip olan kişiye kaşlarını çatarak yuttu. Takımın medya menajeri köşeden kafasını uzattı. “İçeri girebilir miyim?”

Elena istenmeyen ziyaretçiyi selamlamadan önce Vlad’le bir an göz göze geldi. “Evet. İçeri gelin.”

Medya menajerinin gözleri ikisinin arasında gitti geldi ve sonunda önünde cereyan eden dramı fark etti. “Umm, sonra gelebilirim.”

“Lütfen bize bir dakika izin verir misin?” diye sordu Vlad.

Elena, “Gerek yok,” dediğinde sesi kısık, dudakları inceydi. “Ben de tam gidiyordum.”

Arkasına bakmadan kapıya doğru yürüdü.

“Elena, bekle...”

Vlad onun adını seslenirken doğrulmaya çalıştı, ama bacağındaki gerginlik bir *ahhh* ile geriye yatmasına neden oldu.

Kapı sessiz bir kesinlik içinde tıkırdayarak kapandı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Nerelisin?”

Elena onu hastaneden alması için çağırdığı Uber’in arka koltuğunda camdan dışarı bakıyordu. “Chicago.”

Aralarına beyaz karışmış siyah saçları ve nazik bir gülümsemesi olan yaşlıca şoför güldü. “Hayır, aslen demek istiyorum. Aksanından belli.”

Amerika’ya geldiğinden beri bu sorunun ona sorulmadığı bir hafta bile geçmemişti. Bazı günler detay vermeye istekli olurdu, ama bugün o günlerden biri değildi. “Rusya,” diye cevap verdi kısaca.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Ukrayna ya da o bölgede bir yer olabilir diye düşündüm. Rusya’nın neresi?”

“Moskova,” diye yalan söyledi, çünkü kimse Omsk’un nerede olduğunu bilmiyordu ve Sibirya’nın bir bölümü olduğunu açıkladığında her zaman ne kadar soğuk olduğunu bilmek istiyorlardı. Şu anda bu tür havadan sudan konuşmalar için enerjisi yoktu.

“Harika,” dedi adam. “Seni Nashville’ye getiren nedir?”

“Hastanedeki bir arkadaşı ziyarete geldim.”

“Umarım her şey yolundadır.”

Gülümsedi, çünkü bu kibar Amerikalıların yapacağı bir şeydi. “Evet. İyi olacak.”

Şoför sonunda Elena’nın sohbet etme konusundaki isteksizliğini anlamış olacaktı ki radyonun sesini açarak arabayı sürmeye odaklandı. Elena dikkatini dışarıdaki manzaraya verdi. Çoğu yeri tanıımıyordu. Evlendikten sonra Vlad’le birlikte birkaç ay boyunca yaşadığı banliyö sınırlarının dışına nadiren çıkmışlardı.

Ancak Uber sürücüsü çıkışa vardığında her şey daha tanıdık gelmeye başladı. Kıvrımlı sokaklardaki büyük ağaçlar ve geniş çimler, zengin ve ünlüleri izinsiz girebilecek ayaktakımından koruyordu. Amerika’da Vlad’e ilk katıldığında –vizesi gecikmişti, bu yüzden evlendikten birkaç hafta sonrasına kadar yanına gelememişti– profesyonel bir sporcu olduğu için güzel bir evi olmasını bekliyordu. Herkes Amerikalı atletlerin çok para kazandığını biliyordu ve Vlad de bir yıldır burada oynuyordu. Ama ağaçlarla çevrili, uzun araba yoluna girdiğinde ilk kez onun kocaman tuğla evini görmüş ve ağzı açık kalmıştı. Sesi işe yaramaz bir ciyaklamaya dönüşmüştü. Omsk’tan gelen bir kız böyle bir ihtişamı asla hayal edemezdi.

Uber şoförü durduğunda bu defa etki farklıydı. Sihir kaybolmuştu.

“Vay canına,” dedi şoför. “Güzel yermiş. Arkadaşın ünlü filan mı?”

Bu doğru bir varsayımды. Nashville’in banliyöleri dünyanın en büyük country müzik yıldızlarına ev sahipliği yapıyordu. Elena kendi kapısını açarken, “Oldukça iyi iş çıkarttı,” dedi.

Şoför indi ve bavulu almak için arka tarafa geçti. Bavulu taş döşeli araba yoluna bıraktığında Elena ona teşekkür ederek sırt çantasını omzuna attı. Şoför aracıyla uzaklaşırken ona uygulamadan bahşiş verdi. Ardından küçük ön verandaya ulaşan beton basamaklardan çıktı. Kapı siyahtı ve her iki yanında uzun

pencereler vardı. Elena buraya ilk kez geldiğinde Vlad kapının kilidini açınca içeri bakmaya korkmuştu. Vlad kapıyı açıp içeri girmesi için kenara çekilirken midesi çalkalanıp burkuluyordu. Ayakkabılarının sesi devasa girişteki parlak zeminde yankılanırken, arkasından gelen Vlad'in adımları yumuşak, nazik bir ses çıkarmıştı.

“Evine hoş geldin.” Sesi bal gibiydi, sıcak, tatlı ve yumuşaktı.

Elena gözüünün ucuyla genç adamın ona dokunmak istercesine elini kaldırdığını gördü. Uzaklaştı.

Elena hatırayı uzaklaştırarak kapıyı açtı. Pek bir şey değişmemişti. Daha önce de orada olan dekoratif masa hâlâ oradaydı ve günün sonunda ceplerinden çıkan bozuk paraları, postaları ve diğer ıvır zıvırları koymak için hâlâ kullanılıyordu. Bavulunu arkasından çeken Elena girişi ikiye bölen geniş merdivene doğru yürüdü. İleride mutfak vardı. Sol tarafta şömineli ve kitap raflarıyla dolu geniş bir oturma odası bulunuyordu. Sağdaysa üstü kapalı bir verandaya açılan Fransız kapılarıyla yemek odası vardı. Yıllar önce oradaki ilk akşamında, Vlad dışarıdan yemek sipariş etmiş ve mumlarla birlikte verandaya koymuştu. Elena tabağını alarak odasında yemişti.

“Sen de kimsin be?”

Elena irkilerek çığlık atarken elini göğsüne götürdü. Koridorun sonunda beyaz saçlı, kaşları çatık bir kadın elleri kalçalarında ve yanında kocaman bir köpekle duruyordu. Siyah *Newfoundland* cinsi köpek gök gürültüsünü andıran bir havlama sesi çıkardı ve Elena'ya doğru dört nala koşmaya başladı. Elena'nın yaklaşan saldırıyı savuşturmak için avuçlarını açacak vakti ancak olmuştu ki köpek sıçrayarak patilerini Elena'nın omuzlarına koydu. Genç kadın köpeğin ağırlığı altında tökezleyerek merdiven korkuluklarına çarptı. Köpek bir kere daha yüksek sesle *hav* dedikten sonra uzun dilini Elena'nın yüzünün yan tarafı boyunca gezdirdi.

“Sana kim olduğunu ve Vlad’in evinde ne aradığını *sordum?*” diye bir kere daha sordu yaşlı kadın.

“Lütfen köpeğinizi geri çeker misiniz?” diye rica etti Elena. Köpekleri severdi; bütün köpekleri. Aslında, köpekleri çoğu insana tercih ederdi. Ama bu köpek genç kadının kafasının tamamını ağzına sığdırabilirdi ve yalamanın *seni seviyorum* mu yoksa *seni yiyeceğim* anlamına mı geldiğinden emin değildi.

“O *benim* köpeğim değil,” dedi kadın.

“Ee, kimin o zaman?” diye sordu Elena. Vlad bir köpek almış ve bunu ona söylememiş miydi? Hastanedeki reddedilişinin canına yaktığını sanmıştı ama ona bir evcil hayvan sahiplendiğini söylememesi düpedüz *siktir git* demekti.

Yaşlı kadın, “Kim olduğunu öğrenene kadar hiçbir soruna cevap vermeyeceğim,” diye karşı çıktı. “Bir çeşit sapık filan mısınız? Ünlü sporcuların peşinden koşan delirmiş hayranlardan mısınız? Hem buraya nasıl girdin sen?” Omzunun üzerinden birine seslendi. “Linda, polisi ara.”

Elena sersemlemiş halinden sıyrıldı. “Hiç sanmıyorum,” diyerek köpeği nazikçe itip uzaklaştırdı. Köpek dört patisini de yere koyarak gür kuyruğunu sallamaya başladı. Elena onun başını hafifçe okşadı ve koridorun sonundaki davetsiz misafirle yüzleşmek için yanından geçti. “Polisi arayan *ben* olacağım.”

Yaşlı kadın homurdandı. “Ne için? Burada olmaya hakkımız var.”

“Gerçekten mi? Benim de öyle.”

“Saçmalık. Kimsin sen?”

Elena kollarını kavuşturdu. “*Ben* onun karısıyım.”

Tam o anda iki kadın daha koridora fırlayıp beyaz saçlı olanın yanında durdu. Hepsinde aynı “aman Tanrım” ifadesi vardı.

“*Elena?*” dedi yaşlı kadın boğuk bir sesle.

“Vay anasını,” dedi ortadaki. Linda dediği o muydu? Elena

yakından incelediğinde onun yaşlı olanın daha genç ve daha az korkutucu bir versiyonu gibi göründüğünü fark etti. Üçüncü kadın, yoga pantolonlu ve parlak rujlu, elli yaşlarında bir kadındı. Ciyaklar gibi bir ses çıkarıp boştaki eliyle ağzını kapattı.

“Buna inanamıyorum,” diye tısladı yaşlı olan. “Buraya bu şekilde gelmeye nasıl cüret edersin? Senin burada olduğunu biliyor mu bari?”

Elena öfkeyle kaskatı kesildi. “Evet, burada olduğumu biliyor. Geceyi onunla birlikte hastanede geçirdim.”

“Bu bir yalan,” dedi yaşlı kadın.

“Anne!” Genç kadın, annesine dik dik baktı. “Dur.”

“Ne?” diye tersledi yaşlı kadın. “Vlad’e yaşattığı onca şeyden sonra ona iyi davranmamı mı bekliyorsun?” Elena’ya suçlayıcı bir şekilde parmağını gösterdi. “Son birkaç aydır nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.”

Vay be. Bu kadın ondan gerçekten ama gerçekten nefret ediyordu. Vlad onlara ne anlatmıştı?

Muhtemelen gerçeği.

Elena kendi sitemini yuttu. Köpek sanki onun rahatsızlığını hissetmiş gibi ona yaklaşarak bacaklarına yaslandı. Elena düşmemek için elini merdivenin korkuluğuna dayamak zorunda kaldı.

“Annemi görmezden gel,” dedi daha kibar olan kadın. Öne doğru yürüyerek elini uzattı. “Ben Linda. Sonunda seninle tanıştığımıza memnun oldum.”

Elena yavaşça elini uzatıp sıkmadan önce kadının uzun parmaklarına şüpheyle baktı.

“Bu annem Claud,” dedi Linda huysuz olan kadını isteksizce işaret ederek. Sonra yoga pantolonlu olanı başıyla gösterdi. “Bu da Andrea.”

Andrea, "Biz Vlad'in komşularıyız," dedi. "Olanları duyunca gelip evi onun için hazırlamaya yardım etmeye karar verdik. Buzdolabını temizliyorduk."

Elena ellerini kollarının altına sıkıştırdı. "Çok nazıksınız ama ben her şeyle ilgilenebilirim."

Claud genizden gelen, çirkin bir ses çıkardı.

Linda huzur için dua eder gibi tavana bakarak, "Anne, lütfen," dedi.

Sahibi henüz belirlenemeyen köpek havladı ve Elena'nın bacaklarına daha çok yaslandı.

"Biz Yalnızlarız," dedi Andrea.

"Nesiniz?"

"Kendimize böyle diyoruz, çünkü hepimizin kocaları öldü."

Elena boğazını temizledi. "Ne kadar... Üzücü."

"Teknik olarak," diye açıklama getirdi Andrea, "eski kocam ölmeden önce boşanmıştım."

"Başınız sağ olsun."

Andrea omuz silkti. "Vlad evdeyken neredeyse her gün kahve içmek için buraya gelmeye başladık ve şimdi o da bizim küçük kulübümüzün bir üyesi. Yemek tariflerini değıştokuş ediyoruz, komşular hakkında dedikodu yapıyoruz, bunun gibi şeyler."

"Anlıyorum." Aslında Elena anlamıyordu. Ağızlarından çıkan her kelime beyninde giderek daha kalın bir örümcek ağı örüyordu. Şakaklarında baş ağrısının başlangıcını işaret eden uyarı niteliğinde bir zonklama hissediyordu. Elena durumu anlamlandırmaya çalışırken parmaklarını şakağına bastırdı. "Anlamıyorum. Vlad tam olarak neden sizin kulübünüzde?"

"Çünkü o da yalnız, senin sayende," dedi sinirle Claud.

"Anne," diye tısladı Linda. "Kes şunu."

Elena omuzlarını dikleştirdi. “Yardıı etmek için uğradığınız için size minnettar olacağından eminim, ancak takımın bazı ekipmanlar bırakması için hazırlanmam gerekiyor...”

“Ve sonra da gideceksin, değil mi?” dedi Claud.

“Anne!” dedi Linda. “Vlad bundan hoşlanmazdı.”

“Çünkü kendi iyiliğı için fazla hassas.” Claud sesini alçalttı. “Peki Michelle ne düşünecek?”

Başka bir kadının adını duyan Elena gözlerini kırptırdı. “Michelle mi?”

Andrea, “Kulübümüzün başka bir üyesi,” dedi hızlı bir şekilde. Fazla hızlı.

“Ama onun kocası ölmedi. Onu aldattığı için boşandılar, o yüzden adamın ölmüş olmasını diliyoruz.”

Elena iki şakağını da ovuşturdu.

Claud yine o suçlayıcı parmağını gösterdi. “Neden buraya geri geldin? Sakatlığı yüzünden artık oynayamayacağından ve parasından mahrum kalacağından mı korktun?”

Elena’nın ciğerlerindeki oksijen bir anda buharlaştı sanki. Claud’un sözleri Elena’nın en derin güvensizliklerini ve utanç duygusunu tam on ikiden vurmuştu.

Annesinin dirseğini çekiştiren Linda, “Gidelim,” dedi. Sonra da Elena’ya, “Özür dilerim. Ona karşı çok korumacı.”

“Ben de öyleyim.”

“Bu doğru olsaydı, buradan giderdin,” dedi Claud.

Bir kez daha kadının sözleri hedefi vurdu. Bir kez daha, çünkü Elena onun haklı olduğunu biliyordu. Ama Elena’nın, yaşlı kadına onu ne kadar incittiğini bilmenin tatminini yaşatmak istemeyecek kadar kendine saygısı kalmıştı. Ya da ona Elena’nın gerçekten yakında gideceğini, çünkü Vlad’in onu burada Claud’dan daha fazla istemediğini söylemek için.

Elena omurgasını dikleřtirdi. “Benim hakkımda ne isterseniz dūřūnebilirsiniz ama ben buraya sadece tek bir sebep için geldim. Vlad’e yardım etmek için. Bana inanıp inanmamanız benim kontrolūmūn dıřında. řimdi lūtfen izin verirsiniz, kocamın eve dōnūřūne hazırlanmak için yapmam gereken çok řey var.”

“Elbette,” dedi Linda sakince. “Lūtfen Vlad’e onu dūřūndūęū-mūzū sōyle.”

“Sōyleyeceęim.” Elena uzanarak kōpeęin kulaklarını kaşıdı.

Kōpeęi işaret eden Linda, “Maması mutfaktaki kilerde bu arada,” dedi.

“Bu *Vlad*’in kōpeęi mi?” Soruyu sorduğunda, bunun Claud’un onun boktan bir eş olduğuna dair iddiasını kanıtladığını fark etti.

“Hayır,” dedi Andrea. “Sokağın karşısındaki insanlara ait ama o da Vlad’i sahiplendi gibi bir şey. Eninde sonunda gitmek için kapıya doğru havlayacaktır.”

Daha fazla ōrūmcek aęı. “Bařka birinin kōpeęi buraya takılmaya mı geliyor?”

Linda omuz silkti. “Etrafta dolaşan bir de kedi var. Vlad garaja bir evcil hayvan kapısı taktırdı, bōylece istediği gibi gelip gidebiliyor.”

Tabū ki taktırmıřtı. ūnkū o Vlad’di.

Linda annesinin kolunu tutarak onu ōn kapıya doğru çekmeye başladı. “Yardımcı olabileceğimiz bir şey olursa bize haber ver,” dedi.

“Teřekkūr ederim.”

Andrea, Elena’nın yanında durakladı. “Seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum,” dedi kıkırdayarak. “Her zaman sōyledięi kadar gūzelsin.”

Yanakları alev alev yanan Elena kollarını gōęsūnde kavuřturdu ve ū kadının gidiřini izledi. Onlar gittikten sonra Komřu

Köpek'e baktı –şimdilik adı bu olacaktı– ve başını okşadı. Köpek havlayarak kuyruğunu salladı. En azından *onun* Elena hakkında herhangi bir önyargısı yoktu.

İç geçiren Elena sırt çantasını alarak bavulunun sapını kavradı. Her ikisini de merdivenden yukarı ve ikinci kattaki uzun koridor boyunca taşırken Komşu Köpek de yavaşça arkasından onu takip etti. Onun odası sağdaki son odaydı, Vlad'in odasının tam karşısındaydı. Kapısı kapalıydı, açtığında içerideki sessizlik bir suçlama gibiydi. Her şey aynıydı. Tam olarak bıraktığı gibiydi. Ve hiçbir şey gerçekten ona ait olmasa da –ne şal desenli yatak örtüsü, ne beyaz şifoniyer, ne de yatağın iki yanındaki eş lambalar– onları hatırlıyordu. Yıllar sonra teyzesini ziyarete giden ve son ziyaretinde kaldığı aynı odada uyuması gereken bir çocuk gibiydi. Her şey tanıdık ama yabancıydı.

Elena eşyalarını yatağın yanında yere bıraktı. Birisi yakın zamanda burayı temizlemişti. Halının üzerinde yakın zamanda süpürüldüğüne dair çizgiler vardı ve televizyonda, masada, şifoniyerde tek bir toz zerresi görünmüyordu. Bitişikteki banyo bile tertemizdi. Lavabonun altına göz attığında tüm bakım ürünlerinin hâlâ orada olduğunu ve dönüşünü beklediğini gördü; şampuan, saç kremi, tıraş kremi ve hanımeli kokulu duş jeli... Okula gittiğinde onları burada bırakmıştı, Vlad de onları geri döneceği zaman için saklamıştı. Duş jelini eline alıp kapağını açtı ve kokusunu içine çekti. Kapağı kapatarak çok fazla anıyı geri getirmeden yerine koydu.

Yatağa döndü ve burada geçirdiği ilk gecede olduğu gibi dizlerindeki güçsüzlüğe teslim oldu. Şimdiye kadar gördüğü en güzel yataktı. Konforlu ve dolgundu, kazara birini boğmaya yetecek kadar yastığı vardı. Ya da onun da o gece keşfettiği gibi, ağlama seslerini bastıracak kadar. Ve saatler sonra karanlıkta uyanık yattarken, gözleri şişmiş ve başı zonkluyorken bir daha asla ağlamayacağına yemin etmişti. Ve altı ay önce, smokini içinde herhangi

bir erkeğin daha seksi görünmeye hakkı olmayacağı kadar seksi görünen Vlad'in önünde durup onu terk ettiğini söyleyene kadar da ağlamamıştı.

Şimdi aylar sonra bile, Vlad'in düğünde ona nasıl baktığını unutamıyordu. O kadar umut ve neşe doluydu ki. Ta ki öyle olmaya kadar. Elena onu kırmıştı. Onu kurtaran adamı... Çocukluğunda en iyi arkadaşı olan adamı...

Komşu Köpek yatağın üzerine sıçrayıp başını genç kadının kucağına koydu. Parmaklarını köpeğin kalın siyah kürküne gömdüğünde hayvan memnun bir şekilde içini çekerek gözlerini kapattı. Vlad her zaman evcil hayvan istemişti ama seyahat programı bunu imkânsız hale getiriyordu, çünkü onları yalnız bırakamazdı. Elena'nın ondan çaldığı başka bir şey daha.

Telefonunun aniden çalması onu yatağından neredeyse bir santim yukarı sıçrattı. Tanımadığı bir Nashville numarasıydı. "Alo?"

"Bayan Konnikova? Ben Tess Bowden. Vipers'in antrenörlerinden biriyim. Birkaç dakika içinde ev rehabilitasyon ekipmanlarıyla birlikte orada olacağız. Bizim için hazır mısınız?"

"Evet, sizi bekliyorum."

"Harika," dedi kadın. "Yaklaşık on dakika uzaklıktayız."

Elena, peşinde Komşu Köpek'le odasından çıktı ve kendini Vlad'in yatak odasının açık kapısına bakarken buldu. Oraya girme sayısı bir elin parmaklarını geçmemişti. Bu da evliliklerinin gerçekliği hakkında yapılabilecek en üzücü yorumlardan biriydi. İlk başlarda oraya girmekten kaçınmıştı, çünkü garip hissettiriyordu. Sonra da çok acı verici olduğu için girmemişti. Onun özel alanına her adım attığında, parmağındaki yüzük genç adamın hayal kırıklığıyla ağırlaşıyordu.

Şimdiyse, merakla karışık istek, eşikte durana kadar ilerlemesine sebep oldu. Etrafına bir göz attığında buraya son gelişinden bu yana çok az şeyin değiştiğini gördü. Aynı büyük boy

yatak, aynı düz, lacivert yorganla örtülü olarak odanın ortasında duruyordu. Birbirinin aynısı komodinler ikiz lambalarla birlikte iki yanda kitap tutacağı gibi duruyordu. Onun eşyalarını karıştırmaya hakkı yoktu, ama röntgenleme ihtiyacı edep duygusunun önüne geçmişti. Odada birkaç adım içeride sol tarafta ana banyonun kapısı açık duruyordu. İçeri bakmak için durakladı. Lavabo boyunca sıralanmış ürünler ve banyo malzemeleri, Vlad'in günlük alışkanlıklarına dair mahrem bilgiler gibiydi. Bir havlu gelişigüzel bir şekilde katlanmış ve lavabonun üzerine serilmişti. Zihni, genç adamı orada havluya sarınmış bir halde, bir jileti çenesinin sert açısına doğru çekerken hayal ederken göğüs boşluğu sıcaklıkla doldu. Ne kadar basit bir iş, ne kadar erkek-si bir görevdi. Dünyanın dört bir yanındaki kadınların her gün kocalarını yaparken izledikleri bir işti, ama Elena için değildi. Kocasının bu özel bakım eylemini gerçekleştirmesine hiç tanık olmamıştı.

Elena gözlerini oradan ayırıp zorlukla yutkundu ve yatağa yaklaştı. Yatağın sadece bir tarafı bozulmuştu ya da düzenli olarak üzerinde uyunuyormuş gibi görünüyordu ve bu düşünceyle içine dolan rahatlama hızlı olduğu kadar aşağılayıcıydı da. Odaya hızlıca göz attığında bir kadının -Michelle'in- düzenli olarak orada kaldığına dair hiçbir kanıt bulamadı. Banyoya dönen Elena lavabonun üzerindeki ürünleri tekrar inceledi. Hepsi erkeklere göreydi. Losyon, tırnak törpüsü, toka ya da tampon kutusu yoktu.

Ama dışarı çıktığında gözüne bir altın parıltısı çarpınca şifoniyere yaklaştı. İşte orada, en üstte dünün postası gibi atılmış evlilik yüzüğü duruyordu.

"Sen benim en iyi arkadaşımın, Elena. Seninle ilgilenmek istiyorum. Amerika'ya gel. Yeniden başlayabilir ve yeni bir hayat kurabilirsin."

"Anlamıyorum. Ne demek istiyorsun?"

Vlad kot pantolonun cebinden bir çift yüzük çıkardı. Biri basit, erkeksi bir altın yüzüktü. Diğeri, yukarıdaki sokak lambalarının ışığında parıldayan elmaslarla çevriliydi. Tek dizinin üzerine çökerken her şey ağır çekimde ilerlemeye başladı.

"Sana evlenme teklifi ediyorum."

O kadar afallamıştı ki konuşamıyordu. Vlad de onun sessizliği reddetme olarak algılamış, ayağa kalkarken yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Özür dilerim. Bu çok aptalca. Ya da sadece bir düşün..."

Elena cevabını fısıldayarak verdi. "Evet."

Zihninde o anı pek çok kez tekrar yaşamıştı. Eğer hayır deseydi her şeyin nasıl farklı olabileceğini merak ediyordu. Kendi savunmasız çaresizliğiyle onun hevesli cömertliğinin gerçekte ne olduğunu anlayacak kadar akli başında olsaydı; patlamaya mahkûm toksik bir birleşim. Elena uzun zamandır o anda verebileceği tek kararı verdiğini kabul ediyordu, ama o zamandan beri milyonlarca kez geri dönüp her şeyi farklı yapmayı, Vlad'i kaçınılmaz olarak incitecek bencilce seçimler yapmadan önce kendisini durdurmayı dilemişti. Bunu ona bir daha yapmayacaktı. Belki de Claud haklıydı. Belki de Vlad için yapabileceği en iyi şey bir an önce buradan ayrılmaktı.

Elena kendi yüzüğüne baktı, hâlâ yıllar önce taktığı parmağında sımsıkı duruyordu. Yüzüğü çekip çıkardı ve bir an tereddüt ettikten sonra onunkinin yanına koydu.

Kapının çalınması takım personelinin geldiğini işaret etti. Dışarı çıktığında Komşu Köpek de hemen arkasından takip edince kapıyı çekip kapattı.

"Batı konferans finalleri yarın Nashville Vipers ya da Vancouver Canucks'ın Stanley Kupası'na gitmesiyle sona erecek, ancak

Vipers, cuma gecesi oynanan maçta kaval kemiği kırıldığı için Nashville'deki bir hastanede ameliyat olan en iyi savunma oyuncusu Vladislav Konnikov'dan yoksun bir mücadele verecek. Takımla ilgili kaynaklar, Konnikov'un takıma ne zaman döneceğinin belirsiz olduğunu söylüyor. Vipers, Konnikov'un yerine Adam Lansberg'i rotasyona dahil etti..."

Vlad televizyonu kapatınca, odası dışarıdaki otoparktan gelen ışıklar dışında karanlığa gömüldü. Gölgeler ruh haline uyuyordu. Bütün gün, takım personeli, hemşireler ve diğer sağlık personelinin sürekli gelip gidişleri arasında mahremiyet için dua etmişti. Ama şimdi sessizliğe kavuştuğunda bir kez daha dikkatinin dağılmasını arzuluyordu, çünkü zihni boşaldığı anda Elena'nın bavulunun tekerleklerinin koridorda giderek zayıflayan sesini yeniden duymaya başlamıştı.

Elena'ya, burada olduğunu öğrenirse annesinin çok umutlanacağını söylemişti. Ki bu doğrudu. Annesi bunun başından beri haklı olduğunun bir işareti sayılacağını, Elena'nın babasına olanları atlatmak için zamana ihtiyaç duyduğunu, böylece Vlad'i tam anlamıyla sevebileceğini söyleyecekti. Annesi, Elena'nın her şeyi bırakıp gecenin bir yarısı uçağa atlayarak yatağının yanında durmasından, parmaklarını saçlarında gezdirmesinden ve ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermesinden bir şeyler çıkaracaktı.

Ama Vlad'in Elena'yı göndermesinin nedeni bu değildi. Endişelendiği tek şey annesinin umutları değildi. Kendi umutlarıydı. Gecenin bir yarısı uçağa atlayıp gelmesinin bir işaret olduğunu düşünen Vlad olabiliirdi. Annesinin sonsuz iyimserliğini en azından doğuştan bir romantik olmasına bağlayabiliirdi. Annesi, Omsk Devlet Üniversitesi'nde büyük Rus şairi Aleksandr Puşkin konusunda uzman bir edebiyat profesörüydü. Ne zaman şüpheleri olsa, annesi onu biraz daha dayanmaya, evliliğinin geleceğine inanmaya teşvik etmek için Puşkin'den bir alıntıyla hazır olurdu.

Fakat Elena'yı görmek en azından bir şeyi netleştirmişti. Ailesinden daha fazla kaçamazdı. Hiç bu kadar uzun süre evi aramadan durmamıştı. En son ne zaman aradığından bile emin değildi. Nisan olabilir miydi? Onlara, özellikle de annesine yalan söylemeye devam etmek çok acı verici hale gelmişti, bu yüzden arkadaşlarıyla olduğu gibi onlarla da görüşmeyi kesmişti. Ona gerçeği -Elena ile boşanacaklarını- söylemek işkence olacaktı, ama zamanı gelmişti.

Vlad rehberinde annesinin adına basarak telefonu kulağına götürdü ve kendini gelecek darbeye hazırladı.

"Nihayet."

Vlad yüzünü buruşturdu. Annesinin insani duyguların tüm yelpazesini tek bir kelimeyle ifade edebilmesi dilsel bir yetenektir. "Üzgünüm anne. Burası çok yoğun ve..."

"Ailene iyi olduğunu söyleyemeyecek kadar mı yoğundu? Haber aldığımız tek kişi Josh."

"Biliyorum..."

"Peki sakatlandığını nasıl öğrendiğimizi biliyor musun? Bizi bir gazeteci aradı, Vlad. Yorum yapmamız için. Haberimiz bile yoktu!"

"Onunla ben konuşayım," dedi babası arkadan. Bir an sonra babasının sesi net bir şekilde yükseldi. "Çoktan sakatlanmış olmasaydın, diğer bacağını da ben kırardım."

"Baba, özür dilerim. Şimdiye kadar arama fırsatım olmadı."

"Aylardır aramıyorsun."

"Onunla tekrar konuşmama izin ver." Annesi telefona bu kez biraz daha yumuşak bir ses tonuyla döndü. "Nasılsın? Ağrın var mı?"

"Şu an yok. Gerçekten hiçbir şey hissedemiyorum." En azından bacağında... Göğsü ise içeri çökecekmiş gibiydi.

“Josh bir hafta içinde rehabilitasyona başlayacağını söyledi?”

“Evet, umarım öyle olur.”

Annesi durakladığında Vlad beyninin çalıştığını duyabiliyordu. “Yardım edecek birine ihtiyacın olacak.”

“Takım birilerini temin edecek...”

“Saçmalama. Elena yardım edecektir. Okulu neredeyse bitti.”

İşte gelmişti. Tam da olacağını bildiği gibi Elena konuşmanın içine girmişti. “Anne...”

“Onu aradın mı? Çok endişelenmiş olmalı.”

Vlad başını yastığa doğru bırakarak gözlerini kapattı. “Anne, beni dinle...”

“Lütfen bana onu aradığını söyle. Onu kendinden her zaman uzak tutarsan nasıl normal bir evliliğe sahip olacaksın?”

Vlad’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Annesi önemsemezmiş gibi bir ses çıkardı.

Vlad biraz doğrularak oturmak için elini yatağa bastırdı. “Chicago’ya taşınan o. Bana onu serbest bırakmamı söylemiştin.”

“Evet, ama onu asla geri kabul edilmeyeceğine inandırmanı hiç söylemedim.”

Vlad kulaklarının doğru çalıştığından emin olmak için avcunu kafasına vurmak istedi. Annesi evliliğinin durumu için onu mu suçluyordu? Onunla daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Asla. “Şimdiye kadar tek yaptığım ona ihtiyaç duyduğunu söylediğin mesafeyi vermek oldu.”

“Haklısın, şimdiye kadar yaptığın tek şey bu. O yüzden onu şimdi ara, Vlad. Ona şimdi ihtiyacın olduğunu söyle. Çok geç olmadan.”

Vlad bir sonraki sözcükleri söyleyebilmek için iki kez boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Artık çok geç.”

“Onu ararsan geç olmaz.”

“Anne, beni dinlemiyorsun.”

Annesinin sessizliği, tahtaya vurulan bir savunma darbesi kadar gürültülü ve kemik titreticiydi. Annesinin mutfakta dimdik durduğunu, elinin her daim taktığı incilerine gittiğini gözünde canlandırabiliyordu. İnciler onuncu evlilik yıldönümleri için babasının hediyeledi ve Vlad, annesini hiç onlarsız görmemişti.

Genç adamın ağzı aniden kupkuru oldu. “Anne, Elena ve ben...”

“Hayır.”

“Biz boşanıyoruz.”

“Neden, Vlad?” diye sordu onu mahveden bir sesle.

Suçluluk duygusunun saldırısı karşısında Vlad gözlerini kapattı. “Nedeni biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum. Siz ikiniz birlikte olmak için yaratılmışsınız. Her zaman öyleydiniz...”

Annesinin sözünü keserek, “Rusya’ya dönüyor,” dedi pat diye.

“Ne?” diye fısıldadı annesi. “Ne demek istiyorsun?”

“Geri dönüp babası gibi muhabir olmak istiyor.”

“Hayır. Bu doğru olamaz. Seninle Rusya’dan kurtulmak için evlendi.”

Evet, tek neden buydu, sorun olan da buydu. “Sanırım fikrini değiştirdi.”

“Ve sanırım sen de onu durdurmak için hiçbir şey yapmadın.”

İşte yine geldi. Bütün bunların onun suçu olduğunu ima ediyordu. Sinirini yuttu. “Elbette denedim.”

“Gerçekten mi? Çünkü bana sadece her zamanki *kapan ve geri çekil* rutinini yapmışsın gibi geliyor.”

“Bu ne anlama geliyor? Benim kapan ve geri çekil rutinim de ne?”

“Korktuğunda kış uykusuna yatan ürkek bir ayı gibi oluyorsun, Vlad. İnsanları dışlıyor ve saklanıyorsun. Tam da bir ayı gibi.”

Genç adam bir ayı gibi hırlama isteğine karşı koydu. “Beni terk ediyor.”

“Seni terk ediyor. Bunu bu şekilde mi görüyorsun?”

“Başka ne şekilde görmem gerekiyor ki?”

“Eğer gözlerini açsaydın, belki de uzun zaman önce onu senin terk ettiğini görürdün.”

“Bunu... Bunu söylediğine inanamıyorum. Yıllarca bana dayanmamı, ona zaman tanımamı söyleyen sendin...”

“Ona hiç onu sevdiğini söyledin mi?”

Sessiz kalma sırası Vlad'deydi.

“Sanırım bu hayır anlamına geliyor.”

“Ona okulu bitirdiğinde onunla gerçek bir evlilik yapmak istediğimi söyledim.”

“Bu onu sevdiğini söylemekle aynı şey değil.”

“Bunun bir anlamı yok. Sevgi tek taraflıyken yok en azından.” Of, kahretsin. Eliyle gözlerini kapatarak bir iniltiyi bastırdı. Ama artık çok geçti. Annesi bir panter gibi üzerine atladı.

“Ah, Vlad. Onu gerçekten seviyorsun.”

“Ben öyle demedim.”

“Ama demek istediğin buydu.”

İnkâr etmenin ne anlamı vardı ki? “Anne, önemi yok.”

“Ona söyleseydin önemi olurdu.”

Gözlerini açarak pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi. “Bunun bir şeyi değiştireceğini sana düşündüren ne?”

“Vlad, aşk her şeyi değiştirir.”

“Sadece kitaplarda.” Ve onlarla işi bitmişti. Peri masallarıyla da... Aleksandr Puşkin romantizmiyle... Gerçekçi olmayan beklentilerle de. Bir zamanlar kendi kitabını yazabileceğini bile düşünmüştü, ama artık düşünmüyordu. Aylardır taslağına bakmamıştı. Hepsiyle işi bitmişti.

Annesi, “Umarım buna gerçekten inanmıyorsundur,” dediğinde sesi Vlad’in daha önce hiç duymadığı kadar hayal kırıklığıyla ağırlaşmıştı.

“Babama hoşça kal dediğimi söyle.”

“Vlad...”

Telefonu kapattı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elena ertesi sabah kederli bir miyavlama sesiyle uyandı.

Bir an şaşkınlıkla gözlerini kırptırdıktan sonra doğruldu ve battaniyeyi üzerinden attı. Vlad'in yatak odasının önünde yere serilmiş, patilerini kapalı kapı ile halı arasındaki küçük boşluktan içeri sokmuş bir kedi buldu.

“Üzgünüm, kedicik. Evde değil.”

Elena konuşunca kedi yuvarlanarak döndü.

“Hadi gel,” dedi Elena. “Seni besleyeceğim.”

Uzun tüylü üç renkli kedi onu aşağıya ve mutfığa kadar takip etti. Vlad'in mamaları ve ödül mamalarını nerede sakladığını biliyor olmalıydı, çünkü kilerin kapısında miyavlamaya başladı. Elena onu kucağına alarak isim yazan bir tasma olup olmadığını kontrol etti. Yoktu.

“Sanırım şimdilik Komşu Kedi ile yetinmek zorundayız,” diyerek onu yere bıraktı.

Elena küçük bir kap mamayı önüne koyduğunda, Komşu Kedi ne dendiğini umursamıyor gibiydi.

Mikrodalganın üzerinde yazana göre saat neredeyse dokuzdu; Elena'nın normalde uyandığı saatten daha geçti. Bunun suçunu yatağın hatırladığından daha rahat olmasına değil de dün gece uykuya dalmasının saatler sürmüş olmasına atmaya karar verdi. İnanılmaz derecede yumuşaktı, dev bir kuştüyü yastığın üzerinde uyumak gibiydi. Vlad'le yaşadığı birkaç ay boyunca bunun kıymetini bilecek kadar iyi bir ruh halinde değildi ama ya şimdi? Şimdi şiltesi beton kadar sert olan yatağına dönmek cehennem gibi olacaktı. Ama nasıl ve ne zaman geri döneceğini düşünmenin zamanı çoktan geçmişti. Henüz bir uçak bileti ayırtmamıştı ve bugün bir uçak bulup bulamayacağını bile bilmiyordu. Eğer bulamazsa, havaalanının yakınlarında bir otelde kalacaktı. Vlad'in eve geldiğinde onu istemediği açıktı ve kalıp kalamayacağını sorarak onun cömertliğinden faydalanmayacaktı. Kahvaltı için buzdolabını yağmalama ya da çay yapma konusunda bile rahat hissetmiyordu. Burası Vlad'in evi, onun alanıydı. Elena ise bir ziyaretçiydi ve her zaman öyle olmuştu.

Elena mutfağın ortasındaki uzun adanın yanında sıralanmış yüksek deri sandalyelerden birine oturdu. Dün gece yatmadan önce dizüstü bilgisayarını tezgâhın üzerinde bırakmıştı ve şimdi de internette bir uçuş aramak için bilgisayarını açtı. Seyahat sitesi dönüş tarihini seçmesini istediğinde, tek yön butonunu işaretledi ve bunun burada son kez bulunuşu olduğunu anladığında ürpertici bir nefes aldı. Bu sabah yola çıkınca bir daha asla geri dönmeyecekti. Ve aylardır eninde sonunda bu sonlarla yüzleşeceğini bilse de –evde son kez bulunmak, Vlad'i son kez görmek– bunun gerçekliği midelerini burkuyordu. Ona hâlâ söylemediği şeyler vardı; bilmesini ve anlamasını istediği şeyler. Ama belki de bu da en az onunla evlenme kararı kadar bencilceydi. Belli ki genç adam hayatına devam etmeye hazırdı. Bahaneleriyle ona daha fazla yük olmaya hakkı yoktu.

O gece geç saatlerde Nashville'den O'hare'ye bir uçuş seti. Sonra, ağlamaya başlamamak için kendine gvenemediğinden, gitmek için hazırlanmakla meşgul oldu. Hızlıca duş yapıp giyindikten sonra ıslak havlusunu ikinci kattaki çamaşır odasına bıraktı. Az sayıdaki eşyasını yeniden hızla topladı ve sonra havaalanına giderken hastaneye bırakmak için birkaç kıyafet almak üzere Vlad'in yatak odasına geri döndü. ekmecelerini karıştırmak mahremiyetini ihlal etmek gibi geldiği için, ilk gördüğü şeyleri aldı –bir sweatshirt, bir şort ve birkaç boxer külot. Ardından banyodan bir diş fırçası ve diş macunu aldı. Dolabında bunları içine koymak için boş bir bzgl sırt çantası buldu.

Giyinme odasının bir tarafında asılı duran düzenli giysi sırası bir an duraksamasına neden oldu. Her şeyin düzenli, tertipli olması hissetmeye hakkı olmayan bir yuva özlemini de beraberinde getirmişti. Burası onun evi değildi. Ama bazıları hl kuru temizlemeciden gelen plastik poşetlerin içinde duran takım elbise ceketlerini görmek samimi hissettirmişti. Parmaklarını bir tanesinin kolunda gezdirdi, onun bronz teninde muhtemelen harika duran koyu lacivert bir ceketti. Malardan nce, Vlad'in bu takımlardan birini giydiği ve koyu renk güneş gözlükleriyle yüz ifadesini kameralardan gizlediği haliyle arenalara girerken çekilen fotoğraflarını grmüşti. Bazen onun maçlarını izler ve “İşte benim kocam,” diyerek hayrete düşerdi, ama o hiçbir zaman gerçekten kocası olmamıştı.

Ve şimdi veda etme zamanı gelmişti.

Komşu Kedi merdivenlerin dibinde uyuyordu. Elena melip sırtını kaşıdı. “Ona iyi bak, tamam mı?”

Kalbi biraz daha oyalanmak, etrafa biraz daha bakmak istiyordu. Beyniyse ona gitmesini söylüyordu. Onun arabalarından birini –geniş bir SUV– kullanacak, biri Vlad'i eve getirebilsin diye arabayı hastanede bırakacaktı. Oradan kendini havaalanına götürmesi için bir Uber ağıracaktı.

Güvenlik görevlisi bu kez onu sorgulamadı ama dördüncü kattaki asansörden bavulunu arkasından sürükleyerek çıktığında, hayvanat bahçesinde sergilenen bir hayvan gibi hissetti. Takımın logosunu taşıyan eşofmanlar giymiş küçük bir grup insan, hemşire bankosunun yanında durmuş, spor ceketli ve kravatlı resmi görünümlü bir adamla konuşuyordu. Hep birlikte dönerek saklamadıkları bir merakla ona baktılar. Madison da onların arasındaydı, bu yüzden Elena eski dostlarmış gibi el salladı.

Madison, "Ona birkaç dakika içinde rehabilitasyon planını gözden geçirmek için geleceğimi söyle," dedi.

Elena başını salladı ama durmadı. Koridorda Vlad'in odasına doğru attığı her adımda ve kapalı kapısının önünde durakladığında gözler onu takip etti. Kapıyı çalması gerekir miydi? Çalışanların gözleri sırtında bir delik açarken, parmaklarını hızla kapıya vurdu ve cevap bile beklemeden kapıyı açtı. Vlad'in söyleyebileceği her şeye karşı kendisini hazırlamasına rağmen, onu duvardaki televizyona kayıtsızca bakarken buldu, serum takılı olmayan elinde kumanda vardı.

Elena'yı görünce televizyonu kapatıp, "Merhaba," dedi ve elini yastıklara bastırarak doğruldu, ama yukarıda asılı yaralı bacağını incitmemek için dikkatli davranıyordu.

Bugün biraz daha örtülüydü. Hastane önlüğü artık göğsünü gizliyordu ama koyu renkli kıl tutamları hâlâ üst kısımdan görünüyordu. Ve ince, elmas desenli önlük vücudunun kaslı görüntüsünü bozmak yerine daha da belirginleştiriyordu. Pazıları esnerse kumaşı yırtacakmış gibi görünüyorlardı. Gerçi Vlad esneyip poz veren bir adam değildi. Vücudu tek amacı olan bir makineydi; hokey. Çarpıcı fiziğinin farkında olmadığı gibi, gülümsemesinin insanda ona doğru eğilip sıcaklığını içine çekme isteği uyandırdığından da bihaberdi. Ne kadar yakışıklı olduğunu, kadınların onu ne kadar çekici bulduğunu hiç anlamamıştı.

Elena onun en seksi özelliğinin nezaketi olduğunu bildiği için her zaman şanslı hissetmişti.

Elena bavulunu kapının yanına bıraktı ve yatağının yanına doğru yürürken gözlerini onun açıkta kalan teninden kaçırdı. “Gitmeden önce sana bir şeyler getirmek istedim,” dedi Rusça. “Kıyafetler, diş fırçası.”

“Teşekkür ederim.”

Çantayı yatağın yanındaki masanın üzerine koydu. “Arabanın anahtarları da içinde. Umarım buraya arabayla gelmiş olmama kızmazsın. Sadece birinin seni eve onunla bırakabileceğini düşündüm.”

Ona tekrar teşekkür etti, yüzünü genç kadının kanını ısıtan ve beynini karman çorman eden bir şekilde inceliyordu.

Elena dudağını ısırды. “Dün gece iyi uyudun mu?”

Gözlerinin altındaki morumsu halkalar öyle olmadığını söylüyordu, ama Vlad başıyla onayladı. “Evet. Sen?”

“İyi idi.”

“Evde ihtiyacın olan her şeyi buldun mu?”

“Evet.” Elena bu garipliği saklayacak bir şey arayarak ellerini arka ceplerine soktu. Eskiden aralarında böyle bir şey -yani ağır sessizliklerle sarılmış, gereksiz ve boş muhabbetler- olmazdı. Oysa bir zamanlar en iyi arkadaşı olan adam artık bir yabancı gibiydi. Yine de gariplik, dün ona karşı gösterdiği belli belirsiz öfkeden çok daha iyiydi. “Arkadaşlarınla tanıştım.”

“Hangi arkadaşlar?”

“Yalnızlar.” Spor ayakkabısının ucunu yere vurdu. “Dün oraya gittiğimde evdeydiler. Yaşlı olanın benden pek hoşlandığını sanmıyorum.”

Vlad elini bıkkın bir şekilde saçından geçirdi ve içini çekerek, “Claud ne dedi?” diye sordu.

“Tam olarak hatırlamıyorum ama, ‘Sen bir trenin altında kalması gereken kalpsiz bir sürtüksün,’ gibi bir şeydi.”

Vlad’in ifadesi kararırken kaşları çatıldı. “Böyle mi söyledi?”

“Belki tam olarak bu kelimeleri kullanmadı ama açıkça anlamı buydu.” Elena omuz silkerek kendini küçümseyen bir gülümseme olduğunu umduğu bir tavır takındı. “Hey, eğer ölmüş olsaydım, en azından kulüplerinin gerçek bir üyesi olurdun.”

Espri denemesi hedefi ıskaladı. “Elena, bir daha asla böyle bir şey söyleme.”

Genç adamın inceleyen bakışları altında yeniden kıpırdandı. Söyleyecek bir şey düşünürken yüzünde var olmayan bir kaşıntıyı gidermek için kaşdı.

“Yüzüğünü takmamışsın.”

Elena elini tekrar cebine soktu.

“Dün takmıştın.” Sesi bir oktav düşmüştü.

“Seninkini şifoniyerin üzerinde gördüm. Sen takmadığın için...” Omuz silkti. “Benimkini onun yanına bıraktım.”

“Benimkini sadece maçlar için çıkarıyorum, Elena. Her zaman takıyorum.”

“Ah.” Kalbi kafa karıştırıcı bir şekilde çarpmaya başladı. Bunu ona neden söylüyordu?

Kapının hızla çalınması onları böldü. Madison başını içeri uzattı. “Gelebilir miyim?”

“Evet, elbette,” dedi Elena tekrar dil değiştirerek. Madison içeri girince ellerini hâlâ arka ceplerinde tutarak Vlad’e arkasını döndü. Madison, Vlad’i selamlayarak ameliyat yerini kontrol etti ve sonra yanındaki diğer iki antrenörü tanıttı; hevesli görünen bir çift asistan öğrenci Vlad’e *squat* hareketleriyle işkence etmeye başlamak için sabırsızlanıyor gibilerdi.

Tanışma faslını bitiren Madison gülümseyerek, “Eminim buradan çıkmaya hazırsındır,” dedi.

“Hem de çok,” diye yanıtladı Vlad.

“Burada olduğuna göre Elena, bu kalacağın anlamına mı geliyor yoksa?”

O boş, ekşi his genç kadının midesine geri döndü. “Hayır, Chicago’ya geri dönüyorum.”

“Kalabilirsin,” dedi Vlad Rusça. Elena ilk başta onu doğru duyduğundan emin olamadı. Ama ona baktığında yüz ifadesi bunu doğruladı. Koyu renkli sakalların üzerindeki yanakları pembeleşmiş ve ona çocuksu, utangaç bir görünüm vermişti. “Eğer... Eğer hâlâ istiyorsan.”

“Ama sen dedin ki...”

“Dün tam bir pisliktim.”

Kalbi küt küt atan Elena, sessizce diğer iki antrenörle konuşan Madison’a baktı. Hiçbiri Vlad’le konuşmasını anlayamasa da Elena bu mahremiyet girişimini takdir etti. Genç adamın yatağına yaklaştı. “Anlamıyorum. Sen... Sen kalmamı mı istiyorsun?”

Cevabı tek bir baş sallama oldu.

Göğsünde açan sıcak bir çiçek, kalbini yavaş yavaş buza çeviren yalnızlığı eritmeye başladı. “Bu gece için uçak bileti almıştım. İptal edebilir miyim bilmiyorum.”

“Uçağa binmezsin olur biter.”

“Ama para... Sana hep çok pahalıya mal oluyorum.”

Yüz ifadesi yaralı bir hal aldı. “Para umurumda değil, Elena. Gitmek istiyorsan, git. Ama ben senden kalmanı istiyorum. Kalmak istiyor musun, istemiyor musun?”

Tıpkı yıllar önce iki parlak yüzükle önünde diz çöktüğü o gün gibi, Elena cevap vermeden önce tereddüt etti. Ve tıpkı o zaman ki gibi, yüzüne bir gülümseme yayıldı. En sonunda ses çıkarabildiğinde, bu bir fısıltıydı. “Evet.”

Vlad'in yüz hatları sanki onun cevabını beklerken nefesini tutuyormuş gibi gevşedi. Başını sallayarak zorlukla yutkundu. "Tamam."

Madison'a dönerek dil değiştirdi. "Elena kalıyor."

"Harika," dedi Madison, sanki bunun olacağını başından beri biliyormuş ya da en azından bunu umuyormuş gibi tuhaf bir zafer edasıyla sırıtıyordu. "Birlikte rehabilitasyon planının üzerinden geçelim mi?"

İkisi de cevap veremedi Madison elindeki dosyadan tek bir kâğıt çıkardı. "Bu sadece temel bir taslak. Gerekğinde değişecek, ama önümüzdeki birkaç ay için bunu kullanacağız." Madison kâğıdı Vlad'e uzattı. Elena onun omzunun üzerinden okumak için yatağa yaklaştı.

Plan hafta hafta ayrılmıştı ama Elena'nın anladığı neredeyse tek şey buydu. Buz ve yukarı kaldırma gibi basit talimatlar, klinik terimler ve kısaltmalarla karmaşık hale getirilmişti. *Altı hafta boyunca tam destekli dizlik, ağrı ve iltihaplanmayı azaltmak için buz, koltuk değnekleriyle yürüme alıştırmaları, ÜAV.*

Elena başını kaldırdı. "ÜAV ne demek?"

Madison'la Vlad aynı anda cevap verdi. "Üzerine ağırlık vermeden."

"Önümüzdeki birkaç gün ağırdan alman gerekiyor," dedi Madison. "Elbette tuvalete gitmek, banyo yapmak ve esnemek için ayağa kalkabilirsin, ama çoğunlukla ayağa kalkmamalı ve bacağını kalp seviyenin üzerinde tutmalısın."

Dizkapağı hareketlilik çalışmaları. Çok düzlemli açık kinetik zincir düz bacak kaldırma. İkinci hafta, nöromüsküler kontrolü vurgulayan propriyosepsiyon alıştırmalarına başlayın.

Elena, "Bunların ne anlama geldiğini bilmesi mi gerekiyor?" diye sorduğunda sesinde yükselen paniği gizlemeye bile çalışmadı.

“Biz bunun için varız.” Madison gülümsedi.

Vlad dalgınca çenesini kaşıdığında parmak uçlarının kalın sakallarına sürtünmesi Elena’nın dikkatini çekti. Büyülenmiş gibi, genç adamın önkoluna kadar uzanan damarı izledi. Vlad sanki onun bakışlarının ağırlığını hissetmiş gibi aniden başını kaldırdı. Göz göze geldiklerinde Elena göğsüne tekme yemiş gibi hissetti. Paylaşmak üzere oldukları yakın mesafenin gerçekliği aralarındaki havada kendi varlığını hissettirdi.

Elena gözlerini çevirdiğinde, Madison’ın gözlerinde meraklı ve eğlenen bir parıltıyla onları izlediğini gördü.

Genç kadının yanakları kızardı. “Peki ya beslenme? İyileşmesine yardımcı olmak için ona özel bir diyet uygulayacak mısınız, yoksa ona istediği her şeyi yapabilir miyim?”

Madison, “Bol miktarda meyve, sebze ve protein,” dedi. “Ve tabii ki glütensiz.”

“Neden glütensiz?”

Vlad alçak sesle, “Geçen yılın sonlarında bana glüten alerjisi teşhisi konuldu,” diye cevap verdi Rusça.

“Bana bunu hiç söylemedin.”

“Söylemeyi planlamıştım, ama...”

Ama Elena bunun yerine onun kalbini kırmıştı.

Madison boğazını temizledi. “Şimdi sizi yalnız bırakacağız, böylece eve gitmek için hazırlanabilirsiniz. Yarın irtibata geçeceğiz ama bize ihtiyacın olursa bu akşam ara, olur mu?” Gitmek için sabırsızlanan birinin hızlı temposuyla konuşuyordu. İki asistanı kapıya doğru neredeyse ittirerek götürdü.

Elena dudağını kemirerek, “Glütensiz yemek yapmayı hiç bilmiyorum,” dedi. “Tarifleri nasıl uyarlayacağım konusunda biraz araştırma yapmam gerekecek.”

“Abartılı bir şeye ihtiyacım yok.”

“Ama memleketimizden en sevdiğin yemekleri yapmak istiyorum.”

Vlad daha dik oturmak için yastıklara doğru hareket etti. “Bunu yapmanın senin için sakıncası olmadığına emin misin?”

“Eminim.” Elena yutkunarak kollarını kendi göğsüne doladı. “Ama sana bir şey sorabilir miyim?”

Vlad sanki bu sorudan korkuyormuş gibi çekingen bir tavırla başını salladı.

“Fikrini neden değiştirdin?”

Genç adam omuz silkti. “Haklıydın. Evimde bir yabancının olmaması güzel olacak.”

Bu ironik bir cevaptı, çünkü Elena onun yanında bir yabancı gibi hissediyordu. Ama belki de birlikte geçirecekleri bu zaman bunu düzeltmek için tam da ihtiyaç duydukları şeydi, böylece nihayet ayrılma zamanı geldiğinde sonunda yine arkadaş olarak vedalaşacaklardı. Bu umabileceğinin en iyisiydi ve hak ettiğinden daha fazlasıydı, ama aralarını düzeltmeye başlamak için bu fırsatı boşa harcamayacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Birkaç saat sonra, Elena eve dönüş yolu boyunca sürekli gergin bir şekilde konuşmaya devam etti, ancak Vlad tek kelimelik cevaplardan fazlasını veremeyecek kadar şoktaydı.

Hastane onu bir çift koltuk değneği, ağrıkesici ve önümüzdeki birkaç gün boyunca ağırdan alması için sert bir uyarı ile eve göndermişti. Ancak Elena'nın kalmasına izin vermek konusundaki aceleci kararının gerçekliğiyle başa çıkması için ona hiçbir şey vermemişlerdi. Ne halt düşünüyordu ki?

Düşünmüyordu. Sorun da buydu. Sadece tepki veriyordu. Madison'a, Chicago'ya geri döneceğini söylediğinde Elena'nın yüzündeki buruk ifade, uzun zamandır ölü olduğunu düşündüğü bir yanını uyandırmıştı. Bu, onu evlenme teklif etmeye ikna eden yanıyla aynıydı. Annesi, Elena'nın eninde sonunda ona geri döneceğine dair güvence verdiğinde ona inanan tarafıydı. Bir zamanlar bunu nasıl gerçekleştirebileceğini öğrenmek için eline geçen her aşk romanını okuyan tarafıydı.

Vlad bir ses çıkarmış olmalıydı, çünkü Elena hızla ona baktı. "Neyin var? Acıyor mu? Kenara çekmem gerekiyor mu?"

"Hayır. Ben iyiyim." Bu şimdiye kadar söylediği en büyük yalandı. İyi olmaktan başka her şeydi. Araba, içinde o varken çok küçüktü ve banyo yapmaya ne kadar çok ihtiyacı olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Tek başına yapamayacağı bir şeydi bu.

"Aç mısın?" diye sordu Elena.

"Şu anda değil."

"Eve gittiğimizde yemek hazırlayabilirim ya da bir şeyler sipariş edebiliriz. İlacını yemekle birlikte alman gerekip gerekmediğini biliyor musun?"

"Emin değilim."

"Ben öğrenirim. Ev senin için hazır olsun diye dün bir sürü temizlik yaptım. Yani, zaten çok temizdi. Sadece yatağımı yaptım ve takılıp düşmemen için banyodaki halıları filan kaldırdım. Bu akşam bir alışveriş listesi de yapacağım."

Yorumlar, Vlad'in cevap veremeyeceği kadar hızlı bir şekilde devam etti. Ama aslında onun konuşmaya katkıda bulunmasını istemediği belliydi. Bu, Elena'nın arabadaki gerginlikle başa çıkma yöntemiydi. Vlad camdan dışarı bakıp homurdanırken, genç kadın kafasındaki her düşüncüyü dile getiriyordu.

Elena araba yoluna girene kadar neredeyse hiç nefes almadan konuştu. "O taraftan girebilmen için garaja park etmemi ister misin?"

"Ön taraf muhtemelen daha kolay olur."

Elena arabayı durdurup dışarı çıktı. Vlad kapısını açtı, fakat genç kadın yerinden kımıldamaması için ona bağırdı. Koltuk değnekleri arka koltuktaydı, bu yüzden inmeye çalışmadan önce Elena'nın onları almasını bekledi. Koltuk değneklerinden birini kaldıraç olarak kullanarak dizlik olan bacağını dışarı çıkardı ve sonra sağlam bacağının üzerinde yavaşça ayağa kalktı.

Elena ona diğer koltuk değneğini uzattı ve dudağını ısırarak Vlad'in onu koltuk altına sıkıştırmasını izledi.

Devrilme ihtimaline karşı kollarını uzatan Elena, "Dikkatli ol," dedi ama bu anlamsızdı, çünkü Vlad düşerse ikisini de yere sererdi.

"Kapını kapatacağım."

Vlad ona yer açmak için birkaç adım ileri gitti. Kapı arkasından kapandıktan sonra Elena koşarak geldi ve telaşlı sorularına yeniden başladı. "Yardıma ihtiyacın var mı? Ön kapıyı açacağım. Verandanın merdivenlerinden çıkabilir misin?"

"Ben iyiyim, Elena. Ama evet, ön kapıyı açarsan çok yardımcı olursun."

Elena bir yarış patencisi gibi fırlayıp verandaya giden birkaç basamağı hızla çıktı ve anahtarıyla kapının kilidini açtıktan sonra koşarak onun yanına döndü.

"Peki, ben... Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Halledebilirim."

"Peki. Tamam. Ben, ben sadece ne yapacağımı bilmiyorum."

Vlad verandaya doğru yavaşça yaklaşıırken durakladı. "Bana bak."

Genç kadın iri gözlerini ona doğru kırpıştırdı. Vlad'in göğsünde bir şeyler kıpırdadı ve ağrıkesicilerin kalbini uyuşturmasını dilemeye başladı. "Bir şeye ihtiyacım olursa sana söylerim, tamam mı? Başımda beklemene gerek yok."

"Tamam." Bir adım geri çekildi. "Üzgünüm."

"Üzülme. Yardımın için minnettarım."

Minik baş sallaması Vlad'in göğüs boşluğuna biraz daha hasar verdi. Bu kadın sadece varlığıyla bile onu yavaş yavaş öldürecekti. Amacı bu muydu? Bunu bu yüzden mi yapıyordu? Onun zavallı cesedinden geriye kalanları da bitirmek için mi?

"Çantamı getirebilir misin?"

“Evet,” derken bu kez daha büyük bir hevesle başını sallıyordu. “Evet, bunu yapabilirim.”

Elena spor çantasını alırken, Vlad koltuk değnekleriyle merdivenleri çıktı. İçeri girdiği sırada, genç kadın çoktan arkasına geçmiş, bir kez daha başında dikiliyordu.

“Tamam, doğruca yukarı mı çıkmak istersin yoksa bir süre kanepede mi oturursun?”

Vlad merdivene doğru ilerledi. “Yatağım daha iyi. Bacağımı yukarıda tutmak için daha fazla yer var.”

“Doğru. Tabii ya. Bu aptalcaydı.”

Vlad ilk basamağı zıplayarak çıktığında Elena da hemen arkasından geldi. Genç adam en üste ulaştığında zar zor nefes alıyordu ve ter içinde kalmıştı.

“Şimdi ne olacak?” dedi Elena arkasından.

“Şimdi bir süre buz uygulayacağım.”

“Seni yatağa yerleştirdikten sonra biraz buz getiririm.”

Onun ağzından *yatak* kelimesini duymak bile Vlad’in inlemek istemesine neden oldu. Hastane odası dışında –ki o da sayılmazdı– yıllardır kayda değer bir süre birlikte bir yatak odasında bulunmamışlardı. Ve o zaman bile, sadece birkaç dakikalığına aynı mekânı paylaşmışlardı. Ve bu da genellikle karıkocaların yatak odasını paylaştıkları şeyler için değildi. İşkence gibi olacaktı.

Vlad yatağa oturur oturmaz Elena koltuk değneklerini almak için onun açılmış bacaklarının arasına girdi. Sadece orada durarak genç adamın üzerinde yarattığı etkiden bihaber, “Onları buraya yaslayacağım,” dedi. “Bu şekilde onlara ulaşabilirsin.”

“Teşekkürler,” diye homurdandı.

Bacağının altına koymak için bir yastık almak üzere arkasına uzanınca Elena hızla ileri atıldı. “Bırak ben yapayım.”

Elena onun üzerine eğildiğinde Vlad yine o acı dolu seslerden birini çıkarmış olmalıydı çünkü Elena aniden geriye sıçradı. “Aman Tanrım, canını mı yaktım?”

“Hayır. Sadece rahat etmeye çalışıyordum.” Sesi, donmuş bir göldeki paslı patenler gibi çıkmıştı.

“Arkana yaslan ki bacağına hareket ettirebileyim,” dedi.

Çoğunlukla genç kadının teninden mümkün olduğunca uzaklaşmak için itaat etti, çünkü elleri kendi zihni varmış gibi davranıyordu. Bacağını kaldırıncı Elena onu dayaması için yastığa birkaç kez vurarak dolgunlaştırdı. “Böyle iyi mi?” Ona doğru baktı.

Vlad yutkundu. “Teşekkür ederim.”

“Tamam. Gidip buzı getireyim.”

Elena odadan hızla çıkınca Vlad kafasını yatak başlığına bıraktı. Bundan sağ çıkamayacaktı. Evde onunla daha beş dakika geçirmişti ve zihni iyileşmesine kesinlikle yardımcı olmayacak şeylerle meşguldü.

Ne bacağına ne de kalbinin.

Bir süre sonra Elena merdivenleri ikişer ikişer çıkmış gibi nefes nefese geri döndü. Elinde buz küpleriyle dolu plastik bir poşet ve ince bir mutfak havlusu vardı. “Buzu desteğin mi yoksa tenin üstüne mi koyacağız?”

“Tenin,” diyerek doğruldu. “Dizliğin ben açabilirim...”

Elena adamın ellerini itekledi. “Ben yapabilirim. Nasıl yapılacağını öğrenmem lazım.”

“Bacağıma buz koymak muhtemelen yardıma ihtiyaç duyacağım şeylerden biri olmayacak.” Ses tonunu biraz şakalaşır gibi çıkarmaya çalışsa da başaramadı. Sesi gergindi.

Elena doğrularak özür diledi. Tekrar. “Haklısın. Sinir bozucu davranıyorum, değil mi?”

"Hayır." Buzu alan Vlad kalçasının yanına koydu. "Elena, beni dinle."

Elena yutkundu ve sanki Vlad'in söyleyeceklerinden korkuyormuş gibi dün hastanede takındığı o savunmacı pozla kollarını göğsünde kavuşturdu. Vlad onu suçlayamazdı. Dün tam bir pislik gibi davranmıştı.

"Benim için her küçük şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Tamam. Evet. Özür dilerim."

"Ve devamlı özür dilemene gerek yok."

"Doğru." Gülerek gergin bir şekilde dışarı hava üfledi.

"Eğer bunlar çok fazla gelmeye başlarsa bana söyleyeceğine söz vermelisin."

"Söyleyeceğim. Ama gelmeyecek." Yine kendisinden emin bir şekilde gülümseyerek başıyla kapıyı işaret etti. "Arabadan eşyalarının geri kalanını getireceğim. Önümüzdeki birkaç dakika için başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben... Ben iyiyim."

Elena'nın dış kapıyı açtığını duyana kadar nefesini dışarı vermedi. Ya hayatının en büyük hatasını yapmıştı ya da... Ya da diye bir şey yoktu. Hayatının en büyük hatasını yapmıştı.

Buz, kalçasını hızla uyuşturuyordu, bu yüzden öne eğilerek dizliği açtı ve poşeti kesiğin üzerine koydu. Bu hareket ona banyo yapmadan çok uzun süre geçirdiğini hatırlatmaya yetmişti ve Elena'dan yardım istemesinin imkânı yoktu. Bu konuda ağırlığını ortaya koyacaktı; sağlam bacağının üzerine.

Telefonu komodinin üzerindeydi ve bu aramayı yapmaktan çok korkuyor olsa da yapılması gerekiyordu. Colton ilk çalışta cevap verdi. "Lanet olsun, dostum. Çocuklarla birlikte kafayı yedik. Bize tek bir mesaj gönderdin ve hepsi bu kadar mı?"

"Üzgünüm, ama..."

“Tüm bilgileri ESPN’den almak zorunda kaldık Tanrı aşkına. Az önce Mack’le telefondaydım. Kahrolası hastaneyi basmak üzereydik.”

“Artık orada değilim.”

“Hangi cehennemdesin?”

“Evdeyim.”

“Seni eve kim götürdü? Takımdan biri mi? Tanrı aşkına, dostum. Bunu biz yapardık.”

“Takımdan biri değildi.”

“Neden bizi böyle dışarıda bırakıyorsun?”

“Colton, lütfen...”

“Bizi artık bu şekilde yok sayamazsın, adamım. Biz senin aileniz ve bize ihtiyacın olduğunu biliyoruz, öyleyse neden...”

“Çünkü Elena burada!”

Sessizlik; sağır edici olanından...

Colton boğazını dramatik bir şekilde temizledi. “Ben... Ne dedin sen?”

Vlad yanaklarını şişirdi ve sonra havanın dışarı sızmasına izin verdi. “Elena burada. Yardım etmeye geldi. Beni eve getiren oydu.”

“Yani, bugünlük mü orada yoksa...”

“Bir süre burada kalıp benimle ilgilenecek.”

Bu kez, yaşanan sessizlikte Vlad, Colton’ın beynindeki dişlilerin döndüğünü ve dudaklarının kıvrılıp sırttığını neredeyse duyabiliyordu, bu da farklı anlamlar çıkardığı anlamına geliyordu.

“Vay, vay, vay.”

“Bu sadece geçici bir durum.”

“Sen öyle diyorsan.”

“Diyorum. Ama yine de bir konuda yardımına ihtiyacım var.”

Alt katta ön kapı açılıp tekrar kapandı. Elena yukarı gelmeden önce fazla vakti yoktu.

“Ne istersen, dostum,” dedi Colton. “Sadece söylemen yeter.”

“Bana banyo yaptırabilir misin?”

Colton önce güldü, fakat sonra kendine geldi. “Üzgünüm, ama banyo yapmak için yardım istediğini sandım.”

Vlad inleyerek başını yastığa yasladı. “Ben de öyle dedim zaten.”

“Ama karının orada olduğunu sanıyordum.”

Oradaydı ve seslerden de anlaşıldığı üzere mutfaktaydı. “Elena’dan bunu yapmasını isteyemem.”

“Neden ki?”

“Nedenini biliyorsun!”

“Boşanma yüzünden mi? Bu şartlar altında bunu umursayacağını pek sanmıyorum.”

Ve Vlad o akşam ikinci kez geri almak istediği bir şeyi ağzından kaçırdı. “Çünkü beni hiç çıplak görmedi!”

Yine sessizlik. Bu sefer daha uzun sürdü. Çok daha uğursuzdu. “Tamam, her şeyden önce, ben de görmedim. Ama daha önemlisi, karın seni tam olarak neden hiç çıplak görmedi?”

“Lütfen, Colton. Telefonda açıklayamam.” Elena’nın ayak sesleri merdivenlerde usulca ilerliyordu. “Sadece... Lütfen. Sabah gelebilir misin?”

Colton alçak sesle çok pis kelimelere benzeyen birkaç ses çıkardı. Sonunda telefona döndü. “Orada olacağım. Ama inan bana, yalnız gelmeyeceğim.”

Vlad itiraz edemedi Colton telefonu kapattı ama tam da zamanındaydı, çünkü Elena içeri girmek için o anı seçmişti. Elinde bir şişe su, bir tabak doğranmış meyve ve Madison’ın onlara verdiği bilgiler vardı.

“Aç olmadığını söylediğini bilsem bile bence bir şeyler yemelisin. Bize verdikleri ağrıkesicilerle ilgili bilgileri okuyordum ve hapları aç karnına alırsan midenin bulanabileceği yazıyordu.” Aniden durdu. “Ben... Ben çok üzgünüm. Biriyle mi konuşuyordun?”

Vlad telefonu kucığına indirdi. “Colton’la konuşuyordum.”

“Sonra gelebilirim.”

“Hayır, sorun değil. Kapattı.”

“Her şey yolunda mı?”

“Çocuklar sabah buraya gelecek.”

“Ah,” dedi gözlerini hızla kırıştıtararak. “Tamam. Bu iyi bir şey. Eminim seni görmek istiyorlardır.”

“Banyo yapmama yardım edecekler,” dedi pat diye.

Elena’nın yanakları anladığını belli edecek şekilde pembeleşti.

“Sana yük olmak istemedim,” dedi Vlad.

Elena elindeki meyve tabağını komodinin üzerine bıraktı. “Hayır, tabii ki... Anlıyorum.”

“Sadece bunun utanç verici olabileceğini düşündüm, bilirsin işte...”

Yanaklarındaki pembelik, Detroit Red Wings formasının rengine dönüştüğünde Vlad kendi kendine küfretti. Sanki şimdiye dek paylaştıkları en yakın anın düğün günlerindeki tek bir öpücük olduğunu Elena da onun kadar iyi bilmiyormuş gibi açıklama yapmasma gerek yoktu.

Elena yataktan uzaklaşırken hareketleri kaskatıydı. “Çok düşüncelisin. Muhtemelen ikimiz için de utanç verici olurdu. Zaten yarın market alışverişi yapmam gerekiyor, o yüzden belki onlar buradayken yaparım.”

“İyi fikir.”

Genç kadın daha da geri çekildi. "Yemeğini yemeli ve sonra biraz uyumaya çalışmalısın. Dün gece pek uyuyamadığını biliyorum. Ben eşyalarımı yerleştireceğim, sonra da maçı açabiliriz."

Vlad boğazını temizledi. "Buna gerek yok."

"Gerçekten biraz uyumaya ihtiyacın var."

"Hayır, maçı kastediyorum. İzleyemeyeceğim." Gözlerini Elena'dan ve onun gözlerindeki kaçınılmaz sorulardan kaçırды. Eğer onları dile getirirse, cevap veremeyecekti. Tutarlı bir şekilde değil. Onun anlayabileceği bir şekilde de değil. Ama Vlad bunu yapamazdı. Takımının onsuz oynamasını izleyemezdi.

"Vlad..."

"Maç yok."

Başını sallamadan önce bir an geçti. "Tamam. Maç yok. Birazdan seni kontrol edeceğim."

Elena odadan çıkarken adımları halının üzerinde ufak izler bıraktı. Koridorun hemen diğer tarafında olmasına rağmen, genç kadın aniden milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi hissetti; ki bu çok saçmaydı. Çok uzun zamandır ondan milyonlarca kilometre uzaktaydı ve sadece şu an burada olduğu için bu konuda kesinlikle hiçbir şey değişmemişti. Tıpkı Elena Amerika'ya geldikten sonra onunla yaşadığı dört ay boyunca her gece yaptığı gibi, onun odasından gelen sesleri dinlemek için çabaladı. Çekmecenin her açılışı, yatağın her gıcırtısı, banyodaki her su sesi... Bunlar Vlad'in ruhunun karatahtasındaki çivilerdi.

Daha önce ona gönderdiği o gülümseme odasını ışıkla doldurmuştu ve şimdi yine karanlıktı. Gülümsemesinin Vlad için duygusal bir D vitamini kaynağı olduğu gerçeği, bunun neden kötü bir fikir olduğu hakkında bilmesi gereken tek şeydi. Yakında, sonsuza dek gidecekti ve bu, güneşin tamamen sönmesi gibi bir şey olacaktı. Bu türden bir kışa daha önce de katlanmıştı. Bir daha hayatta kalamazdı.

Bunu atlatmak istiyorsa, vücudunu iyileştirmek gibi günlük bir işten daha fazlasına, dikkatini dağıtacak bir şeye –durumunun gerçekliğinden kaçmak adına içinde kaybolabileceği bir şey– ihtiyacı vardı. Vlad aylar sonra ilk kez komodinin çekmece-sini açarak taslağının sayfalarını çıkardı.

Başparmağını, “Söz Ver Bana” başlığının üzerinde gezdirdi.

Elena’yla olan hikâyesi son bölüme gelmişti. Eğer kendi son-suza kadar mutlu sonunu yaşayamıyorsa, belki de bir tane yaz-mayı tekrar deneyebilirdi.

SÖZ VER BANA

Mart 1945

Dokuzuncu Hava Kuvvetleri Üssü

Erlangen, Almanya

“Neredeyse bitti, değil mi?”

Tony Donovan, son *Lucky Strike*’ını içine çekti ve ardından 44 numara botunun burnuyla parlayan izmariti söndürdü. İzmarit, son bir duman püskürterek sönmeden önce donmuş çimenlerin birazını eritti.

Neredeyse bitti. Normandiya Çıkarması’ndan beri aynı lanet şeyi söylüyorlardı. *Onları kaçarken yakaladık, çocuklar. Almanya yenildi. Sadece birkaç gün daha. Alman askerlerinden geriye genç çocuklar ve yaşlı adamlardan başka bir şey kalmadı.*

Genellikle bu açıklamalar coşkuyla dile getirilirdi. Ama cip şoförü Er Rogers bu sözleri Dört Temmuz’da havai fişekleri kaçırmaktan korkan bir çocuğun hayal kırıklığına uğramış mız-mızlığıyla söylemişti. Tony bir açıdan onu anlıyordu. Çocuk on sekiz yaşındaydı; yasal yaş şartını yerine getirdiği anda askere ya-

zılmak için sıraya giren asabi, sabırsız bir tipti. Ama kahramanlık hayalleriyle yanıp tutuştuğu kumsala saldırmak yerine, kendisini ordudaki askerlerin yarısından daha fazla çatışma görmüş, yorgun bir savaş muhabirini gezdirmek gibi sönük bir görevle baş başa bulmuştu.

Fakat Tony'nin empatisi burada sona eriyordu. Er Rogers'ın, onun nelerden kurtulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Savaşın sesleri, kokuları ve görüntüleri Tony'nin uykularını sonsuza dek kaçıracaktı. İnsanın insana yapabileceklerinin dehşeti... Kimsenin bunlara şahit olmak zorunda kalmaması gerektiğini bilecek kadar çok şey görmüştü. Ama yine de kalemini bir tüfekle değiştirmek için her şeyini verebilirdi.

Ancak kalem, kullanmasına izin verilen tek silah olduğundan, savaşın başında onu sonuna kadar kullanacağına yemin etmişti. Ve şimdiye kadarki en tehlikeli vazifelerinden biri olabilecek bir göreve çıkmak üzereydi. Müttefik kuvvetler, Nazi Almanyası'nı batıdan zorlar ve Rus ordusu doğudan bir alanı temizlerken, savaş esiri kamplarının SS' tarafından Almanya ve Polonya'nın her yerinden tahliye edildiğine dair söylentiler yayılıyordu. Çoğu Amerikalı ve İngiliz olan esirler acı koşullar altında bilinmeyen yerlere zorla yürütülerek götürülüyordu. Mahkûmların yorgunluk ve açlıktan öldüğüne dair raporlar gelmeye başlamıştı. Tony'nin harekete geçmesi gerekiyordu, ama lanet olası fotoğrafçısı gecikmişti.

Ama o, herhangi bir fotoğrafçı değildi.

Anna Goreva.

Avrupa seferinde onu duymamış bir asker yoktu. Güzel ve cesurdu, bir keresinde kendi cip şoförüne gülümseyerek dikkatini o kadar dağıtmıştı ki şoför arabayı bir hendeğe sürmüştü. Bazı

* SS, Schutzstaffel, Adolf Hitler ve diğer parti liderleri için özel muhafız birliği olarak kurulan, sonrasında Nazi Almanyası ve Alman işgali altındaki Avrupa'da en önemli güvenlik ve gözetim organına dönüşen örgüt. (ç.n.)

insanlar bu hikâyeyi dedikodu olarak nitelendirip geçiyordu ama Tony doğru olduğunu biliyordu. O sırada arka koltuktaydı.

Patronu bu görevde kendisine onun eşlik edeceğini söylediğinde, Tony boşuna itiraz etmişti.

Editörü George Burrows ona, “Rusça bilen ve daha önce cep-hede bulunmuş bir fotoğrafçıya ihtiyacın var,” demişti. “Bir tane buldun. Şimdi git. Seninle Erlangen’de buluşacak.”

Tony ellerini paltosunun ceplerine soktu ve artık tanıdık gelen soğuktan korunmak için ayaklarını yere vurdu. Daha sıkı mücadele etmeliydi. Endişelerinin nedenleri hakkında daha açık konuşmalıydı. Soğuk hava gibi, bir yıl önceki ayrılıklarının anısı da yüzüne bir tokat gibi çarptı.

Bir rüzgâr, genç kadının çantasını elinden düşürdü. Çanta ayaklarının dibinde açıldığında içinden fırlayan birkaç kâğıt parçasına doğru hamle yaptı. Bir tanesi Tony’nin botunun ucuna düştü. Kadından önce onu alarak ters çevirdi. Amerikalı bir havacının nazik yüzü ona bakıyordu. Anna fotoğrafı ondan çekip aldı ve çantasına geri koydu.

“O kim?”

“Hiç. Önemli biri değil.”

“Çantanda önemsiz birinin fotoğrafını taşıyacağından şüpheliyim.”

Vücut dili genç kadını ele veriyordu. Fotoğraftaki kişi bir arkadaştan fazlasıydı. Önemli biriydi. Tony dişlerini zorlukla birbirinden ayırdı. “Sevgililerinden biri mi?”

“Bu seni hiç ilgilendirmez.”

“İlgilendirmez mi?” Kıskançlık, içinde alev alev, mantıksız bir öfke uyandırdı. Genç kadının üzerinde hak iddia etme hakkı yoktu. Tek bir tutkulu öpücükten başka bir şey paylaşmamışlardı ve o da bir Alman havan topundan kıl payı kurtulmalarının sonucuydu. “Ben senin patronunum, Anna. İhtiyacım olan son şey,

Avrupa'da kendi kişisel cazibe saldırısını yürütmek isteyen üniforma sevdalısı bir kadının yanımda olması..."

"Bu ne cüret!" Elini Tony'nin göğsüne koyarak itti. Genç adam onun gücünden çok şaşkınlıktan tökezledi. "Askerlik yapmaya tamamen elverişli olduğunu bildiğin halde beni yargılamaya nasıl cüret edersin? Ben savaş için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Peki ya sen?"

"Tony."

O unutulmaz boğuk sesin adını söylemesi onu kendine getirdi ve bir daha asla görmemeyi umut ettiği kahverengi iri gözler ve kıvrımlı kırmızı dudaklarla karşı karşıya kaldı. "Geç kaldın."

"Avrupa'daki kişisel cazibe saldırım için önce kuaföre uğramam gerekiyordu." Kendi sözlerini ona geri fırlatırken sesinden katran gibi alaycılık damlıyordu.

Genç kadın eldivenli elini Er Rogers'a uzattı. "Anna Goreva."

Zavallı çocuk kıpkırmızı olarak sanki bir Hollywood yıldızıyla tanışmış gibi kekeledi. Tanrı aşkına.

Tony, "Gidip cipi al ve bizi almak için geri gel," diye bağırdı.

Asker uzaklaşırken Anna küstah bir şekilde ona baktı. "Seninle son çalıştığımndan beri kişiliğinin gelişmediğini görüyorum."

Tony cesaret edebildiği kadar ona yaklaştı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Anna. Seni bu görevde istemedim, bu yüzden görevde kalmak istiyorsan ben ne dersem onu yapacaksın."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Buradayım çünkü bana ihtiyacı olan sensin. Rusça biliyorum. Sense bilmiyorsun." Kalçasını yana çıkarıp tek kaşını kaldırdı. "Bu sefer işleri benim yöntemimle halledeceğiz."

ALTINCI BÖLÜM

Hayatta üç şey Vlad'i dehşete düşürürdü.

Görünürde bir tuvalet yokken gelen şiddetli ağrı.

Arabasıyla bir hayvanı ezmek.

Ve *bu*. Uyandığında arkadaşlarını yatağının etrafında kollarını kavuşturmuş, gözlerini kısmış ve yüzlerinde *direnmek nafile* anlamında ifadelerle bulmak.

Kitap kulübünün hışmına uğramak üzereydi.

Vlad şiltenin üzerinde yukarı kayıp yatak başlığına doğru yaslandı ve saldırıya hazırlandı. Son anda sarılmak için bir yastık kaptı. "Elena nerede?"

"Tezgâhın üzerine market alışverişi için dışarı çıktığına dair bir not bırakmış," dedi Noah.

"İyi ki çıkmış," diye ekledi Malcolm, "çünkü sana söyleyeceklerimizi duymak için etrafta olmaması en iyisi olur."

Vlad yutkundu.

Mack, "Sana ne kadar kızgın olduğumuzu tahmin bile edemezsin," dedi. "Ve normalde sana hiç kızmadığımız için, bu bile bizi kızdırıyor."

“Üzgünüm...”

Malcolm tek kaşını ve bir parmağını korkutucu bir şekilde havaya kaldırıp onun sözünü kesti. “Önce seni yıkayacağız, çünkü *lanet olsun*. Sonra da bize *her şeyi* anlatacaksın.”

Vlad başıyla onayladı. Başka bir şey yapmanın anlamı yoktu.

Malcolm, Colton ile Del’e baktıktan sonra çenesiyle işaret etti. “Banyoya girmesine yardım edin. Ben suyu hazırlayayım.”

Colton ve Del birer tarafına geçip Vlad’in yataktan kalkmasına destek oldular. Banyoya girmesine yardım ederken Colton onu kokladı ve yüzünü buruşturdu. “Tanrım, dostum. Gerçekten kokuyorsun.”

Vlad kaşlarını çattı. “Ben bir hokey oyuncusuyum ve iki gündür duşa girmedim.”

“Kahretsin,” dedi Del öğürüyormuş gibi yaparak. “Ben de beyzbol oyuncularının kötü koktuğunu sanırdım.”

Gavin hemen arkalarından içeri girdi. “Aslında beyzbol kulübü binalarının diğer tüm profesyonel sporlardan çok daha kötü koktuğunu duymuştum.”

Malcolm homurdandı. “Bunu sana kim söyledi?”

Gavin omzunu silkti. “Bir keresinde bir muhabir söylemişti.”

Vlad, “Bunun doğru olmasına imkân yok,” dediğinde banyo kapısından içeri girmek için yana doğru eğildiğinden sesi zorlanır gibi çıktı. “Hokey kıyafetleri var ya? Çürümüş ayı gibi kokar.”

Malcolm küvetin suyunu açınca Gavin sesini duyurabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı. “Evet, a-ama beyzbol oyuncuları saatlerce güneşin altında kalıyor.”

Colton, Vlad’i küvetin kenarına oturttu. Yan konuşmaya devam ederek Malcolm’a baktı. “Peki ya futbolcular?”

Malcolm omuz silkti. “Duvarların boyasını bile soyabiliriz.”

Colton, "Çocuklar, inanın bana, hepiniz eşit derecede kokuyorsunuz," dedi. "Vlad'i hortumla yıkamaya başlayabilir miyiz artık?"

"Beni yıkamak zorunda değilsiniz," diye söylendi Vlad. "Sadece girip çıkmama yardım edin."

Gavin gülümseyerek, "Hayatta olmaz, dostum," dedi. "Saçını yıkamak istiyorum." Parmaklarıyla saç karıştırma hareketi yaptı. "Tüm o kalın, parlak lüks saçları."

"Siktir git," diye homurdandı Vlad.

Colton, "Tamam, kokuşmuş göt," dedi. "Seni ayağa kaldırıp soymamız lazım."

Vlad, Colton'ın uzattığı elini tutarak tek ayağının üzerinde ayağa kalktı. Dengesini sağlayınca tişörtünü kaldırıp çıkardı. Birisi kurt gibi ıslık çalınca Vlad tekrar homurdandı.

"Şimdi de alt taraf," dedi Colton. "Onu da indir ve bu işi bitir."

Birkaç garip manevradan sonra, tek eliyle küvetin üzerine oturmasına yetecek kadar şortunu indirmeyi başardı. Gavin bir adım öne çıkıp şortunu bacaklarından çekince Vlad küvetin kenarında döndü. Sağlam bacağını suyun içine indirdi. Küvetin içine girebilmek için bir kez daha arkadaşlarına tutunarak ayağa kalktı. Ama daha hareket edemeden Yan ıslık çaldı. "Lanet olsun, dostum. O kıçtan bir çeyreklik sektirebilirsin."

Vlad omzunun üzerinden ona baktı. "Neden kıçıma bir çeyreklik atasın ki?"

"Bu bir deyim, seni bok çuvalı," dedi Colton. "Güzel bir kıçın olduğu anlamına geliyor."

"Elbette öyle. Ben bir hokey oyuncusuyum. Bende hokeyci kıç var." Suyun içine oturabilmek için onların yardımıyla çömeldi.

"Hokeyci kıç da ne?" diye sordu Gavin.

Suya daha da giren Vlad, "Paten kaymaktan," diyerek homurdandı. "Vücudumuzun geri kalanına kıyasla uyluklarımız ve kıçlarımız iri oluyor. Bu da pantolon bulmayı çok zorlaştırıyor."

Del başını salladı. “Aslında bunu daha önce ben de duymuştum.”

“Her neyse,” dedi Colton. “Vücut kılları hakkında konuşabilir miyiz? Bu konuda bir şeyler yapmalısın.”

Vlad ona ters ters baktı. “Kıllarımın nesi var?”

“Her yerde olmamaları lazım.”

Vlad vücudunu işaret etti. “Ben böyle doğmuşum. İri biriyim ve çok kılım var.”

Colton omzunu silkti. “Sadece arada sırada göğsüne ağda yaptırmanın kötü bir fikir olmayacağını söylüyorum.”

Malcolm onun kafasına vurdu. “Kes şunu, Colton. Birinin bedeninden utanmasına neden olmak kabul edilemez.”

“Bedeninden utanmasına neden olmuyorum. Adamın kıllı bir göğsü olduğunu söyledim.”

“Evet, bu da bedeninden utandırmak oluyor. Bir erkek doğuştan ne kadar kıllı olacağına karar veremez, tıpkı bir kadının uylukları arasında boşluk olup olmamasına karar veremeyeceği gibi. Tüm bedenler güzeldir.”

Vlad gözlerini sıkıca kapadı ve Elena’nın orada olup bunları duymadığı için Tanrı’ya şükretti.

“Tamam, o muhteşem kıcını küvete soktuk,” dedi Malcolm. “İşini yap, Gavin.”

“Kendi saçımı kendim yıkayabilirim,” diye söylendi Vlad.

Mack onu işaret etti. “Çenenin kapat ve seninle ilgilenmemize izin ver.”

Gavin küvetin yanında dizlerinin üzerine çöktü. “Biri bana şampuanı versin.”

Vlad cam duş kapısının gıcirtısını duydu ve ardından Del, Gavin’e mavi bir erkek şampuanı ile saç kremi şişesi uzattı.

Gavin bol miktarda şampuanı Vlad'in başına dökerken, Mack, "Dostum, bu ucuz şey saçını kurutur," dedi. "Haftada en az bir kez normal saç kremi kullanmalısın."

Parmaklarını hamur yoğurur gibi Vlad'in saçlarına sokan Gavin, "Ben saç kremi kullanmıyorum," dedi. Vlad gözlerini kapattı, çünkü bu gerçekten de iyi hissettiriyordu.

Mack, Gavin'e, "O yüzden saçların kuru," dedi. "Bakım yaparsan daha iyi görünür."

"Hepimiz senin ve Vlad'inki gibi saçlara sahip değiliz," dedi Gavin.

"Bir de Noah," diye ekledi Vlad. "Noah'nın da saçları güzel."

"Sağ ol dostum," dedi Noah. "Çok şey ifade ediyor."

"Malcolm'un da öyle. Çok gür ve yumuşak."

"Pahalı ürünler kullanıyorum," dedi Malcolm. "Mack haklı, adamım. Marketlerden aldığın o şeylerden vazgeçmelisin. Bir kuaförden satın almalısın. Seninki gibi saçlar çok güzeldir. Onları korumalısın."

Gavin musluğa bağlı duş başlığına uzanarak, "Başını arkaya eğ ki durulayabileyim," dedi. Malcolm onun için suyu açtı ve bir an sonra ılık su Vlad'in başından akmaya başladı.

"İşte oldu," dedi Gavin ayağa kalkarak. "Arkamızı döneceğiz, sen de yıkanabilirsin, sonra çıkmaya yardım ederiz."

Bir kalıp sabun alan Vlad diğerleri başka tarafa bakarken yıkanmaya başladı. Neredeyse hepsi de profesyonel sporcuydu ve kuralları biliyorlardı. Yıkanma sırasında bakmak yoktu.

Vlad sessizliği bozarak, "İşim bitti," dedi. "Çıkmama yardım edebilir misiniz?"

Noah küveti boşaltmak için uzanırken Vlad sağlam bacağını kullanarak kendini tekrar küvetin kenarına çekti. Colton bir kolunu, Malcolm diğer kolunu tutarak kalkmasına yardım etti. Gavin elinde bir havluyla bekliyordu ve onu Vlad'in beline sardı.

Havlu düşer gibi olunca Colton onu daha sıkı çekip bağladı ve kıcının bir yanağına vurarak, “Hadi bakalım, küçük popo,” dedi.

Vlad omzunun üzerinden ters ters baktı.

Colton omzunu silkti. “Büyükannem çocukken beni yıkarken böyle derdi. Beni kurular ve ‘*Hadi bakalım, küçük popo,*’ derdi.”

Del başını iki yana salladı. “Bu akşam Rus’un kıcını tartışmak için çok zaman harcadık.”

“Konuşmaya değer bir kıç,” dedi Yan.

Malcolm çenesiyle yatak odasını işaret etti. “Hadi onu yatağına geri götürelim.”

Banyodan aksayarak çıkarlarken Malcolm ve Colton iki yanında, diğerleri de arkasındaydı. Onu yatağa yatırdıktan sonra, ıslak havlu hâlâ beline sarılı ve bacağı bir yastığın üzerinde yukarı kaldırılmışken Vlad kendini hazırladı.

“İşte,” dedi Colton. “Artık kötü kokmuyorsun. Şimdi bize karcının seni neden hiç çıplak görmediğini anlatacaksın.”

Vlad durakladı. İçine bir nefes çekti. Onların anlayacağı kelimeleri ararken gözlerini kaçırdı.

Bir süre sonra başını kaldırdı. “Elena ve ben... Anlaşmalı evlilik yaptık.”

Yapacaklarını bildiği gibi tepki verdiler. Bir anlık şaşkın sessizliğin ardından yavaşça birbirlerine baktılar ve sonra...

“Hassiktir.” Mack elini mükemmel saçlarının üzerinden geçirdi.

“Sen ciddi misin, dostum?” Bu Colton’dan gelmişti.

Del ve Gavin aynı pozu takınmışlardı; ağızları bir karış açıktı, elleri yanlarında gevşekçe sallanıyor ve gözleri *bu da ne lan* der gibi bakıyordu. Malcolm uzun sakalını çekiştirirken, Noah sanki biri LEGO koleksiyonuna hakaret etmiş gibi bir ses çıkardı.

Yan başını sağa sola salladı. "Anlamıyorum. Bu da ne demek?"

"Ne demek olduğunu sanıyorsun? Kılavuzları okudunuz. Anlaşmalı evlilik temalı yüzlerce kitap okuduk."

"Evet, *tarihi aşk* kitapları," dedi Mack. "Seninle paran için evlendiğini mi söylüyorsun?"

Vlad alçak sesle küfretti. "Hayır." Başını yatak başlığına vurdu, aniden yorulmuştu ve gözlerini kapatıp bir hafta boyunca uymayı diliyordu. Belki de yorgunluk bir savunma mekanizmasıydı. Vücudun nihayet gerçeği söylemenin yaratacağı duygusal saldırıdan korunma yoluydu. Başını çevirip onlara bakarak, "Mesele para değildi," dedi. "Rusya'dan çıkmak için bir yola ihtiyacı vardı. Ben de Amerika'ya gelebilmesi için ona evlenme teklif ettim."

Çocuklar bu bilgiyi nefes vererek ve aralarında uzun uzun bakışarak değerlendirdiler.

Malcolm yatağın kenarına oturdu. "Ama... Bu yasadışı değil mi? Yeşil kart evliliklerinin yasalara aykırı olduğunu sanıyordum."

Ensesindeki tüyler dikilirken savunmaya geçen Vlad, "Bu bir yeşil kart evliliği değil," diye çıkıştı. "O, birinin sınır dışı edilmekten kurtulmak için bir yabancıyla evlenmesine denir. Elena benim en iyi arkadaşım. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz. Eskiden evlilikler çok daha az şey üzerine kurulurdu, yani bu gerçek bir evlilikti. Sadece... Her yönden gerçek değildi. Her zaman umduğum şekilde değildi." Yüzü utançla alev alev yanıyordu.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi Colton.

Vlad inledi. Ne geleceğini biliyordu ve bu yüzden Colton daha sözünü bitirmeden cevap verdi. "Hayır. Hiç seks yapmadık."

"Altı yıldır evlisiniz!" dedi Colton boğulur gibi.

"Ve bu sürenin çoğunda Chicago'da yaşadık," diye belirtti Vlad.

"Tamam, ama uzaktan bile olsa bu konu hiç açılmadı mı?"

Mack öksürdü. “Kötü kelime seçimi, dostum.”

Vlad ters ters baktı. Mack üzgün görünme nezaketini gösterdi. “Üzgünüm.”

Malcolm sakalını sıvazladı. “Belki de en baştan başlamalısın.”

En baştan mı? Vlad bunun neresi olduğundan bile emin değildi. Ta en geriye gidip babalarının üniversitede nasıl arkadaş olduklarını mı anlatacaktı? Elena’nın annesi öldükten sonra babasıyla birlikte Moskova’dan Omsk’a taşındıklarını ve Vlad’in ailesinden sadece birkaç blok ötede yaşadıklarını mı? Yoksa hikâyeleri, Vlad on altı yaşındayken ona karşı hislerinin arkadaşlıktan başka bir şeye dönüştüğünü fark ettiğinde mi başlamıştı? Ve evlenme teklifini kabul ettiğinde, piyangoyu kazanmış gibi hissetmişti. Tüm Rusya’nın en güzel kadınıyla evleniyordu.

Ve hepsi bir yalandı.

Vlad sonunda, “Babası bir gazeteciydi,” dedi. “Pek evde bulunmazdı ve annesi dokuz yaşındayken öldüğünden beri Elena kendi evinde olduğu kadar benim evimde de vakit geçirirdi. Belki de daha fazla. Ailemle çok yakınlaştı.” Devam etmek için bir nefes aldı. “Babası sanayi ve devletin içindeki yolsuzlukları ortaya çıkararak birçok düşman edinmişti. Evlenmemizden birkaç ay önce bir haber üzerinde çalışıyordu ve kayboldu.”

Bu cümlelerin ağırlığı odadaki tüm havayı emdi. “Tanrım,” diye fısıldadı Malcolm. “Ona ne oldu?”

“Hâlâ bilmiyoruz. Ama babası ortadan kaybolduktan sonra Elena yapayalnız kaldı ve çok korktu. Benim aileme sahipti tabii ki. Annem ve babam için kendi evlatları gibidir. Ama onun başka ailesi yok. Kardeşi ya da büyükannesi ve büyükbabası yok. Yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı.”

Çocuklar birbirlerine sessiz bakışlar atarken olay örgüsündeki boşlukları kendileri doldurmaya başladılar.

“Amerika’daki ilk sezonumu yeni bitirmiştim. Yardım edip edemeyeceğimi ya da sadece nasıl olduğunu görmek için Omsk’a, evime gittim. Annem... Elena’ya karşı her zaman bir şeyler hissettiğimi biliyordu. Ona... Ona evlenme teklif etmemi o önerdi. Evlenirsek, eşim olarak benimle birlikte Amerika’da yaşamak için vize alabilecekti. Böylece Amerika’da her şeye yeniden başlayabilecekti.”

“Ve o da evet mi dedi?” diye sordu Del.

“Evet.” Elena bir adım ne çıkarak kollarını genç adamın beline doladı.

Vlad’in ciğerlerindeki hava bir nefeste boşalıırken o da hızla Elena’ya sarıldı. “Artık her şey yoluna girecek, Lenchka,” diye fıslıladı takma adını kullanarak. “Her şey yoluna girecek.”

“Hemen evlendik. Çok küçük bir trendi. Sadece ailem vardı. Hemen benimle buraya geleceğini düşünmüştüm ama vizesinin onaylanmasında gecikme oldu. Muhtemelen babası yüzünden-di, ama bu hiç açıklanmadı. Yaz antrenman kampının başlangıcı için Amerika’ya dönmem gerekiyordu, bu yüzden onsuz gelmek zorunda kaldım. O da nihayet bir ay sonra geldi.”

Sonraki kısım zordu. “Ama sonunda buraya geldiğinde, o... İşler hiç de kolay değildi. Çok ağlıyordu. Kendini odasına kilitledi. Benimle konuşmuyor ya da bana açılmıyordu. Sanki yabancıymışız gibiydi. Chicago’ya niversiteye gitmek istediğini söylediğinde nasıl hayır diyebilirdim? Onun için iyi olacağını düşündüm. Belli ki burada benimle mutsuzdu ve vizesi de iş bulmasına izin vermiyordu. Sadece biraz zamana ihtiyaı olduğunu düşündüm. Sabırlı olursam, sonunda bana geri döneceğini ve hayatımıza resmen başlayabileceğimizi düşündüm. Yanılmışım. Dğnnzde bana Rusya’ya dönmek ve babası gibi gazeteci olmak istediğini söyledi.”

Başını iki yana sallayan Mack, “Anlamıyorum,” dedi. “Bunca zaman boyunca gelecek hakkında hiç konuşmadınız mı? Bu evliliğin sonunda ne olacağı hakkında?”

“Elena’yla aramızda pek çok yanlış anlaşılma var.”

“Saçmalık,” diyerek tersledi Mack. “Yanlış anlaşılmalara basit bir konuşmayla düzeltilebilir. Bunun için çok zamanınız oldu. Bu yüzden içimden bir ses burada yaşanan şeyin gerçekten bu olmadığını söylüyor.”

Malcolm, “İnsanlar yanlış anlaşılmalara sadece onlar hakkında konuşmaktan korktukları zaman sürüncemede bırakırlar,” dedi ve o sinir bozucu “*seni çözdük*” tarzıyla başını salladı. “Ya da gerçeği duymaktan çok korktukları zaman.”

Vlad, “Bu bir zamanlar doğru olsa bile, artık çok geç,” dedi.

Çocuklar uzun uzun bakiştılar. Vlad bu bakışları biliyordu. Daha önce bu bakışları atanlardan biri de oydu. Bütün bunlardan farklı bir anlam çıkarmaya başlamışlardı ve bu da bütün bunlardan onun da farklı bir anlam çıkarmasını sağlamaya çalışacakları anlamına geliyordu. Bu bir hata olurdu, çünkü burada anlam çıkaracak başka bir şey yoktu. Kitabın sonuna çoktan bakmıştı ve bu, mutlu bir son değildi. Önündeki birkaç hafta boyunca bunu kendisine tekrar tekrar hatırlatması gerekecekti.

Bir damla yaş yanağından süzüldü. “Ne düşündüğünüzü biliyorum dostlarım ama bu, kitap kulübünün çözebileceği bir durum değil. Bunun için bir kılavuz yok.”

“Bu yüzden bizden kaçıyordun,” dedi Noah. “Değil mi?”

Vlad bakışlarını kucağına indirdi. “Çok aşağılayıcıydı. Size gerçeği söyleyemezdim.”

“Ama kitap kulübünde yaptığımız bu, dostum,” dedi Malcolm. “Ve bizi kötü niyetle kandırmak istemediğini biliyorum, ama şu anda kendimi biraz ihanete uğramış hissediyorum.”

Yan dudağını büktü. “Yaşadığımız onca şeyden sonra, yıllar boyunca hepimiz içimizi ortaya dökmüşken, sen bize kendi evliliğinde neler olup bittiğini bir kere bile anlatmadın mı?”

“Üzgünüm,” dedi Vlad. “Size yük olmak istemedim. Hepinizin uğraştığı onca şey varken olmazdı.” En azından bu doğruduydu. Gavin’in evlilik sorunlarından, Mack ve Liv’in bir araya gelme mücadelesine, Noah ve Alexis’in arkadaşlığı aşka dönüştürme savaşı kadar bu adamların son birkaç yıldır katlandıkları şeyler, kendi sorunlarını her zaman küçük göstermişti.

“Bunu nasıl söylersin?” Mack yatağın yanına çömelerek onunla göz göze geldi. “Biz bir aileyiz, Vlad.”

“Biz kardeşiz,” dedi Malcolm elini Mack’in omzuna koyarak. “Her zaman yanındayız.”

“S-siz olmasaydınız şu anda boşanmış olurum,” dedi Gavin, hayatı boyunca yaşadığı kekemeliği duygularıyla birlikte oraya çıkmıştı. “G-gerçekten de senin için aynı şeyi yapmak adına her şeyi bırakmayacağımı mı düşünüyorsun?”

Vlad’in gözleri yaşlarla bulanıklaştı. Hayatta pek çok şeyi berbat etmiş olabilirdi ama bu adamları bulmak, onların daha iyi erkekler olma çabalarına katılmak şimdiye kadar verdiği en iyi karardı. “Özür dilerim,” dedi gergin bir sesle. “Size anlatmalıydım. Ama bir fark yaratmazdı.”

“Buna inanmıyorum,” dedi Del.

Vlad başını iki yana salladı. “Artık çok geç.”

“Asla çok geç değildir,” dedi Malcolm. “Bunu hâlâ öğrenemedin mi?”

“Rus,” dedi Yan saygıyla, “düşünsene. Gerçek hayatta bir aşk romanı yaşıyorsun.”

Vlad kaşlarını çatı. “Hayır, yaşamıyorum. Gerçek hayattaki bir aşk romanı mutlu sonla biterdi. Benim hikâyem öyle bitmeyecek.”

“Bunu bilemezsin,” dedi Noah. “Güven bana. Beni kulübe aldığınızda, Alexis’le bir araya gelebileceğimizi düşünmenin umutsuz bir fantezi olduğunu sanıyordum. Ama siz bunu bizim için gerçekleştirdiniz.”

Vlad dudak bükerek gözlerini kaçırdı. “Aynı şey değil”

Noah, yatağın yanındaki Mack’in yanına çömeldi. “Neden aynı değil?”

“Çünkü sen ve Alexis birbiriniz seviyordunuz. Aynı şeyleri istiyordunuz.”

Mack sesini yumuşattı. “Elena’yla senin istemediğimize emin misin?”

“Eminim.”

“O zaman neden şimdi burada?” diye sordu Yan.

“Çünkü kendisini mecbur hissediyor. Onun için yaptığım her şeyi *bana geri ödemek* istediğini söyledi. Sanki evliliğimiz sadece bir iş anlaşmasıymış gibi.” Avuç içleriyle gözlerini sildi ama yanğından bir damla yaş daha hızla aktı. Sonra bir tane daha... Ve aniden hepsi ortaya çıktı. Vlad elleriyle yüzünü kapattı ve aylardır içinde tuttuğu tüm duyguları serbest bıraktı. Arkadaşları hiçbir şey demeden, sessiz ve destekleyici bir şekilde etrafında toplanarak sakinleşmesini beklediler. Genelde kucaklaşan, birinin omzunda ağlamasına izin veren kişi o olurdu. Sıranın kendisine gelmesine hazırlıklı olmasa da iyi hissettirmişti. Onları çok özlemişti.

Malcolm nihayet geri çekilerek Vlad’in bacağına dokundu. “Hayatına devam etmenin bir yolunu bulmalısın dostum. Bir tür denge bulmayı kendine borçlusun. Çünkü bu şekilde devam edemezsin. Buna izin vermeyeceğiz.”

Mack ayağa kalktı. “Ve eğer gerçekten hiç umut yoksa, o zaman Elena buradayken kafanı dağıtmanın bir yolunu bulman gerekecek.”

Vlad taslağının sayfalarının düzgün bir yığın halinde durduğu komodine göz attı. Dün gece onları çekmeceye koymayı unutsa bile en azından kelimeleri saklamak için sayfaları ters çevirmişti. Ne yazıktı ki bu adamlardan hiçbir şey kaçmıyordu.

Colton kaşını kaldırarak, “Neye bakıyorsun sen?” diye sordu.

“Hiçbir şeye.” Vlad bakışlarını yeniden gruba çevirdi. Hissettiği güvensizlik kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Kitabından daha önce tek bir kişiye dahi bahsetmemişti.

“Belli ki bir şeye bakıyorsun,” dedi Mack. “Ne o?”

“Hiçbir şey.”

Del kollarını kavuşturdu. “Az önce bize yıllardır yalan söylediğini itiraf ettin. Bunu yapmaya devam mı edeceksin?”

Kahretsin. Vlad başının arkasını yatağa birkaç kez vurdu. Ne fark edecekti ki? Çoktan aşağılanmıştı. Neden bunu tamamlamasındı ki? Derin bir nefes aldı ve dışarı verirken konuştu. “Bir kitap yazıyorum.”

“Sen ne yapıyorsun?” dedi Colton.

Vlad inledi. “Bir aşk romanı yazıyorum.”

O sabah ikinci kez odaya şaşkın bir sessizlik çöktü. Çocuklar gözleriyle bir konuşma daha yaparken Vlad’in korkusu daha da derinleşti.

Mack nihayet sırtarak, “İşte bu,” dedi.

Colton, “Kesinlikle,” diyerek güldü. “Ben de varım ulan.”

Vlad battaniyeyi tutan parmaklarını yumruk haline getirdi. “Of, kahretsin. Siz neden bahsediyorsunuz?”

“Aynen, ahbap,” diyen Del, Colton’la erkeklere has bir tokalaşma yaptı. “Bu harika olacak.”

Vlad destek almak için tekrar yastığa sarıldı. “Ne yapıyoruz biz?”

Colton ellerini kalçalarının üzerine koydu. “Kitabını bitirmene yardım edeceğiz, küçük popo.”

Vlad öksürdü. Beyninin içindeki küçük patlamalar görüşünde noktaların dans etmesine ve kulaklarındaki kanın uğuldamasına neden oluyordu. Başını biraz daha sallarsa beyin sarsıntısı geçirecekti. Hayır. İmkânı yoktu. Kitap yazmasına kesinlikle yardım etmeyeceklerdi.

Yine de itirazları anlamsızdı.

Colton kaşlarını aşağı yukarı oynatarak, “Hayır demeye zahmet bile etme,” dedi. “Ben şimdiden seks sahnelerini düşünüyorum.”

Noah alay etti. “Seni seks sahnelerinin yanına bile yaklaştırmayacağız. Bilgisayarının güvenliği üzerinde çalışan bendim. Tıkladığın bağlantıları gördüm. Sapkının tekisin.”

“Hey,” dedi Colton işaret ederek. “Zevkler ve renkler tartışılmaz.”

Vlad yutkundu. “Kitap yazmama nasıl yardım edebilirsiniz ki? Hiç kitap yazmadınız.”

“Ama milyon tane okuduk,” dedi Del. “Okuyucuların ne istediğini ve beklediğini biliyoruz. Bunun yardımı olmalı, değil mi?”

“Arkadaşlarım, lütfen...”

“Bak dostum,” dedi Malcolm. “Seni özledik. Bizden kaçıyor ve bir sürü sır saklıyordun. Artık bizi içeri almanın vakti geldi.”

Vlad yutkundu. “Eğer bunu yaparsam...”

Çocuklar hep bir ağızdan coşkuyla haykırdılar. Vlad ters ters bakarak elini kaldırdı. “Eğer, dedim. Eğer bunu yaparsam, bu sadece kitabımla ilgili olacak.”

Colton masum bir şekilde omzunu silkti. “Elbette. Başka neyle ilgili olacak ki?”

“Ciddiyim. Eğer içinizden biri bunu evliliğimi kurtarmak için kullanmayı düşünürse buna hemen son veririm.”

Hepsi yemin eder gibi sağ ellerini havaya kaldırdı.

“Sadece kitap hakkında,” dedi Yan. “Söz.”

Vlad ilk kez arkadaşlarına güvenip güvenmediğinden emin değildi.

Duzenleme

Ny.ozlem

YEDİNCİ BÖLÜM

Elena iki saat sonra eve vardığında arabayı garaja soktu ama hemen dışarı çıkmadı. Vlad'in arkadaşları hâlâ oradaydı, yani bu defa onlardan kaçmak mümkün değildi. Gücünü toplamak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Vlad'in arkadaşlarıyla ilk ve tek karşılaşması Mack ve Liv'in düğününden kaçarken, gözyaşları içinde olmuştu. Bugün onu sıcak bir şekilde karşılayacaklarından şüpheliydi. Ama bu, onunla ilgili değildi. Vlad'le ilgiliydi. Bu yüzden, eğer Vlad'in başka bir arkadaş grubunun şüpheliğine ve düşmanlığına daha katlanmak zorunda kalacaksa, öyle olsundu. Elena iki derin nefes alarak içine bolca oksijen çektikten sonra arabadan indi.

Garajın kapısı mutfığa çıkan bir arka odaya açılıyordu. İçeri girdiğinde altı adamın adanın etrafında toplandığını gördü. Toplamda yedi kişiydiler –iki siyahi, bir Latin ve dört beyaz adam– ve birlikte seksi bir takvim çekiminden bir fotoğraf gibi görünüyorlardı. Komplo yapıyor gibi fısıldaşıyorlardı ama Elena boğazını temizlediğinde suçlu bakışlarla birbirlerinden ayrıldılar.

Genç kadın çenesini kaldırdı. “Günaydın. Burada olduğunuz için teşekkür ederim. Ben Elena.”

Sözlerini ağır bir duraksama izledi, ama sonra adamların hepsi aynı anda kendilerini tanıtmaya başladı. Onlar odanın içinde dolaşırken Elena isimlerini zar zor hatırlayabildi. Malcolm. Mack. Colton. Del. Gavin. Yan. Noah. Mack'in düğününde onları sadece uzaktan görmüş olmasına rağmen çoğunu tanıyordu.

"Vlad nasıl?" diye sordu.

"Bebek gibi uyuyor," dedi Colton. "Bir ağrıkesici aldı ve cümlenin ortasında uyuyakaldı."

"Peki ya banyosu? Ameliyat yerinin ıslanmadığından emin oldunuz, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi Mack.

"Ve bacağına hiç ağırlık vermedi, değil mi?"

"Her şey yolunda," diyen Del arkadaşlarına *bir şey* anlatmak için bakışlarını odanın içinde gezdirdi.

"İlacını almadan önce bir şeyler yedi mi?"

Noah başıyla onayladı. "Biraz çay içti, ben de ona glütensiz çörek getirdim." Tezgâhın üzerinde ToeBeans Kafe adında bir dükkânın logosunun bulunduğu pastane poşetini işaret etti. "Buranın sahibi nişanlım, eğer açsan biraz daha var."

Muhtemelen sadece kibarlık olsun diye önermişti, ama Elena bunu bile beklemiyordu, bu yüzden cevap vermesi biraz zaman aldı. "Teşekkür ederim," dedi en sonunda.

"Peki, alışveriş poşetlerini taşımana yardım edebilir miyiz?" diye sordu Yan.

"Buna gerek yok ama teşekkür ederim."

Mack başıyla garajı işaret ederek, "Hayır, biz hallederiz," dedi. Hepsi onu takip etti ve Elena'nın on kez gidip gelmesini gerektirecek bir iş iki seferde halledilmiş oldu. Onlar poşetleri getirdikçe o da açtı.

Colton aldıklarını incelerken, “Vay canına,” dedi. “Marketteki glütensiz gıda reyonunu mu yağmaladın?”

Elena utangaç bir ifade takındı. “Ona en sevdiği yemekleri yapmak istiyorum ama tariflerimi uyarlamak için ne almam gerektiğinden emin değildim, bu yüzden her şeyden biraz aldım.”

Adamların hepsi, birbirlerine o çok da gizli saklı olmayan ve kıvrınmasına neden olan bakışlardan daha fazlasını attı.

Mack ellerini arka ceplerine sokarak, “Evet,” dedi. Pozu, aslında sıradan olamayacak kadar sıradandı. “Vlad bize okulu neredeyse bitirdiğini söyledi.”

Elena’nın elleri glütensiz kraker kutusuna doğru giderken hareketsizleşti. “Hımm, evet. Bu doğru. Yüksek lisansımı tamamliyorum.”

“Tebrikler,” dedi Noah.

“Ve Rusya’ya geri dönmeyi planlıyorsun,” diyen Colton’ın sesi düz ve dikkatliydi. Suçlayıcı olmadan araştırır gibiydi.

“Evet,” dedi Elena. “Gazeteci olmak için.”

“İyi gazetecilere her zamankinden daha çok ihtiyacımız var,” dedi Noah.

“Evet, aynı fikirdeyim.” Krakerleri ve iki kutu glütensiz kurabiye kilere taşıdı. Küçük alanın dışındaki sessizlik dayanılmaz hale gelmişti, sanki mutfığa ağır bir nem çökmüştü. Muhtemelen yine kendisiyle ilgili göz göze bakiştıkları o konuşmalardan birini yaptıklarını anlamak için dışarı çıkmasına gerek yoktu.

Dışarı çıkınca Malcolm, “Vlad bize babandan bahsetti,” dedi. “Olanlar için çok üzgünüz. Hiçbir fikrimiz yoktu.”

Suçluluk duygusuyla bakışlarını aşağıya doğru indirdi. “Benim için pek çok sır sakladı. Beni korumak için.”

“Şimdi burada olup Vlad’le ilgilenebilmen harika,” dedi Del. “Ne kadar kalmayı planlıyorsun?”

“Bana ihtiyacı kalmayana kadar.”

Yine aynı şeyi yaptılar. Sanki birbirlerinin düşüncelerini okuyabiliyorlarmış gibi birbirlerine anlamlı anlamlı baktılar. Bu durum hızla sinir bozucu olmaya başlıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Mack sırtını dikleştirerek. “Artık yakandan düşelim.”

“Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim.”

“Bazılarımız yarın onu tekrar hortumla yıkamak için geri döneceğiz,” dedi Colton. Dışarı çıkarlarken Del onun kafasına bir şaplak attı. Diğerleri de genç kadına veda edip mutfaktan çıktılar. Sadece Malcolm geride kaldı.

Ellerini ön ceplerine soktu. “Vlad tanıdığım en iyi adamlardan biri.”

Elena’nın kalbi küt küt atıyordu. “Benim de.”

“Hayatımızın en zor zamanlarında her birimizin yanında oldu. Biz de onun yanında olacağız.”

“Buna sevindim. Sizin gibi dostları olduğu için çok şanslı.”

“Dürüst olmak gerekirse, onu hak ettiğimizden emin değilim.”

Yaşlar gözlerini sulandırarak onu dehşete soktu. Çabucak gözlerini kaçırdı. “Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.”

Adam onu bir süre daha inceledikten sonra yarın görüşeceklerini söyledi. Elena onun gittiğini duyar duymaz mutfak tezgâhını kavrayarak ona yaslandı. Vlad’e yaptığı şey yüzünden ondan nefret ediyorlardı. Elbette kibar davranmışlardı, ama ona Yalnızlar’dan daha fazla saygı duymadıkları da açıktı. Bunun önemli olmamasını diledi, aslında önemli de olmamalıydı. Elena gidiyordu. Vlad’in böylesine güçlü bir arkadaş grubuna sahip olması onu rahatlatırsa da, etrafının onlarla çevrili olması içini yalnızlıkla dolduruyordu. Onun karısı olan Elena’ydı ama onun ailesi bu adamlardı.

Malzemeleri yerleştirmeyi çabucak bitirdikten sonra Vlad'i kontrol etmek için üst kata çıktı. Söyledikleri gibi, mışıl mışıl uyuyordu. Alt yarısının çoğunu bir battaniye örtüyordu ama geniş göğsü bir kez daha Elena'nın susamış bakışlarına açıktı. Her derin nefeste göğsü sabit bir ritimle kalkıp iniyordu. Parmakları ona dokunmak için ani ve delice bir istekle kaşındı. Yumuşak avuçlarının altındaki kalın göğüs kollarını hissetmek için... Yanma kıvrılmak ve yanağını kalbinin güçlü ve emin bir şekilde attığı yere bastırmak için...

Odadan geri geri çıkıp kapıyı yavaşça kapattı ve kapıya yaslanırken boynundan yukarısının kızardığını hissetti. Bunu, bu... Şehveti aşmak zorundaydı. Etrafta dikilip onu kesmek yerine yapılacak çok şey vardı. Bu hafta onun en sevdiği yemeklerden birkaçını yapmaya yetecek kadar malzeme almıştı. Elena için hiçbir şey yemek pişirmek kadar dikkat dağıtıcı ya da rahatlatıcı değildi. Bu yüzden mutfağa geri dönerek işe koyuldu.

Öğle yemeğine onun en sevdiği çorba olan -sosis, turşu ve dereotu içeren kıvamlı, tuzlu bir et suyu- *solyanka* ve ardından akşam yemeği için dana *stroganoff* yapmak istiyordu. Ayrıca yarınki akşam yemeği için *pelmeni* yapmaya başlamak istiyordu. Rus mantısı da Vlad'in favorilerinden biriydi. Annesi onları patates, mantar ve soğanla doldururdu ama Elena'nın bulduğu tüm glütensiz tariflerde hamurun bir gece bekletilmesi öneriliyordu. Manti yapmak çok zahmetliydi, ama Vlad için mükemmel hale getirmek adına gerekirse bütün gece pişirirdi. Dikkatinin başka yere çekilmesini hoş da karşılayabilirdi. Açıkça dönüştüğü leziz adamdan aklını uzak tutacak herhangi bir şey yeterdi.

Ondan hâlâ nasıl bu kadar etkilenebiliyordu? Belli ki libidosu gerçekliğe uyum sağlayamamıştı. Belki de sadece seks açlığı çekiyordu, ama durum öyle olsaydı karşılaştığı her yakışıklı erkeğe ya da ona ilgi gösteren herhangi bir erkeğe aynı tepkiyi gösterirdi. Halbuki göstermiyordu. Sadece Vlad midesinde kelebeklerin

kanat çırpmasına neden oluyordu ve bunun ilk defa olduğu anı asla unutmuyordu. Kadınsı farkındalığın o ilk esintisini, onu zihninde sonsuza dek bir çocuktan bir erkeğe, arkadaştan... Başka bir şeye dönüştüren o iç burkan nefessiz kalmayı. Elena on altı, Vlad on sekiz yaşındaydı ve daha önce milyonlarca defa olduğu gibi havuza atlamak için kızın önünde tişörtünü çıkarmıştı. Ama daha önceki milyon defadan farklı olarak Elena onu görmüştü. Gerçekten görmüştü. Çocukluğundaki sırık gibi çocuk gitmiş, yerine kalbini hoplatan biri gelmişti.

Kalbi hâlâ öyle çarpıyordu. Belki de hep çarpacaktı. Belki de bu, onun katlanması gereken kişisel çilesiydi. Kefareti.

Elena bu anıyı silkeledi ve kendini yemek pişirmeye verdi. Bir saat sonra, çorba kaynamaya başlamış ve mantı hamuru hazırlanmışken dışarıdan bir köpek havlaması duyuldu.

Elena mutfağın köşesinden baktı. Komşu Köpek burnunu kapının yanındaki pencereye dayamıştı. Elena'yı görünce kuyruğunu sallayarak bir kez daha coşkuyla havladı. Elena kapıya doğru yürüdü. "Hımm, evine git, köpekçik."

"Onu içeri alabilirsin."

Elena hızla arkasına döndüğünde Vlad'i merdivenin başında koltuk değneklerine yaslanmış bir şekilde buldu.

Basamakları hızla ikişer ikişer çıkarken, "Ayakta ne yapıyorsun?" diye sordu. "Beni çağırmalıydın."

"Solyanka kokusu alıyorum," diyen Vlad'in sesi uyku mahmurluğuyla kalınlaşmıştı. Bir tişörtle basketbol şortu giymişti. Saçlarının bir tarafı, sanki hâlâ ıslakken uyuyakalmış gibi yukarı kalkmıştı.

"Neredeyse hazır. Sana biraz getiririm. Yatağına dön."

"Aşağı inmek istiyorum."

Vlad adım adım aşağı inerken Elena dibinden ayrılmadı. Köpek genç adamı fark ettiğinde tekrar havladı.

Başıyla kapıyı işaret ederek, “Onu içeri al,” dedi.

Elena kapıyı açınca Komşu Köpek içeri daldı. Elena, “Bacağın!” diye uyardı.

Vlad’in parmaklarını şıklatmasıyla köpek itaat ederek oturdu.

“Aferin oğlum,” diyen Vlad, Elena’ya baktı. “Mutfakta yardıma ihtiyacın var mı?”

“Benim *sana* yardım etmem gerekiyor. Hadi kanepeye gidelim.”

Vlad koridorda ilerleyip sola, oturma odasına dönerken Komşu Köpek de peşinden gitti. Geniş oda seyrek döşenmesine karşın rahattı. Uzun, gri bir kanep, iki pelüş sandalye ve arka bahçeye açılan geniş pencerelerle çevrili büyük bir şömineye bakıyordu. Ortada deri bir puf, sehpa görevi görüyordu ve şöminenin üzerinde büyük bir düz ekran televizyon asılıydı.

“Otur,” diye emretti Elena. “Bacağın için pufu daha yakına çekeğim. Buza ihtiyacın var mı?”

“Şu an yok,” diye homurdanan Vlad dizleri kanepeye değene kadar geriye doğru kaydı. Sonra denge için koltuk değneklerini tutarak oturmak için yavaşça alçaldı. Elena hızla pufu iterek bacağını üzerine koymasını sağladı. Vlad kanepenin minderlerine yaslanarak gözlerini ovuşturdu. Komşu Köpek kaşınmak istercesine başını Vlad’in sağlam dizine yasladı.

Vlad de istediğini yaptı. “Ne kadar uyudum?”

“İki saat kadar.”

“Arkadaşlarımla ne zaman gittiğini hatırlamıyorum.”

“Bayılır gibi uyuduğunu söylediler.”

Eliyle kalm sakallı çenesini kaşıdı. “Sarhoş gibiyim.”

“Ve merdivenlerden bu şekilde mi inecektin?” Genç adamın ağzının bir köşesi özür dileyen bir gülümsemeyle yukarı kıvrılınca Elena’nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. “Gidip sana biraz çorba getireyim.”

Vlad, ona ne yaptığını anlamadan Elena mutfığa koştu. Sonra kaynayan çorbadan bir kâse hazırladı, uzun bir bardağa süt doldurdu ve ikisini de oturma odasına taşıyarak kanepenin yanındaki küçük masaya koydu. “Sana tepsi ya da onun gibi bir şey getireyim.”

Kâseye uzanan Vlad, “İhtiyacım yok,” dedi. “Evdeyken hemen hemen tüm yemeklerimi böyle yiyorum.”

“Bu pek de Rus tarzı değil.”

Tek omzunu silkti. “Masa tek başına yemek için fazla sessiz.”

Gözünde canlanan görüntü öyle yalnızlık doluydu ki Elena göğsünde rahatsız edici bir şeyin kabardığını hissetti. Vlad ayaklarının dibinde başka birinin köpeğiyle tek başına yemek yiyordu.

Vlad bir kaşık dolusu çorbayı yuttu ve dudaklarından bir inilti kaçtı. “Lanet olsun, Lenchka.”

Bu defa, kalbi tamamen durdu. *Lenochka*, Vlad ve ailesinin küçükken ona taktıkları sevgi ifade eden lakaptı. Rusya’da Elena için kullanılan yaygın bir küçültme ifadesiydi, ama kendi babası bile ona hiç böyle seslenmemişti. Bunu duymayalı yıllar olmuştu.

“İyi mi?” diye sorarken sesi garip bir şekilde tiz çıktı.

“İyiden de öte. Bütün tencereyi bitireceğim.”

Bu tam da beklediği yanıtı ve kanepenin diğer ucuna otururken memnun gülümsemesini gizleyemedi. “Akşam yemeği için yer ayır. Bu akşam dana stroganoff yapacağım, yarın da pelmeni.”

“Beni şımartacaksın.” Başını iki yana salladı ama itiraz etmek için zayıf bir çabaydı bu. “Pelmeni çok zahmetli. Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Elena omzunu silkti. “Yapmak istiyorum. İyileşmek istiyorsan iyi beslenmen gerekecek, hem de yemek yapmayı seviyorum.”

“Sevdiğini biliyorum.” Bir kaşık dolusu daha yuttuktan sonra Elena’ya baktı. “Sen yemek yedin mi?”

“Daha yemedim.”

“Gidip biraz al ve benimle ye.” Sonra aceleyle ekledi. “Eğer istersen.”

“Ben... Evet. Tamam. Hemen dönerim.”

Kendisine daha küçük bir porsiyon hazırladı ve kanepedeki yerine döndü. Bacaklarını altına aldıktan sonra yemeğe başladı. Tatlar dilinin üzerinde patladı. Baharatlı, tatlı ve ekşi. Bunu Chicago’da kendisi için de yapabiliirdi ama çağrıştırdığı anılar çok güçlüydü. Şimdi olduğu gibi. “Annenin bana yapmayı öğrettiği ilk şey buydu.”

Vlad bir anda ona baktı. “Öyle mi?”

“Ne zaman yapsa o kadar çok yerdim ki sonunda bana kendim için nasıl yapacağımı göstermeyi teklif etti.” Kâsesine doğru gülümsedi. “Ondan sonra neredeyse haftada bir babam için pişirmeye başladım. Sanırım bıktı ama duygularımı incitmek istemediğinden yemeye devam etti.”

Vlad yanında gerildi. “Bunu *senin* için yapan o olmalıydı.”

“Açlıktan ölürdüm. Bir yumurtayı bile zar zor pişirebiliyordu.”

“Normal bir baba gibi öğrenmeliydi.”

Elena çorbasını karıştırdı. “Babam asla öyle biri olmayacaktı.”

“Deneseydi olabilirdi.”

Vlad’in ses tonundaki sertlik, tanıdık bir kızgınlık akordu çalıyordu ve aralarında uğuldayan ahenksizlik eski bir şarkıydı. Vlad, Elena çocukken sık sık evden gittiği için babasına duyduğu öfkeyi hiçbir zaman saklamamıştı, çünkü Vlad babasının işinin önemini hiç anlamamıştı. Babasının haberini bitirmeye çalıştığı-

nı genç adamın bilmesini istememesinin nedenlerinden biri de buydu. Bunun Elena için ne kadar önemli olduğunu asla anlamazdı, anlayamazdı.

Aniden rahatsız edici derecede sessizleşen odadaki tek ses, kaşıkların kâselere sürtünme sesi haline geldi.

“Televizyon izleyelim,” diye önerdi Elena.

Vlad kumandayı aralarında durduğu yerden alarak güç düğmesine bastı. Yerel bir spor kanalı açıldığında Gavin, Yan ve Del’in oynadığı Nashville Legends takımının o akşamki maçının ön gösterimi oynuyordu.

Konuyu daha güvenli bir şeye çevirme fırsatı bulduğu için minnettar olan Elena, “Hiç maçlarına gidiyor musun?” diye sordu.

Vlad, “Sezonum biter bitmez, evet,” diye cevap verdi. “Geçen yaz diğer çocuklarla birlikte birkaç maça gittim.”

“Onlar seninkilere geliyorlar mı?”

“Elbette. Birbirimizi sıkı destekliyoruz.”

Muhtemelen bunu Elena’ya laf sokmak için söylememişti, çünkü Vlad hiçbir zaman kasıtlı olarak sert bir şey söylemezdi ama yine de canı yanmıştı. Spor spikerleri Elena’nın aklından geçenleri okumuş gibi aniden konuyu değiştirip Vlad’in takımı hakkında konuşmaya başladılar.

“Nashville Vipers, tarihinde ilk kez Batı Konferans finallerini kazanarak Stanley Kupası şampiyonasına katılmaya hak kazandı. Vipers dün akşam Vancouver Canucks’ı konferans serisinin yedinci maçında dörde üç yendi.”

Elena uzaktan kumandaya uzandı.

“Sorun değil,” diyen Vlad elini genç kadınının üzerine koydu. Bu beklenmedik dokunuş, Elena’nın içinde bambaşka bir tınıya sebep oldu. Kendini ele vermeden elini Vlad’in elinin altından usulca çıkardı. Vlad fark etmemiş gibiydi. Gözleri televizyona kilitlenmişti.

“Vipers, Stanley Kupası’nın ilk maçında cumartesi akşamı saat yedide New York’ta New York Rangers’la karşılaşacak. En iyi defans oyuncularını Vlad Konnikov olmadan Vipers ve taraftarları için acı tatlı bir zafer olacak.”

Elena, Vlad’e baktı. Boynunu karartan sakalların altındaki âdemelmasının aşağı yukarı oynaması dışında ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyordu.

“Takımla ilgili kaynaklar bize, kırık kaval kemiğini onarmak için geçirdiği ameliyatın ardından şu anda evinde iyileşmekte olduğunu söylüyor...”

Kapı zilinin sesi Elena’nın neredeyse oturduğu yerde zıplamasına neden olunca çorba elinin üzerine döküldü. Sessizce küfrederek kâseyi kanepenin kendi tarafındaki masanın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı. “Ben bakarım.”

Gelenlerin yine Yalnızlar olma ihtimaline karşı hazırlandı ama ön kapının iki yanındaki pencerelerden dışarı baktığında, diğer tarafta sadece bir kişi duruyordu.

Çok güzel bir kadın.

Elena kapıyı yavaşça açtığında kadın ıslık ıslık gülümsedi. Elena bir an için kendisinin de gülümsemesinin beklendiğini unuttu. O bir Rus’tu. Yabancılar gülümsemek ona hâlâ doğal gelmeyen bir Amerikan özelliği idi. “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu gecikmeli olarak.

Kadının gülümsemesi duraksadı. “Ah, üzgünüm. Siz Elena mısınız?”

“Evet.”

“Sonunda sizinle tanışmak çok güzel,” dedi kadın. “Ben Michelle. Vlad’in komşusuyum. Yalnızlar bana döndüğünüzü söyledi.”

Ah, Tanrı aşkına... Bu şık kadın gizemli Michelle miydi? Beyaz kot pantolon ve kolsuz siyah bir bluzdan oluşan bir kıyafet giymişti ve saçları Elena'nın doğal dalgalı saçlarıyla asla başarmayacağı türden şık bir atkuyruğu şeklinde arkada toplanmıştı.

"Evet, döndüm," dedi Elena sonunda. Sonra kadının içeri davet edilmeyi beklediğini fark edince kapıdan çekildi. "İçeri gelmek ister misiniz?"

"Sizi rahatsız etmek istemiyorum. Sadece Vlad için bu turtayı bırakmak istemiştım. Daha önce uğrayacaktım ama o yerleşene kadar beklemem gerektiğini düşündüm."

Elena, Michelle'in uzattığı ellerinden turtayı aldı. "Glütensiz mi?" diye sordu pat diye.

Michelle gözlerini kırptırdı. "E-evet. Glüten yiyemediğini biliyorum."

"Oturma odasında öğle yemeğini yiyor," dedi Elena, sesinin düzlüğünü uzun zamandır kullanmayı unuttuğu gülümsemesiyle gidermeye çalışarak.

Kibarca başını sallayan Michelle eliyle işaret etti. "Seni takip edeceğim."

Kadının şık sandaletleri yerde tıkırdarken, Elena birden şortu, aşırı büyük Medill eşofman üstü ve ev terlikleriyle görüldüğünü bildiği kadar rüküş olduğunu hissetti. Elena'nın aklından Michelle'e ayakkabılarını çıkarmasını söylemek geçse de anlaşılan Vlad evde bu Rus geleneğini sürdürme konusunda onun kadar katı değildi. Yalnızlar'dan ya da arkadaşlarından hiçbiri ayakkabılarını çıkarmamıştı.

Oturma odasına önce Elena girdiğinde Vlad omzunun üzerinden ona baktı. "Kimmiş?" Elena cevap veremedi, Michelle arkasından içeri girdi. Vlad baktı, sonra bir daha baktı.

"Michelle," dedi Vlad boğazını temizleyerek. "Selam."

Elena'nın midesi huzursuzlukla doldu. Michelle neden Vlad'i geriyordu? "Sana turtta getirmiş."

Vlad turtaya göz attı, ardından koltuğun etrafından dolanıp önünde duran Michelle'e baktı. "Teşekkür ederim," dedi. "Çok naziksin."

Michelle ellerini önünde kavuşturdu. "Sakatlığın için çok üzgünüm. Yaşandığı sırada kızlarla birlikte maçı izliyorduk. Senin için çok endişelendiler."

"Kızlar mı?" diye sordu Elena.

Michelle ona gülümsedi. Bu kadının gülümsemediği hiç oluyor muydu? "Çocuklarım," diye açıkladı Michelle. "Vlad'i hokey oynarken izlemeye bayılıyorlar. Bu yılın başında iç saha maçlarından biri için bize bilet almıştı ve kızlar *hâlâ* bundan bahsediyor."

Vlad tekrar boğazını temizledi. "Gelmeniz çok iyi olmuştu." Elindeki kâseyi hatırlamış gibi göründü. "Bir şeyler yemek ister misin? Elena en sevdiğim çorbalardan birini yaptı."

Onun için değil. Bu düşünce, mutfağa girip Michelle'in turtasını çöpe atma isteğiyle birlikte şaşırtıcı bir şiddetle ortaya çıktı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Michelle çabucak. "Harika kokuyor ama kızlar birazdan babalarından dönecekler, o yüzden eve gitsem iyi olacak. Sadece uğrayıp nasıl olduğunu görmek istedim."

"İyiyim, i-iyiyim," diye kekeledi Vlad. "Ameliyat iyi geçti."

"Ağrın var mı?"

"Hayır. Henüz yok. Morfin iğnesinin etkisi geçmeye başladığında olur belki."

Her gergin ifade Elena'nın sinirlerine küçük bir iğne gibi batıyordu; ki bu çok saçmaydı. Güzel, nazik bir kadının Vlad'e ev yapımı bir turtta getirmiş olmasının ne önemi vardı ki? Michelle, Elena'nın bakışlarıyla karşılaştığında yüzünde yine o gülümseme

belirdi. Elena'nın güvenebilmesi için fazla gerçektir. O gerçekten de babasının kızıydı.

"İhtiyacın olan her şey var mı? Yardımcı olabileceğim bir şey?" diye sordu Michelle.

Doğru yanıt muhtemelen, "*çok nazıksınız*" gibi bir şeydi ama Elena'nın tek söyleyebildiği, "Şimdilik iyiyiz," oldu.

"Eğer durum değişirse, sadece birkaç blok ötedeyim." Michelle derin bir nefes alarak omuz silkti. "Artık sizi rahat bırakayım. Bir şeye ihtiyacımız olursa lütfen beni arayın."

"Sizi geçireyim," dedi Elena.

"Gerek yok. Yolu biliyorum. Zaten işin başından aşkın."

Kibarlık, Elena'nın yine de onunla kapıya kadar yürümesini gerektiriyordu. Bunun yerine kıskançlık doğrudan mutfağa gitmesine neden oldu. Elena turtayı tezgâhın üzerine, içinde pelmeni hamuru olan kâsenin yanına koydu. Onu yapmak için duyduğu heves bencil bir şekilde azalmıştı.

"Elena."

Şaşkınlıkla nefes alarak arkasına döndü. Vlad koltuk değneklerine yaslanmış halde mutfakta duruyordu. Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki onun yaklaştığını duymamıştı.

Eşofmanının önünü düzeltti. "Michelle çok hoş birine benziyor."

"Mahalleden bir arkadaş." Sanki onun içini görebiliyormuş gibi çok dikkatli konuşmuştu.

"Bunu senin için yapması çok hoş." Elena turtayı işaret etti. "Bir dilim ister misin? Gidip otur. Ben sana getiririm."

Vlad gözlerini kırpmadan ona baktıktan sonra onaylar gibi başıyla kısa bir hareket yaptı. Oturma odasına dönerken koltuk değnekleri yumuşak bir güm güm sesiyle yere vuruyordu. O gider gitmez Elena tezgâha yaslanarak derin bir nefes aldı.

Özellikle sevdiği bir Amerikan deyimini kullanması gerekirse, artık kendisini toparlaması gerekiyordu. Onu arzulamak? Elinin dokunuşuyla ürpermek? Turtasını paylaşan bir kadın yüzünden kıskançlıkla dolmak? Bunların hiçbirini hissetmeye hakkı yoktu. Onun iyileşmesine yardım etmek için buradaydı, başka bir şey için değil, çünkü daha fazlası olamazdı. Ve eğer onunla geçirdiği süreyi atlatacaksa, bunun geçici olduğunu kendisine sık sık hatırlatması lazımdı. Vlad iyileşince, Elena'nın geleceğinde sadece tek bir şey olacaktı.

Elena cebinden telefonunu çıkardı ve kendisine kararından vazgeçme fırsatı bırakmadan bir mesaj yazdı.

Bir şeye ihtiyacım olursa aramamı söylemiştin. Konuşabilir miyiz?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elena ertesi sabah erkenden uyandı, çünkü kahvaltı için *syrniki* yapmak istiyordu. Rus pankekleri de Vlad'in favorilerindendi ve onun annesinin mutfağında yapmayı öğrendiği pek çok yemekten biriydi.

Duş yaptı ve ıslak saçlarını başının üstünde topladıktan sonra temiz kalan tek şey olan koşu şortu ile düz beyaz bir tişört giydi. Aşağı inmeden önce Vlad'e bir göz attı. Örtünün altında uyuyordu. Komşu Kedi yanına kıvrılmıştı.

"Seni sürtük," diye fısıldadı.

Kedi, gözlerini kırparak patilerini uzattıktan sonra Vlad'in göğsüne daha da sokuldu.

Biri kapı zilini çaldığında Elena kahvaltı için tüm malzemeleri hazırlamıştı. Görünüşe göre erken kalkan tek kişi o değildi. Colton ve Noah ön kapının dışında durmuşlardı, ikisi de sırtıyordu.

"Vlad hâlâ uyuyor," dedi onları içeri alırken. "Ama ben de tam kahvaltıya başlamak üzereydim."

Colton ellerini ovuşturdu. "Ben de bunu söylemeni umuyordum. Ne yapıyorsun?"

“Syrniki. Hamurunda peynir olan pankekler gibi düşün.”

“Peynirli pankek mi?” dedi Colton. “Hepsini silip süpüreceğim.”

Noah dünküne benzeyen bir pastane poşeti uzattı. “Nişanlım Alexis’ten bir hediye.”

Elena poşete baktığında çeşitli hamurişleriyle karşılaştı. “Vay canına, lütfen Alexis’e teşekkürlerimi ilet.”

Colton yumruk yaptığı elini esnemesine doğru tutarken, “Kahve var mı?” diye sordu.

“Hımm, hayır.”

“Ben yaparım,” dedi Colton.

Garaj yoluna bir araba daha girince Elena pencereden dışarı baktı.

Colton’ı mutfağa doğru takip eden Noah, “Bunlar Mack ve Malcolm olmalı,” dedi.

Elena tekrar kapıyı açtığımda Mack ile Malcolm’un kaldırım-
da ilerlediklerini gördü. “Siz de mi kocamı yıkamak için burada-
sınız?”

“Günümüzün en önemli olayı bu,” dedi Mack. “Adamımın
vazgeçilmeyecek bir kıcı var.”

“Um...”

“Onu duymazdan gel,” dedi Malcolm. Sonra eğildi ve
Elena’nın yanağına bir öpücük kondurdu. O, Mack’i mutfağa ka-
dar takip ederken Elena’nın şaşkınlıktan başka bir tepkisi yoktu.
Dün, Vlad’in arkadaşlarının ondan nefret ettiğine ikna olmuştu,
şimdiyse yanaktan öpücükler ve pastaneden hediyeler mi? Elena
avuçlarıyla kafasına vurmak istiyordu, çünkü bir kez daha zih-
nindeki örümcek ağlarının çoğaldığını hissediyordu. Sanki bir
tiyatro oyununun ikinci perdesine atılmış gibiydi.

Mutfağa döndüğünde Colton’ı kahve makinesine su doldu-
rurken buldu. Mack kucağında Komşu Kedi’yle birlikte yerde

oturuyordu. Başını kaldırıp baktı. “Kediniz olduğunu bilmiyordum.”

“Yok. Şey, yani Vlad’in yok. Bu onun kedisi değil.”

Mack’in elleri kedinin tüylerini okşarken durakladı. “Kimin kedisi o zaman?”

“Bilmiyorum. Hayvanlar buraya çok sık geliyor.”

Noah homurdandı. “Tabii ki geliyorlardır.”

Elena pankek hamuru üzerinde çalışmaya başladı –syrniki Amerikalıların alışık olduğu türden sıvı bir hamurla yapılmıyordu– ama kapının bir kez daha çalması hızlı bir kesintiye neden oldu. Çocuklara baktığında Mack omuz silkti. “Hepimiz buradayız. Gavin, Del ve Yan’ın bugün erken saatte maçları var, o yüzden gelmiyorlar.”

Elena yutkundu. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Sanki ev terliklerini çakıltaşlarıyla doldurmuş gibi yavaşça ön kapıya yürüdü. Bu kez kapının diğer tarafındaki yüz onu, Elena’nın kalıcı bir kaş çatma olduğunu varsaydığı bir ifadeyle karşıladı. Elena kapıyı açarken haç çıkarma isteğiyle savaştı. “Günay...”

Claud onu iterek içeri girdi. “Nerede o?”

“Seni görmek de çok güzel, Claud. Vlad hâlâ uyuyor.”

Claud, “Git uyandır onu,” dedi emreder gibi.

Linda uzun ve bıkkın bir şekilde iç geçirdi. “Onun adına özür dilerim. Gerçekten. Sabahları çok huysuz oluyor.”

Elena tek kaşını kaldırdı. “Sadece sabahları mı?”

Andrea elinde bir tabakla içeri en son giren kişi oldu. “Kiş yaptım.”

“Kişin ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Claud.

“Evet, kişin ne olduğunu biliyorum. Rusya’da büyüdüm, Ay’da değil.” Dikkatini Andrea’ya çevirdi. “Teşekkür ederim. Ben de

tam kahvaltı hazırlamak üzereydim, ama eminim Vlad bunun da tadına bakacaktır.”

Hepsi mutfağa dönerken Claud, “Garaj yolundaki arabalar kimin?” diye sordu. Adanın etrafında toplanmış Colton, Malcolm ve Mack’i görünce olduğu yerde durdu. Mack hâlâ kediyle birlikte yerdeydi.

Claud, Colton’ı göstererek, “Seni tanıyorum,” dedi. “Sen Vlad’in takıldığı şu şarkıcısın. Cat Whaler ya da her neyse.”

Mack ve Noah kahve fincanlarının içine doğru güldü. Colton olmayan şapkasının kenarını eğerek göz kırptı. “Cat Whaler, hizmetinizdeyim.”

“Son şarkından nefret etmiştim, çok terbiyesizdi.”

“Amacım memnun etmek, hanımefendi.”

“Anne!” diyerek öne atıldı Linda. “Nazik ol.”

Elena, Colton’a, “Ona aldırma,” dedi, “biri saçlarını yılana çevirdiği için kızgın sadece.”

Malcolm ve Mack birbirlerine sırttılar.

“Kahve?” diye sordu Elena ortaya.

“Teşekkür ederim,” dedi Linda. “Kendimiz olabiliriz.”

Kişi tezgâha koyan Andrea, “Ben de Andrea Sampson,” diyerek elini Colton’a uzattı. “Ve sizin büyük bir hayranınızım.”

Colton onun elini tuttu ve dudaklarını parmak eklemlerine değdirdi. “Benim için bir zevk, hayatım.”

“Onu cesaretlendirme,” diye çıkıştı Claud. “Dün gece Gümüş Spor Ayakkabılar’da ona asıldılar. Artık kendisini kahrolası Brigitte Bardot sanıyor.”

“Brigitte Bardot da kim?” diye sordu Noah.

Claud dişlerinin arasından tıslayarak Lindadan bir fincan kahve aldı. Sonra adadaki bir tabureye çökerek lanet olası Y kuşağı hakkında bir şeyler mırıldandı.

Elena pankek hamuruna döndü ve onu tek tek kekler halinde açmaya başladı. “Gümüş Spor Ayakkabılar nedir?”

“Sabahları eklemleri kütürdeyen insanlar için aerobik,” dedi Linda.

“Hey, bir keresinde kazara o kursa girmiştin,” dedi Colton. “Canıma okumuştun.”

“Kazara nasıl girdin?” diye sordu Malcolm.

“Saatini karıştırmışım. Altılı-Karın Kasları Kursu’na gireceğimi sanıyordum. Bütün o yaşlı kadınlar içeri girdiğinde kafam çok karışmıştı. Dışarı çıkamayacak kadar utanmıştım.”

“Yaşlı kadınlar mı?” diye söylendi Claud.

“Bu bir iltifat,” dedi Colton. “Etrafımda daireler çizdiler. Dürüst olmak gerekirse, o zamandan beri benden yaşlı kadınlara düşkünlüğüm var.” Gururla kabarıp gülümseyen Andrea’ya tekrar göz kırptı.

Elena kek hamurlarını ocağa taşıdı ve bir tavayı yağla ısıttı. Claud homurdandı. “Ne yapıyorsun sen?”

“Syrniki,” dedi Elena. “Peynirli Rus pankeki. Pankekin ne olduğunu biliyor musun?”

Claud alçak sesle mırıldandığında Elena ensesinden yukarı bir şeylerin süründüğüne yemin edebilirdi.

Elena her bir keki tavaya koyarak kapağını kapattı. Kabarması için her iki taraflarının da beş ila yedi dakikaya ihtiyaçları vardı. Onlar pişerken buzdolabına giderek üzerlerine koymak için ekşi krema ve yabanmersini çıkardı. Muhtemelen bunları yalnızca o ve Vlad kullanacaktı. Kilerde diğer herkes için pudraşeker ve şurup buldu.

“Eee, Elena,” dedi Noah önceden planlanmış bir konuşmayı yansıtan bir ses tonuyla. “Çocuklarla konuşuyorduk da mümkün olduğunca yardım etmek istiyoruz. Belki bir yemek programı hazırlarız ya da rehabilitasyon randevularına yardımcı oluruz...”

Claud homurdandı. “Neden bu konuda onunla konuşuyorsun? Birkaç gün içinde tekrar gidecek.”

Elena tavanın kapağını kaldırıp pankekleri çevirdi. “Aslında gitmeyeceğim. Bana ihtiyacı olduğu sürece kalacağım.”

Claud paslı bir traktör gibi homurdandı. “Kalamazsın.”

“Neden?” Elena kapağı yerine koydu. Yaklaşık beş dakika sonra pişmiş olacaktı.

“Çünkü... Çünkü. Kalamazsın. Hayatına devam etmesi gerekiyor ama sen buradayken bunu yapamaz.”

Elena yüzündeki tepkiyi kimse görmesin diye hızla döndü.

“Anne!” diye çıkıştı Linda.

Colton aldatıcı derecede yumuşak bir sesle, “İşte bu düpedüz sertti,” dedi.

Elena dolaptan tabakları alarak kendini meşgul ederken Mack’in yerden kalktığını duydu.

“Bana öyle geliyor ki Elena’yı burada isteyip istemediğine karar vermek Vlad’e düşer,” dedi Mack. “Ve o da bunu kabul etti.”

“Yemek yapmayı biliyor musun bari kızım?” diye homurdandı Claud.

Elena, Claud’a omzunun üzerinden, “Ciddi misin?” der gibi baktı.

“Herkes pankek yapabilir,” dedi Claud küçümseyerek.

“Annem ben dokuz yaşımdayken öldüğünden beri yemek yapıyorum,” diyen Elena herkesin kendi tabağını alabilmesi için tabakları adaya koydu. “Vlad’in annesi bana onun en sevdiği yemekleri yapmayı öğretti. *Pirozhki* yapmayı bildiğini sanmıyorum? Ya da belki *kholodets* veya *Pozharsky* pirzola?”

O konuşurken, çocuklar yine o gözleriyle konuşma şeyini yaptılar.

Elena ocağa dönüp altını kapattı. Sonra pişmiş pankekleri bir tabağa üst üste dizdi. “Hepiniz bizimle birlikte yiyebilirsiniz,” diyerek tabağı diğerlerinin yanına koydu. “Ben Vlad’i uyandırmaya gidiyorum.”

Komşu Kedi onu üst kata kadar takip etti. Vlad’in yatak odasının kapısı, uyandıktan sonra onu kontrol ettiği zamandan beri hâlâ kısmen açıktı. Parmak uçlarında içeri girdiğinde onu bu sabahki pozisyonunda, yani dün gece kontrol ettiğinde gördüğü pozisyonda buldu. Sırtüstü yatmış, bacağına yastığa dayamış, başı hafifçe sola dönmüştü.

Yatağın yanına yaklaşarak, “Vlad,” diye fısıldadı. Nefes alış verişini değişmedi bile. “Vlad.” Ona doğru eğilerek daha yüksek sesle söylemişti. Adam derin bir nefes alarak yüzünü diğer tarafa çevirdi. Lanet olsun. Elena elini onun omzuna bastırıp hafifçe sarstı. “Vlad.”

Vlad’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne? Sorun ne?”

Elena geriye doğru sıçradı. “Üzgünüm. Canını yaktım mı?”

Adam bir elini yüzünden geçirdi. “Hayır. İyiyim. Saat kaç?” O anda Elena’nın yüzüne odaklandı ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Sorun ne?”

“Arkadaşların burada.”

Gözlerini kıstı. “Uygunsuz bir şey söylediler mi?”

“Ne? Hayır. Ama sanırım Yalnızlar’la bir yemek kavgası olacak.”

“Hepsi mi burada?”

“Evet ve yemin ederim Claud az önce beni büyüyle lanetledi.”

Vlad’in ağzının kenarı yorgun bir gülümsemeyle kıvrılırken, bir gecede resmen yabancı ve dağınık hale gelen sakalını ovalamak için elini yukarı kaldırdı, ama gözlerinin yorgun yumuşaklığı bu sertliği telafi etti. Komşu Kedi yatağın üzerine sıçrayarak Vlad’e sürtündü ve mırlamaya başladı. Elena onu suçlayamazdı.

Genç adamın yanına kıvrılma şansı olsaydı, muhtemelen o da mırlardı.

Vlad dalgın bir şekilde kedinin kulaklarını kaşıyordu.

“Bunun bir adı var mı?” diye sordu Elena.

“Angel. Sokağın karşısındaki evde yaşıyor.”

Güçlü bir esnemeyle ağzı açıldı ve oturduğu yerden kollarını başının üzerinde gerdi. “İyi bir kızdır,” dedi. “En sevdiklerimden biri.”

Sanki Vlad sevmediği bir hayvanla hiç karşılaşmış gibi.

Bacaklarını yataktan indirdi ve bilinçli bir şekilde banyoya doğru başını salladı. “Şey yapmam lazım...”

Ah, doğru ya... Tuvalet meselesi. Dünyanın her yerinde diğer evli çiftler doğanın çağrısından hiç utanmazdı, ama Elena'nın yanakları kafasını pizza fırınına sokmuş gibi kızardı. Ona koltuk değneklerini uzattı ve Vlad koltuk altlarına bir tane yerleştirirken yanında durdu.

“Burada bekleyeyim, olur mu?”

Vlad bakışlarından kaçındı. “Elbette.”

O, ayaklarını sürüyerek banyoya giderken Elena arkasını döndü. Vlad kapıyı arkasından kapatmak için koltuk değneğin ayağını kullandı. Birkaç dakika sonra tuvaletin sifonu çekildi ve ardından lavaboya sıçrayan suyun sesi geldi. Bu bir dakika kadar sürünce Elena onun dişlerini fırçaladığını fark etti.

Kapı tekrar açıldığında arkasını döndü. Vlad aynı anda hem sert hem de savunmasız görünerek dışarı çıktı. Ona sarılmak için hissettiği delicesine, karşı konulmaz dürtü Elena'nın neredeyse yatak odası kapısının yanındaki güvenli yerinden ileri doğru atılmasına neden olacaktı. Bunun yerine, geçebilmesi için geri çekildi. Onu merdivenlere kadar takip ettikten sonra Vlad tek ayağı üzerinde aşağı inerken tutması için bir kolunu uzatarak yardım ediyormuş gibi yapmasına izin verdi. Gerçekten yardıma

ihtiyacı olduğu için değil, muhtemelen d n merdivenlerden tek başına indiğinde ona bağırdığı içindi.

Vlad mutfağa girince tüm çocuklar ayağa kalkıp onu kucaklayarak ve “*Nasılsın?*” “*Bok gibi görünüyorsun,*” gibi cümlelerle karşıladı. Ki bu doğru değildi. Bokun tam tersi gibi görünüyordu.

Yalnızlar selamlarını çok daha güzel duygularla tekrarladılar. Claud bile kaşlarını  atmaktan vazgeçmişti.

Andrea ve Linda yerlerinden kalkıp neredeyse ona doğru koştular. İkiisi de ona sarıldığında Elena, Linda’nın omzunun üzerinden Vlad’in gözleriyle buluştu. Yorgun bir ifadeyle ona g l msevince bir an için gülümsemenin sıcak aşinalığıyla Elena’nın dikkati dağıldı.

Ocağa doğru giderken, “Kahvaltı hazır,” dedi. “ ay ister misin?”

“şimdilik böyle iyiyim. Telaş etme.” Adadaki bir tabureye doğru koltuk değneğiyle ilerledi. Mack ve Noah onu yerleştirdiler ve bacağını kaldırabilmesi için bir tabure daha yaklaştırdılar. Elena hızlı adımlarla dondurucuya giderek dün gece doldurduğu buz torbalarından birini çıkardı. Bir havlu kaptı ve Vlad cırt cırtlı kayışları açarken onun yanına döndü.

“Bu sabah nasıl?” Kesieği incelemek için ona doğru eğildi. H l  kırmızımsı bir renkteydi ve etrafında yeşil morluklar oluşmuştu. “Böyle mi olması gerekiyor?”

“Morarması normal.” Vlad buza uzandı ve Elena uzattığında gülümsedi.

“Emin misin? Belki de fotoğrafını çekip Madison’a göndermeliyiz.”

“Akşama kadar kötüleşirse bunu yapabiliriz,” dedi sakince.

“Belki de dün gece yine buz koymalıydık.”

“Bir şey yok, Elena. Endişelenme.”

Mutfaktaki sessizlik aniden belirginleşti. Elena başını kaldırdığında, herkesin şaşkın ifadelerle onları izlediğini gördü.  ld r c  bakışlar atan Claud hariç.

“Ne?” diye sordu Elena.

“Hiç,” dedi Colton  abuk bir şekilde. Fazla  abuk. Sonra Malcolm’la bakıştı ve ikisi de aynı anda başka tarafa baktı. şu lanet olası sessiz konuşmaları gerçekten can sıkıcı olmaya başlamıştı.

“Rusça konuşuyordunuz,” dedi Noah en sonunda.

“Ah evet. Bunu yapmaya eğilimliyiz.” Bir dilden diğerine o kadar doğal bir şekilde geçiyorlardı ki Elena fark etmemişti bile. “Kusura bakmayın. Siz etraftayken sizin dilinizde konuşmaya çalışacağız.”

“Bence bu çok tatlı,” dedi Andrea.

Claud alçak sesle bir şeyler mırıldandığında Elena’nın gözleri seğirmeye başladı. Vlad’e dönerek Rusçaya geçti. “Bunu duydun mu? Gece yarısı olduğunda her yerimde zonklayan çıbanlar çıkacak.”

Vlad kahkahasını bastırmak için yumruğunu ağzına bastırdı.

Elena pankek tabağını işaret etti. “Kimler a ?”

Colton ellerini birbirine sürttü. “Kahretsin, ben a ım.”

“Herkes bir tabak hazırlasın,” dedi Elena. “Umarım yeterince vardır. İhtiyacımız olursa bir parti daha yapabilirim. Andrea’nın getirdiği kiş de var...”

Vlad’in elini sırtında hissedince gergin konuşmasına aniden son verdi. Vlad’e baktığında sıcak bakışları içini eritti. “Bu kadarı yeter, Lenchka. Yemeğini al ve sen de ye.”

Elena başını sallayarak onayladı, çünkü cevap olarak düşünebileceği en güvenli şey, adamın parmaklarının omurgasındaki hissinin onu nefessiz bıraktığını belli etmeyecek tek şey buydu. Hızla bir tabak hazırladı ve bir çatalla birlikte Vlad’in önüne koydu.

“Çok lezzetli görünüyor,” diye mırıldandı Rusça. “Bunu yapmak zorunda değildin.”

“Glütensiz unla da güzel oldu mu emin değildim.”

“Mükemmel görünüyorlar.”

“Ekşi krema mı şurup mu?”

Vlad tek kaşını kaldırdı. Tabii ya. Bunun cevabını biliyordu. Ona ekşi kremayı uzatarak pankeklerinin üzerine büyük bir kaşık koyması için bekledi. Oda yeniden sessizleştğinde başını kaldırdı ve herkesin onlara tiksintiyle baktığını gördü.

Colton çatalını ağzına götürürken duraklayarak, “Az önce pankeklerinin üzerine ekşi krema mı koydu?” diye sordu.

“Ruslar her şeyin üzerine ekşi krema koyar,” diyen Vlad üzerlerine bir avuç yabanmersini ekledi. “Biz ‘syrniki’yi böyle yeriz.”

“Biz her şeyi böyle yeriz,” dedi Elena.

Colton ağzına kocaman bir lokma attı. “Bunlar harika.”

Elena kendi tabağını doldurarak Vlad’in yanına oturdu. “*Tvorog* olsa daha güzel olurlardı ama markette bulamadım.”

“*Tvorog* da ne?” diye sordu Mack ağzı dolu bir şekilde.

“Bir çeşit Rus peyniri. O olmadan gerçek syrniki yiyemezsin, bu yüzden onun yerine *ricotta* peyniri kullanmak zorunda kaldım.”

“Marketlerde satılmıyor mu?” diye sordu Andrea.

“Genelde satılmaz, en azından Amerika’da,” diye cevap verdi Elena. “Bazı uluslararası marketlerde oluyor, ama çok nadir. Taze servis edilmesi gerekiyor, yoksa çabuk bozulur.”

“Bunu satan bir yer biliyor olabilirim,” dedi Colton.

Vlad öksürdü ve Elena, onun Colton’la göz göze gelip kendi sessiz konuşmalarından birini yapmasını izledi. Colton’ın azarlanmış gibi görüldüğü bir an geçti, çünkü sonunda omuz silke rek bakışlarını kaçırmıştı.

Andrea birden dramatik bir şekilde içini çekip, “Neyse, benim tavsiyeye ihtiyacım var,” dedi.

Claud gözlerini devirdi. “İşte başlıyoruz.”

“Ne? Bunun hakkında konuşmam gerek. Hem sabah kahve saatlerimizde yaptığımız şey de bu. Bir şeyler hakkında konuşuruz.”

“Dinliyorum, hayatım,” dedi Colton.

Andrea ona utangaç bir şekilde gülümsedikten sonra yine içini çekti. “Jeffrey konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. O gerçekten, bilirsiniz, işleri daha ileri götürmek istiyor. Ama ben henüz buna hazır olup olmadığını bilmiyorum.”

Claud homurdandı. “Yani memelerine ilgili gerçeği öğrenmesine hazır olup olmadığını bilmiyorsun.”

Mack kahvesinin içine doğru öksürürken Colton sırtıttı. “Bu konuşma birdenbire çok ilgimi çekmeye başladı.”

Andrea muhtemelen bahsettikleri memeleri göstermek için kollarını önünde kavuşturdu. “Son kez söylüyorum, göğüs büyütmenin kesinlikle yanlış bir tarafı yok.”

Colton, “Oh, buna yürekten katılıyorum,” dedi.

Elena gizlice Vlad’e bir bakış attı. Konuşmalarına şaşırmadığı kadar etkilenmemiş de görünüyordu. Görünüşe göre, Andrea’nın memeleri sabah kahve saatlerinde düzenli bir sohbet konusuydu.

“Ben sadece Neil’dan sonra hâlâ çok çekiniyorum,” dedi. Elena ve çocuklara baktı. “Eski kocam.”

“Ah,” dedi Elena.

“Demek istediğim, Jeffrey’yi önemsiyorum. Gerçekten,” diye devam etti Andrea. “Ama ya o da sadece başka bir Neil ise? Yıllarca birlikte çok mükemmeldik ve sonra... Çuvalladık.”

“O ölmeden önce mi yoksa sonra mı?” diye sordu Elena.

Vlad burnundan güldü ve sonra kahkahasını bastırmak için tekrar öksürdü.

Claud, Andrea'yı işaret ederek, "İşte senin sorunun da bu," dedi. "Hâlâ hayatının geri kalanında başını döndürecek ve seni cıvı cıvı yapacak parlak zırhlı şövalyeni bekliyorsun. Araman gereken şey, seni kolonoskopi sonuçlarına bakmaya zorladıktan sonra hâlâ seks yapmak isteyeceğin biri."

Malcolm kahvesini tükürdü.

Claud, "Bugünlerde pek çok gencin sorunu da bu," diye devam etti. "Evliliğin hiç bitmeyecek romantik bir macera olduğunu sanıyorsunuz. Oysa öyle değil. Bu bir ortaklık... Onu dev bir kabakla dövmek istediğinizde bile birbirinize sadık kalmanızı sağlayan, içinden çıkılması çok can sıkıcı yasal bir anlaşma..."

Elena ağzını açtı, ama Linda onu durdurdu. "Hiç sorma."

"Çünkü boşanmak çok büyük bir baş belasıdır."

Noah boğulma krizinin sonunu getirmek için göğsünü yumrukladı. "Evleneceğim için heyecanlıyım."

"Evleneceğin için heyecanlı olmamalısın. Evlenmeye hazır olmalısın. Arada büyük bir fark var. Çoğu insan bir düğün için heyecanlanır ama sonrasında ne olacağını ya da evliliğin gerçekte ne anlama geldiğini asla düşünmez." Claud öne doğru eğildi. "Annem düğün günümde bana ne demişti biliyor musun?"

"Acı üstüne acı, kan üstüne kan?" dedi Elena.

Vlad bir kahkahayı daha bastırdı.

"Dedi ki, 'Claudia, biliyorum şu anda o kadar mutlusun ki işlerin kötü gideceğini hayal etmek bile zor. Ama bir gün gelecek, o kahvaltısını yaparken karşısında oturacaksın ve tek düşüneceğin şey, 'Neden?' olacak. Sonra bunu atlayacaksın ve her şey normale dönecek.' İşte evlilik budur. Güvenlik ve istikrar ile arada bir, 'Ne halt düşünüyordum ki?' sorusu."

* William Shakespeare'in *Macbeth* adlı eserindeki cadıların repliğine atıfta bulunulmuştur. (ç.n.)

Elena bakışlarını Vlad'e çevirerek fısıldadı. "Alışkanlığı gök-ler vermiş bize..."

Kıkırdaması şaşkın bir nefes olarak çıktıktan sonra Vlad dize-yi bitirdi. "*Mutluluğun yerine geçsin diye.*"

"Annen haklıydı. Her şey için bir Puşkin alıntısı var."

Colton, "Puşkin kim?" diye sordu.

Vlad başını iki yana sallayarak ağzını sildi. "Kâfirlerle birlik-teyiz, Elena."

Elena dramatik bir şekilde içini çekti ve dirseğini pat diye tez-gâhın üzerine bıraktı. "Yaptınız yapacağınızı."

Vlad sandalyesinde arkasına yaslanırken hâlâ başını iki yana sallıyordu. "Aleksandr Puşkin, Rusya'nın gelmiş geçmiş en ünlü ve en önemli şairidir."

Elena duyulmayı amaçlayarak yüksek sesle fısıldadı. "Annesi, Omsk'taki üniversitede edebiyat profesörü ve Puşkin üzerine ders veriyor."

Vlad, "Puşkin kim mi?" diye mırıldandı yeniden. "İngiltere için Shakespeare neyse, Rusya için de Puşkin o."

"Kendi aramızda herhalde bütün şiirlerini ezberlemişsinizdir. Annesi bizi saatlerce oturtup her kelimeyi, her çeviriyi analiz et-tirirdi." Elena ağırbaşlı bir ses tonu benimsedi. "*Edebiyat hayattır ve Puşkin onun atan kalbidir.*"

Vlad sırttı, iki ön kesici dişinin arasındaki küçük boşluğu gösteren geniş bir gülüştü. "Sesin tıpkı onun gibi çıktı."

"Kahretsin, çocuklar," dedi Mack. "Rus'un böyle gülümsedi-ğini görmeyeli uzun zaman oldu, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Malcolm, neredeyse Zen benzeri bir şekilde başını sallayarak. "Kesinlikle."

Çocuklar, yine o gözleriyle konuşma şeyini yaptılar.

• Aleksandr Puşkin'in *Yevgeniy Onegin* adlı eserinden alıntıdır. (ç.n.)

“Pekâlâ,” dedi Linda aniden. “Bu sabah alanınızı yeterince işgal ettik. Artık gitmeliyiz.”

Claud kaşlarını çattı. “Ben hazır değilim.”

Linda annesinin kolunu kavradı. “Evet, hazırsın.”

“Kahvaltı inanılmazdı,” dedi Andrea. “Temizliğe yardım edebilir miyiz?”

“Hayır,” diyen Elena elini dağınıklığa doğru salladı. “Ben hallederim.”

“Siz gitmeden önce,” dedi Colton. “Belki siz hanımların bize yardım etmek isteyeceği bir fikrimiz var.”

Vlad’in kaşları sanki arkadaşının ağzından çıkacaklara pek güvenmiyormuş gibi çatıldı.

“Vlad, Stanley Kupası şampiyonası sırasında takımıyla birlikte olamayacağına göre...”

Elena tepkisini ölçmek için Vlad’e gizlice bir bakış attı. Hiç tepki vermiyordu. İmkânsız derecede hareketsizleşmişti.

“Cumartesi günü Nashville maçlarının ilkini birlikte izlemek için ona burada bir parti vermemiz gerektiğini düşünüyordum.”

Vlad’in boğazı sert bir yutkunmayla gerildi. Anlaşılan bundan onun da haberi yoktu. Parmakları peçetesini buruşturarak sıkı bir top haline getirdi. Elena bunu yaptığıнын farkında olduğundan bile emin değildi.

“Colton Wheeler’la bir parti mi?” diye atıldı Andrea. “Ben varım.”

Colton göz kırptı. “Jeffrey’yi de getirmeyi unutma.”

Andrea da göz kırparak karşılık verdi. “Kimi?”

Mack, “Herkesin paylaşmak için yiyecek getirebileceğini düşündük,” dedi. “Liv ve Alexis’in Elena’nın otantik Rus yemekleri yapmasını umduklarını biliyorum.”

Elena, Mack'in önerisine cevap vermedi. Vlad'in tepkisini izlemeye dalmıştı. Onun kızgın mı yoksa... Ah, Vlad. Altdudağı sakalının dışına doğru çıkmıştı ve titriyordu. Genç adam boğazını temizleyerek koltuk değneğine uzandı. "Bana bir dakika müsaade edin."

Mutfaktan çıkışını sessizlik izledi. Koridorda ilerledikçe yürüyüşündeki koltuk değneği sesi gittikçe yumuşadı.

"O adam bu dünya için fazla temiz," dedi Andrea.

Noah, Elena'ya, "Biz buraları temizleriz," dedi ama gözleri arkadaşını takip ediyordu. "Git ve bu konuda iyi olduğundan emin ol sen."

Elena onu koltuk değneklerine yaslanmış halde, yemek odasındaki Fransız kapılarından dışarı bakarken buldu. Komşu Kedi onun sağlam bacağına dolanmış, mırlayarak ona bakıyordu. Elena'nın yanında belirmesiyle Vlad yanaklarındaki ıslaklığı tek eliyle silmek için yüzünü aşağı eğdi.

"İnanılmaz arkadaşların var," dedi Elena sessizce.

"Biliyorum."

"Bir an için içeride gerçek bir Rus yemeği yeniyormuş gibi hissettim."

"Gürültülü ve kaotik mi?"

"Aynen öyle." Başını yana eğdi. "Parti senin için uygun mu?"

Vlad dudaklarını ısırdı.

"Hey." Elena bir adım daha yaklaşarak elini genç adamın göğsünün ortasına bastırdı. Vlad şaşkınlıkla aşağı baktı ve... Elena'nın daha sonra düşüneceği başka bir şey daha çıkmıştı. Sonraki kelimelerini oluşturmasını zorlaştıran bir şey. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Eminim anlayışla karşılayacaklardır."

"Hayır, ben... Ben bunu yapmak istiyorum. Buna ihtiyacım var."

“İyi. Bence eğlenceli olacak. Bir ton yemek yapacağım ve hepimiz senin formandan giyebiliriz.”

Vlad’in altdudağı tekrar titrediğinde Elena uzun bir aradan sonra eski bir arkadaşını görmüş gibi hissetti. Nazik devini. İnsan formundaki kucaklamasını... Asla hak etmediği ve hak etmeyeceği adamı... Bu defa, ona sarılma dürtüsü alevlendiğinde buna karşı koymadı. Kollarını onun beline dolayarak yanağını göğsüne bastırdı. Onu kucakladığında genç adamın nefesi kesildi ve kasları gerildi.

“Bana sarılmayalı uzun zaman olmuştu.” Sesi kalın ve pürüzlüydü.

“Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyordun.”

Alnını genç kadının saçlarının üstüne indirerek derin bir nefes çekti. “Vardı.”

Bir an sonra birinin boğazını fazla yüksek sesle temizlerken çıkardığı ses onları ayırdı. Elena geriye doğru sıçrayınca Vlad’i ona bakarken buldu, yüzünde okunmaz bir ifade vardı.

“Teşekkür ederim,” dedi Vlad.

“Ne için?”

“Burada olduğun için.”

Colton köşede belirdi. “Hadi bakalım, küçük popo. Gidelim. Banyo vaktin geldi.”

Elena onun, arkadaşlarını üst kata kadar takip edişini izledi, Komşu Kedi de peşine takılmıştı. Duyma mesafesinden çıkar çıkmaz, Elena tuttuğu nefesi dışarı verdi. O sarılmaya ihtiyacı olan tek kişi Vlad değildi, ama en azından o, ayaklarının altındaki dünyanın eğildiğini hissetmeden oradan uzaklaşabilmişti. Genç kadın birden sarhoş gibi hissetmeye başladı, kafasının içinde dönüyor gibiydi.

Bunu bir daha yapamazdı. Hele ki buradan kalbinin sağlam kalan herhangi bir parçasıyla ayrılmak istiyorsa...

SÖZ VER BANA

Diğer evler gibi, bu ev de terk edilmişti. Çocukların yemek masalarının ve şöminelerin etrafında toplanıp başlarına gelecek cehennemden habersiz yaşadıkları zamanlardan kalma boş, kırık dökük kabuklardı.

Anna bunun gibi evlerde sayısız gece geçirmişti. Bir zamanlar sıcaklık ve ışık saçan yerler, şimdi savaş yorgunları için soğuk, karanlık konaklama sığınaklarından başka bir şey değildi. En azından burada gerçek bir yatak vardı. Battaniyeleri ve yastıkları çoktan yağmalanmıştı, ama Anna şikâyet edemezdi. Yatak yumuşaktı ve zeminde değildi. Gerçekten uyumayacağını bilse bile bunu kabul edecekti. Artık nadiren uyuyordu. Böyle bir dünyada insan nasıl uyuyabilirdi ki?

İki yıl. Avrupa'da geçirdiği süre bu kadardı. *Seattle Times*'taki patronları Pearl Harbor'dan sonra bir muhabir olarak onu denizasıırı göreve gönderme talebini göz önünde dahi bulundurmamışlardı. *Bir işin olduğu için şanslısın, tatlım.* Bu yüzden, United Press Associations, Rusça konuşan gazeteciler için bir çağrı yaptığıında, sadece adının baş harfini kullanarak başvurmuştu. Savaş hakkında yazan tek kadın o değildi ama sayıları o kadar azdı ki

çoğu erkek ona nasıl davranacağını bilmiyordu. Sadece Tony ona gerçek bir gazeteci gibi davranmıştı.

İlk başta.

Kendisine önceden yöneltlen milyonlarcasından hiçbir farkı olmayan suçlamaları, canını itiraf edebileceğinden çok daha fazla yakmıştı. Şimdi onunla eşleştirilmek son derece uygundu. Kalbi olmayan bir adamın yanında ruhsuz bir görev.

Kapısının önündeki ağır ayak sesleri nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu. Korkudan değil, gerginlikten. İki haftadır yoldaydılar ve Tony'yle henüz bir ateşkese varamamışlardı. Tony'nin nefes alışını duydu; derin bir iç çekme ve ardından gelen yenilmiş bir nefes verme.

Anna sessizce seslendi. "Orada olduğunu biliyorum, Tony. Ne istiyorsun?"

Kapı gıcırdayarak yavaşça açıldı. Karanlıkta adamın uzun gövdesini zar zor seçebiliyordu. "Seni uyandırdım mı?" diye sordu huysuzca.

"Hayır." Anna iç çekerek doğruldu. "Ben de en çok senin uyuduğun kadar uyuyorum."

Tony kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dinlenmen lazım, Anna. Erken ayrılacağız."

Bu, onun gibi erkeklerin hiç düşünmeden sergilediği türden gündelik bir centilmenlikti olsa bile Anna'ya kendini her zaman zayıf hissettirmişti. Sanki korunmaya ihtiyacı varmış gibi... Onun gibi bir kadın bu şekilde davranılmayı kaldıramazdı. Avrupa'ya ayak bastığı andan itibaren bu savaştaki herkes onun hakkında varsayımlarda bulunmuştu, hepsi de yanlıştı ve hepsi de bir kadının ne olması ya da olmaması; ne yapması, ne söylemesi gerektiğine dair eski görüşlere dayanıyordu. Güzeldi, bu yüzden hafifsiklet olduğunu varsaydılar. Flörtözdü, bu yüzden onu önüne gelenle yatmakla suçladılar. Cesurdu, bu yüzden

ona riskli dediler. “*Sen de uyumuyorsun,*” diye karşılık verdi. “*Erkeklerin kadınlardan daha mı az dinlenmeye ihtiyacı var?*”

Tony’nin iç çekişi uzun ve bıkkındı. “*Söylediğim her şey sana karşı bir saldırı değil, Anna. Sadece yarın bulacağımız şeye hazır olduğundan emin olmaya çalışıyorum.*”

Alelacele kazılmış bir toplu mezar. Köylülerin onlara söylediği buydu. Kaçmaya çalışan ama yakalanıp idam edilen Amerikan ve İngiliz esirlerinin cesetleri. “*Bunun gayet iyi farkındayım.*”

Tony duraksadığında genç kadın onun bakışlarını görmekten çok hissetti. En sonunda tekrar konuştuğunda sesi alçak ve pürüzlüydü. “*Ben 4F’yim.*”

İçi utançla dolan Anna yanaklarına doğru çıkan sıcaklıkla kızardığını hissetti. 4F tanımı, tıbbi gerekçelerle orduya girişinin reddedildiği anlamına geliyordu.

“*Kalbimde üfürüm var,*” dedi. “*Pearl Harbor’dan sonra üç kez askere alınmaya çalıştım. Son seferinde sahte bir isim kullanırken yakalandım. Neredeyse tutuklanıyordum, bu yüzden...*”

Anna ayağa kalktı. “*Tony...*”

Tony kapı çerçevesinden uzaklaştı. Gitmek için döndüğünde botları yere sürtündü. Anna düşünmeden hareket ederek odayı boydan boya geçti. “*Bekle. Özür dilerim.*”

“*Ne için?*” diye sordu genç adam omzunun üzerinden.

“*Ne için olduğunu biliyorsun. Sana o zaman söylediklerim kaba, cahilce ve düşüncesizceydi. Savaş muhabiri olmanın en az savaş alanındaki bir asker olmak kadar önemli olduğunu herkes kadar iyi biliyorum ve insanların senin hakkında yanlış varsayımlarda bulunmasının nasıl bir şey olduğunu da biliyorum.*”

Tony arkasını dönerek ellerini ceketinin ceplerine soktu. “*Aşırı tepki gösterdim. Unutalım gitsin.*”

Tony ondan uzaklaşıp diğer yatak odasına doğru yürürken genç kadın hüsrarla doldu. “Jack Armstrong,” dedi pat diye.

Tony dar koridorda arkasını döndü. “Ne?”

“Adı bu, fotoğraftaki adamın.”

Tony yavaşça ona yaklaştı. “Pilot mu?”

“Pilottu.”

Kadının alçak sesli cevabı Tony’nin sessiz bir küfür savurmasına neden oldu. “Üzgünüm, Anna.”

Anna omuz silkmeye çalıştı ama bu zayıf bir çabaydı. “Savaş bu, değil mi?”

“Ne oldu?”

“Bilmiyorum. Teknik olarak, kayıp. B-24 uçağının Frankfurt üzerinde düştüğünü söylediler.”

“Esir alınmış olabilir,” dedi alçak sesle.

“Biliyorum.” Çenesini kaldırdı. “Yarın ne bulabileceğimizi herkesten çok ben biliyorum ama burada olma nedenimin bu olmadığını bilmeni istiyorum Tony. Ben de en az senin kadar profesyonelim. Ben de tıpkı senin gibi bu savaşı tüm çirkinliğiyle belgelemek için buradayım. Daha önce nedenlerimi sorgulaman beni incitmişti. Özellikle de senden geldiği için.”

Artık birbirlerinden sadece birkaç santim uzakta duruyorlardı. “Özellikle benden mi?”

“Çoğu insanın hakkımda ne düşündüğünü umursamayı bıraksam da senin ne düşündüğünü umursuyorum.”

Tony’nin gözleri onunkilere dikildiğinde Anna karnında bir daha asla hissedemeyeceğini düşündüğü o ürperti, içinde sadece Jack’in uyandırdığı o farkındalık ve ihtiyaç duygusunu hissetti. Tony ile tanışana kadar.

“Sen tanıdığım en cesur insansın.” Tony’nin sesi, genç kadının hissettiği kadar gergindi. “Sana olan hayranlığım diğerlerinin hepsinden daha fazla.”

Anna’nın dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Gerçek bir haberci gibi konuştun.”

“Sözel cephaneliğimde şiir yok.”

“Şiire ihtiyacım yok. Sadece dürüstlüğe ihtiyacım var.”

Aralarında özlem dalgalanıyordu. Onu bir kez öptüğü zamanki gibi değildi. O, olağanüstü koşullardan doğan bir tutkuydu, hayatta kalmış olmanın verdiği sevincin spontane bir ifadesiydi. Buysa farklıydı. Bu, birini istemenin, birine ihtiyaç duymanın gerginliğiydi.

Tony’nin sert eli genç kadının çenesinin kıvrımını sıyırdı. Üşümüş, kayıp bir kedi yavrusunun ısı ve rahatlık arayışı gibi Anna yanağını onun dokunuşuna yasladı. “Anna...” Adı genç adamın dudaklarından acı dolu bir nefesle döküldü.

Ama her ne yapmayı düşünüyorduysa fikrini değiştirmiş olmalıydı, çünkü aniden geri çekildi.

“Uyu artık.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Ne oluyor lan? Neden onu öpmedi?”

Çarşamba öğleden sonra Vlad korkunç bir hata yaptığını fark etti. O ve çocuklar, kitabının üzerinde çalışmak için Colton’ın Nashville’in dışındaki saray yavrusu malikânesinde toplanmışlardı ve bu işi çok ama çok ciddiye aldıkları belliydi. Colton oturma odasının ortasına sınıflarda kullanılan büyüklükte bir beyaz tahta kurmuş ve Yan kitap-nasıl-yazılır kitaplarıyla dolu bir sırt çantasıyla gelmişti.

“Dersime çalıştım,” diyen Yan, sırt çantasını ters çevirerek tüm kütüphanesinin dökülmesini sağladı. “Bu şeyler harika. Nasıl roman yazılacağını öğreten bir sürü kitap var. Bunlardan herhangi birini okudun mu?”

Vlad zihninde koltuktan kalkarak Yan’e bir yumruk attı. Gerçekteyse, yazar olmayanların tavsiyeleriyle uğraşmak zorunda kalan her yazar gibi gülümsemekle yetindi. “Evet, o kitaplardan bende çok var.”

Gerçi onu rahatsız eden tek şey bu değildi. Elena, dün ona sarıldığından beri mesafeliydi. Vlad o kadar şaşırmıştı ki ilk başta

yapabildiği tek şey nefesi ciğerlerinde sıkışmış bir şekilde kaskatı durmaktı. Ama sonra sesini bulmuştu. Elena ona yaslandığında koltuk değneklerini bırakıp iki kolunu birden ona dolamamak için tüm iradesini kullanması gerekmişti. Bunun yerine, yüzünü onun saçlarına gömerek derin derin koklamıştı.

Ve o zamandan beri araları tuhaftı. Elena kendini parti planlamasına vermişti, sanki bunu onunla uzun süre vakit geçirmemek için bir bahane olarak kullanıyordu. Bir yanı, birlikte mümkün olduğunca az zaman geçirmelerinin belki de en iyisi olduğunu fark ediyordu. Diğer yanı ise, onu şimdiden özlemişti ve tekrar saçlarını koklamak istiyordu.

Tam da bu nedenle çocuklarla yapacağı bu küçük kitap yazma seansını dört gözle bekliyordu. Şimdiye kadar.

Vlad nihayet, “Onu öpmesi için doğru zaman değil,” diyerek Colton’ın sorusuna cevap verdi.

“Of, öpüşmek için her zaman doğru zamandır,” diye homurdandı Colton.

Mack başını sallayarak onayladı. “Bu doğru, dostum. Hiçbir şey ilk öpücük sahnesinin yerini tutamaz.”

Yan ellerini göğsünde birleştirdi. “Özellikle de o tutkulu, neredeyse öfkeli öpüşmelerden biriye, sanki kendilerini kontrol edemiyorlarmış gibi.”

Mack yine başını salladı. “Aynen öyle. Bir kitapta spontane ve öfkeli öpücüğe bayılırım.” Ufak bir hırlama sesi çıkararak titredi. “Beni çok heyecanlandırır.”

Del içini çekti. “Üzgünüm, ama hiçbir şey yumuşak, şefkatli bir alın öpücüğünün yerini tutamaz. Sanki gerçek duygular o zaman ortaya çıkıyormuş gibi. Her seferinde seni tam orada etkisi altına alır.” Elini göğüs kemiğine bastırdı.

Gavin, "Tamam, ama neredeyse öpüşmeye ne demeli?" dedi. "Neredeyse öpüşmelere bayılırım."

Noah'nın yüzünde hülyalı bir ifade belirdi. "Dudaklara bakma olayı mı? Kahretsin. Çok seksi. Tony en azından kadının dudaklarına filan bakmalıydı."

"Onu, bilirsin işte, fark etmesi gerekiyor," dedi Yan.

Mack kendi yüzünü avuçladı. "Çenesinin kıvrımını."

"Ya da saçlarının her zaman serbest kalarak alınına düşmesi," dedi Gavin.

Del iç geçirdi. "Yani, kadın bir şeye odaklanırken altdudağını ısırmiyorsa bu bir aşk romanı sayılır mı?"

Mack başını iki yana salladı. "Lanet olsun, o hareketi çok seviyorum."

Malcolm bilgelikle başını salladı. "Aşk romanlarının en iyi yanlarından biridir. Tüm o küçük, önemli farkındalık anlarının, birini ilk kez fark etmenin, yakınınyızdayken yaşadığınızı hissetmenin kutlanması. Senin için ne zaman bu kadar önemli olduğunu merak etmenin. Bu çok romantik, adamım."

Vlad bir şey söylemesini beklediklerini fark etti. "Öpüşmüş olmak için öpüşemezler," diye karşı çıktı. "Ve hiçbir şey bir ilk öpüşme sahnesini, yazarın bunu sırf öpüşme sahnesi olsun diye koyduğunu anlamak kadar mahvedemez. Doğal hissettirmeli."

"Ama belli ki öpüşmek istiyorlar," diye belirtti Del.

"Evet, ama henüz özlemlerini gideremezler."

"Neden?" diye sordu Mack.

"Karakterlere uygun olmaz."

Colton altdudağını sarkıttı. "Bunun yavaş ilerleyen romantizm olacağını mı söylüyorsun? Seks sahnelerinin yazılmasına yardım etmeyi istiyordum."

“Yavaş ilerlemek zorunda,” dedi Vlad. “Fazla hızlı ilerleyemeyecek kadar çok geçmişleri var.”

“Çok geçmiş, ha?” dedi Noah. “İlginç.”

Vlad gözlerini kıstı. Bu da ne demekti?

“Bak,” dedi Malcolm. “Tek bilmek istediğimiz bundan sonra ne olacağı. Bizi burada gerçekten de merakta bıraktın.”

“Ama... Hoşunuza gitti, değil mi?”

“Harika, Rus,” dedi Noah. Eğilerek Vlad’in saçlarını karıştırdı. “Seninle çok gurur duyuyoruz.”

Yere oturan Mack, “Bu doğru,” dedi. Bacaklarını dümdüz uzatıp ellerinin üzerinde geriye doğru yaslandı. “Bizi yakaladın, dostum. Okumamız için bize biraz daha ver.”

Övgüleri karşısında hissettiği anlık güven dalgası balona batırılan iğne gibi söndü. Omuzları çökerken kemiğini yerinde tutan cırt cırtın kenarıyla oynadı. “Bunu bilseydim, yazardım.”

“Daha fazla yazmadın mı?” diye sordu Yan suratını asarak.

Vlad tek omzunu silkti.

“Ne kadar zamandır takılmış durumdasın?” diye sordu Malcolm.

“Bir iki yıldır,” diye mırıldandı.

“Bir iki yıl mı?” Yan’ın çenesi neredeyse göğsüne kadar düştü.

“İki yıldır ona bakıp duruyor musun?” diye sordu Colton.

“Bir kitap yazmayı denemiş olsaydın, anlardın,” diye homurdandı Vlad. “Kolay değil. Aynı bölümleri tekrar tekrar yazıyormuşum gibi hissediyorum ama hikâyede nasıl ilerleyeceğimi bir türlü bulamıyorum.”

“Tüm bu kitaplara göre,” dedi Yan, süper yardımsever kaynak kılavuz yığınınını göstererek, “eğer takılıp kaldıysan, bunun nedeni bir sonraki adımda ne olmasını bulamaman değildir.

Muhtemelen daha önce yazdığın bir şeyleri yanlış yazmışsındır. O yüzden bunu düzeltmeliyiz.”

“Vay canına,” dedi ciddi bir şekilde Vlad. “Hepsi o kadar mı?”

Colton, “Belli ki seks yapmaları gerekiyor,” dedi.

Herkes onu duymazlıktan geldi.

“Teoride Yan’e katılıyorum,” diyen Del, Elena’nın atıştırma için gönderdiği glütensiz kraker paketini yırttı. “Belki de karakterlerinin geçmişlerine yeterince dalmadığın için nasıl ilerleyeceğini bulamıyorsundur.”

Mack ve Malcolm birbirlerine bakarak aynı anda konuştular. “Geçmiş hikâyesi her şeydir.”

Vlad hüsranla homurdanmamaya çalıştı. Geçmişin her şey olduğunu biliyordu. Kitap kulübünün temel kurallarından biriydi bu. Kitabın ilk sayfasından önce bir karakterin başına gelenler, kitabın ilk sayfasında kim olduklarını ve bu da sonraki her sayfada nasıl hareket edeceklerini belirlerdi. “Onların geçmişini zaten biliyorum,” diye homurdandı Vlad.

“O zaman neden zorlanıyorsun?” diye karşılık verdi Malcolm.

“Bilmiyorum.”

Del ağzına bir kraker attı ve sonra hemen tükürdü. “Tadı karton gibi. Her zaman yemek zorunda olduğun türden bir şey mi bu?”

“Ne? Hayır. Glütensiz bir sürü güzel atıştırma var.”

Del poşeti ittirdi. “Bu onlardan biri değil.”

“Odaklanın çocuklar,” dedi Colton.

Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğilen Malcolm, “Tony’yle başlayalım,” dedi. “Anna onu savaş için yeterince çaba göstermemekle suçladığında neden 4F olduğunu söylemedi?”

“Çünkü alınmıştı.”

“Elbette, ama neden?” diye sordu Malcolm.

“Çünkü bu çok kaba bir varsayımıdı.”

“Doğru,” dedi Mack, “ama bu onu neden düzeltmediğini, varsayımının yanlış olduğunu söylemediğini açıklamıyor.”

Malcolm araya girdi. “Belki alınmamıştı. Belki de korkmuştu. Okuduğumuz tüm kitaplarda, karakterler kitabın başında bir şeyden korkar ve bu korku davranışlarını yönlendirir. Bu, gerçek hayattaki insanlardan pek de farklı değil, değil mi?”

Gavin görmüş geçirmiş bir adam gibi başını salladı. “Korku bizi aptalca şeyler yapmaya zorlar, kardeşim. Çoğu zaman kendi çıkarlarımıza ve h-hayatta gerçekten i-istediğimiz şeylere aykırı kötü kararlar almamıza.” Kekelemesinin yeniden ortaya çıkması, konuşmasının ne kadarının tecrübeden geldiğini gösteriyordu. Gavin ve karısı, kitap kulübü evliliklerini onarmalarına yardımcı olmadan önce cehennemi yaşamışlardı.

Malcolm, “Korku her birimizi ilişkilerimizde çok kötü yollara sürükledi,” dedi.

Mack tekrar sözü devraldı. “Peki Tony neden korkuyor?”

Vlad gözlerini kırptırdı. Vücudunda yaratıcı elektriğin küçük iğne uçları canlanıyordu. “Yeterince iyi olamamaktan.”

Del başını salladı. “Peki Anna onun hayatına girdiğinde neden bu korkuyu hedef alıyor?”

Yaratıcı elektrik bir ampulü yaktı. “Çünkü Anna, onun istediği ama hak etmediğini düşündüğü her şey.”

Malcolm beyaz tahtayı işaret etti. “Bunu yaz, Colton.” Dikkatini tekrar Vlad’e verdi. “Peki bu neden olabilir?”

Vlad kucağındaki not defterine baktı. Kalem havada ve parlamaya hazırды.

“Derinlere in,” dedi Malcolm.

Ampul yeniden yandığında Vlad not almaya başladı. “4F olmak onu kardeşleri gibi savaşımadığı için utandırdı. Anna...

Çok cesur, yetenekli ve korkusuz. Tony onun gibi biriyle boy ölçüşemeyeceğini düşünüyor. Ve Anna fotoğrafı düşürdüğünde, cesur bir pilota âşık olduğunu fark ediyor, bu da onu daha kötü hissettiriyor.”

“Daha derine inebilir misin?” diye sordu Del. “Bir pilota âşık olması neden doğrudan Tony’nin korkusunu hedef alıyor?”

“Çünkü pilot savaşabilirken Tony savaşmıyordu,” diye tekrar etti Vlad. Kahretsin. Başka bir cevap daha belirince kâğıdının üzerine eğildi. “Tüm hayatının böyle olacağından korkuyor. Her zaman, savaşmayan adam olarak kalacak. Tam bir erkek olamayan adam.”

“En önemli anda başarısız olan bir adam mı?” diye sordu Yan.

“Evet,” diye fısıldadı Vlad. Hikâye zihninde yavaş yavaş şekillenmeye başlarken gözlerini kırıştırdı. “Önemli olduğunda orada değildi.”

“Ve Anna da bunu hatırlatıyor,” dedi Malcolm. “Bu yüzden, üniformalı olmadığı için ondan hesap sorduğunda elbette kötü tepki verecekti. Bu doğrudan onun...”

“Benlik duygusunu hedef aldı,” dedi Vlad.

Yan ısıklık çaldı. “Vay be. Bu çok derin bir şey. Şimdi bir yerlere varıyoruz, çocuklar.”

Colton kraker paketine uzandı. “Hey, derine inmekten bahsetmişken kitapta ne zaman seks *olacak*?”

Vlad rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Kendi geçmişinin ortaya çıkma korkusu, bir sandalye çekmiş ve *senden önceki de öyle derdi* esprileri yapmaya başlamıştı. Çocuklardan bir şeyler saklamayı bırakacağına söz vermişti ama bazı sırların açığa çıkması gerekmiyordu. “Bilmiyorum,” dedi sonunda.

“Peki ya bir öpücük?” diye sordu Noah. “Bir sonraki bölümde en azından *bu* olacak mı?”

Vlad bu defa daha güçlü bir şekilde, “Bilmiyorum,” dedi. “İkisi de çok savunmasız.”

“Yeterince adil,” dedi Malcolm. “Sadece savunmasız kalma korkusunun –fiziksel ya da duygusal– genellikle başka bir şeye duyulan korku olduğunu unutma.”

ToeBeans Kafe.

Noah’nın nişanlısının sahibi olduğu kafenin adı değil miydi bu? Hani şu Vlad’in sevdiği glütensiz çöreklerin olduğu? Vlad bir tür oyun randevusu için Colton’dayken, Elena parti için bazı ayak işleri yapıyordu. Kafenin tabelasını görünce geri dönüp caddenin karşısına park etti.

Kafe, Nashville’in sevimli dükkân ve restoranların kaldırımlarda sıralandığı gösterişli bir bölümünde yer alıyordu. Binanın önündeki açık hava yemek alanında şemsiyeli dört masa vardı ve Elena oraya doğru yürüdüğünde çoğu doluydu. İçerideki sıra neredeyse kapıya kadar gelmişti ve Elena kapıyı açtığında zil çaldı. Dışarıdaki nemden sonra içerideki klimadan gelen serinlik hoş bir rahatlamaydı. Üzerindeki Medill sweatshirt, Tennessee’de haziran ayı için fazla kalındı. Gerçekten bir an önce yeni giysiler alması gerekiyordu.

Elena sıranın sonundaki yerini aldı ve Alexis’le tezgâhta gerçekten karşılaştığında ya da karşılaşırsa ne söyleyebileceğinin provasını yaptı. Bu tür şeyler ona doğal gelmiyordu. Bir gazeteci olarak numara yapabiliirdi. Bir insan olaraksa, o kadar da kolay değildi.

Uzun süre pratik yapmasına gerek kalmadı, çünkü biri aniden keskin bir nefes aldı. “Elena?”

Elena soluna döndü. Mack’in düğününden tanıdığı bir kadının hızla yaklaşıyordu. Üzerinde kafenin logosu olan bir önlük giymiş ve kıvrırcık saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı.

Etrafına renkli, bohem bir eşarp bağlamıştı, uzun uçları sırtından aşağı doğru iniyordu.

“Alexis?” diye sordu Elena çekingen bir tavırla.

Kadın geniş bir gülümsemeye ışıldadı. “Aman Tanrım, bu sensin!” Elena hızlı bir merhabadan fazlasını söyleyemeden Alexis kollarını Elena’nın boynuna dolayarak onu hızla sıkıca kucakladı.

“Beni tanıdığına inanamıyorum,” diye itiraf etti Elena. Ne de olsa aslında düğünde resmen tanışmamışlardı.

Alexis geri çekilerek, “Seninki gibi bir yüzü unutmak zor,” dedi.

Unutulması kolay olmayan bir yüze sahip olması iyi bir şey miydi? Alexis kötü bir anlamı ima etmeyecek kadar iyi birine benziyordu.

“Burada olmana çok sevindim,” dedi Alexis. “Seni buraya ne getirdi?”

“Hafta sonundaki parti için bir şeyler almaya çıkmıştım...”

Alexis küçük bir çığlık atarak Elena’nın dirseklerini kavradı. “Hepimiz parti için çok heyecanlıyız.”

“Ve bir de kafenin önünden geçerken tabelayı fark ettim. İçeri gelip bize gönderdiğin hamurişleri için teşekkür edip belki biraz daha alırım diye düşündüm.”

“Aman Tanrım, çok rica ederim.” Alexis onun dirseğini çekti. “Hadi gel. Arkadaşlar sırada beklemez.”

Elena onu takip ederken, *arkadaş* kelimesi göğsünü kemiren yabancı bir şeydi. Onun arkadaşı yoktu. Vlad onun tek gerçek arkadaşıydı ve eh... Artık aralarındaki bir şeyler farklıydı. Dün kahvaltı sırasında bir anlığına eski günlerdeki gibi hissetmiş olsa bile, sonrasında ona sarılmak gibi basit bir harekete verdiği tepki eski günlerin ne kadar değiştiğini hatırlatmıştı.

Alexis onu pencere kenarındaki bir masaya yönlendirdi. "Otursana. Sana içecek bir şeyler getirebilir miyim?"

"Ah hayır. Çok meşgulsün. Zamanını almak istemem."

"Personelim her şeyi kontrol altında tutuyor. *Latte sever* misin? Çay? Daha sert bir şey?"

"Senin favorin neyse ondan alayım."

Alexis sırtıttı. "Ballı soyalı latte, hemen geliyor."

Birkaç dakika sonra elinde içeceği, içi ağzına kadar dolu bir pastane poşeti ve çeşitli hamurişlerinden oluşan bir tabakla döndü. Hepsini masaya koyduktan sonra oturdu. "Müesseseden," dedi hâlâ sırtırken.

"Oh, bunu yapmana izin veremem," diye itiraz etti Elena.

"Yaptım bile. Vlad'in tatması için poşete çöreklerle birlikte biraz da kurabiye koydum."

"Vlad çok mutlu olacak. Teşekkür ederim."

"O, benim glütensiz ürünler için resmi tadımcım."

Elena kahvesini yudumladı. Tatlı aroma, dilinin üzerinde hafif ve havadar bir his bırakıyordu. "Bu çok güzel... Teşekkür ederim."

"Benim için zevk." Alexis sempatik bir yüz ifadesiyle öne doğru eğildi. "Vlad nasıl?"

Elena bu soruya alışmaya başlamasına rağmen cevap vermekte zorlandı. "İyi. Yani, Stanley Kupası'nı kaçırdığı için üzgün elbette. Ama acı çekmiyor."

"Parti onun için iyi olacak," dedi Alexis. "Noah ve çocuklar son birkaç aydır onun için çok endişeleniyordu."

Bu, son aylarda birinin Vlad'in kötü durumda olduğundan ikinci bahsediydi. Claud'un bunu sadece kötü niyetli olduğu için söylediğini düşünmüştü ama Alexis kötülüğüne bir şeyler söyleyecek birine benzemiyordu.

Cevaba kendisini hazırlayarak, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Alexis’in göz kenarları kısıldı. “Düğünden sonra bir anda ortadan kayboldu. Şeyden sonra... Eh, bilirsin işte.”

Elena ani bir acıyla yutkundu. Alexis hemen uzanarak elini Elena’nın koluna koydu. “Üzgünüm. Seni üzmem istememiştim.”

“Sorun değil. Ortadan kayboldu derken ne demek istedin?”

“Çocuklardan gerçek anlamda uzaklaştı. Takılmayı bıraktı. Telefonlara ve mesajlara cevap vermeyi bıraktı. Nihayetinde ona sadece Colton ulaşabiliyordu.”

Elena iletişim kurmayı bıraktığı tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu. En azından bu mantıklıydı. “Bunu neden yapsın ki? Çocuklarla çok yakın.”

Alexis, Elena’nın kolunu sıkarak, “Bilmiyorum,” dedi. “Sadece Noah ve çocukların onu tekrar gülümserken gördükleri için çok mutlu olduklarını biliyorum.”

Elena kahvesini yudumladı ve sıcak içeceğin göğsündeki sıkışmayı gevşetmesini umdu.

İnsanların konuyu değiştirmek istediklerinde kullandıkları o ses tonuyla, “Her neyse,” dedi Alexis. “Liv ve ben cumartesi günü sizin otantik Rus mutfağınızı tadacağımız için ne kadar heyecanlıyız anlatamam. Noah dün onlara pişirdiğin pankeklerin nasıl yapılacağını öğrenmem için bana yalvarıyor.”

Elena, “Sana tarifimi verebilirim,” diyerek gülümsedi. “Ah, aslında bana yardımcı olabilirsin.”

“Nasıl yani?”

“Uluslararası ürünler satan bir market ya da tvorog satabilecek özel bir dükkân arıyorum. Bu bir...”

“Rus çiftçi peyniri,” dedi Alexis. “Daha önce yemiştin.”

“Kendim yapmayı deneyebileceğimi biliyorum, ama bu konuda hiç ustalaşamadım. Buralarda bildiğin bir yer var mı?”

Alexis dudağını ısırđı. “Şey, belki.”

“Gerçekten mi? Nerede? Aklıma gelen her yeri denedim.”

Alexis kimsenin onları duymadığından emin olmak istercesine etrafına bakındıktan sonra öne doğru eğildi. “Sana söyleyip söylememem gerektiğini bilmiyorum.”

“Hımm, neden?”

“Vlad bundan hoşlanmayabilir.”

“Anlamıyorum.”

Alexis tekrar etrafına bakındı. Sesi komplo yapıyormuş gibi fısıltıya döndü. “Ona Peynirci’yi sor.”

Vlad huysuzdu.

Kitap kulübü toplantısı onu yazmaya heveslendirmiş ama aynı zamanda tam olarak belirleyemediğı nedenlerden dolayı sinirlendirmişti. Ve bu bile onu huysuzlaştırıyordu. Colton onu eve getirip içeri girmesine yardım etti. Girişte ikisi de oldukları yerde durdular. Harika bir koku vardı.

Vlad keskin ve zengin kokunun ne olduğunu hemen anladı. Kapuska. Bir diğer favorisiydi. Tek bir nefesle evine dönmüştü. Bir kâse sıcak yemeğe sarılmış soğuk parmaklarının kokusunu alabiliyordu. Ağrıyan kasların ve temiz bir tişörtün. Uğuldayan rüzgârın ve çıtırdayan ateşin. Annesinin sarılışının ve babasının kahkahasının... Elena bir masada oturmuş, antrenmandan sonra matematik ödevini yapmasına yardım ederken...

“Ne pişiriyorsa ben de yiyorum,” dedi Colton koridorda ilerleyerek.

Vlad sinirlendi. Colton’ın kalmasını istemiyordu. Yazmak için yukarı çıkmadan önce karısıyla biraz yalnız kalmak istiyor-

du. Ve bu düşünce onu daha da huysuzlaştırdı. Elena'yı bu şekilde, *karısı* olarak, düşünemezdi. Ama mutfığa girdiğinde onu karşılayan manzara karşısında yine olduğu yerde durdu. Elena adanın yanında durmuş, saçları başının üstünde toplanmış, elinde kalemiyle bir kâğıdı incelemek için eğilmişti. Bazen onun canlı güzelliği onu o kadar hazırlıksız yakalıyordu ki nefes almayı unutuyordu. Şimdi olduğu gibi.

Ani bir hatıra ona sertçe çarptı.

"Elena, akşam yemeğine kalıyor musun?"

Annesi sotelenmekte olan pastırma ve soğanları karıştırıyordu. Elena edebiyat dersi için yazdığı kompozisyonu bitirdiği tezgâhtan başını kaldırdı. "Hayır, teşekkür ederim. Babam bu akşam evde olacağına söz verdi."

Vlad, Elena'nın başının üzerinden annesinin gözleriyle buluştu. Babasının verdiği sözler Sovyet döneminden kalma bir nükleer reaktör kadar güvenilirli.

Annesi ses tonunu sabit tuttu. "Neden her ihtimale karşı eve biraz götürmüyorsun?"

Elena ertesi gün boş kâseyi geri getirdi. Babası sözünü tutmamıştı. Bir kez daha.

Vlad boğazını temizleyince Elena başını kaldırıp baktı. Gözleri tekrar soğuk bir mesafeye çekilmeden önce bir anlığına sıcak bir şekilde parladı. Sanki bunu yapması gerektiğini kendine hatırlatmış gibi zoraki görünüyordu.

"Selam," dedi. "Kapuska yaptım."

"Biliyorum. İnanılmaz kokuyor."

"Şimdiye kadar pişmiştir. Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

"Hey," diye ıslık çaldı Colton. "Yine şu Rusça şeyini yapıyorsunuz."

Elena, Colton'a bakarak dil değiştirdi. "Aç mısınız?"

"Tabii ki evet."

Adadaki sandalyeye doğru koltuk değneğiyle giden Vlad, "Nasıl oluyor da hiç kendi evinde yemek yemiyorsun?"

"Çünkü benim bir Elena'm yok."

Vlad'in de yoktu. En azından uzun süreliğine. Ve huysuzluğu birden düpedüz küskünlüğe dönüştü.

Elena, Colton'a, "Vlad için bir tabak hazırlar mısınız?" diye sordu. "Parti için şu alışveriş listesini bitirmeye çalışıyorum."

"Geçen sefer bütün marketi satın almamış mıydın?" diye şaka yaptı Colton ocağın başındaki yerinden. Tabağı yüzüne doğru kaldırdı. "Lanet olsun, çok güzel kokuyor."

Tabağı Vlade götürerek önüne bıraktı. "Önlük ister misin, küçük popo?"

Vlad, Rusça bir küfür mırıldanınca Elena sertçe başını kaldırdı. "Vlad, kibar ol."

Colton kendi tabağını doldurup oturduktan sonra, Elena kaleminin kapağını kapattı ve ellerini kalçalarına koyarak onlara baktı.

"Vlad."

Vlad tabağından başını kaldırdı. "Ne?"

"Gerçekten ama gerçekten biraz tvorog peynirine ihtiyacım var."

"Hımm, tamam. Belki satan bir dükkân bulabiliriz."

"Vlad."

Genç adam yutkundu. "Ne?"

"Bana Peynirci'den bahset."

Vlad kaskatı kesilerek çatalını düşürdü. "Bu ismi nereden duydun?"

"Nedir o? Bir dükkân mı?"

Vlad başını iki yana salladı. “Hayır. Hiçbir şey değil. Bu ismi duyduğunu unut.”

“Hangi ismi? Peynirci mi?”

Colton çatalını bıraktı. “Hadi ama dostum. Ne zararı var?”

“Zararı biliyorsun, Colton! Bu karanlık bir yol. Onu bu yola sürükleyemem. Sürüklemeyeceğim.”

“Özür dilerim,” dedi Elena ikisi arasında bakışları gidip gelirken. “Hangi karanlık yol?”

Vlad ve Colton ona dönmeden önce bir an için tekrar birbirlerine baktılar. “Hayatında yiyeceğin en iyi peynire giden yol,” diye fısıldadı Colton.

“Hayır. Asla vazgeçemeyeceğin bir bağımlılığa giden yol,” diye uyardı Vlad. “Bedeli çok fazla.”

Elena ellerini göğsünün önünde salladı. “Bekleyin. Anlamıyorum. Neden bahsediyoruz biz? Peynirci tam olarak kim?”

“Kimse gerçekten bilmiyor,” dedi Colton. “Geçen sene ortaya çıktı. İnsanlar onun hakkında fısıldaşmaya başladı. Peynirci’yi denediniz mi? Peynirci’yi duydunuz mu? Çok fazla tanıdığımız var, bilirsin, bu yüzden etrafta soruşturmaya başladım ve sonunda biri bize bağlantı kurdu.”

Elena kollarını kavuşturdu. “Dükkânı filan mı var?”

“Tanrım, hayır,” dedi Colton. “Temelde gizli bir içki dükkânı işletiyor. Daha doğrusu gizli peynir dükkânı.”

Göğsünden bir kahkaha yükseldi. Elena sesi bastırmak için bir elini ağzına bastırsa da işe yaramadı. Nefesini içine çekti ve sanki bir yıldır gülmemiş gibi öne doğru eğildi. Ses o kadar saf, o kadar güzeldi ki Vlad bir anlığına içinde kayboldu. Ama sadece bir an için, çünkü gerçek çok çirkindi. “Peynirci gülünecek bir şey değil, Elena. Bir kez başladın mı duramazsın. Sana ömür boyu sahip olacak.”

Elena gözlerini silerek doğruldu. “Üzgünüm. Ben sadece... Bu çok saçma.”

“İçeri girmek için bunu göstermen gerekiyor,” diyen Colton cüzdanından üyelik parasını çıkardı.

“Bu bir şaka, öyle değil mi?”

Vlad, Colton’a ters ters baktı. “Kaldır şunu. Ve hayır, Peynirci bir şaka değil, Elena.”

“Ama tvorog olacak mı?”

“Onda her şey var,” dedi Colton. “Ve eğer yoksa da nasıl alacağını biliyordur.”

Elena başıyla onayladı. “Harika. Ne zaman gidebiliriz?”

“Hayır,” dedi Vlad başını iki yana sallayarak. “Kesinlikle olmaz.”

“Yarın mı?” dedi Colton.

Elena başını salladı. “Yarın.”

Vlad yine Rusça küfretti.

Colton sırtıttı. “Hayran kalmaya hazır ol.”

ONUNCU BÖLÜM

Elena hayran kalmamıştı.

Burası gerçekten de bahsettikleri yer olamazdı. Ertesi gün öğleden sonra Vlad'in onu yönlendirdiği bina bir kuduz salgınının kalma bir yer gibi görünüyordu. Peynir dükkânı *burası* mıydı?

“Elena.” Vlad'in eli ön konsolun üzerinden geçerek onunkini yakaladı. “Geri dönmek için hâlâ vakit var.”

“O peynire gerçekten ihtiyacım var, Vlad.”

Gözlerini kapattı. “Tanrı beni affetsin.”

Vlad onun elini bırakarak kapısını açtı. Elena koşarak geldi ve koltuk değneklerini çıkarmasına yardım etti. “Arkamda kal,” diye emretti genç kadına.

“Ciddi olamazsın.”

“Sadece ne diyorsam onu yap, Elena. Lütfen.”

Elena onun arkasına geçer geçmez görünmez olduğunu hissetti. Adamın devasa omuzları onunkileri gölgede bırakıyor, köhne siyah kapıya yaklaşırlarken onu korktuğu her neyse ondan saklıyordu.

Vlad kapıyı art arda üç kez ve sonra iki kez daha tıklattı.

Bir an geçti ve içeriden biri kapıyı bir kez tıklattı.

Vlad kapıyı iki kez daha tıklattı.

“Gizli bir kapı çalma yöntemi mi var?” diye fısıldadı Elena.

Vlad, “Sessiz ol,” diye tısladı. “Ve de gülme. Gülünmesinden hoşlanmıyor.”

“Üzgünüm.” Elena boğazını temizledi.

Ortadaki tek pencereyi bir şey örtüyordu. Tahtanın sürtünme sesi, parmak uçlarında yükselip Vlad’in omzunun üzerinden bakmasına neden oldu. Daha önce kapatılmış olan pencereden bir çift göz dışarı bakıyordu. “Para,” dedi karanlık bir ses.

Elena her şeyi mahvetmekle tehdit eden kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürdü. Vlad, Colton’ın ona gösterdiğine benzer bir *Swiss Cheese** parasını havaya kaldırdı. Kilitlerin dönme sesi duyuldu ve kapı açıldı. İçeriden bir soğuk hava dalgası dışarı çıktı.

Vlad koltuk değnekleriyle yavaşça ilerlerken Elena olabildiğince onun arkasına saklandı. Fakat Vlad eşiği geçtiğinde, gizemli adam kapıyı kapatmaya başladı. Elena ayağını kapıdan geçirirken Vlad hızla başını çevirdi.

“Bekle...”

Adamın eli dışarı fırlayarak Elena’nın omzunu kavradı ve onu geride tuttu. “Bu da kim?”

Vlad koltuk değneklerinin üzerinde döndüğünde uğursuz bir bakış yüzünü korkutucu bir maskeye dönüştürürken, Elena onun buzdaki rakip oyunculara nasıl görüldüğünü ilk kez anladı. Bunun onu bir şekilde etkilemediğini söylese yalan söylemiş olurdu.

* *SwissCheese*, kullanıcıların dijital dünyada temsil edilen geleneksel hisse senetlerini alıp satmalarını sağlayan, merkezi olmayan, blok zinciri tabanlı bir platformdur. (ç.n.)

“Ona dokunma,” diye uyardı Vlad.

Ses tonundan mı yoksa yüz ifadesinden miydi bilinmezdi ama işe yaradı. Adam elini indirdi, ama kafasını iki yana salladı. “Kuralları biliyorsun. Üye olmayanlar giremez.”

Vlad aynı tehditkâr ses tonuyla, “O benim karım,” dedi.

Adam gözlerini kıstı. “Nerelerdeydi? Neden daha önce buraya gelmedi?”

“Okul için uzaktaydı,” dedi Vlad. Elini ona uzatabilmek için bir koltuk değneğini yan tarafına dayadı. “Elena, buraya gel.”

Elena adamın etrafından dolanarak Vlad’e doğru ilerledi. Genç adam onu kendi tarafına çekti. “Şu ana kadar bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyordu,” dedi. “Ona buradan daha önce hiç bahsetmedim.”

Elena küçük, karanlık alana göz gezdirdi. Muhtemelen bir zamanlar küçük bir dükkânın ya da barın hoş giriş kısmıydı, fakat uzun zaman önce, yasadışı organ toplama operasyonları için hayal ettiği türden küflü, sıkışık bir hazırlık alanına dönüşmüştü. Bu, o kadar da uzak bir ihtimal değildi. Babası, kaybolmadan birkaç yıl önce böyle bir operasyonu ortaya çıkarmıştı.

Arkalarındaki kısa koridor hafif bir rampayla son buluyordu; burada bir tür siyah muşamba yere kadar sarkıyor ve ötesini görmesini engelliyordu.

“Bundan hiç hoşlanmayacak,” dedi adam.

Elena’nın gözleri karanlığa alıştığı için artık onu gerçekten görebiliyordu. Alnına kırmızı bir bandana takmıştı ve sıkı bir saç filesi, şimdiye kadar denenmiş en küçük erkek topuzu gibi görünen şeyi örtüyordu. Siyah çerçeveli gözlüklerindeki lekeler karanlıkta çok fazla zaman geçirdiğini gösteriyordu.

“Peki, onu buraya getir,” dedi Vlad. “Doğrudan ona soralım.”

“Hayır. Bunu yapamam. Onu sadece para sahipleri görebilir.”

Vlad, Elena’yı kendine yaklaştırmak için kıpırdandı ama bu hareket koltuk değneğinin kolunun altından kaymasına neden oldu. Değnek yere düştüğünde sesi küçük alanın içinde bir silah sesi kadar yüksek çıktı ve neredeyse aynı etkiyi yarattı.

Erkek topuzlu adam yarım metre sıçradı ve cebinden kısa saplı bir çatal uçlu bıçak çıkardı. Yumuşak ve orta sertlikteki peynirleri, bir de bu durumda belki de boğazları kesmek için kullanılan türden bir bıçaktı.

Vlad tek bacağının üzerine ileri atılarak adamın bileğini yakaladı ve aynı anda onu duvara doğru itti. Aldatıcı bir yavaşlıkla, “Elindeki o peynir aleti çok havalı,” dedi. “Onu kırmak zorunda kalmaktan nefret ederim.”

Elena, Rusça bir küfür mırıldanarak bir adım öne çıktı. “Kes şunu! Kendine zarar vereceksin.”

Vlad arkasını dönmedi. “Elena, geride dur.”

Elena koltuk değneklerini ona doğru itti. “Tanrı aşkına, sadece biraz tvoroga ihtiyacım var.”

Muşambanın hışırtısı, üçünün de aynı anda nefes almasına neden oldu. Hep birlikte başlarını çevirdiklerinde perdenin arkasından uzun boylu, karanlık bir figürün çıktığını gördüler. Adam uzun bir önlük giymişti ve yavaşça ellerini sildiği bir havlu taşıyordu.

“Peynirden anlayan bir kadın. Tahrik oldum sayın.”

Sesi pürüzsüz, ılık, eritilmiş bir *raclette* peyniri gibi yumuşak, kremsi ve ateşliydi. Elena kendini fondü kabındaki bir ekmek kabuğu gibi içine gömülmüş hissetti. Sese doğru dönerek yürümeye başladı.

“Elena, hayır.” Vlad’in parmakları genç kadının dirseğini sıyırdı, ama işe yaramadı. Elena büyüünün etkisi altına girmişti.

Adam rampadan indi. En sonunda loş ışığa adımını attığında bandanalı adamla konuştu. “Sorun yok, Byron. Bırak girsinler.”

Elena’ya elini uzattı. “Ben Roman. Sen de?”

“Elena,” diye fısıldadı genç kadın.

“Güzel bir kadın için güzel bir isim.” Elena’nın parmak eklemlerini dudaklarına götürdü. “Benim için bir zevk.”

“O benim karım,” dedi Vlad arkalarından.

Roman mükemmel biçimli tek bir kaşını kaldırdı. “Aynı zamanda peynir meraklısı olan muhteşem bir kadın mı? Sen şanslı bir adamsın dostum.” Elena’nın dirseğini kavradı. “Lütfen, sana peynir dükkânımı göstermeme izin ver.”

Vlad’in koltuk değneklerinin arkalarından çıkardığı tıkırtıların agresif bir temposu vardı. Roman siyah plastik perdeyi kaldırdı. Elena içeri girdiğinde parlak ışıklar otomatik olarak yanıp onu bir anlığına kör etti. Ama birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra elini göğsüne götürdü. Burası bir peynir cennetiydi.

Elena kollarını gövdesine dolayarak titredi.

“Özür dilerim, hayatım,” diyen Roman parmak uçlarının biriyle Elena’nın kolu boyunca dikilen tüyleri okşadı. “Burayı soğuk tutmalıyız. Kocan ceketini getirmen konusunda seni uarmalıydı.”

Vlad çirkin bir ses çıkardı.

“Gördüğün gibi,” dedi Roman baştan çıkarıcı bir şekilde kulağına eğilerek, “isteyebileceğin her şeye sahibiz.”

“Tvorog?”

Döndü ve uzun, ince parmağıyla işaret etti. Elena gözleriyle takip etti ve... İşte oradaydı. “Sizde var,” diye fısıldarken ayakları kendiliğinden avına doğru hareket ediyordu. Ağzı sulandı.

“Ah evet,” diyen Roman onu yakından takip etti. “Otantik çiftçi peyniri. Büyük büyükannemin orijinal tarifini kullanıyorum.”

Elena başını hızla ona çevirdi. “Sen Rus musun?”

“Baba tarafından. Büyük büyükbennem ve büyükbabam 1911’de buraya gelmişler.”

“Rusça konuşabiliyor musun?”

Roman göz kırptı ve anadillerinde, genç kadının yanaklarını kızartan ahlaksız bir teklifte bulundu.

Vlad şüpheyle gözlerini kıstı. “Benimle hiç Rusça konuşmamıştın.”

“Sadece başımı belaya sokacak kadar biliyorum.” Vlad’e doğru bakarak güldü.

“Anlamıyorum,” dedi Elena başını iki yana sallayarak. “Bu harika bir şey. Neden halka açık bir dükkân açmıyorsun?”

Odadaki hava boşalmış gibi oldu. Elena, bir dilim *havarti* peynirini ağzına götürürken olduğu yerde donup kalmış Vlad’e baktı.

Roman sessizce kıkırdadığında gülüşünde uğursuz bir ton vardı. “Büyük Peynir bunun olmasına asla izin vermez.”

“Büyük Peynir mi?”

“Kurumsal süt çiftlikleri. Gıda ve İlaç Dairesi’ni küçük bir peynir üreticisinin başarılı olmasını imkânsız hale getiren düzenlemeler koyan arkadaşlarıyla doldurmak için hükümete lobi yapıyorlar. Keyfi, sanatsallığı ortadan kaldıran standartlar belirliyorlar. Fabrika yapımı peynirlere” –yumruğunu diğer eline vurdu- “ruhlarını satmışlar. Sonra da ineklerini çok sık sağan seri üretim çiftlikleriyle çevreyi yok ediyorlar.”

Elena gözlerini kırptırdı. “İneklerini ne sıklıklar sağıyorlar ki?”

“Günde üç kez, Elena. Üç kez!”

“Peki onları kaç kez sağmalılar?”

“En fazla iki kez.”

“Anlıyorum.”

“Bu ÷lkede gerçek bir *brie* peyniri bulmak ne kadar zor biliyor musun, Elena? Amerikan pastörizasyon yasaları bunu imkânsız kılıyor. Dükânlardan aldığın şey, gerçeğinin hiçbir dokusuna ve baştan çıkarıcılığına sahip olmayan sulandırılmış bir versiyonu.”

Elena bu sözlerin peynirle ilgili olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu ama adam konuşmaya devam ediyordu, bu yüzden sözünü kesmek istemedi.

“İşte bu yüzden gizlice çalışmalıyım,” dedi. “Yeraltında.”

“Yani peynir komplosuna karşı bir direniş savaşıçısı gibisin?”

“Hükümetin ve mandıracılığın en üst düzeylerinde.”

“Ve diğerlerinin yapamadığı otantik peynirleri yapabiliyorsun?”

“Evet. Benim yapamadığım diğer her şeyi de yeraltı peynir ağıam sağlayabilir.”

“Harika. Ben varım.” Elena onunla yumruk tokuşturdu. “Çünkü cumartesi günü bir parti veriyoruz ve çok fazla peynire ihtiyacım olacak.”

“Parti, ha?”

“Evet. Sen de gelmelisin.”

“Bu sadece arkadaşlar için bir parti,” diye homurdandı Vlad.

“O zaman davet edildiğim için iki kat onur duydum.” Elena’nın ellerini dudaklarına götürerek parmak eklemlerini öptüğünde Elena içten içe biraz bayılmış olabilirdi. “Ekstra özel bir şeyler getireceğimden emin olabilirsin.”

“Bu oraya son gidişimiz.”

Vlad bacağını arabanın içine soktu ve kapıyı çarparak kapattı. Elena’nın arabayı çalıştırırken yüzündeki hülyalı ifade, Vlad’in gösterge panelini yumruklayıp sorunlar listesine kırık parmakları da eklemek istemesine neden oldu.

“Bütün o peynirler,” diye mırıldandı Elena arabayı trafiğe sokarken. “Rüya gibiydi.”

“Bu bir kâbus ve onu partiye davet ettiğine inanamıyorum.”

“Davet etmemek kabalık olurdu.”

“Onu partimize yaklaştırmak istemiyorum.” Elena sürmeye devam ederken Vlad ters ters geçip giden binalara bakıyordu. Birdenbire bu binalardan nefret etmeye başlamıştı ve bunun kötü ruh hali sırasında görüş alanında olmalarının dışında özel bir nedeni yoktu.

“Süzme peynirli çubuklar yapacağım,” dedi aynı belirsiz sesle. “*Ve vareniki.*”

“Bu çok emek ister.”

“Ve bir de *kurnik.*”

En sevdiği yemeklerin birinden daha söz edilince genç adamın midesi guruldadı. Geleneksel kat kat tavuklu turtadan yemeyeli yıllar olmuştu.

“Ah, bir de soslu ringa balığı.”

Bunu tüm sinirlerini zıplatacak şekilde inleyerek söylemişti. “Tüm bunlara ihtiyacımız yok. Çayın yanına biraz kek yap tamamdır.”

“Ben sadece arkadaşlarının tam bir Rus mutfağı deneyimi yaşamalarını istiyorum.”

“Pizza ve tavuk kanadıyla besleniyorlar. Farkı anlamazlar.”

“Colton yemeklerimi seviyor gibi görünüyor.”

Vlad bir parmağını çıtlattı. Colton’ın kendi evinde yemek yemeye başlaması gerekiyordu. Bu duygudan hoşlanmıyordu, bu her ne idiye... Derisi kemiklerinin üzerinde fazla sıkı hissettiriyordu ve göğsünde bir yanma vardı.

Elena sonunda ona doğru baktı. “Neden bu kadar huysuzsun?”

“Huysuz değilim.”

“Huysuz davranıyorsun.”

“Rusya’da nerede yaşayacağına karar verdin mi?” diye sordu, çünkü neden olmasmdı ki? Zaten huysuzdu.

“Ne?” Elena gözlerini yoldan ayırarak ona baktı, sonra bir daha baktı. “Bu da nereden çıktı?”

“Bu muhtemelen konuşmamız gereken bir şey, sence de öyle değil mi?”

“Şimdi mi?”

“Neden olmasın?” Vlad ona bakmak için koltuğunda döndü ve anında buna pişman oldu, çünkü görebildiği tek şey genç kadının çenesinin yumuşak kıvrımıydı. “Araban ne olacak? Onu gönderecek miyiz?”

Elena’nın direksiyondaki elleri kasıldı. “Ben... Ben bilmiyorum. O kadarını düşünmedim. Muhtemelen seninle burada bırakacağım.”

“Burada bırakamazsın. Rusya’da ne kullanacaksın?”

“Yeni bir tane alacağım.”

“Bu çok saçma. Zaten bir araban varken bunu neden yapasın ki?”

“Çünkü kendi paramı kendim kazanacağım. Sana bel bağlamaya devam etmeyeceğim Vlad.”

Böyle şeyler söylemesi onu kızdırıyordu. Tüm bunların onun için bir iş anlaşmasından başka bir şey olmadığını hatırlatıyordu. Tekrar göğsünün orta kısmını ovuşturdu.

“Şu anda bu konuda tartışmanın bir anlamı yok,” dedi. “Henüz bir işim bile yok.”

“Omsk’taki gazeteye başvurmalısın. Ailemle birlikte yaşayabilirsin.”

Elena gözlerini devirdi. “Ah, evet. Eminim oğullarının eski karısının yanlarına taşınmasını çok isterler.”

“Onlar için kızları gibisin, evli olsak da olmasak da.”

“Son baktığımda Omsk’taki gazetede hiç açık pozisyon yoktu.”

“Ama eminim senin için bir istisna yaparlar...”

“Vlad, kes şunu,” diye terslerken gözlerini bir kez daha yoldan ayırdı. “Gazeteciliğin nasıl işlediğini anlamıyorsun. Özgeçmişini herhangi bir hokey takımına gönderip onlar için oynamayı isteyebilir misin? Hayır.”

Kaşlarını çatan Vlad, “Neden bu kadar inat ediyorsun?” diye sordu.

“*Sen* neden bu kadar inat ediyorsun?”

“Çünkü sadece seni korumaya çalışıyorum, Elena.”

Arabayı Vlad’in sokağına döndürdü. “Senin korumana ihtiyacım yok. Belki fark etmedin ama evlendiğin o korkak küçük kız değilim artık.”

“Fark ettim,” dedi Vlad, Elena arabayı garaj yoluna sokarken. “Ve seninle gurur duyuyorum. Bunu daha önce söylemediysem üzgünüm.”

“Birbirimize söylemediğimiz çok şey var.” Arabayı garaja soktu ve motoru durdurdu. Kapıyı açıp dışarı çıkarken hareketlerindeki kızgınlık belirgindi. Vlad kapıyı açmadan önce onun kendi tarafına gelmesini bekledi. Elena her zamanki gibi ona kol-tuk değneklerini uzattı ve dışarı çıkabilsin diye geri çekildi. Fakat arabayla garajın duvarı arasındaki dar alanda ancak bir yere kadar hareket edebilmişti. Bir yanda açık kapı, diğer yanda adamın bedeni arasında sıkışmıştı.

Sıradan olan birden anlamlı hale geldi ve Vlad, Malcolm’un şiirsel bir dille bahsettiği tüm o küçük farkındalık anlarını yakalamaya başladı. Saçlarının temiz kokusu, burnundaki ve yanakla-

rındaki hafif çiller; ona sürekli yeni öpülmüş birinin görüntüsünü veren, üstdudağından daha çıkık duran şehvetli altdudağı... Kendini birden yeniden, Om Nehri kıyısında Elena'nın yanında oturduğu, vücudunun daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde onunkinin aşırı derecede farkında olduğu on yedi yaşındaymış gibi hissetmesi; saçlarını omzundan savurduğunda havanın tenninde yarattığı hareket; parmaklarının onun yumuşak bir saç telini yakalayıp avucunun içinde tutmak için kaşınması; köprücük kemiğinin, gömleğinin altındaki göğüslerinin kabarıklığının üzerinde düz, şehvetli bir çizgi oluşturması; onu öpmek için duyduğu acil, ezici, yakıcı ihtiyaç...

Elena'nın gözleri adamın ağzına kaydı ve orada oyalandı. Her nefes, onun incelemesi altında bir irade çabasına dönüştü. Öp beni. Kelimeler, Vlad'in dilinin ucundaydı. Neden onları söyleyemiyordu? Neden hareket edemiyor, o ilk adımı atamıyordu? O zaman olduğu gibi, şimdi de yapamıyordu. "Elena," dedi boğuk bir sesle.

Elena gözlerini kırptırdı ve o soğuk mesafe geri geldi. Zoraki bir gülümsemeyle geri adım attı. "Bugün beni götürdüğün için teşekkür ederim. İçeri girip bacağına dinlendirmelisin."

"Bacağı," dedi Vlad sesi hüsrarla ağırlaşmış bir şekilde.

"Bu yüzden buradayım, değil mi?"

Doğruydı. Ve iyileşir iyileşmez genç kadın buradan ayrılacaktı. Beyni, kalbine bu gerçeği daha kaç kez hatırlatmak zorunda kalacaktı?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“Uyan, uyan, çek elini o yılandan.”

Vlad önceden olası her türlü cehennemi hayal ettiğini sanıyordu. Artık bir tanesini atladığını biliyordu; uyandığında Colton’ı üzerine eğilmiş olarak bulmak.

“Uyanma zamanı, küçük popo,” dedi. “Randevuna geç kalacaksın.”

Vlad dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Saat kaç?”

“Neredeyse dokuz. Yarım saat içinde arenada olman gerekiyor. Fazla uyumana izin verdim.”

Bugün ameliyat sonrasındaki ilk hafta randevusu vardı. Colton’ın onu götürmesi için herhangi bir plan yaptıklarını hatırlamıyordu. “Elena nerede?”

Colton omzunu silkerek Vlad’in şifoniyerine gitmek için odada ilerledi. “Senin bileceğini düşündüm. Bu sabah bana mesaj attı ve yapacak bir şeyi olduğu için seni götürüp götüremeyeceğimi sordu.”

Vlad telaşla doğruldu. “Nereye gittiğini söylemedi mi?”

Colton üst çekmeceyi açtı. “Belki parti için yapması gereken başka işleri vardı. Sana söylemedi mi?”

Hayır. Söylememişti. Vlad ondan gelen mesajları kaçırıp kaçırmadığını görmek için ceptelefonunu kontrol etti. Ama hayır. Hiçbir şey yoktu.

Colton bir tişörtle şort çıkardı. “Kavga filan mı ettiniz?”

Vlad bacaklarını yataktan kaldırıp koltuk değneklerine uzandı. “Hayır.”

“O zaman gideceğini sana neden söylemedi?”

“Bilmiyorum,” diye yalan söyledi Vlad. Nedenini çok iyi biliyordu. Çünkü dün garajda her ne olduysa ondan sonra tekrar kabuğuna çekilmişti. Ona yemek servisi yaptıktan sonra, bu hafta her akşam olduğu gibi yatak odasına çekilmişti.

Vlad giyindi, dişlerini fırçaladı ve kısa bir süre tıraş olmayı düşündü. Ama sakallarının uzadığı bu aşamada, sahip olduğundan daha fazla zamanını alacaktı. Colton, Vlad’in merdivenlerden inmesine ve arabasının ön koltuğuna binmesine yardım ettikten sonra koltuk değneklerini arka koltuğa attı.

“Bunu yaptığın için teşekkür ederim.”

Arabayı garaj yolundan çıkaran Colton, “Bir şeyler yazabildin mi?” diye sordu.

Vlad homurdandı.

Colton köşeden döndü. “Bu evet mi, hayır mı?”

“Evet.”

“Ve?”

Vlad penceredeki yansımasına kaşlarını çatarak baktı. “Ve ne?”

Vlad kaşlarını kıpırdattı. “Öpüştüler mi, öpüşmediler mi?”

“Hayır.”

Colton *cık cık* sesi çıkardı. “Okuyucularını kandırma, dostum. Bu bir aşk romanı. Bize romantizm ver.”

“Aşk romanı olduğunu biliyorum ama mantıklı olmak zorunda. Ve şu anda öpüşmek onlar için karakterlerine uygun olmaz.”

“Ya da belki de karakterlere uygun olmasını sen istemiyorsundur.”

Vlad koltuğunda kıpırdandı. “Neden onların karakterine uygun olmasını istemeyeyim ki? Öpüşmeyi severim. Öpüşmeye bayılırım. Ama zamanlama yine de yanlış.”

“Neden?”

“Çünkü Elena onun bunu yapmasını istemiyor! Bunu kesinlikle açıkça belirtti.”

Colton gözlerini yoldan ayırdı. “Anna demek istiyorsun.”

“Ne?”

“Elena dedin.”

Vlad’in yanakları yanmaya başladı. “Hayır, demedim.”

Colton dişlerini sıkı. “Evet, öyle dedin.”

“Belli ki Anna’yı kastettim.”

“Belli ki.”

Vlad alnında bir damarın attığını hissetti. “Siktir git.”

Colton radyodaki şarkıyla ıslık çalmaya başladı.

Arenaya yirmi dakika geç varmışlardı ama bu yine de Colton Wheeler’ın orada olduğu haberinin yayılması için fazlasıyla yeterli bir süreydi. Vlad onu tıbbi tesisin dışındaki koridorda imza dağıtıp *selfie* çektirirken bıraktı.

Madison ona konsültasyon odalarından birinde kendisini beklemesini söylemişti. Vlad beklerken yüzüncü kez ceptelefonuna baktı. Elena’dan hâlâ mesaj gelmemişti. Elbette Vlad ona mesaj atabilirdi, ama ne yazacaktı? *Nereye gittin?* Kulağa mız-mızlanıyor gibi geliyordu. *Neden bana gideceğini söylemedin?* Bu da muhtaçmış gibi geliyordu.

Dün beni neden öpmedin? Bu düpedüz acınası olurdu.

O sırada kapıyı tıklatarak açan Madison içeri girdi. “Benim için hazır mısın?”

Vlad kalçasına yaslanarak telefonu cebine soktu. “Hazırım.”

Madison yatağa yaklaşırken iki asistan öğrencisi de arkasından içeri girdi. “Seni röntgene göndermeden önce kesiğe bir göz atacağız, o yüzden neden arkana yaslanmıyorsun?”

Madison dizliğı açarken Vlad arkasına yaslandı. “Ağrın nasıl?”

“İyi. Fazla ağrım olmadı.”

Diğer iki antrenör, Madison’ın yanına geçti. “Sana bazı hareketler yaptıracağız, tamam mı?”

Antrenörlerden biri, elini dizinin altından geçirip diğeriyle ayak bileğini kavradığında Vlad gerildi. “Rahatla,” diye mırıldandı Madison.

Rahatla. Tabii ya. Tüm vücudu yanan bir fitil gibiydi. Kariyeri tehlikeyeydi. Karısını hiçbir yerde bulamıyordu. Ve sinirleri cinsel türden bir hüsrarla uğulduyordu. Kendini uzun bir nefes almaya ve kaslarını gevşetmeye zorladı. Antrenörlerden biri, bacağını kaldırıp topuğu kalçalarına gelecek şekilde bükte.

“İyi,” dedi Madison alçak sesle.

Sonraki on dakika boyunca gücünü ve esnekliğini ölçmek için bacağıyla oynadılar. Her yeni pozisyon onun nefesini tutmasına neden oluyordu ama acı yoktu ve Madison onun ilerlemesinden memnun görünüyordu.

“Tamam,” dedi kadın sonunda. “Doğrulabilirsin.”

Vlad vücudunu yukarı çekmek için karın kaslarını sıktı. “Şimdi ne olacak?”

“Üzerine biraz ağırlık koymanı deneyeceğiz.”

Antrenörler masadan kalkmasına yardım etti. Tek ayağı üzerinde dengede durarak Madison'ın talimatlarını bekledi.

"Sadece ayakta durmanı istiyoruz. Tamam mı? Hazır olduğunda ayağını yere indir."

Bacağını uzatırken antrenörlerin kollarına gevşekçe tutundu ve sakatlandığından beri ilk kez yere dokundu. Acı ve güçsüzlük beklentisiyle irkildi. Ancak ayakkabısının tabanı yere değdiğinde ikisini de hissetmedi. Antrenörler onu bıraktığında neredeyse zaferle yumruğunu sıkacaktı.

Ayaktaydı.

Tek başına.

"İyi," diye mırıldandı Madison. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Çok iyi."

Madison gülümsedi. "Harika gidiyorsun. Kemiğin iyileştikten emin olmak için bir röntgen çekelim. Sanırım seni rehabilitasyonun bir sonraki aşamasına geçirmeye hazır olacağız."

Madison ona koltuk değneklerini uzattı, o da onu odadan çıkıp koridordan geçerek tesis içindeki röntgen odasına kadar takip etti. Vlad'e koruyucu giysiler giydirdiler ve bir kez daha uzun bir masaya yatırdılar. Teknisyen farklı açılardan birkaç görüntü aldıktan sonra, Madison görüntüleri gözden geçirirken ona danışma odasında beklemesini söyledi.

Vlad beklerken ceptelefonunu kontrol etti.

Elena'dan hâlâ haber yoktu.

Kapı tekrar açıldı ve Madison kendinden emin bir gülümsemeyle içeri girdi. "Her şey harika görünüyor."

Yarım saat sonra, güncellenmiş bir rehabilitasyon planı, yeni bir dizlik ve Elena'dan hâlâ bir mesaj almamış halde, koltuk değnekleriyle koridora geri döndü. Colton'ı koridorda buldu, bu kez imzalı bir havluyu göğsüne bastırmış olan antrenör üniformalı genç bir kadına doğru imalı bir şekilde eğilmişti.

“İşim bitti,” diye gelişini duyurdu Vlad.

Genç kadın aniden bir ses çıkardı ve Colton’dan sanki onunla öpüşürken yakalanmış gibi uzaklaşırken kıpkırmızı oldu. Colton arkasına dönerek sırttı. “Hey, küçük popo. Sana hâlâ banyo yaptırmak zorunda mıyım?”

Kadın özür diledi ve koşarak uzaklaştı.

“Tatlı kız,” dedi Colton.

“Onu rahat bırak. Muhtemelen hâlâ üniversitededir. Ve hayır, artık beni yıkamak zorunda değilsin. Kesiği ıslatmamda sorun yok”

Kız uzaklaşırken Colton son bir kez ona baktı. “Yani bu iyileştiğin anlamına mı geliyor?”

Vlad koridorda koltuk değnekleriyle ilerledi. “Hayır, ama önümüzdeki hafta üzerine biraz ağırlık vermeye ve günlük rehabilitasyona başlayacağım.”

“Sanırım bu, Elena’nın burada fazla kalmak zorunda olmadığı anlamına geliyor ha?”

Vlad asansörün düğmesine bastı. “Bu da ne demek be?”

Colton masumca omuz silkti. “Yakında kendi başına ayağa kalkıp dolaşacaksın. Onun kalması için bir neden yok.”

“Yakında kendi başıma ayağa kalkıp dolaşacağım filan yok. Birkaç hafta daha koltuk değneği kullanmak zorundayım.”

“Evet, ama o kadar da çaresiz durumda olmayacaksın.”

Asansör gelince birlikte içeri girdiler. Vlad bir düğmeye daha bastı. “Nereye varmaya çalışıyorsun, Colton?”

“Hiçbir yere. Sadece daha fazla kalmak için bir nedeni olmadığını düşünebilir.”

Vlad, Colton’ı duvara doğru fırlatmayı hayal etti. Bunun yerine göğsünün orta kısmını ovuşturdu. Hoşlanmadığı o his geri gelmişti.

“Kahvaltı etmek ister misin?” diye sordu Colton. “Çocukları arayabilirim, bakalım kim bizimle buluşabilecek?”

Six Strings Diner her zamanki buluşma yerleriydi, Nashville’in merkezinde, onun ve diğer tanınmış arkadaşlarının huzur içinde yemek yiyebildikleri yerel bir restorandı. Devasa Amerikan kahvaltısı tabaklarının üzerinden birden fazla acı verici sır paylaşılmıştı.

“Hadi ama,” diyerek kandırmaya çalıştı Colton. “Acıktım ve karakterlerinin yapmadığı seks hakkında konuşmamız gerekiyor.”

“Peki,” diye homurdandı Vlad. En azından bu ona evde oturup karısını beklemek dışında yapacak bir şey verirdi. Colton çocuklara mesaj atarak kimin müsait olduğunu sordu. Mack on beş, Malcolm on dakika içinde orada olabileceğini, Noah da yolda olduğunu söyledi. Başka kimse gelemiyordu.

“Onu arayabilirsin, biliyorsun,” dedi Colton park rampasından inerken.

“Nerede olduğunu bilmemi isteseydi bana söylerdi.”

“Biraz inatçısın, bunu biliyor muydun?”

“Kapa çeneni.”

Colton mucizevi bir şekilde itaat etti. Onlar vardığında Noah ve Malcolm çoktan gelmiş ve her zamanki masalarına oturmuşlardı. Colton birkaç şaşkın bakış ve heyecan dolu işaret etmelerle karşılaşsa da diğer müşteriler çoğunlukla onları yalnız bıraktı. Adamların orada yemek yeme nedenlerinden biri de buydu. Burası onları rahatsız edecek çok az turistin olduğu yerel bir mekândı.

Colton bir sandalyeye çökerek, “İyi haber,” dedi. “Oğlumuz bundan böyle muhteşem kışını kendi yıkamak için izin aldı.”

Vlad mönüyü eline aldı ve “Kıçımı kendim yıkıyordum,” dedi. Aslında tüm mönüyü ezbere biliyordu, yani bu sadece onun arkasına saklanabilmek içindi.

“Ayrıca çok huysuz,” dedi Colton. “Elena bu sabah nereye gittiğini söylemeden evden çıkmış.”

O sırada Mack içeri girerek masada onlara katıldı. “Randevun nasıl geçti?”

“Program dahilinde iyileşiyorum.”

“Bu kutlamaya değer bir haber,” dedi Mack. “Ama bu senin muazzam kıcını artık yıkayamayacağımız anlamına mı geliyor?”

“Son kez söylüyorum, kendi kıcımı yıkayabilirim!”

Garson kız tam o anda ortaya çıktı. Gözlerini kırptırdı ama hiçbir şey söylemedi. Six Strings personeli onların masasından gelen tuhaf patlamalara alışkındı. Herkes her zamanki siparişinden verince garson kız kahve ve çaylarıyla döneceğini söyledi.

Malcolm, “Kitapta bir ilerleme var mı?” diye sordu.

Colton homurdandı. “Çoktan sordum ama hâlâ öpüşmemişler.”

Noah inledi. “*Hadi ama.* Yüzlerini birbirine yapıştırmam mı gerek illa ki?”

Vlad başını iki yana salladı. “Hayır. Hâlâ hazır değiller.”

“Ya da belki Tony sadece bir hanım evladıdır.”

Malcolm *cık cık* diye ses çıkardı. “Bu cinsiyetçi bir hakaret ve onu kelime dağarcığından silmelisin, Colton.”

“Ne? Hayır, değil. O kelimeyi her zaman kullanırım.”

“*Hanım ve evlat* kelimelerinin birleşiminden oluşuyor ve kadınsılık iması ile zayıf erkekleri tanımlamak için kullanılıyor. Köklerini hem kadın düşmanlığına hem de homofobiye kadar götürebilirsiniz.” Herkes saygılı bir sessizlik içinde bakakalmıştı. Bazen Malcolm bir profesöre dönüşüyor ve hepsi daha iyi birer erkek olmalarını sağlayacak bir şeyler öğreniyordu. “Toplumumuz, tüm insani duyguların ifade edilmesini kadınsılıkla eş tutarak erkeklerin duygusal zekâdan yoksun olmalarının yanlarına kâr kalmasına izin veriyor.”

“Özürlerimi kabul edin,” dedi Colton. “Söylemeye çalıştığım şey, Tony’nin koca bir korkak kedi olduğuydu.”

Garson kız içecekleriyle birlikte döndü. O gittiğinde Vlad homurdandı. “O korkmuyor. Sadece gerçekçi.”

“O zaman belki de korkan yazardır.” Malcolm bunu kaşlarını kaldırarak söylemişti, Vlad’in yazarlık anlamındaki erkekliğine karşı bir meydan okumaydı bu.

“Kendi kitabımdan korkmuyorum.”

Colton homurdandı. “Kahretsin, Tony’nin Anna hakkında gerçekten ne hissettiğini *kendine* itiraf etmesine bile izin vermekten çok korkuyorsun.”

“Onu seviyor!” Kelimeleri tutup geri tıkmak istedi, çünkü artık söylendikleri için çocuklar ona bu konuda bir şey yaptırmak için her yola başvuracaklardı. Yani Tony’nin bu konuda bir şeyler yapmasını sağlamak için...

“Ee, tabii ki,” dedi Noah. “Okuması olan herkes bunu görebilir. Asıl soru, neden ona söylemesine izin vermediğin.”

“Anlamıyorsunuz.”

“Belli ki, çünkü bizim gördüğümüz kadarıyla her şey oldukça basit,” dedi Mack. “Tony onu seviyor. Belli ki Anna da onu seviyor...”

Vlad kaskatı kesildi. “Bu belli filan değil. Zaman zaman kendini geri çekiyor. Ona sadece onu istemesine, umutlanmasına yetecek kadar küçük kırıntılar veriyor ve sonra her seferinde kaçıyor. Jack’in nerede olabileceğine dair bir ipucu elde ettiği anda gidecek ve Tony de bunu biliyor.”

“Ama şu anda Tony ile birlikte,” dedi Noah sakince.

“Sadece bu onun işi olduğu için.” Vlad kaşlarını çattı.

“Saçmalık,” dedi Mack. “Başta ona karşı su katılmamış bir pislik gibi davrandı. Anna eşyalarını toplayıp oradan kaçabilirdi.

Hatta bunu yapmak için pek çok nedeni vardı. Ama o Tony ile birlikte kalmayı seçti. Ama adam bunu görmüyor.”

“Hayır. Bu doğru değil.”

“Ondan kendisiyle kalması için bir neden vermesini istiyor,” dedi Noah.

Vlad kaşlarını çatı. “Bu ona değer verdiğini söylemekle aynı şey değil.”

“Ama bu kahrolası bir başlangıç,” dedi Mack. “Neden bu kadar kalın kafalı davranıyorsun?”

“Çünkü onun kendisini gerçekten isteyebileceğine inanmıyor!”

Patlamasının ardından gelen sessizlik saygılı ve ciddi. Muhtemelen bu seferki itiraf, göğsünü yırtıp kalbinin masanın üzerine düşmesine ve yavaş, acı dolu bir ölümle kan kaybından ölmesine izin vermek gibiydi.

“Tanrı aşkına, dostum,” diye mırıldandı Mack. “Tony neden böyle düşünüyor ki?”

“Kendince sebepleri var.”

“Anna bu sebepleri biliyor mu?”

Vlad başını iki yana salladı. Hayır. Anna bilmiyordu, çünkü Tony, sebeplerinin Anna’yı sadece daha da uzaklaştırmasına neden olabileceğini düşünmeye dayanamıyordu.

“Bilirsiniz, karakterlerin geçmişlerinden taşıdıkları tüm o yükler,” dedi Mack. “Eninde sonunda, bu korku bir motivasyon kaynağı olmaktan çıkıp inatçı bir engelle dönüşüyor. Karakterler, mutlu sonlarını hak etmek için kitap boyunca değişmek zorundadır.”

Vlad, “Bunu biliyorum,” diye homurdandı. Garson kız kahvaltılarını getirdiğinde tekrar durakladı ve kaşlarını çatarak yumurta beyazlı omletine baktı.

Garson uzaklaştığında Malcolm, “Ama Tony değişmiyor,” dedi. “Birinci sayfadaki korkusuna tutunuyor. Yeni bir yol açması için ona orta noktada bir tür beklenmedik gelişme vermelisin.”

“Ve sonra o da bunu kabul etmek zorunda,” dedi Mack.

“Henüz bu riske giremez.”

“Neyi riske atamıyor?” diye sordu Malcolm. “Kalbini mi?”

Vlad çatalıyla yumurtasını dürterken başıyla onayladı.

“Tanrım, dostum, kılavuzlardan hiçbir şey öğrenmedin mi?” Mack homurdandı. “Bir erkeğin kalbi gerçekten riske atmaya değer tek şeydir.”

“Ama aynı zamanda en tehlikelisi,” diye karşılık verdi Vlad.

“Bak,” dedi Mack. “İki seçeneğin var. Tony ona ne hissettiğini söylemeli ya da onun parmaklarının arasından kayıp gideceğini kabul etmeli. Böylece sen de *gelmiş geçmiş* en boktan aşk romanını yazmış olacaksın.”

Vlad altdudağını sarkıttı. Daha önce, onların yardımını memnuniyetle karşılayacağını düşünmüştü ama bu konuda yanılmıştı. Bu berbat bir şeydi.

Malcolm ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Orta noktalar karakterlerin kendi hikâyelerini yeniden yazmaya başlamaları için bir fırsattır. Tony’nin de kendi hikâyesini yazmaya başlamasına izin ver.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Elena öğleden hemen önce daha fazla parti malzemesiyle eve – düzeltme: Vlad'in evine– döndü. Colton'dan Vlad'i randevusuna götürmesini istemek muhtemelen korkakça bir davranıştı ama düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Dün gece bir iyilik isteyerek attığı mesaja nihayet yanıt almıştı:

Müsait olduğunda beni ara.

Kendini, onu aramak için yarına kadar beklemeye ikna etmişti ama eve –düzeltme: Vlad'in evine– döndüğünde ve onun hâlâ evde olmadığını fark ettiğinde, bunu daha fazla ertelemek için bir neden olmadığını anladı.

Geldiğinde Komşu Kedi kapıda bekliyordu, bu yüzden Elena onu içeri aldı. Kedi onu üst kata ve yatak odasına kadar takip etti. Elena odasının kapısını kapattı ve elleri titreyerek yıllardır konuşmadığı bir adamın numarasını çevirdi. Moskova'da saat neredeyse on birdi ve Elena adamın hâlâ uyanık olduğunu biliyordu. Onun gibi gazeteciler her zaman öyle olurdu.

Sabırsız bir Rusçayla cevap gelmeden önce telefon kulağında iki kez çaldı. “Elena?”

Adamın sesini duyunca hissettiği rahatlama sert bir kokteyl kadar etkiliydi. Elena yatağa çöker gibi oturdu. “Benim. Bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim ama saat farkından dolayı...”

“Mesajımı alınca çok mutlu oldum. Tanrım, sesini duymak çok güzel.”

“Seninkini de.”

“Amerika nasıl?”

Elena, Komşu Kedi’nin kucağma kıvrılmasına izin verdi. “İyi. İyi. Yani, şimdilik.”

“Şimdilik mi? Bu ne anlama geliyor?”

Yevgeny’nin bunu anlayacağını bilmeliydi. O bir gazeteciydi. Hiçbir şeyi kaçırmazdı. “Bir şeye ihtiyacım olursa seni aramamı söylemiştin.”

“Evet, elbette. Ve ciddi dim.”

“Umarım öyledir. Çünkü...” Elena içine güçlendirici bir nefes çekti. “Çünkü bir işe ihtiyacım var.”

Sözleri, uzaklarda bir yerlerde faaliyette olan bir haber odasının sesinden başka bir şeyle karşılanmadı. Editörler bağırıyordu. Televizyonlar bangır bangır çalışıyordu. Muhabirler şakalaşıyor ve küfrediyordu. Yevgeny hâlâ işinin başındaydı. Çünkü elbette her zaman öyleydi.

“Yevgeny...”

Yine sözünü kesti. “Demek doğruymuş. Söylentiler vardı ama onlara inanmayı reddetmişim.”

Damarlarında buz gibi korku dolaşırken alnında ter birikti. “Söylentiler mi? Ne söylentisi?”

“Geri dönmek istediğine dair.”

Korku sesini hırıltıya döndürdü. “Bunu nereden duydun?”

“Burası Rusya, Elena. Çok az şey sır olarak kalır. Hem sen benim kendi vaftiz kızımı takip etmediğimi mi sanıyorsun?”

Hayat boyu süren bağlarının hatırlatılmasıyla içinin ısınması gerekirdi ama bunun yerine soğuk bir kararlılığın derinliklerine daldı. “O zaman vaftiz kızın olarak, senden bir iyilik istiyorum. Ben de babam gibi gazeteci olmak istiyorum. Hazırım.”

Bir masa sandalyesinin gıcırtısı ona ya ayağa kalktığını ya da arkasına yaslandığını haber verdi. Her iki durumda da, Elena onu gözünün önüne getirebiliyordu. Tıpkı babasının eskiden olduğu gibi görünüyordu. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, kravatı gevşetilmiş ya da tamamen bir kenara atılmış ve gömleğinin en üst düğmesi açık bırakılmış. Dünyanın dört bir yanındaki tüm gazeteciler aynı yavan üniformayı giyyordu.

“Elena,” dediğinde sesi sanki en kötü düşüncelerini dizginli-yormuş gibi gergindi. “Eminim baban onun izinden gitmek istediğin için seninle gurur duyardı.”

“Duymazdı,” diye çıkıştı Elena. “Bunu ikimiz de biliyoruz. İsteddiği son şeyin gazeteci olmam olduğunu bana binlerce kez söylemişti.”

“Öyleyse bu konuşmayı neden yapıyoruz?”

“Çünkü bunu yapmak zorundayım. Bu benim kanımda var.”
Ve bunu, ona borçluyum.

“Bu hayatı senin için istememesinin bir nedeni var. O şey olmadan... Olanlardan önce bile... Bunun senin için uygun bir hayat olmadığını biliyordu. Çünkü tehlikeli. Bunu herkesten iyi biliyorsun. Amerika’da neredeyse altı yıl geçirdin. DNA’sında basın özgürlüğü olan bir yerde yaşayıp okuduktan sonra buraya dönmek zor olabilir.”

Elena kaskatı kesildi. “Burası da mükemmel değil. Basın her gün kötüleniyor. İnsanlar muhabirleri asmakla tehdit eden tişörtlerle dolaşıyorlar. Siyasi mitinglerde gazetecilere tükürenler oluyor. Onlara yalan haberci ve halk düşmanı deniyor.”

“Ama oradaki tren istasyonlarından gizemli bir şekilde kayboluyorlar mı?”

Adamın sözleri Elena’nın ciğerlerindeki havayı söküp atan bir yumruk etkisi yarattı.

“Özür dilerim,” dedi. “Bunu söylememeliydim.”

“Ben saf değilim, Zhenya,” dedi onun takma adını kullanarak. “Tehlikeleri herkesten daha iyi biliyorum. Korkmuyorum.”

Yevgeny yeniden durakladığında bu sefer Elena zaman dilimlerinin ötesindeki sessiz acımayı duyabiliyordu. “Peki ya Vlad?”

“Boşanıyoruz.”

Alçak sesle küfrettiğinde Elena onu yine gözünün önüne getirebiliyordu. Tıpkı babası gibi görünüyordu. Bir elini saçlarında gezdiriyor, sabır ve bilgelik için dua edercesine tavana bakıyor ama bir şey bulamıyordu. “Bunu duyduğuma üzıldüm,” dedi sonunda. “Gerçekten.”

“Benim için üzülmene ihtiyacım yok. Sadece bana bir şans ver. Bana diğer giriş seviyesindeki muhabirler gibi davran. En boktan görevleri bana ver. Öğret bana. Lütfen.”

“Bunu düşünmem gerek.”

“Konuşmamı istediğin kim olursa röportaj yaparım. Bana işi öylece vermeni beklemiyorum.”

“Bir şey yapmadan önce sana bir şey sormam gerekiyor ve senden gerçeği bekliyorum.”

“T-tamam.”

“Gerçekten neden geri dönüyorsun?”

Elena yutkundu. “Ne demek istiyorsun?”

“Amerika’da da gazeteci olabilirsin.”

“Hayır. Vizem burada çalışmama izin vermiyor.”

“Bunu aşmanın yolları her zaman vardır. Bir ABD gazetesine başvurur ve işe alınırsan, gerekli sınıflandırmayı almanı sağlayabilirler. Yabancı gazeteciler, ABD gazeteleri ve yayın ağları tarafından her zaman işe alınıyor.”

“Evet, ama...”

“Buraya babana ne olduğunu öğrenmeye çalışmak için mi dönüyorsun?”

“Hayır. Elbette ondan değil,” diye yalan söyledi.

“Çünkü eğer o yüzden dönüyorsan...”

“O yüzden dönmüyorum.”

“Çünkü eğer o yüzden dönüyorsan,” diye tekrar etti, “seni işe almayacağım. Anlıyor musun? Seni işe alırsam ve babana ne olduğunu araştırdığını öğrenirsem, seni işten çıkarmaktan başka çarem kalmaz.”

Kalbi göğüs kafesine o kadar sert çarpıyordu ki onun bunu duyabileceğine emindi. “Anlıyorum. Elbette.”

“Güzel. O zaman birkaç gün içinde sana geri döneceğim.”

Elena sesindeki rahatlamayı engelleyemedi. “Teşekkür ederim, Yevgeny.”

“Beni buna pişman etme.”

“Etmeyeceğim.”

Elena telefonu yatağın üzerine bırakarak sırtüstü düştü. Tüm konuşma on beş dakikadan az sürmüştü ama onun numarasını çevirdiği andan beri bir ömür geçmiş gibiydi. Şimdiye kadar bu soyut bir kavramdı, ama artık gerçek olmuştu.

Yakında Rusya'ya geri dönecekti ve Vlad nihayet hayatına devam etmekte özgür olacaktı.

Bu düşünce onu mutlu etmeliydi. Bunun yerine, yan tarafına kıvrılıp yüzünü yastığa gömmek ve yıllar önce yaptığı gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyordu. O zamanlar bunun nedeni buraya gelmenin bir hata olduğunu bilmesiydi. Şimdiyse gitme düşüncesi bir hata gibi geliyordu.

Elena ellerini şakaklarına bastırarak baş ağrısının başlangıç zonklamalarını ovuşturdu. Komşu Kedi mırladı ve Elena'nın kalçasının yanında bir top gibi kıvrıldı. Uzun bir uykuda ona katılma fikri neredeyse görmezden gelinemeyecek kadar cazipti ama garaj yolundaki arabanın uğultusu bir iç çekişle doğrulmasına neden oldu.

Arabanın kapılarının açılıp kapanmasını ve birkaç saniye sonra ön kapının açılmasını dinledi. Bunu Colton'ın yemek isteyen alaycı ses tonunun takip etmesi gerekirdi ama kapı tekrar açılıp kapandı. Colton ilk kez, takılmak için kalmamıştı. Bu da Elena aşağıya indiği zaman, onun bağımlı hale geldiği tampon bölgeyi orada bulamayacağı anlamını taşıyordu.

Elena yataktan kalkmak için kendisini zorladı. Komşu Kedi protesto edercesine miyavlasa da onu takip etti. Vlad'in aşağıda dikildiğini görünce merdivenlerin başında durdu. "Merhaba."

Vlad başını kaldırıp ona baktı. "Ben de tam seni bulmak için yukarı geliyordum."

Komşu Kedi merdivenlerden aşağı inip erkek arkadaşına doğru fırladığında Elena kıskançlığını bastırdı. "Doktor randevun nasıl geçti?"

"İyi. Günde iki kez bacağıma ağırlık vermeye başlayabilirim."

"Bu harika."

“Ayrıca yeniden kendi başıma banyo yapmaya da başlayabilirim.” Bu kısmı yarım bir gülümsemeyle söylemişti ve gülümsemesi sakallı yanağını yuvarlak bir top gibi göstermişti.

Elena merdivenlerden indi. “Eminim arkadaşların bu kısmı takdir edeceklerdir.”

En alt basamağa geldiğinde Vlad ona yer açmak için hafifçe geri çekildi. “Bu sabah nereye gittin?”

“Yapmam gereken bazı işler vardı.”

“Parti için mi?”

“Evet.” Elena ellerini arka ceplerine soktu. “Aç mısınız?”

“Hayır. Çocuklarla buluşup geç bir kahvaltı yaptık.”

“Tamam. Şey, yarın için bazı yemekleri hazırlamaya başlaman gerekiyor, o yüzden...” Geçebilmek için Vlad’in geri çekilmesini bekledi ama çekilmedi. Komşu Kedi bacak aralarından geçip duruyordu. “Sanırım kız arkadaşın seni özledi.”

Vlad kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Kedi.”

“Ah.” Aşağıya baktı. “Evet.”

“Oturmalısın. Sana biraz buz getireyim.”

“Oturaktan yoruludum. Bir şeyler yapmam lazım.”

“O zaman ben vareniki yaparken mutfakta bana eşlik et.”

Tek kaşını seksi bir şekilde kaldırdı. “Mantar, soğan ve patatesle yapıyorsun, değil mi?”

Elena ondan uzaklaştı. “Sanki başka türlü yaparmışım gibi.”

“Yardım etmeme izin ver,” diyerek onu mutfaka kadar takip etti. “Burada öylece oturmak zorunda değilim.”

“Ne dilediğine dikkat et, yoksa sana patatesleri soydururum.”

“Eğer ihtiyacın olan buysa yaparım.”

Elena adanın yanındaki sandalyeyi işaret etti. “Otur ve şu bacağına yukarı kaldır.”

Vlad yerleşirken, Elena da vareniki için gerekli tüm malzemeleri çıkardı. En az pelmeni mantısı kadar zaman alan bir yemektir ama tarifleri biraz farklıydı. Diğer her şey gibi, bunun nasıl yapılacağını da Vlad’in annesi öğretmişti ama genellikle bu bir aile etkinliğiydi. Vlad ile ailesi –ve çoğu zaman Elena– masanın etrafını sarar ve mantıları şekillendirip doldurmak için birlikte çalışırlardı. Bu saatler genç kadının en sevdiği anılardan bazılarıydı; kahkahalar, şakalaşmalar ve şefkatle doluydu. Ama aynı zamanda acı bir tat da taşıyorlardı, çünkü Elena aile masasının etrafındaki o saatlerde kendi ailesinin ne kadar farklı olduğunu fark etmeye başlamıştı. Babasının işi, akşam yemeği için normal bir saatte eve gelmesine asla izin vermiyordu. Gelenekleri ya da aktarılabilecek tarifleri yoktu.

Elena patates poşetini ve soyma bıçağını adanın öbür ucundaki Vlad’e uzattı, sonra da patatesleri koymasına için büyük bir kâse verdi. “Kaç tane soymalıyım?”

“Yapabilirsen bütün poşeti soy. Çok yapmak istiyorum.”

Elena adanın diğer tarafında durup mantarları ve soğanları doğramaya başladı. Ara sıra genç adamı izlemek için başını kaldırıyor ama her seferinde gözlerini kaçırmak zorunda kalıyordu. Uzun ve kalın parmakları, bıçağı her bir patatesin üzerinde ileri geri hareket ettirirken zarif görünüyordu. Parmaklarının genç kadının üzerinde gezindiğini hayal etmek çok kolaydı ve bu, kendini kesmesiyle sonuçlanacak bir düşünce zinciriydi.

Bir süre sessizlik içinde çalıştılar, her biri işine konsantre olmuş ve kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. İşleri bittiğinde, Vlad arkasına yaslandı. “Şimdi ne yapayım?”

“Ben pişirirken hamuru açmak ister misin?”

“Bunun dışında her şey olur.” Bunu söylerken inledi ama sonra tekrar sırtı ve Tanrı aşkına, Elena’ya göz kırptı. Genç kadın bir an için kendi adını unuttu. Dün gece hazırladığı hamuru çıkarmak için buzdolabını açtığı anda, serinlemek için başını sonuna kadar içeri sokma fikri çok cazipti.

Hamuru oturduğu yere taşıyan Elena’yı izleyerek, “Bu kısım için hızlı bir eğitime ihtiyacım olabilir,” dedi Vlad.

“Nasıl yapılacağını hatırlamıyor musun?”

“Hayal meyal. Bu kısmı genellikle annem yapardı.”

Elena glütensiz unu, oklavayı ve ahşap kesme tahtasını aldı. Tahtanın üzerine un serptikten sonra hamur topunu ortaya koydu. “Küçük vuruşlarla başla,” diyerek nasıl yapılacağını göstermek için ona doğru eğildi. “Hamur düzleşmeye başlayana kadar bunu yapmaya devam et.” Geri çekilip Vlad’e baktı. “Anladın mı?”

Vlad kıkırdadığında yüzleri o kadar yakındı ki Elena onun nefesini yüzünde hissetti. “Bu kadar komik olan ne?” diye sorarken sesi gerilmişti.

“Senin...” Elini onun yüzüne doğru kaldırarak o uzun, zarif parmaklarından biriyle elmacikkemiğini okşadı. “Un. Yüzünde un var.”

“Ah.” Elena elinin tersiyle yanağını sildi.

Genç adamın gülümsemesi büyüdü. “Daha da kötüleştirdin.”

Telaşla –undan değil ama genç adamdan dolayı– geri çekildi. “Tamam, ben dolguya başlayacağım.”

Birkaç saat boyunca mantıları şekillendirmek, doldurmak ve haşlamak için çalıştılar. Uzun sohbet aralıkları, hoşnut bir sessizlikle bölünüyordu. Sonunda işleri bittiğinde Elena kollarını başının üzerine kaldırdığı zaman boynundaki sıkışmadan dolayı irkildi.

“İyi misin?” diye sordu Vlad.

“Sadece tutulmuş.” Kaskatı kesilmiş kasları esnetmek için başını çevirdi.

“Git de oturma odasında yere otur.”

Elena gözlerini kırpıştırarak kollarını yavaşça indirdi. “Ne? Neden?”

“Sadece dediğimi yap,” diye nazikçe azarladı. “Hemen geliyorum.”

Vlad alt kattaki banyoda kaybolurken Elena ellerini yıkayıp kuruladı. Sonra da Vlad’in dediğini yaptı. Oturma odasına giderek kendini kanepenin önünde yere bıraktı. Vlad bir süre sonra ona katıldı ve arkasına geçti.

“Ne yapıyoruz?” diye sordu Elena.

“Sen orada oturacaksın. Ben de boynunu ovacağım.”

“Öyle mi?” Sesi kelebek kanatları gibi titrek çıkmıştı. Heyecanlı ve telaşlı...

“Değişiklik olsun diye seninle ilgilenmeme izin ver.”

Arkasındaki genç adam uyluklarını genişçe açarak onun etrafında bir koza oluşturdu. “Geriye kay,” dedi kısık sesle.

Bunu yaparken Elena’nın nabızı kulaklarında atmaya başladı.

“Neresi acıyor?” Sesi sıcak, yatıştırıcı bir baritondur.

Elena parmaklarını boynundaki kaslara ve tendonların gergin olduğu noktaya bastırdı. Bir an sonra, Vlad’in parmakları onunkileri kenara çekerek teninde büyülü bir şekilde kaymaya başlayınca Elena eridi. Anında çözülmüştü. Genç adam parmaklarını genişçe açıp saçlarının arasında gezdirirken Elena’nın boğazından kısık sesli bir inilti kaçtı. Yavaşça, gittikçe daha geniş daireler çizerek kafa derisine masaj yaptı, saçları parmaklarının etrafına dolandı. Parmaklarını tekrar aşağı kaydırıp acısının kaynağına, boynundaki bir düğüme dokunduğunda Vlad durakladı. “Acıyan yer burası mı?”

“Evet,” diye fısıldadı.

Vlad başparmağını düğümün üzerine bastırıp etrafında küçük bir daire çizdi. Elena ona daha fazla erişim sağlamak için başını eğdi, çünkü bu çok iyi hissettiriyordu ve ona dokunan biri çok nadir oluyordu. “Beni transa sokacaksın.”

“Seni uyutmaya razıyım.”

“Bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyorum.”

Genç adam kıkırdadığında bu kıkırdamadaki sıcak titreşim Elena’nın kalbini hoplattı. “Demek istediğim, çok fazla uyumadığını biliyorum. Rahatlamaya ihtiyacın var.”

“Uyumadığımı nereden biliyorsun?”

“Geceleri kalkıp etrafta dolaşırken seni duyabiliyorum.” Vlad başparmağını tekrar düğüme bastırdığında Elena inledi. “Çok fazla çalışıyorsun, Lenchka.”

“Fazla çalışmak diye bir şey yoktur.”

“Bu babanın söyleyeceği bir şeye benziyor.”

“Öyle. Bunu sık sık söylerdi.” Vlad’in parmakları boynunda durdu, bu yüzden genç adam ellerindeki gerginliğe uygun bir şey söyleyemeden Elena atıldı. “Yapabileceğinin en iyisini yaptı, Vlad. Beni tek başına büyütme zorunda kalacağını hiç düşünmemişti.”

Vlad ellerini genç kadının omuzlarına indirerek oradaki kasılmış kasları sıktı. “İnsanlar sevdikleri için her zaman zor seçimler yapmak zorunda kalırlar. Baban da diğerlerinden farklı değildi.”

Elena homurdandı. “Evet, öyleydi. Kaç çocuğa babasının başının dertte olup olmadığını anlaması için gizli bir şifre öğretilir?”

Vlad’in sesi çakıtaşlarının üzerinde sürüklenmiş gibi çıktı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Elena şortunun paçasını çekiştirdi. “Bana o kelimeyi mesaj atarsa, bir şeylerin ters gittiğini bilecektim. Ve ne yapmam ge-

rektiğine dair bir planımız vardı. Bilgisayardan sabit diskini alacak, günlüklerini odun sobasında yakacaktım. Buluşacağımız bir motel odası vardı. Birkaç ayda bir yerini değiştiriyordu.”

Vlad’in elleri yeniden durakladı. “Bu ne zaman başladı?”

Elena omzunu silkti. “Hatırlamıyorum. Belki ben on iki yaşındayken.”

“Şifre kelime neydi?”

“Serçe.” Onun soru dolu sessizliği üzerine açıkladı. “Atasözünden. *Bir kelime, bir serçe değildir.*”

Vlad eski Sovyet atasözünü tamamladı. “Bir kere uçtu mu, bir daha yakalayamazsın.”

“Onu sadece bir kez kullandı. O gece.”

Vlad’in omuzlarına dayanan elleri koruyucu, sıcak ve yatıştırıcı ağırlıklarıyla onu uyuşturuyordu. Ve bu yüzden konuşmaya devam etti. Asla konuşmayacağına yemin ettiği bir şey hakkında. “Saat on bir civarında işten eve geldim. Babam evde yoktu elbette, ama bu garip değildi. Neredeyse her zaman bir yerlere giderdi. Ben... Biz çok kavga ediyorduk. Taşınmak, üniversiteye gitmek ve değişiklik olsun diye normal olmak istiyordum ama bana izin vermiyordu. Hâlâ çok genç olduğumu ve çok tehlikeli bir şey üzerinde çalıştığını söylüyordu. Ama tüm hayatım boyunca bunu söylemişti ve hiçbir şey olmamıştı. Böylece ben de isyan etmeye ve o yokken gizlice dışarı çıkmaya başladım. Dışarı çıkmaya ve...” Nefesini içine çekip dışarı verdi ama sonraki kısmı –bir dizi kötü kararın kollarında geçici rahatlık aradığı kısmı– ona söylemedi.

“Her neyse, o gece evde olmadığını fark ettiğimde, sanki ondan intikam almanın bir yoluymuş gibi dışarı çıktım ve ceptelefonumu evde bıraktım. Sabah dörtte eve geldiğimde, ben yokken bana mesaj attığını fark ettim. Sadece o kelimeydi. *Serçe.*”

Vlad uzun bir nefes verdi ve başparmaklarının uçlarını Elena'nın boynunun gergin bölgelerinde aşağı yukarı gezdirdi.

"Kelimeyi anlayamamış gibi öylece bakakaldım. Neredeyse ciddi olup olmadığını sormak için onu arayacaktım. Ama sonra hemen harekete geçtim. Tüm adımları uyguladım. Sabit diskini çıkardım. Günlüklerini yaktım. Çantamı alarak motele gittim." Tırnak etlerini kopardı. "Bekledim, bekledim ve bekledim. Ama ortaya hiç çıkmadı. Üç gün boyunca o motel odasında onu bekledim, otomata bile gidemeyecek kadar korkmuştum. Neredeyse açlıktan ölüyordum."

Vlad'in parmakları yine durakladı. "Tanrım, Elena. Bunu bana neden hiç anlatmadın?"

Tüm notlarını üst kattaki şifoniyerinin en alt çekmecesine saklamasıyla aynı sebepten. Babasının haberini bitirmeye çalıştığını gizlemesiyle ve her parçası Vlad'in bedeninin sıcak beşiğinde kalmayı arzularken onu terk etmesi gerektiğini bilmesiyle aynı sebepten... Onu korumak için.

Zoraki bir esnemeyle doğruldu. "Mutfağı temizlemem lazım."

Vlad'in elleri omuzlarını kavrayarak onu tekrar geri çekti. Elleri ne kadar nazikse sesi de o kadar sertti. "Baban seni asla o duruma sokmamalıydı. Bu bencilceydi. Daha iyisini hak ediyordun, Lenochna."

"Neden daha iyisini?"

"Ondan daha iyisini."

"Ama sana sahiptim."

Vlad'in nefes alışları duraklamasının ağırlığıyla yavaşladı. Dudakları Elena'nın başına indiğinde, genç kadının nefesi tek bir seferde dışarı çıktı. "Hâlâ sahipsin," diye mırıldandı.

Elena ayağa kalkarak Vlad'in bacaklarının arasında yavaşça döndü. Genç adam başını kaldırıp ona baktığında gözleri o hafta

başında ona sarıldığı zamanki gibi *bir şeyle* için için yanıyordu. Bu, uykusuz bir gece boyunca Elena'nın karnında sönmeyen bir ateş yaktı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elena ertesi sabah alarmını çok daha erkene kurdu, böylece partinin geri kalan işlerini halledebilecekti. Hemen duş yapıp giyindi. Odasından çıktığında Vlad'ın yatak odasının kapısının açık olduğunu gördü. İçeri hızla bir göz atınca yatağın boş olduğunu fark etti.

Onu mutfakta buldu, bir eliyle kupayı doldururken diğer eliyle tek bir koltuk değneğini tutuyordu. Diğer değnek adaya yaslanmıştı. Komşu Kedi mutlu bir şekilde kilerin önünde mamasını atıştırıyordu.

Elena gelişini duyurmak için boğazını temizledi. Vlad omzunun üzerinden bakarak, "Selam," dediğinde sesinde yorgun bir tını ve dudaklarında utangaç bir gülümseme vardı.

"Günaydın."

"Sana çay yaptım." Çenesiyle adadaki başka bir fincanı işaret etti.

"Teşekkür ederim." Elena fincanı önüne doğru çekti. "Yine de beni beklemeliydin."

"Neden?" Vlad ağırlığını koltuk değneğine vererek arkasına döndü. Kırık bacağını yere kadar indirirken Elena beklentiyle irkildi.

Nefesini dışarı verdi. “İşte bu yüzden.”

“Üzerine ağırlık koymaya başlamam gerekiyor, unuttun mu?”

Hayır. Ama bu genç kadını daha az endişelendirmiyordu. Vlad tezgâha yaslanarak elindeki kupayı dudaklarına götürdü. Bardağın kenarından Elena’nın bakışlarıyla karşılaştı ve sadece gözleriyle gülümsedi. Genç kadının kalbi yerinden fırlayarak boğazına doğru çıkar gibi oldu. Sabahlar, henüz alışamadıkları samimi bir rutindi ve nedeni de buydu. Çünkü bu gibi anlar, dün akşamki gibi anlar, Elena için vazgeçmesi ve unutması en zor olan anlardı. Aralarındaki üç metrelik mesafeye rağmen mutfak birden çok dar, çok küçük gelmeye başladı. Adamın ellerindeki kupa küçücük görünüyordu ve onu tekrar dudaklarına götürdüğünde, tişörtünün kısa kolları pazılarının şişkinliğiyle gerildi. Eğer burnunu Vlad’in boynunda nabzının attığı yere bastırırsa, onun sıcak bir ten ve uykulu bir adam gibi kokacağını biliyordu.

Vlad, genç kadının bakışlarını bölerek, “Bugün nasıl yardım edebilirim?” diye sordu.

Elena başını iki yana salladı. “Sadece rahatla ve bacağına dikkat et.”

“Mutfakta başını bile kaldırmadan çalıştığını bilirken rahatlayamam.”

“Senin iyiliğin için kendimi dizginlemeye çalışacağım.”

“Teşekkür ederim.” Kupasının üzerinden tekrar gülümsedi.

Bunu yapmayı gerçekten bırakması gerekiyordu, yoksa Elena’nın kalbi duracaktı. Bir amaçla yerinde doğruldu. “Kahvaltı istiyor musun?”

“Bir çörek yedim.”

“Tamam, şey, başlamam gerekiyor, bu yüzden...”

Vlad güldü. İnsanları da ona katılmaya davet eden o büyük, gürültülü kahkahalardan biri değil, sessiz, *aramızda kalsın* tü-

ründen bir gülüştü. “Beni mutfaktan atmaya çalışıyormuşsun gibi bir hisse kapıldım.”

“Daha çok hafifçe dürtüyorum say.”

“Gidiyorum.” Çayının geri kalanını içti. “Aslında bugün banyo yapmayı dört gözle bekliyorum, çünkü yine kendi başıma yapabileceğim.”

Elena dudağını ısırdı. “Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?”

Vlad adanın öteki ucundan ona bakarken o seksi kaşı yine aynı şeyi yaptı. “Teklif mi ediyorsun?”

“Sana dikkatli olmanı söylüyorum.” Sesi sertti ama yanaklarının parlak kızarıklığı muhtemelen onu ele veriyordu. Genç adamın flört etmesine pek alışık değildi ama yine de hoşuna gitmişti.

“Artık ayağının altından çekileyim.” Her iki koltuk değneğini de kullanarak yavaşça adanın etrafından dolandı ve bir anlığına onun yanında durdu. “Ama eğer *teklif ediyorsan...*”

“Git.” Elena eliyle işaret etti.

Kahkahası koridorda onu takip etti. Elena sandalyesine dönerek alnını hafifçe tezgâha vurdu. Komşu Kedi, ayaklarının dibinde miyavlıyordu.

“Ne bekliyorsun?” diye sordu hayvana. “Üst katta soyunmak üzere. İşte sana fırsat.”

Birkaç dakika sonra, üst katta suyun açıldığını duydu ve bu da aklına onun çıplak görüntüsünü getirdi. Gerçekten işe girişi gerekiyordu, çünkü... Yüksek sesli bir gümbürtü düşüncesini böldü.

Hayır. Kahretsin. Elena koridorda koşarak merdivenlerden yukarı çıktı. “Vlad?”

Yatak odasının kapısı açıktı, o da içeri koştu. Banyo kapısı yarı yarıya açıktı. Oh, Tanrı aşkına, eğer düştüyse...

“Vlad!” Banyo kapısını ardına kadar açtı.

Ve kayarak durdu.

Vlad yerdeydi, bir elini onu savuşturmak için havaya kaldırmıştı. “Ben iyiyim. Ayağım kaydı. Ama iyiyim. Bacağımı incitmedim.”

Elena ellerini kalçalarının üzerine koydu. “Sana bunun çok tehlikeli olduğunu söylemiştim.”

Vlad yüzünü buruşturarak elini indirdi.

Ve Elena işte o zaman fark etti.

Adam çıplaktı.

Çırlıçıplaktı.

Tanrı aşkına, bir mermerden yontulmuş gibiydi.

Elena nefesini tutarak arkasını döndü. “Üzgünüm. Ben... Ben kapıyı çalmalıydım. Ama gümbürtüyü duyunca endişelendim.” Hızlı ve kısa nefesler alıyordu. “Yardım... Yardım etmek için ne yapabilirim?”

“Hiçbir şey. Ben hallederim.”

“Yerden tek başına kalkmana izin vereceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir.”

“Seni garip bir duruma düşürmek istemiyorum.”

“Seni çıplak görmemi istemiyorsan, gözlerimi kapatıp sana sarınman için bir havlu filan verebilirim. Bakmayacağıma söz veriyorum.”

Vlad hüsrana dolu bir ses çıkardı.

Elena tekrar etti. “Vlad, biz yetişkiniz. Bu çok saçma.”

“Peki,” diyerek homurdandı. “Hadi şu işi bitirelim.”

Elena derin bir nefes alarak kendini hazırladı ve arkasına döndü. Gözlerini duvara dikti. “Bunu nasıl yapacağız?”

“Ben suya girerken kolunu tutmama izin ver.”

Tamam. Bunu yapabilirdi. Vlad kendini yerden küvetin kenarına çekerken kollarını iki yana açarak bekledi. Denge için Elena'nın eline uzandığında çıplak bacakları onunkilere sürtündü. İstemedi de olsa, genç kadının zihninde bilerek bakmadığı şeyin görüntüsü canlandı ve onu kovmak için gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

“O kadar kötü, ha?” Vlad'in sesi kızgından tekrar huysuza dönmüştü.

“Ha?”

“Bir anlığına görmektense ölmeyi tercih edecekmişsin gibi görünüyorsun.”

“Bakmamı istemedin.”

“Ben öyle demedim,” diye mırıldandı alçak sesle.

“Yani bakmamı mı istiyorsun?”

“Bakarsan taşa dönüşecekmişsin gibi davranmayı bırakmanı istiyorum.”

“Kararını ver, Vlad. Bakmamı istiyor musun, istemiyor musun?”

“Sen yere düşmeden önce o lanet gözlerini açmanı istiyorum.”

Elena itaat ettiğinde kendini Vlad'in şakağında şiddetle atan bir damara bakarken buldu. “Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim,” dedi genç adam.

“Gir şu küvete.”

“Yine eline ihtiyacım var.”

“Tamam. Peki.” Kendini toparlaması gerekiyordu. İlk aşkıyla birlikte olan genç bir kız gibi davranıyordu; ki zaten öyleydi. Vlad, onun ilk aşkıydı. Sonsuza kadar sürecektir olan aşkı...

Arkasını dönüp sağlam bacağını suya indirirken Elena'ya sıkıca tutundu. Sonra elini bıraktı, böylece küvetin her iki tarafını da kavrayabilecekti. Kalın, iri uyluklarının gücüne güvenerek

tüm ağırlığı alt bacağından aldı ve kolaylıkla vücudunu tamamen aşağı indirdi.

“Bakıyorsun.”

Yanakları alev alan Elena o kadar ani döndü ki tökezledi. “Hayır, bakmıyorum.”

“Kıllı bir göğsüm olması benim elimde değil.”

Onun baktığını düşündüğü şey *bu* muydu? Göğsündeki kıllar mı? Hem yontulmuş göğüs kaslarını kaplayan ve belirgin karın kaslarına doğru baştan çıkarıcı bir şekilde devam eden kalın, siyah kıl örtüsüne bakmak neden kötü olsundu ki?

Cevabını ciyaklar gibi verdi. “Kıllı göğsünde yanlış hiçbir şey yok.”

“Colton ağda yapmam gerektiğini söylüyor.”

“Colton, aptal Amerikalının teki.”

Özür dileyen bir yüz ifadesiyle başını kaldırdı. “Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“Kapa çeneni de saçını yıkayayım.”

Buruşturduğu yüzü gülümsemeye benzer bir ifadeye dönüştü. “Patronluk taslıyorsun.”

“Sen de inatçısın.”

“Colton’ı arayabilirdim.”

“Göğüs kıllarına yine hakaret edebilsin diye mi? Hiç sanmıyorum.”

Vlad rahatlarırken gülümsemesi kıkırdamaya dönüştü. Elena ellerine bir miktar şampuan sıkıp birbirine sürttü ve sonra yavaşça adamın ıslak saçlarına masaj yaparak yedirdi. Parmaklarının arasında köpükler oluştu ve genç adamın kalın, koyu renk buklelerini köpüklü dikenlere dönüştürdü. Parmaklarını genişçe açarak yavaşça şakaklarını ve ardından kulak arkalarını ovaladı. Kafasının pürüzsüz hattı Elena’nın hayalinde şekillendi ve keş-

fetme ihtiyacı tüm sağduyusunun önüne geçti. Parmakları daha aşağıya, son saç kesiminden kalan küçük, ince tüylerin uzamaya başladığı boynundaki saç tellerine indi. Ne kadar basit bir şeydi. Birinin saçlarını yıkamak. Ama adam kendisini ona teslim ederken içinde yarışan karmaşık duygu katmanlarında basit bir şey yoktu. Ona bu şekilde dokunmak aynı anda hem samimi hem de masumdu. Baştan çıkarıcı ve tatlıydı. Tehlikeli ve doğaldı.

Vlad bir anda nefesini içine çekince Elena hemen durakladı. “Canını mı yakıyorum?” Sesi camın üzerindeki zımpara kâğıdı gibiydi.

“Hayır,” diye boğuk sesle yanıt verdi. “Bunu bütün gün yapmana izin verebilirim.”

Elena birden yapmak istedi. Parmaklarını tekrar açıp onun saçlarına daldırdı ve dün akşam onun yaptığı gibi kafa derisine santim santim masaj yaptı. Genç adamın başı onunla birlikte, onun dokunuşuna doğru hareket ediyordu. Ve başını tamamen arkaya yatırdığında, Elena onun gözlerinin kapalı olduğunu gördü.

Kendi gözleri de ona ihanet ederek bakmayacağına yemin ettiği yere, karın kaslarının ortasından aşağıya doğru inen ve daha aşağıda, daha yoğun bir bölgeye işaret eden koyu renkli kıl izine doğru kayd.

Onunla birlikte olmak nasıl olurdu? Kendine bunu hayal etme izni vermeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki... Oysa şimdi vücudu, aklındaki bütün canlı pornografik resimleri çizmekte ısrar ediyordu. O güçlü kalçaların kendi kalçalarıyla uyum içinde hareket ettiğini hissetmek... Dolgun göğüslerini o kaba, siyah kılırlara; o sert, granit gibi göğse bastırmak...

Vlad’in nefes alış veriş değiştiğinde Elena onun gözlerinin artık açık olduğunu ve okunamayan bir ifadeyle onu izlediğini gördü.

Genç kadının utanması gerekirdi ama içinde sınıksız gerilmiş cinsel duygulardan başka bir duygu uyandıramadı. Elleri Vlad’in kafa derisinde oyalandı. “Güzel bir vücudun var, Vlad.”

Genç adamın boğazı derin bir yutkunmayla hareketlendi. Ama bir cevap vermediğinde, Elena'nın utancı en sonunda ağır bastı. Sesine hissetmediği bir hafiflik vermeye çalıştı. "Sanki sana bunu söylememe ihtiyacın varmış gibi."

"Var," dedi hırıltılı bir sesle.

Hafiflik buharlaştı. "Neden?"

"Hangi koca, karısının kendisini çekici bulduğunu bilmek istemez ki?"

"Seni her zaman çekici buldum, Vlad. Sadece daha önce bakmam için beni davet etmemiştin."

"Seni şimdi davet ediyorum."

Gerçeklik fanteziyle çarpıştı. Elena ne halt ediyordu? Ellerini çekerek ayağa kalktı. Oksijen azdı, akıl sağlığı da öyle. "Bensiz durulanabilir misin?"

"Elena..."

"Bana tekrar ihtiyacın olursa diye dışarıda bekleyeceğim."

Korkak. Saklanmak için yatak odasına kaçarken lanet etse de Vlad'in tepkisini duymaktan ya da görmekten çok korkuyordu. Ama belki de kendisinden ve içindeki duygulardan, hâlâ devam eden arzusundan çok korkuyordu.

Bu sadece fizikseldi. Doğal bir tepkiydi. Hepsi buydu. Hangi kadın elleri böyle bir adamın üzerindeyken bir şehvet dalgası hissetmezdi ki? Hangi kadın onun gibi bir erkek örneğiyle karşılaştığında her türlü yaramazlığı hayal etmeye başlamazdı?

Ancak o sıradan bir kadın değildi ve Vlad de sıradan bir erkek değildi. Ve vücut da isimsiz ya da yüzsüz bir örnek değildi. O, Vlad'di. Hayat boyu arkadaşındı. Kocasındı. Aslında, boşanmak üzere olduğu kocasıydı. Ve az önce genç adama onu istediğini itiraf etmiş kadar olmuştu.

Arzu, aşığılanmaya dönüştü. Bunu yıllarca saklamıştı ve şimdi her şey puf diye ortaya çıkmıştı. İfşa bir hırsızdı, arkasına saklandığı koruyucu örtüyü kendini çıplak kalmış hissedene kadar çalmıştı.

"Belki de bu bir hatadır."

Elena kendini Vlad'in yatak odasının dışındaki duvara yapıştırdı. Kulak misafiri olmak istememişti ama Vlad'in o türden bir sesi vardı. Sessiz olmaya çalıştığında bile duyulan derin bir bariton sesti. O ve babası, babasının kadeh kaldırmasından sonra ortadan kaybolmuşlardı ve Elena da onu aramaya çıkmıştı çünkü kocası yanında olmadan yeterince uzun zaman geçirmişti.

Kocası. Bu kelimeye alışamamıştı. O sabah neredeyse her şeyi iptal edecekti. Vlad'in onun gibi bir yüke ihtiyacı yoktu, Elena onun hakkında ne hissediyor olursa olsun. Ama onu takım elbisesi içinde, o sıcak gülümsemesi ve şefkatli gözleriyle belediye binasında beklerken gördüğü anda tüm korkuları buhar olup uçmuştu. Belki de en iyi arkadaşı olan bu adamla evlenmek her zaman kaderinde vardı. Yeminlerinden sonra Vlad onu öyle bir şefkatle öpmüştü ki, unutulmuş yüzlerce hayal yeniden canlanmıştı. Bu gece, düğün gecelerinde ne olacağından emin değildi. Ama umut ve arzu onu olasılıklarla hızla sarhoş etmişti.

Şimdiye kadar.

"Belki de ona sadece gerçeği söylemeliydim," dedi Vlad.

Elena'nın midesi sıkıştı. Ne gerçeği?

"Evet," dedi babası dudak bükerek. "Eminim ona sadece annen önerdiği için evlenme teklifi ettiğini öğrendiğinde hemen açılacaktır."

Bir dakika önce sıcacık olan teni şimdi buz gibi soğuktu. Bu bir yalandı. Hepsi yalandı. Onunla mecburiyetten evleniyordu. Başka bir şey için değildi. Parmak uçlarında uzaklaşarak banyoya saklandı ve on dakika boyunca ağladı. Bitirdiğinde ne kadar aptal olduğu gerçeğini Vlad'in asla bilmeyeceğine yemin etti. Onu istediği

kadar onun da Elena'yı istediğine inanacak kadar aptal olduğunu asla bilmeyecekti.

Banyodaki su sıçraması sesini küvetin boşalma sesi izledi. Islak ellerin küvetin üzerinde çıkardığı ses, yere basan bir ayağın sessiz gümbürtüsü, bir havlunun savrulma sesi.

Elena kapıya yaklaşırken kendini güçlendirdi ve küçük aralıktan konuştu. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Sanırım hallettim.” Sesi hiçbir şeyi ele vermiyordu.

“Zemin kaygan olabilir.”

“Sorun değil. Hemen çıkıyorum.”

Elena kaçmak, kendini yatak odasına kilitleyip saklanmak istedi. Ama yapamazdı. Onun banyodan sağ salım çıktığını görene kadar yapamazdı. Bu yüzden koltuk değneklerinin sesi kapıya yaklaşırken yüzünü buruşturarak bekledi. Kapıyı onun için açtı ve ona tekrar dokunma ihtimalini ortadan kaldırmak için aralarına yeterince mesafe koydu. Vlad beline yine kuru bir havlu dolamıştı ama saçlarından sırtına su damlıyordu.

“Ben... Ben sana kıyafet getireyim.”

“Kendim giyinebilirim.”

“Peki. Ben, şey, aşağıda olacağım.”

“Kahretsin, Elena. Dur.”

Elena kapı aralığında durdu ve iki dünya arasında sıkışmış bir halde odasının kapalı kapısına baktı. Koridorun karşısında tüm notları, tüm işi, geleceği vardı. Arkasındaysa tüm arzuları, tüm özlemleri, geçmişi... Ama Vlad artık onun geçmişi gibi gelmiyordu. Gerçek hissettiriyordu. Şimdiki zaman gibi hissettiriyordu.

Vlad, “Az önce ne oldu?” diye sorduğunda sesi hem yaralı hem de şaşkın çıkmayı başarmıştı.

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey değildi.”

“O zaman unutmamız gereken bir şey.”

“Neden?”

Elena arkasına dönünce onu daha önce olduğu gibi aynı noktada buldu. Kök salmış ve sıkışmış. “Dün bir iş görüşmem vardı.”

Genç adamın yüzü bembeyaz oldu. “Neden bahsediyorsun sen?”

“*The Moscow Independent*.”

Vlad elini yüzünden geçirdi.

“Yani gerçek anlamda bir mülakat değildi, ama Yevgeny’yi aradım ve birkaç gün içinde bana döneceğini söyledi. Bana iş teklif etmeyeceğini düşünmem için hiçbir neden yok.”

Vlad’in gözlerindeki tüm sıcaklık ve yumuşaklık buharlaştı. Bakışları, çene çizgisi kadar sertleşti ve ifadesi sakalı kadar karanlık bir hal aldı. “Tebrikler.”

“Plan her zaman buydu, Vlad.”

“Her zaman değildi.” Koltuk değneklerinin üzerinde döndü. “Şimdi gidebilirsin. Artık yardımına ihtiyacım yok.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saat altı olduğunda yemekler hazırды, ev doluydu ve Elena başka bir yerde olmayı diliyordu.

Bütün gün bir daha konuşmamışlardı ve Vlad ona neredeyse hiç bakmamıştı bile. Diğer herkese gülümsüyor ve sarılıyordu. Ama ne zaman göz göze gelseler yüzü taş kesiliyordu. Maçın başlamasına kısa bir süre kala, çocuklar onu kanepeye oturtular ve sonra her zaman yaptıkları gibi etrafına toplandılar. Elena, odanın karşı tarafındaki yerinden onların bakışlarının ağırlığını hissetti. Kafasını kaldırıp baktığında Mack, Malcolm ve Noah'nın onu izleyerek fısıldaştıklarını gördü. Gözlerini hızla kaçırdıklarında, onları kendisi hakkında konuşurlarken yakaladığını belli ettiler.

Vlad muhtemelen onlara iş görüşmesinden bahsetmişti ve şimdi onlar da Elena'dan nefret ediyordu. Onlara arkasını dönerek önemli değilmiş gibi davrandı. Birinin daha baktığını hissetti ama bu kez Alexis'ti, başını hafifçe eğmiş, gözlerinde soru dolu bakışlarla onu inceliyordu.

"Affedersin, bir şey mi dedin?" diye sordu Elena.

“Yardım edebileceğim bir şey var mı diye sordum.”

“Hayır, teşekkür ederim.” Elena sisi dağıtmak için başını iki yana salladı. Yiyeceklerle dolu masayı işaret etti. “Lütfen keyfine bak.”

Alexis, gözlerini Elena ve Vlad arasında gezdirdikten sonra sessizce oradan ayrıldı.

“Dikkat et, kızım.” Colton’ın omzunun üzerinden gelen ani sesi sert bir fısıltı gibiydi. “Arkadaşların geldi.”

Harika. Tam da gecenin daha da kötüleşemeyeceğini düşündüğü anda, Yalnızlar tek sıra halinde içeri girdiler. Elena seğirmeye başlayan sağ gözünü eliyle kapattı.

“Sorun ne?” diye sordu Colton.

“Büyüyle lanetleme.”

Colton onun elini gözünden çekti. “Cesaret, kadın. Gözünü korkutmalarına izin verme.”

“Gözümün korktuğu filan yok,” diyerek tısladı Elena.

Ama sonra içeri Michelle girdiğinde sesi kesildi. Michelle’in elinde yine bir turtta tabağı vardı ama bu sefer yanma bir şişe şarap ile Elena’ya kendi görünüşü üzerinde biraz daha çalışmış olmayı diletecek kadar abartısız bir şıklık da eklemişti. Michelle’in şık mavi şortu ve ışıltılı Vipers tişörtüyle kıyaslandığında, Elena kot pantolonu ve V yaka formasıyla kendini rüküş hissetti.

Michelle elindeki turtayı yemek masasındaki diğer yiyeceklerin arasına bıraktıktan sonra gülümseyerek Elena’ya doğru ilerledi. “Sana bir hediye getirdim,” dedi şarabı uzatarak.

“Benim için mi?” Elena gözlerini kırıştırdı.

“Ev sahibesi için,” dedi Michelle sıcak bir ifadeyle.

Elena ne diyeceğinden emin olamadan şişeyi kabul etti. “Ben... Teşekkürler. Çok nazıksın.”

“Bu benim favorim. Michigan’daki bir şarap imalathanesinden.”

Claud bir boğa gibi içeri daldı. “Vlad nerede?”

Elena oturma odasını işaret etti. Adını duyan Vlad dönerek kanepenin üzerinden baktı ve selamlamak için içkisini yukarı kaldırdı. Bu hareket tişörtünü göğsüne doğru çektiğinde Elena’nın ağzı kurudu. Hemen gözlerini kaçırıldı.

Michelle bir tabak aldı. “Bunlar harika görünüyor. Hepsini kendin mi yaptın?”

“Evet. Günlerdir yemek yapıyorum.”

“Her şeyin tadına bakana kadar bekle,” dedi Colton. “Elena bir dâhi.”

“Herkes bir tarife göre yemek yapabilir.”

“Anne!” Linda bir tabağı annesine doğru itti. “Kibar ol.”

Andrea heyecanla konuştu. “Eğer bunlardan herhangi biri yaptığın pankeklerin yarısı kadar güzelse, buradan tatmin olmuş bir kadın olarak çıkacağım.” Tabağına bir mantı koyarken Colton’ın hatırına saçını başını düzeltti.

Colton yemini yutarak göz kırptı ve ona doğru eğildi. “Hayatım, bu gece benimle takılırsan buradan tatmin olmuş olarak ayrılacağını garanti ederim.”

Michelle, Elena’nın bakışlarını yakalayınca Elena’ya farklı koşullarda arkadaş olabileceklerini düşündüren bir göz devirmeyle gizli bir gülümsemeyi paylaştılar. Ama koşullar farklı değildi ve geçici aidiyet duygusu, içinde bir boşluk bıraktı.

Alexis masanın üzerine eğilerek nefesini tuttu. “Bunlar *blini* mi?”

“Öyle,” dedi Elena şaşırarak.

Alexis şehvet dolu bir ses çıkararak peynirle doldurulmuş krep tarzı hamur işlerinden iki tanesini tabağına aldı. “Aman Tanrım, uzun zamandır bunlardan yememiştim.”

“Daha önce nerede yemiştin?”

“Aşçılık okulunda,” dedi Alexis. Bir ısırık alınca Noah’nın onlara dönmesine neden olacak şekilde inledi. “Çok fazla Rus yemeği yapmadık ama birkaç tane denedik. Bunlar benim favorim. Bunları yaptığına inanamıyorum. Hepsini yiyeceğim.”

Övgü, olması gerektiğinden daha önemliydi. Elena omzunu kaldırdı. “Yemek yapmayı severim.”

Mack’in karısı Liv, Alexis’i dirsekleyerek geçerken, “Bu çok uygun,” dedi. “Çünkü Vlad de yemek yemeyi seviyor.”

Elena yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi ve sanki hiçbir sorun yokmuş gibi konuşmaya katılmaya çalıştı. “Dürüst olmak gerekirse sanırım onu delirtiyorum. Üzerine çok fazla düşünüyorum.”

“Bütün erkekler üzerlerine düşülmesinden hoşlanır,” dedi Andrea. “Onlara sevildiklerini hissettirir. Tabii biraz seksi iç çamaşırının da kimseye zararı olmaz.”

“Kocan hariç,” diye homurdandı Claud.

“Anne!”

Elena, Michelle’in gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi. Bu sefer gerçek bir gülümsemeyle... Alışılmadık dostluk duygusu daha da arttı.

“Demek Vlad’le aynı kasabada büyüdünüz?” Bu, Malcolm’ın karısı Tracy’den gelmişti.

“Evet,” diye başını sallayan Elena tekrar gizlice Vlad’e baktı. “Omsk’ta büyüdük. Sibiry’a’nın güneyinde bir yer.”

Andrea bir kurabiye seçerek, “Korkarım Rus coğrafyası hakkında pek bir şey bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Omsk, Moskova’dan ne kadar uzakta?”

“Çok uzak. Neredeyse üç bin kilometre. Aslında ben Moskova’da doğdum ama annem öldükten sonra Omsk’a taşındık”

Alexis sempatik bir ses çıkardı ve elini kısa bir süreliğine Elena'nın koluna koydu. "Çok üzüldüm. Kaç yaşındaydın?"

"Dokuz."

Yüzlerindeki acıma ifadesi omurgasının kaskatı kesilmesine neden oldu. Gözlerindeki bakışlardan akıllarından geçenleri okuyabiliyordu. Sevgi görmemiş bir yetim gibi Rusya'dan kurtulmak için en yakın arkadaşıyla evlenmek zorunda kalan zavallı küçük Elena. Babası dünyayı kurtarmaya gittiği için yemek yapmayı çocukken öğrenmek zorunda kalan Elena.

Çenesini kaldırdı. "Soruna cevap vermek gerekirse Claud, evet, yakında gidiyorum. Dün Moskova'da bir gazeteyle iş görüşmem vardı."

Odada sanki bir plak cızırdıyordu. Odadaki her göz kocaman açılırken, çok hoparlörlü ses sisteminden bangır bangır bağırان televizyon bile susmuş gibiydi.

Adamlardan biri çok kötü bir iş çıkararak, "Bu doğru mu?" diye Vlad'e sözde fısıldadı.

Vlad, "Evet," dediğinde bu kelimeyi sıkılmış bir çeneyle zorla söylediğini anlamak için Elena'nın onun yüzünü görmesine gerek yoktu. "Doğru."

Görünüşe göre arkadaşlarına henüz söylememişti. Etrafında toplanıp av peşindeki sırtlanlar gibi el kol hareketleri yapmaya başladıklarına bakılırsa bu durumdan hiç memnun değillerdi.

Andrea gerginliği bastırmak için, "V-vay canına," derken kekeledi. "Görüşmen için tebrikler."

"Evet," dedi Michelle. "Tebrikler. Kulağa harika bir fırsat gibi geliyor."

Claud burnundan soluyarak, "Ne zaman gideceksin?" diye sordu.

Linda, annesinin ağzına bir kurabiye tıktırdı.

“Henüz bilmiyorum. Bu daha sadece ön görüşmeydi, ama ben...” Elena duraklayarak boğazını temizledi. “Zaten ilk olarak Chicago’ya döneceğim. Muhtemelen yakında.” Sözler dilinde ekşi bir tat bıraktı.

“Emin misin?” dedi Alexis. “Seni daha yeni tanımaya başlamıştık.”

Çenesini zorlukla biraz daha yukarı kaldıran Elena, “En iyisi bu,” dedi.

“Sadece tekrar bir araya gelme şansımız olana kadar gitmeyeceğine söz ver,” dedi Michelle. “Lütfen, Elena. Söz ver bana.”

Sesine öyle bir samimiyet katmıştı ki Elena neredeyse kendisini kulübün bir parçası olduğuna ya da bu kadınların onun öyle olmasını istediklerine inandırabilirdi.

Ama o işin doğrusunu biliyordu. Onlar Vlad’in insanlarıydı. Vlad’in ailesi. Elena buraya ait değildi.

Kapı zili çaldığında odadaki herkes rahatlamış gibi bir nefes verdi.

Michelle tabağıyla bardağını bırakarak, “Ben bakarım,” dedi.

Birkaç dakika sonra, sersemlemiş, donuk bir ifadeyle geri döndüğünde, ardından dar bir kot pantolon ve deri ceket giymiş bir adam geldi.

Odadaki her kadın ayakları üzerinde sallandı.

Peynirci.

Vlad bardağını dikip içindekini bitirdi ve azıdişleriyle bir buz küpünü parçaladı.

O ve çocuklar, rakip oyuncuların ısınmasını izleyen ve yeni, genç keskin nişancıyı nereden bulduklarını merak eden üzgün bir amatör lig takımı gibi toplanmışlardı. Yemek odasındaki Peynirci, bir yemek programındaki ünlü bir şef gibi sahnenin

ortasında duruyordu. Kadınlar etrafını sarmıştı ve adam yavaş sütçülük hareketinin erdemlerini anlatırken onun her sözüyle baştan çıkıyorlardı.

“Bir inek gün içinde çok fazla sağıldığında ne olur biliyor musunuz? Stres seviyeleri artar, tıpkı biraz şefkatli bakım ihtiyacı içindeki aşırı çalışan bir anne gibi.”

Masanın ortasına bir Girolle tekeri* ve taze bir parça İsviçre peyniri yerleştirmişti. Teker her çevirişinde tüy inceliğinde bir peynir katmanıyla birlikte Vlad’in sinirlerinden de bir yılı kesiyordu.

“Stres sütün kalitesini etkiler, bu da peynirin kalitesini. Onlara şefkatle muamele edilmelidir.” Tekerı çevirdi ve kalçasını hafifçe salladı. “Vücutlarınm mucizesine tapmak gerekir. Okşanmalı ve beslenmelidirler. İşte o zaman aradaki farkın tadını alabilirsiniz.”

Bir dilim peyniri kaldırıp Elena’ya doğru eğildiğinde, genç kadın da ağzını lanet olası bir yavru kuş gibi açarak Peynirci’nin onu dilinin üzerine koymasına izin verdi ve iç çekip gözlerini kapattı.

“Farkı hissediyorsun, değil mi?” diye mırıldandı adam, parmağını Elena’nın çenesinde gezdirerek.

Elena, “Mmmm,” diyerek inledi.

Vlad ağzına bir buz küpü daha atarak ikiye böldü. “Kim olduğunu sanıyor bu herif?”

Colton omuz silkti. “Peynirden orgazm sesi çıkarmayı bilen süper seksi bir adam.”

“Buradaki her kadına asılıyor. Neden hiçbiriniz bu konuda kızgın değilsiniz?”

Mack da omuz silkti. “Liv’in onun çedarını tatmak istemesi umurumda değil. Sonunda eve, benim salamıma gelecek.”

* Küçük, sert peynir tekerleklerini ince olarak kesmek için çevrilerek kullanılan çelik bıçaklı bir peynir kesme aleti. (ç.n.)

Çocukların tamamı tiksintiyle homurdandı.

“Bu sana yakışmadı, dostum,” diyen Noah’nın ses tonu, Alexis’in Peynirci’nin *Gouda* peynirini kavrama şekline olan dikkatinden duyduğu endişeyi ele veriyordu.

Elena, Peynirci’nin söylediği bir şeye kıkırdadı. Vlad bunun etkisini odanın diğer ucundan, sanki az önce bir defans oyuncusu tarafından kış üstü düşürülmüş gibi hissetti. “Onun hayalarını patlatacağım.”

Mack birasının son yudumunu alırken, “Bu, Rus’un daha önce hiç görmediğim bir yönü,” diye yorum yaptı.

“Hangi yönmüş o?” Vlad bir kuz küpü daha kırdı.

“Kıskanç.”

“Ben kıskanç değilim.”

“Kesinlikle kıskanmış görünüyorsun.”

“Sinirlendim. Bu benim partim ve benim evim, kimse maçı izlemiyor bile çünkü... Şu adama bakın!”

Hepsi birden döndüğünde Peynirci’nin Michelle’e brie peynirli kraker uzattığını gördüler. Michelle krakeri adamın parmaklarından dudaklarıyla aldığı anda kadınlardan bir kendinden geçme sesi yükseldi.

Vlad bardağını dikti ama boş olduğunu fark edince alçak sesle küfretti.

“Bu çok ilginç,” dedi Malcolm sakalını sıvazlayarak. “Her erkeği sınırlarının ötesine iten, her zaman bastırmaya çalıştığımız içimizdeki mağara adamını ortaya çıkaran şeyin ne olduğu konusu daima ilgimi çekmiştir. Bu, ömür boyu süren toksik erkekliğin üstesinden gelmek için bir süreçtir ve...” Peynirci, Tracy’nin elini tutup öpünce sesi kesildi. “Onun hayalarını patlatacağım.”

Vlad boş bardağıyla işaret etti. “Ha, gördün mü? Asıldığı kişi *senin* kadının olduğunda bunu görmezden gelmek o kadar da kolay değil.”

Çocukların hepsi aynı anda kaşlarını kaldırınca Vlad yaptığı hatayı fark etti. “Öyle değil, yani... Elena benim kadını değil. Biz yakında şey... Şey... Biliyorsunuz.”

Mack başını yana eğdi. “Boşanıyoruz mu demeye çalışıyorsun?”

“Ne demeye çalıştığımı biliyorsun!”

“Biliyorum. İlginç bulduğum şey bunu söylemeye dilinin bile varmaması.”

“Kapa çeneni.”

Mack onunla yüz yüze gelerek kadınları görmesini engelledi. “Neden itiraf etmiyorsun, dostum?”

Vlad boş bardağını daha da sıkı kavradı. “İtiraf edecek bir şeyim yok.”

Noah homurdandı. “Boşanmak istemediğin gerçeğine ne dersin?”

Vlad sesini alçaltması için tısladı. Ama yemek odasına hızlıca bir göz atınca kimsenin duymadığını anladı. Kadınlar hâlâ Peynirci’nin tekerini nasıl çevirdiğine takılıp kalmışlardı.

Mack elini Vlad’in omzuna koydu. “Sorun değil, dostum. Bu yalanı sürdürmek zorunda değilsin. Bizimleyken değil.”

“Evliliğimin durumuyla barışığım,” dedi sonunda.

“Şu anda yüzündeki ifade bir barış ifadesi değil, adamım.”

“O zaman bunu bir kabullenme olarak düşün.”

“Bu bir yenilgi ifadesi, bok çuvalı.” Mack homurdandı.

“Onu duydun. Moskova’da bir iş için görüşme yapmış. Gidiyor.”

“Onun için savaşmak istemiyor musun?” diye sordu Noah.

“Onun için savaşmayı bıraktım.”

Yemek odasından bir çığlık daha yükseldi. Peynirci şimdi de parmesan peynirinin afrodizyak etkileri hakkında ağdalı bir dille açıklama yapıyordu.

Vlad, “Ondan o kadar nefret ediyorum ki,” derken öfkeden köpürüyordu.

“Kov onu. Bu senin partin.”

Peynirci parmaklarını Elena’nın kolunda gezdirdikten sonra ona bir dilim parmesan yedirdi.

Ardından başını eğdiğinde oda sanki kırmızıya boyanmış gibi oldu.

Ve lanet karısını öptü.

;

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ve böylece parti sona erdi.

Bir dakika önce, Elena yanağına kondurulacak bir öpücüğün beklentisiyle yüzünü buruşturuyordu. Bir dakika sonraysa Vlad iki bacağının üzerinde durmuş, herkesin defolup gitmesi için böğürüyordu.

Çocukların hepsi, *bunu daha sonra konuşuruz* telaşıyla karılarını toplayıp dışarı çıkardılar, hemen ardından da dedikoducu tavuklar gibi fısıldaşmaya başlayan Yalnızlar ayrıldı.

Yüzü alev alev yanan Elena, Peynirci'yi kapıya kadar geçirdi. "Çok özür dilerim. Ona ne olduğunu bilmiyorum. Genelde böyle biri değildir."

Peynirci, onun parmak eklemlerini dudaklarına götürdü. "Benim oldukça iyi bir fikrim var."

"Hayır, yok. Biz boşanıyoruz."

Peynirci küçük bir sırtıtsla onu inceledi. "Bundan emin misin?"

Elena kapıyı kapatıp yumruklarını sıktı ve hışım la oturma odasına geri döndü. Vlad'i oflayıp puflarken buldu. Eli, muhtemelen midesine iyi gelmeyen bir şeyin yarısı boş bardağına sarılmıştı.

“Sana! İnanamıyorum!” Vlad ayağa fırladığında yere düşen kumandayı alarak maçı kapattı. “Öyle zıplayarak ne halt ettiğini sanıyordun? Kendini yeniden sakatlayabilirdin. Ve bunun ne kadar aşağılayıcı olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Biraz fikrim var, evet.” İçkisinden büyük bir yudum aldığında yanma yüzünden tısladı. Likörün geri kalanını da içip boş bardağı yere bıraktı.

“İçmeyi bırakmalısın. Bu miden için iyi olamaz.”

Vlad işaret etti. “Benimle ilgilenmeyi bırak. Ve neyin aşağılayıcı olduğunu bilmek ister misin? Başka bir adamın gözümün önünde karımı öpmesini izlemek.”

Öfke, yağdan yeni çıkmış sıcak bir pelmeni gibi içini yaktı. “Kıskanmaya hakkın yok, Vlad.”

Vlad’in sesi bir oktav alçaldı. “Seni öptü.”

“Yanağımı öptü.”

“Sırf son anda yüzünü çevirdiğin için; dönmeseydin dilini senin boğazma sokacaktı.”

“Bu, senin bana bugüne kadar yaptığından çok daha fazlası!”

“Belki de bunu yapmamı hiç istemediğin içindir!”

Elena öfkeli adımlarla ona doğru ilerledi, elini kaldırıp Vlad’in göğsüne bir yumruk indirdi. Genç adam şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıp tek ayağı üzerinde geriye doğru sıçradı. Ama hiçbir şeyden haberi olmadığı belli olduğu için, Elena bunu tekrar yaptı. Yumruğu donuk bir gümbürtüyle adamın göğüs kaslarının arasındaki vadiye indi.

“Elena...”

“Tabii ki beni öpmeni istiyorum. Beni öpmeni hep istedim. Evlenme teklifi ettiğinde beni öpmeni istedim. Düğün günümüzde beni öpmeni istedim. *Dün akşam* beni öpmeni istedim.” Pat. Bir yumruk daha. “Ve şimdi de beni öpmeni istiyorum.”

Elena gömleğinin önünü kavrayarak onu aşağı çekti ve ağzını onunkine yapıştırdı.

Mihrapta “*evet*” dediklerinden beri ilk kez onu öpüyordu, ama bu defa öpücükte iffetli hiçbir yan yoktu. Bu kez numara yoktu, kafa karışıklığı yoktu. Birbirlerinden başka ikna edecek kimse yoktu. Dudaklarını onunkilere karşı yumuşattı, içeri girmesine izin vermesi için sözsüz bir yakarıyla hafifçe bastırdı. Bir iniltiyle genç adamın ağzını dürttü. Bir kez, iki kez; ta ki sonunda onun pes ettiğini hissedene kadar. Vlad dudaklarını bir santim ayırdığında Elena daha derine inmek için ağzını eğdi.

Dilinin onunkine dokunmasıyla Vlad canlandı. İnleyerek bir eliyle genç kadının başının arkasını avuçladı, diğer eliyle sırtına bastırıp onu sıkıca kendine doğru çekti. Teması hiç kesmeden, ağızlarının ayrılmasına asla izin vermeden birlikte duvara çarpma kadar tökezlediler. Elena parmak uçlarında yükselirken kolları onun boynuna dolandı. Vlad onu yuttu. Onu tüketti.

Yılların isteği, merakı, özlemi tüm fantezileri aşan bir gerçeklikle çarpıştı. Vlad’in elleri onu kucakladı. Kolları onu tuttu. Ağzı onunla sevişti. Tutkusunda bir tatlılık, kaba gücünde bir şefkat vardı. Saflık kokan bir masumiyetle birlikte, tecrübeye işaret eden nazik bir ustalıklarla öpüyordu ve genç kadın bunu düşünmek istemiyordu.

Vlad, genç kadının duyularından geriye kalanlarla ziyafet çekmek için ağzının açısını değiştirdiğinde, Elena kendini ona doğru bastırıp, leğen kemiğinin ön kısmıyla Vlad’in uyarılmış bedenine sürtündü. Genç adam yarı insani, yarı hayvani bir ses çıkardı. Elena oksijen almak için ağzını çekerek başını geriye eğdiğinde gözleri kapalıydı. Vlad dudaklarını kadının yanağında, çenesinde, boğazında gezdirdi. Genç adam onun narin tenini tarken, kokusunu içine çekerken, dilinin her hareketinde daha da hızlanan hassas nabız noktasını burnuyla dürterken Elena’nın parmakları onun kafa derisine gömüldü.

“Vlad...”

Onun fısıltılı yakarışına, elini yavaşça yan tarafına kaydırarak cevap verdi, sanki her santimini, her eğimini ve kıvrımını ezberlemek istercesine duraklıyordu. Ardından parmakları kadının tişörtünün ucuyla oynadı ve teniyle buluşup vücudundan yukarı bir yolculuğa başladığında, Elena’nın nefesi ciğerlerinde düğümlendi.

Parmak uçlarıyla çok kısa bir an için göğsünün altındaki kalınlığa dokunduktan sonra, keşfettiği şeyle meme ucunun gergin çıkıntısı arasında duran dantelli kumaşı kavradı.

Elena onun adını haykırarak dokunuşuna doğru yay gibi eğildi.

Vlad inledi ve sarsılarak ondan uzaklaştı. Ellerini onun bedeninin iki yanından duvara dayayarak başını omuzlarının arasına doğru indirdi. Yenilmiş gibi. Sönmüş gibi.

“Vlad?”

Genç adam sonunda topallayarak geri çekildi. “Bunu yapmam, Elena.”

Elena tişörtünü aşağı çekti. “Neyi yapamazsın?”

“Bu her neyse. Yıllardır benimle hiçbir şey yapmak istemedin. Bana Rusya’ya geri dönmek, beni terk etmek istediğini söyledin, ama sonra buraya geldin ve birdenbire bana sarılıp çıplak vücuduma baktın, güzel olduğumu söyleyerek beni öptün. Seni aşabilmek için neler yapmam gerektiğini biliyor musun?” Göğsünün ortasına hızla vurdu. “Buradaki senden kurtulmak için neler yapmam gerektiğini... Ve şimdi buradasın ve aramızda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Ben...”

Vlad onun omuzlarını kavradı. “Bize neler oluyor böyle?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı.

Elena'yı bıraktı. "Bunu çözmene ihtiyacım var. Çünkü ben bir makine değilim. Beni ya istiyorsundur ya da istemiyorsundur. Lütfen, Tanrı aşkına, kararını ver."

Elena bedenini duvardan ayırdı. "Peki ya sana ne demeli? Sen kararını ne zaman vereceksin?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Birini neredeyse altı yıl boyunca görmezden geldikten sonra birden ortaya çıkarak gerçek bir evlilik istediğini söyleyemezsin."

"Seni görmezden gelmek mi?" Bir eliyle diğer elinin avcuna vurdu. "Seninle *evlendim*. Ailemin, kilisemizin önünde seninle evleneceğime ve seni koruyacağıma yemin ettim, bunun benim için bir anlamı vardı."

"Hayır, yoktu."

"N-ne?"

Elena'nın elleri yumruk oldu. "Seni duydum!"

"Ne zaman duydun?"

"Babanla konuşurken. Düğün gecesi. Seni duydum. Gerçeği biliyorum, Vlad. Gerçeği hep biliyordum. Aşk ya da tutkudan değil, zorunluluk duygusuyla evlenme teklifi ettin. Annen sana doğru olanın bu olduğunu söylediği için evlenme teklifi ettin."

Zihninde kelimeleri geri almaya çalışırken bacakları havada dönen bir çizgi film karakteri canlandı. Ama artık çok geçti.

Vlad, gözlerinin etrafında çizgiler oluşana dek yüzünü buruşturdu. "Hayır. Öyle değil... Elena, yanlış anlamışsın."

"Öyle mi? Evlenme teklifinden sonra beni öpmedin bile."

"Sen de beni öpmedin!"

"Çünkü öpmemi isteyip istemediğin hakkında hiçbir fikrim yoktu." Sesi ağlamaklı çıkmıştı ve bundan, bu zayıflıktan nefret ediyordu.

“Buna inanamıyorum,” diye fısıldadı Vlad. “Neden... Neden bir şey söylemedin?”

“Çünkü canımı çok yaktı.”

“Yani *her şey* bu yüzden... Bu yüzden miydi?” Kelimeyle birlikte kolunu yana açtı.

“Yirmi yaşındaydım. Korkmuştum, kafam karışmıştı ve...”

“Altı yıl, Elena!” Sözünü keserek elini duvara vurdu. “Hayatımızın altı yılı!”

“Biliyorum,” diye fısıldadı, çünkü onun öfkesi karşısında söyleyebildiği tek şey buydu.

“Neden benimle konuşmadın?” Sesi acı dolu bir soneydi.

“Çünkü nasıl yapacağımı bilmiyordum! Aşağılanmıştım ve...”

“Saçmalık. Biz arkadaşlık, Elena. Her şeyi konuşurduk.”

“Evet, sonra da evlendik.”

Vlad ellerini başının üzerinde birleştirip yere baktı.

Yorgunluk, Elena’nın tüm mücadele duygusunu yok etti. Duvara yaslandı.

“Evlenme teklifi ettiğin kız, gençken tanıdığın kız değildi. O kız gitti. Babasıyla birlikte ortadan kayboldu. Ve onun yerine bundan sonra ne yapması gerektiğini bilmeyen, korkmuş ve yalnız bir insan geldi ve sonra sen beyaz atlı bir prens gibi ortaya çıktın. Evlenme teklifi ettiğinde sanki bana bir can simidi atmıştın. Ona tutundum. *Sana*. Ama babanla olan konuşmana kulak misafiri olduğumda bu, can simidinin aslında bir çapa olduğunu öğrenmek gibiydi. Beni daha da dibe sürükledi. Bir kez daha, bir yükten başka bir şey değildim. Ve çok kızgındım. Çok aşağılanmış hissediyordum.”

Vlad başını kaldırdığında gözleri pişmanlıkla kararmıştı.

“Ve ondan sonra yaptığın her şey sadece bir yük olduğuma inanmamı sağladı. Banka hesabımı doldurdun, okul harcımı ödedin ve bana bir araba aldın. Ama bana bir kez bile bunun beni önemsedğin için olduğunu söylemedin. Gitmemi istemediğini bir kez bile söylemeden Chicago’ya gitmeme izin verdin. Ya da, Tanrı korusun, beni sevdiğini.”

Vlad’in yüzü acıyla buruştu.

“İsteseydin sana eş olurum Vlad. Ama sen hiç istemedin. Altı ay öncesine kadar. Ve o zaman da artık çok geçti.”

Kelimeleri fısıldamıştı, ama gerçeklikleri bir haykırış kadar yüksek sesliydi. Birbirlerine bakarken göğüs kafesleri oksijen ve öfkeyle karışık bir savaş içinde yükselip alçalıyordu. Ve tüm bunların üzerinde, o zamanlar birbirlerine dürüst olsalardı belki de her şeyin farklı olabileceğine dair güçlü bir farkındalık vardı.

Ama hayır.

Hiçbir şey farklı olamazdı çünkü *onlar* farklı olamamışlardı. Asla değiştirilemeyecek bir geçmiş tarafından tanımlanan bir bugüne sıkışıp kalmışlardı.

Vlad titrek bir nefes verip yüzünü diğer tarafa çevirdi ama Elena yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü çoktan görmüştü.

“Vlad...” Genç adama doğru uzandı.

“Yapma.” Vlad başını iki yana sallayarak yarı acı yarı öfke dolu bir ses çıkardı. “Sana bunu asla sormayacağıma yemin etmiştim, ama bu gece o içkilerden yaklaşık dört tane içtim ve bu bile kuvvette bana bakışının anısını silmeye yetmedi, şimdi bunun üzerine başka bir adamın seni öptüğü görüntüsünü de eklemeliyim. O yüzden siktir et.”

Elena güçlü durmaya çalıştı ama hiçbir şey onu bundan sonra gelecek olanlara hazırlayamazdı.

Vlad dümdüz önüne bakarak sertçe yutkundu ve “Evlendiğimizden beri kimseyle birlikte oldun mu?” diye sordu.

Elena, “Ne...” diye fısıldadı, başka bir şey söyleyemeyecekmiş kadar incinmiş ve şok olmuştu.

“Bana bunu tekrar ettirme.”

Genç kadının öfkesi geri döndü. “Bu ne cüret? Şu anda bana söylemek istediğin şey bu mu? En mühim sorun bu mu? Chicago’da biriyle yatıp yatmadığımı sormak mı?”

Vlad elini uzattı ve yaslanabilmek için duvara dayadı. Sesinde acı dolu bir yakarış vardı. “Sadece söyle bana. *Lütfen.*”

“Hayır.” Elena ellerini havaya kaldırdı. “Hayır, evlendiğimizden beri kimseyle birlikte olmadım.”

Vlad duvara dönerek alnını yasladi. “Tanrı’ya şükürler olsun.”

“Ama aynı şeyi sen de dürüstçe söyleyebilir misin?”

Genç adam başını kaldırdı. Kızarmış, donuk gözleri birden tetikte ve yaralanmış gibi bakmaya başladı. “Ciddi misin sen?”

“Senin bana sormaya hakkın var ama benim sormaya hakkım yok mu? Sen bir erkeksin. Çok seksi bir erkek ve profesyonel bir sporcusun. Bunca zamandır... Bunu yapmadan duracağımı düşünmem için dünyanın en nahif aptalı olmam gerekir.”

Vlad ağzını açıp kapattı. Eliyle çenesini ovuşturdu. Dudaklarından hüznünlü bir nefes kaçtı. “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Tanrım, Elena, sana ne kadar sadık olduğum hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Bu da ne demek şimdi?”

Vlad topallayarak kanepeye geri döndü. Ön tarafa geçip minderlerin üzerine çöktü ve boş gözlerle karanlık televizyon ekranına baktı. Tekrar konuştuğunda sesi düz ve cansızdı. “Daha önce hiç kimseyle birlikte olmadım, Elena. Hiç.”

Elena başını iki yana sallayarak bu sözlerin ardındaki anlamı çözmeye çalıştı. Ne... Ne demek istiyordu? Öyle demek istemiş olamazdı. Değil mi? “Vlad,” diye fısıldadı. “Ne...”

“Evet,” dedi yine o neşesiz kahkahalarından birini atarak. “Bu doğru. Kocan bir bakire. *Seni beklemiş* bir bakire.”

Elena yumruğunu ağzına bastırdı. Köşedeki sarkaçlı saatin tik-takları saniyeleri sayıyordu, ama hiçbir şey aralarındaki uçurumu ölçemezdi. “Vlad...”

“Senin acımana ihtiyacım yok.”

“Sana acımıyorum. Kızgıyım. Hatta öfkeden köpürüyorum.”

Kanepede arkasını dönen Vlad’in yüz ifadesi şaşkınlık ve kafa karışıklığının çarpık bir birleşimiydi.

“Senden beni beklemeni hiç istemedim, Vlad. Bunu kendi başma yaptın, o yüzden suçu bana atma. Ama yine de özür dilerim. Hayatını pek çok yönden mahvettiğim için özür dilerim.”

Topuklarının üzerinde döndü ve hışımla merdivenlere yöneldi. Gitmesi gerekiyordu. Hemen. Odasına koşarak kapıyı kapattı. Kapının diğer tarafından gelen sesi duyana kadar bir dakika bile geçmemişti, ama o sırada Elena bavulunu çıkarmış ve az sayıdaki eşyasını içine atmaya başlamıştı.

“Elena, ne yapıyorsun?” Vlad kapının kolunu çevirmeye çalıştı ama Elena kapıyı kilitlemişti. “Lütfen beni içeri al.”

Genç kadın makyaj malzemelerini bavuluna atarak fermuarını kapattı. Vlad yeniden denedi. “Elena, kapıyı aç. Lütfen.”

Geride kalan tek şey notlarıydı. Onları da sırt çantasına tıktırıp çantayı omzuna aldı. Kapıyı açtığına Vlad neredeyse ona çarpacaktı. Ama sonra eşyalarını gördü –bavulu, sırt çantasını– ve koltuk değneklerinin üzerinde geriye doğru sendeledi.

“Ne yapıyorsun?”

“Gitmem gerek.”

Vlad başını iki yana salladı. “Hayır. Hayır, gitmemelisin.”

“İkimiz de bunun en iyisi olduğunu biliyoruz.”

Vlad koltuk değneklerinden birini bırakıp onun yolunu kesmek için kolunu kapı pervazına doğru uzattı. “Değil. Lütfen, Elena.”

“Bunu olduğundan daha zor hale getirme.”

Genç adam aniden onun başının arkasını tutup alnını onun-
kine bastırdı. “Gitmeni istemiyorum,” dedi boğulurcasına.

“İsteyeceksin,” diye fısıldadı, ondan uzaklaşacak gücü kendinde bulamıyordu. “Eninde sonunda isteyeceksin. Benimle evlenmek bir hataydı. Bunu düzeltmeye çalışıyorum. Bana izin vermelisin.”

Başını genç kadınınkinden kaldırdı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, gözlerini kızartıyordu.

“Buraya gelmekle hata ettim. Senin için iyi bir şey yaptığımı, nezaketine ve dostluğuna karşılık verdiğimi sanıyordum ama yanılmışım. Burada bana ihtiyacın yok. Hiçbir zaman da olmadı. Harika arkadaşların, takımın ve hatta mahalleden evcil hayvanların bile var. Ve belli ki Michelle de var. Ben sadece işleri daha da kötüleştiriyorum.”

Elena kendini kapı aralığından sürüklercesine çıkardı ve onun yanından geçerek koridora çıktı.

O gecenin içine doğru kaçarken, Vlad onu durdurmaya çalışmadı.

Düzenleme
Ny.ozlem

ON ALTINCI BÖLÜM

Elena şafaktan hemen sonra yabancı, soğuk bir odada baş ağrısı ve göğsünde bir delikle uyandı. Neredeyse hiç uyumamıştı, hatta uyurken bile bir film şeridi gibi devam eden sıkıntılı rüyalar arasında, acıyana kadar çenesini sıkmıştı.

Dün gece Vlad'in evinden ayrıldıktan sonra, arama sonuçlarında karşısına çıkan ilk genel zincir oteli seçmiş ve otele giriş yapar yapmaz da bulabildiği ilk Chicago uçağına rezervasyon yaptırmıştı. Yarın sabah saat dokuzda kalkacak uçağın son sırasındaki orta koltuklardan birini kapmıştı. Yola çıkmadan önce Vlad'e havaalanının otoparkındaki arabasının yerini mesaj atması gerekecekti. Belki de çocuklardan biri arabayı geri almasına yardım ederdi.

Kendini çürük gibi hissederek ihtiyatla doğruldu. Her yeri ağrıyordu. İki Tylenol ve sıcak bir duş, fiziksel acının bir kısmını hafifletmişti ama diğer tür acı için ilaç yoktu.

Uzun, çok uzun zamandır ilk kez yalnızlığının tüm ağırlığını hissediyordu. Dikkatini dağıtacak hiçbir ödevi yoktu ve araştırmasında bir yığın çıkmaz ipucunu gözden geçirme düşüncesi ise ancak bir rahim ağzı tarama testinin cazibesine sahipti. Ama bü-

tün günü yavan, beyaz bir odada yalnız, beyaz bir tavana bakarak geçirme fikri daha az cazipti.

Vlad'in uyanıp uyanmadığını merak etti. Dün gece yatağında yatmış mıydı yoksa aşağı inip kanepede mi sızmıştı?

Hissettiği telaş nefesinin ciğerlerinde sıkışmasına neden oldu. Ya düştüyse? Elena telefonuna sarılarak Colton'ın numarasını buldu. Muhtemelen sorular soracaktı ama onunla iletişime geçmesi gerekiyordu. Hızlıca bir mesaj yazdı.

Vlad'i kontrol eder misin? Artık orada değilim. Bu sabah iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Colton cevap verene kadar birkaç dakika geçti.

Colton: Ne demek artık orada değilsin?

Elena: Chicago'ya geri dönüyorum.

Colton: Oh.

İşte buydu. Oh.

Elena: Onu kontrol edecek misin?

Colton: Evet

Tek kelimelik bir cevap daha. Ondan nefret etmeye geri dönmüşlerdi. Umurunda olmamalıydı ama umurundaydı.

Kendini bundan vazgeçiremeden giyindi ve arabaya gitmek için dışarı çıktı. Nereye gideceğine dair bilinçli bir karar vermemiş olsa da, Vlad'in evinden iki blok ötedeki evin önündeki kaldırıma yanaştığında bu kaçınılmaz görünüyordu.

Kaldırımında ağır ağır ilerlerken kararsızlık ayaklarını beton bloklara çevirmişti. Onlar arkadaş değildi. Birbirlerini çok az tanıyorlardı ve ek bir bonus olarak, Michelle muhtemelen Elena uçağa bindiği anda kocasıyla çıkmaya başlayacaktı.

Yine de ön kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Birkaç dakika sonra, Michelle yüzünde şaşkın bir ifade ve tiplik bir pazar sa-

başı banliyö annesi kıyafetiyle kapıyı açtı. Tayt. Tişört. Dağınık bir topuz. Dağılmış görüntüsü aslında rahatlatıcıydı. Michelle bile özensiz olabiliyordu demek ki.

Genç kadının ifadesi çabucak yumuşadı. “Aman Tanrım, Elena, merhaba.”

“B-bu şekilde geldiğim için üzgünüm,” diye kekeledi. “Bunu gerçekten etraflıca düşünmedim, ama seni görmeye gelmem için bana söz verdirmiştin ve ben de sadece... İçeri gelebilir miyim?”

Michelle gözlerini hızla kırpıştırdıktan sonra geri çekildi. “Elbette. Lütfen.”

Elena eşiği geçip Michelle’in evine girdi. Vlad’in evi kadar büyük ya da görkemli değildi, ama güzeldi. Girişin sağında üst kata çıkan geniş bir merdiven, solunda ise daha çok çocukların ödevlerini yaptıkları ve Michelle’in çamaşırlarını katladığı bir yer gibi görünen resmi bir yemek odası vardı. Tam karşıda ise mutfağa giden uzun bir koridor yer alıyordu.

“Partide olanlar için özür dilerim.”

Michelle kapıyı kapatırken hafifçe güldü. “Dileme.”

“Vlad bunu yapmamalıydı.”

“Gerçekten özür dilemene gerek yok.”

Girişte garip bir şekilde duruyorlardı. Elena dudağını ısırarak etrafına bakındı. Michelle sonunda mutfağı işaret etti. “Biraz önce kahve yapmıştım. İster misin?”

“Ah, ben... Ben emrivaki yapmak istemem.”

“Hiç de emrivaki değil.”

“O zaman evet,” diye fısıldadı Elena. “Kahve çok iyi olur.”

Koridorda yürürken Elena’nın midesi çalkalanıyordu. Duvarlar, Michelle ve kızlarının profesyonel çekim, çerçeveli fotoğraflarıyla kaplıydı. Bu mutlu bir aileydi. Vlad’in istediği şey de buydu. Hak ettiği şey. Elena’nın toyluğu ve bencilliğiyle onu mahrum bıraktığı şey.

Mutfak temiz ama dağınıktı. Küçük bir kirli tabak yığını lava-bonun bir tarafını doldurmuştu ve birisi sandviç yaptıktan sonra ekmeği ve fıstık ezmesini kaldırmayı unutmuştu.

“Dağınıklığın kusuruna bakma,” dedi Michelle dolaptan bir kupa daha çıkarırken. “Dün gece partiden sonra ortalığı toplamak için fazla vaktim olmadı ve bu sabah uyuyakalmışım.”

“Dağınık değil. Sadece burada bir aile yaşıyormuş gibi görünüyor.”

Michelle, Elena’nın kupasını doldururken gülümsedi. “Biz çoğu kişiden daha dağınık yaşamaya meyilliyiz. Kızlarım oldukça hareketlidir.”

“Kaç yaşındalar?”

Michelle kahveyi Elena’ya uzattı. “Yedi ve on. Krema ya da şeker?”

“Elbette. Eğer varsa.”

Michelle yeniden güldü. “Şaka mı yapıyorsun? Sadece bir psikopat sade içer.”

Elena’nın omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. Michelle, onun fark ettiğinden çok daha fazla kendinden bir şeyler bulabileceğin biriydi.

“Oturalım mı?” Michelle mutfağın hemen yanındaki oturma odasını işaret etti. Ev geniş, açık konsept bir tarzdaydı, bu da muhtemelen bir anne için iyi bir şeydi. Hem yemek pişirebiliyor, hem de çocuklarını görebiliyor olmalıydı.

Elena, Michelle’i uzun L şeklindeki kanepeye kadar takip etti ve onun karşısındaki diğer uca oturdu. Yere çeşit çeşit oyuncak serpiştirilmişti ve şüpheli bir kedi dekoratif bir masanın ayağının arkasından bakıyordu.

“Kedinizin adı ne?”

“Dolphin.”

Elena’nın sorgulayan bakışları karşısında Michelle güldü. **“Ona ismini kızlar verdi. Çok komik olduğunu düşündüler.”**

“Vlad kedileri sever.”

Michelle başını yana eğdi. **“Evet, bunu bana daha önce söylemişti.”**

Elena tekrar odaya bakındı. Bunu itiraf etmek ona ne kadar acı verse de Vlad buraya çok iyi uyum sağladı. Michelle’in evi yumuşak ve yuva gibiydi. Rahat ve davetkârdı. Uyumsuz, büyük, kabarık yastıklar, futbol oynanan bir pazar günü kestirmek ve soğuk kış gecelerinde sarılmak için mükemmel görünen kanepeyi süslüyordu.

“Çocukların Vlad’i seviyor mu?”

Michelle’in kahve kupası ağzına giden yolda durdu. **“Hımm, evet, tabii ki. Yani, onu çok iyi tanımıyorlar, ama...”**

“Vlad’in arası çocuklarla çok iyidir. Bir gün mükemmel bir baba olacak.”

“Olacağına eminim... Bir gün.”

“Hayvanlara nasıl davrandığına bakarak bir erkek hakkında çok şey söyleyebilirsiniz. Ve Vlad hayvanlara karşı çok naziktir.”

“Sanırım bu doğru.”

“Kızların uyuyor mu?”

“Hayır. Bu hafta sonu babalarıyla birlikteler.”

“Kocanla ne... Ne oldu?” Elena yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. **“Üzgünüm. Bunu sorduğumu unut. Birbirimizi çok az tanıyoruz. Bazen herkesin bir röportaj öznesi olmadığını unutuyorum.”**

Michelle alçak sesli bir kahkaha attı. **“Sorun değil. Gerçekten. Artık bu konuda konuşmaktan çekinmiyorum. Ve açıkçası be-**

• (İng.) Yunus. (ç.n.)

nim yaşımda çok fazla kız arkadaşım yok, bu yüzden biriyle konuşmak güzel bir şey, sanırım.”

Elena’nın omuzlarındaki gerginlik biraz daha azaldı. “Benim de çok fazla arkadaşım yok.”

Herhangi bir yaştan. Michelle’in, atladığı o kısmı fark edip etmediğini merak etti. Vlad dışında Elena’nın hiçbir zaman gerçek bir arkadaşı olmamıştı. Babasının işi, Elena büyürken güvendiği küçük çevrenin dışına çıkmasını çok riskli hale getirmişti. Onun yaşındaki diğer çocuklar dışarıda eğlenir, spor yapar ve birileriyle çıkarken, Elena evde ya da Vlad’in evindeydi.

“Eski kocam,” diyen Michelle derin bir nefes alarak yavaşça dışarı verdi. “O bir avukat ve uzun saatler çalışıyordu, hâlâ çalışıyor. Benim kütüphane biliminde diplomam var ama çocuklar ve onun çalışma saatleri yüzünden yarızamanlı çalışıyordum. Bir gün kendimi iyi hissetmediğim için eve geldiğimde o buradaydı. Ve yalnız değildi.”

“Seni aldatıyor muydu?”

“Yatağımızda.”

Elena, Rusça küfür etti.

Michelle elindeki kupayı Elena’ya doğru eğdi. “Bunun ne anlamı geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama aynen katılıyorum.”

“Bu onun bir domuz olduğu anlamına geliyor.”

“Evet. Hem de çok.” Omzunu silkti. “Her neyse, boşanma sırasında yatakta bulduğum kadının ilk olmadığını öğrendim. Evliliğimizin ilk yılından beri beni aldatıyormuş. Evi ben aldım, Nashville Halk Kütüphanesi’nde tamzamanlı çalışmaya geri döndüm. Kızlarla yeni bir hayat kuruyoruz.”

“Çok güçlüsün.”

“Kızlarım için öyle olmak zorundayım.”

“Nashville’de yalnız mısınız?”

Michelle'in yüzü, sanki Elena sorusuyla bir tür gizli alt metni ortaya çıkarmışçasına şefkatli bir hal aldı. "Hayır. Hiç değilim. Yani, ailem iki saat uzaklıkta yaşıyor, bu yüzden günlük olarak pek yardımcı olamıyorlar. Ama idare ediyoruz. Harika arkadaşlarımız var."

"Vlad'in de öyle. Burada çok iyi bir hayat kurmuş. Ben..." Elena dudağını ısırды. "Bunun bir parçası olduğun için mutluyum."

Elena altdudağının titremesini bastırmak için kahvesini yudumladı.

"Elena," dedi Michelle nazıkçe. Ses tonu inatçı çocuklarla başa çıkma konusunda epey tecrübeli olduğunu gösteriyordu. "Sanırım neden burada olduğunu biliyorum."

"Biliyor musun?"

Michelle başını sallayarak elindeki kupayı sehpanın üzerine koydu. "Yani, sanırım sana karşı dürüst olmalıyım."

Elena, Michelle devam edemeden araya girerek, "Sorun değil," dedi. "Biliyorum... Sen ve Vlad'i biliyorum."

"Evet, dürüst olmam gerektiğini düşündüğüm şey buydu. Ben ve Vlad diye bir şey yok."

"Belki şu anda yok, ama ikinizin arasında bir şeyler olduğu çok açık..."

"Elena, Vlad'le aramızda *hiçbir* şey yok. Ondan çok hoşlanıyorum. Tanıdığım en tatlı adamlardan biri ve belki de bir yarım onunla bir şeyler yaşamak isteyebilir, çünkü kim istemez ki? Ama ortada çok büyük bir sorun var."

"Ne?"

"Sen."

Elena başını çevirdi. "Hayır. Benim onayım var." Kelimeler kırık cam gibi kesmişti, ama onları söylemek zorundaydı. "Sen akıllı ve tatlısın... Aslında onun istediği ve hak ettiği kişisin. Yoluna çıkmayacağım."

Michelle elini aralarındaki mindere bastırđı. “Yanlış anladın. Endişelendiğim şey yoluma çıkacak olman değil.”

“Endişelendiğin şey ne o zaman?”

“Onun sana âşık olması ve her zaman da âşık olacağı gerçeği.”

Michelle bu sözleri yirmi dört saat önce söylemiş olsaydı, Elena bunların doğru olmadığında ısrar ederdi. şimdiyse neye inanacağını bilmiyordu. Hele de Vlad’in ona dün gece söylediği onca şeyden sonra. Ama yine de kesin olarak bildiği bir şey vardı. “Artık çok geç.”

“Hayır, değil.”

“Yarın gidiyorum.”

Bu söz Michelle’i gerilette. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde i geçirmeden önce ağzı açılıp kapandı. “Neden Elena?” Sesi aynı anda hem kederli hem de suçlayıcı çıkmıştı.

“nk dün gece bazı şeyler çok netleşti. Burada bulunarak onu incitiyorum. Chicago’ya şimdi dönmem onun için daha iyi olacak.”

“Ama sen gitmek *istiyor* musun?”

Elena sıcak kahveyi eline döktü.

“Bu bir *hayır* mı?”

Elena başparmağının yanmış kısmını emerken gerçeği söylemekten başka bir şey yapamayacak kadar bitkin olduğunu fark etti. “Hayır, gitmek istemiyorum.”

“Tanrı’ya şükür,” diye fısıldadı Michelle. “Seni dev bir kabakla dövmek zorunda kalacağımdan korkuyordum.”

“Daha bir haftayı yeni geçti! Nasıl şimdiden kafam bu kadar karışmış olabilir? Uğruna alıştığım her şeyi nasıl bu kadar çabuk gözden geçirebilirim? Bu da ne demek oluyor?”

Michelle omuz silkti. “İnsan olduğun, aşkın karmaşık olduğu anlamına geliyor.”

Elena elindeki kupayı sehpanın üzerine bırakarak oturamayacak kadar huzursuz bir şekilde ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Sanki hayatım boyunca lekeli gözlüklerle dolaşmışım ve sonunda onları temizlemişim gibi hissediyorum. Ama her şeyi daha iyi görmek yerine, orada olduğunu bile bilmediğim duvarlara çarpıyorum."

"Yeniden başlamak asla kolay değildir."

"Yeniden başlamıyorum." Sözleri, yorgun olmadığı konusunda ısrar eden huysuz bir çocuk gibi çıkmıştı.

"Bak, neler yaşadığını az çok biliyorum. Uzun süre tek bir şekilde gördükten sonra kendini yeniden tanımlamak zordur. Ben onun karısıyım. Olduğum kişi buydu. Bu rolde mutlu olup olmadığımı kendime sormak için hiç zaman ayırmadım. Kendimi bu rolde tanıyıp tanımadığımı bile sormadım. Sanırım bu yüzden tüm uyarı işaretlerini bu kadar uzun süre görmezden geldim. Onu, onunla birlikte olmamayı hayal edemeyecek kadar derinden sevdiğimden değil. Kendimle olan bağımı o kadar derinden kaybetmişim ki onsuz nasıl biri olduğumu hayal bile edemiyordum. Kendini yeniden tanımlamak korkutucudur."

Elena bunu o kadar derin bir düzeyde anlıyordu ki gözlerinin ardında yaşların biriktiğini hissetti.

"Eski kocam evden taşındığında, yaklaşık üç haftayı bu sis içinde geçirdim, anlıyor musun? Sonra bir gün duştan çıktım, tamamen ıslak ve çıplaktım. Ve fark ettim ki... *Temizdim*. Gerçekten ama gerçekten temizlenmişim. Tüm o hayal kırıklıklarını ve tutulmayan sözleri yıkayıp atmışım. Bir saat boyunca giyinmedim. Evimin içinde çıplak dolaşım. Hiç bu kadar özgür hissetmemişim."

"Ama..." Elena kanepeye dönerek Michelle'le yüz yüze geldi. Son anda başını iki yana sallayarak kahvesinden bir yudum aldı.

"Ama ne? Bana ne istersen sorabilirsin."

“Beraberliğinizin ilk zamanlarında... Onu seviyordun, değil mi?”

“Seviyordum. Gerçekten seviyordum.”

“O zaman ters giden neydi?”

“O ters gitti. Mükemmel bir eş olduğumu ya da evliliğimizdeki sorunlara katkıda bulunmadığımı söylemiyorum. Ama sonunda, benim ona asla veremeyeceğim bir şeyin peşinden koşmaktan vazgeçemedi.”

Elena’nın midesinde ekşi bir şeyler filizlenerek boğazına doğru ilerlemeye başladı. “Neyin peşindeydi?”

“Hiçbir zaman yeterince iyi olduğunu düşündüğünü sanmıyorum. Şimdi bunu düşünmek beni üzüyor, çünkü çok yetenekli ve zekiydi. Sunacak çok şeyi vardı ama içinde bir yerlerde bir şeyler kırılmıştı. Bir şey ona her zaman daha iyi olması, daha çok para kazanması, bir sonraki büyük şeyin, bir sonraki büyük zaferin peşinden koşması gerektiğini söylüyordu. Elindekinin kıymetini bilmeyi unutmuştu. Ve ben de uzun süre onun bu şeylerin peşinde koşmasına izin verdim. Onunla birlikte koşmaktan mutlu olduğumu sanıyordum. Ta ki onun yanında olmadığımı fark edene kadar. Yarışta birlikte değildik. O önde koşuyor, beni geride bırakıyordu ve onu yavaşlatmak için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Uğruna savaşılmaya değer ödülün *ben* olduğuma onu ikna etmenin benim işim olmadığını anlamam uzun zaman aldı.”

Elena her kelimeyi binlerce küçük iğne batması gibi hissetti.

Michelle onun yüzünde bir şey görmüş olmalıydı, çünkü elini güven verici bir şekilde Elena’nın koluna koydu. “Elena, seninle Vlad, eski kocam ve ben değilsiniz.”

“Ama ben de bir şeyin peşindeydim ve Vlad’i geride bıraktım.”

“Ama bunun onu sevmediğin için olmadığına bahse girerim.”

Çünkü seviyorum. Elena kucağına baktı. “Benden daha iyisini hak ediyor.”

“Vlad’in bu ifadeye katılmayacağını gösteren bir ev dolusu aşk romanı var.”

Elena başını kaldırdı. “Aşk romanı mı? Sen neden bahsediyorsun?”

“Arkadaşlarıyla birlikte katıldığı kitap kulübü,” dedi Michelle. Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bekle. Bundan haberin yok mu?”

Elena gözlerini kırptırdı.

“Bildiğini varsaymıştım,” dedi Michelle özür dilercesine.

“Vlad ve arkadaşları aşk romanları mı okuyorlar? Şaka olsun diye mi?”

“Alakası bile yok,” dedi Michelle. “Bu konuda çok ciddiler. Onları okuyorlar çünkü o kitapların kendilerini daha iyi kocalar, sevgililer ve insanlar yapacağını düşünüyorlar. Cidden sana hiç anlatmadı mı?”

“Birbirimize hiç anlatmadığımız çok şey var.”

“Elena, kulübe *senin* için katıldı.”

“B-benim için mi?”

“Seni nasıl mutlu edeceğini ve ona geri dönmeni nasıl sağlayacağını bulmak istiyordu.”

Birdenbire Elena’nın gözlerine yaşlar dolunca genç kadın ayağa fırladı ve onları engellemek için gözlerini hızla kırptırarak Michelle’den uzaklaştı. Ama faydası olmadı. İki gözünden de akan yaşlar yanaklarından süzülüyordu.

Michelle ayağa kalkarak, “Kahretsin,” dedi. Hemen kollarını arkasından Elena’ya doladı. “Ağlama. Seni üzmemiştim.”

“Kitap kulübüne ne zaman katıldı?”

“Sanırım birkaç yıl önce.”

Birkaç yıl mı? “Bana hiç bahsetmedi. Neden bana söylemedi?”

Michelle yatıştırıcı bir sesle, “Belki de bunun ve diğer pek çok şeyin içyüzünü öğrenmenin zamanı gelmiştir,” diyerek ona daha sıkı sarıldı. “Her şey yoluna girecek.”

Sözcükler basit olsa da çok ama çok ironiklerdi. Babası kaybolduktan sonra onu gördüğünde Vlad de ona neredeyse aynı şekilde sarılmış ve aynı sözleri söylemişti. *Her şey yoluna girecek.*

Michelle omzunu sıvazlamadan önce Elena’ya kendini toparlaması için bir an daha verdi. “Bir saniye burada bekleyebilir misin?”

Elena’nın gözleri Michelle’in gözlerine döndü. “Nereye gidiyorsun?”

“Takviye çağırmaya.”

Elena’nın gözü seğirmeye başladı. “N-ne tür bir takviye?”

Michelle gülümsedi. “Yemin ederim, herkes senin tarafında.”

“Hayır. Claud benden nefret ediyor. Bana lanetleme büyüsü yaptı.”

“Ben onu bilgilendirir bilgilendirmez fikrini değiştirecektir.”

Elena ayağa kalkarak oturma odasından çıkan Michelle’i takip etti. Michelle mutfaktaki çoklu şarj istasyonundan ceptelefonunu çıkardı.

“Michelle, lütfen,” dedi. “Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve ben... Ben çok duygulandım. Ama Vlad kalmamı istemiyor. İstedğini sanıyor, ama istemiyor.”

Michelle, sanki Elena hayatında duyduğu en komik fıkrayı anlatmış gibi kahkahalara boğulduktan sonra telefonu kulağına götürdü. Bir an sonra, “Buraya gelebilir misiniz? O, burada.”

Michelle’le göz göze geldiklerinde Elena yutkundu.

“Tam olarak emin değilim,” dedi Michelle, “ama az önce bana kocasıyla çıkmam için onay verdiğini söyledi.”

Bir an daha geçti ve Michelle aramayı sonlandırdı. Gözleri parıldarken kıkırdayarak hafifçe alkışladı. “Bu sabah buraya gelmene çok sevindim. Yapacak o kadar çok işimiz var ki.”

“Ama bir önemi yok. Ben gidiyorum.”

“Gerçekten gidiyor musun ama?”

“U-uçak biletim var.”

“Bu, onu kullanmak zorunda olduğun anlamına gelmez.”

Ön kapı pat diye açıldı ve beraberinde batıdan esen bir rüzgâr ile ensesini ürperten bir his getirdi.

“Nerede o?” Claud bir general kararlılığıyla içeri daldı. Onu, küçük askerleri gibi Linda ve Andrea takip ediyordu.

“Burada,” dedi Michelle sakince. Elena korunma için onun arkasında durma dürtüsüyle savaştı.

“Tanrı aşkına, kızım,” dedi Claud oflaya puflaya. “Birinizin kafasını kışından çıkarmasının kahrolası vakti gelmişti.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Vlad pastırma kokusu alıyordu.

Ama bu imkânsızdı. Elena gitmişti. Eşyalarını almış ve dün gece onun arabasını sürerek gitmişti. Bunun eninde sonunda olacağını bilse de, bir gün gideceğini hep bilse de bu Vlad'i mahvetmişti. Tıpkı yapacağını bildiği gibi...

Vlad bir kolunu gözlerinin üzerine atarak uykunun onu tekrar bulması için dua etti. Midesi, dün geceki viski âleminin intikamının alınacağı cezalandırıcı bir günün uyarısını veriyordu. Tuhaf pastırma kokusu da yardımcı olmuyordu.

Yerden gelen hafif ses bakışlarını sağ tarafa çekti.

Gözlerini kırptırdı. Dirseklerinin üzerinde doğrularak gözlerini yeniden kırptırdı.

Odasında bir tavuk vardı.

Bebek bezi takılmış bir tavuk.

Vlad tamamen doğruldu ve ellerinin içini gözlerine bastırdı. Ama tekrar baktığında tavuk hâlâ oradaydı. Yavaşça şifoniyein yanma yürüdü, yerde bulduğu bir şeyi gagalamaya başladı.

Tanrı aşkına, dün gece beynini bozmuştu. Resmen gerçekte olmayan şeyler görüyordu.

“Ah, güzel. Uyanmışsın.”

Vlad neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Mack elinde bir yemek tepsiyle yatak odasının kapısında duruyordu. “Sana bir arkadaş getirdim,” diyerek içeri girerken başıyla tavuğu işaret etti. Tepsiyi komodinin üzerine koydu. Bir fincan çaydan buhar yükseliyordu, bir tabak çırpılmış yumurta, pastırma ve meyve vardı.

“Bu Hazel mı?” Vlad zımpara kâğıdı gibi olmuş boğazı yüzünden zar zor konuşabilmişti.

“Ev-vet. Yemek üzere olduğun yumurtalar da onunkiler.”

Hazel, Vlad’in en sevdiği tavuktu. Muhtemelen dünyadaki çoğu insanın favori bir tavuğu olmazdı ama Vlad’in vardı. Hazel, Mack’in karısının bir zamanlar yaşayıp çalıştığı şehrin dışındaki bir çiftlikten geliyordu ve Vlad bir keresinde oraya gittiğinde, Randy adında kötü bir horoz ona saldırdığı için Hazel ile bağ kurmuştu.

Vlad kollarını uzatınca Mack eğilerek tavuğu kucakladı ve Vlad’in kucağına bıraktı. Hazel alçak sesle öttü ve bacaklarını altına sıkıştırıp yerleşti. Vlad tavuğun gözleri kapanana kadar ellerini onun yumuşak tüylerinin üzerinde gezdirdi. O, iyi bir tavuktu. Vlad titremesini önlemek için dudağını ısırды ve boğazını temizledi. “Saat kaç?”

“Neredeyse öğlen.”

Elena muhtemelen çoktan Chicago’ya dönmek üzere uçağa binmişti. Ya da belki de onun arabasıyla gidiyordu. Her iki durumda da çok ama çok uzaklardaydı.

“Malcolm, Del, Noah ve Colton birkaç dakika içinde gelirler,” dedi Mack tavuğa uzanırken. “Yemek yemen gerek.”

“Yiyebileceğimden emin değilim.” Vlad bir elini midesine bastırdı.

“Bir dene bakalım. Dün gece verdiğin zararı düzeltmen lazım.”

Vlad tepsiyi kucığına çekerek yiyecekleri inceledi ve çayla başlamayı tercih etti. “Elena, Chicago’ya geri dönüyor,” dedi.

Mack, Hazel’ı yere koydu. “Biliyoruz.”

“Nereden biliyorsunuz?”

“Colton’a mesaj atıp seni kontrol etmesini istemiş.”

Hâlâ ona göz kulak oluyordu. Dün gece birbirlerine söyledikleri her şeyden sonra bile. Midesi sıkıştığında bunun nedeni gastrointestinal hassasiyeti değildi. Bu, safi zihinsel bir ıstıraptı.

Birkaç dakika sonra diğer çocuklar da geldiğinde Vlad çapraz sorgu için kendini hazırladı. Partide olanlar ve Elena’nın gitmesine izin verdiği için ne kadar aptal olduğu konusunda bağırıp duracaklardı.

“Söyleyin gitsin,” diye homurdandı.

“Neyi söyleyelim?” diye sordu Malcolm gelişigüzel bir şekilde karyolaya yaslanarak.

“Başıma gelen en güzel şeyi mahveden bir aptal olduğumu ve onun gitmesine izin verdiğim için de aptal olduğumu söyleyin.”

Colton omuz silkti. “Yani, evet, bu her şeyi çok iyi özetliyor.”

Mack ellerini saçlarının üzerinden geçirdi. “Dün gece biz çıktıktan sonra neler oldu?”

“Önemi yok. O geri dönüyor...”

“Rusya’ya. Evet, biz de öyle duyduk.” Mack başını iki yana salladı. “Ama boşanma konusuyla *barışık* olduğunu söyledikten sonra dün gece onu öpmeyi düşünen başka bir adam yüzünden lanet olası aklını kaçırmayı da izledik, o yüzden belki de saçmalamayı kesip bize karşı dürüst olmanın zamanı gelmiştir.”

Vlad yumurtalarını dürtükledi. Hazel'a tekrar sarılabilmeyi diliyordu.

"Boşanmak istemiyorsun," dedi Malcolm. "O da istemiyor."

"Bu doğru değil. O gidiyor."

"Çünkü ona izin veriyorsun."

"Hayır," dedi daha fazla tutamayacağını bildiği lanet olası duyguyla boğulurken. "Çünkü ona gerçeği söyledim ve bu onun için çok fazlaydı."

Mack inledi. "Ne hakkındaki gerçeği? Lafı evirip çevirip duruyorsun."

Vlad başını iki yana salladı. Bu adamların nasıl iş gördüğü bilirdi. Bir kez konuşmaya başladın mı, her şey biterdi. İçindekileri döküp yerde ağlayan bir yığın haline gelene kadar durmana izin vermezlerdi. Arkadaşlarının iyi yanı, sümüklü burnun için bir mendil ya da ağırlaşmış başın için bir omuzla seni tekrar ayağa kaldırmak için orada bulunacak olmalarıydı. İşin kötü yanı ise, duygularının buzun üzerinde giden bir disk gibi hızla ona çarpmasıydı. Disk söz konusu olduğunda en azından sahneyi gözünde canlandırabiliyor ve onu NHL'deki en iyi defans oyuncularından biri yapan anlık kararları verebiliyordu. Ama şu anda, Vlad işe yaramaz haldeydi. Disk, yüzünün tam ortasına çarpacaktı.

Hazel'la oynamak için yere çökmüş Colton dışında sabırla bekleyen arkadaşlarına baktı. Mack, yatağın Vlad'in kalçasının yanında kalan dar kenarına oturdu. "Dinle dostum. Hepimiz daha önce sırlarımızı paylaşmak zorunda kaldık. Bu işin nasıl yürüdüğünü biliyorsun."

Evet. Sadece daha önce işin bu tarafında olmamıştı.

"Yapabilirsin, dostum," diye onu cesaretlendirdi Del.

Noah başını salladı. "Sadece söyle bize..."

“Ben bakireyim!” Ağzından kaçırdığı itiraf grubun üzerine çökerken nefesini tuttu.

Bir patlama bekliyordu.

Sessizlikle karşılaştı.

“Hadi be?” Bu Noah’dandı. “Ha.”

Vlad inanamayarak odadakilere bakındı. “Bu kadar mı? Tek yanıtınız bu mu?”

Malcolm omuz silkti. “Yani bakiresin. Aman ne büyük mesele.”

“Bu *büyük* bir mesele. Neredeyse otuz yaşında, altı yıllık karısıyla bile hiç seks yapmamış profesyonel bir sporcuyum. Ben yaşayan, nefes alan bir...”

“İnsansın,” dedi Mack.

Vlad, Rusça küfürler mırıldandı. “Asıl noktayı kaçıırıyorsunuz. Ona bakire olduğumu, hayatım boyunca onu beklediğimi söyledim ve o da bana hayatımı mahvettiğini, bana borcunu asla ödeyemeyeceğini, buraya gelmenin bir hata olduğunu söyleyerek kaçtı ve sonra da beni terk etti. *Yine.*”

Del, “İçimden bir ses bundan daha fazlası olduğunu söylüyor,” dedi düşünceli bir tavırla.

Yanakları kızaran Vlad kucığına baktı. “Beni öpmüş olabilir.”

Mack, “Bekle, ne?” diye bağırdı.

Vlad tek omzunu kaldırdı. “Beni öptü.”

“Vay anasını,” diye fısıldadı Colton sırtıtarak.

Malcolm tek kaşını yukarı kaldırdı. “Sonra ne oldu?”

“Geri çekildim.”

İşte bundan sonra patlama geldi.

Mack küfrederek saçlarını çekiştirdi. Malcolm saçma sapan bir şeyler geveleyerek Vlad’i işaret etti. Colton ve Noah aynı anda ayağa kalkınca alımları yanlışlıkla birbirlerine çarptı. Del, “Ben pes ediyorum,” diye mırıldanarak gitmeye yeltendi.

Hazel yumurtlamış gibi gıdaklıyordu.

“Ne bok yemeye onu durdurdun?” diye homurdandı Mack.

Del arkasına dönerek yatağın kenarına geri geldi. “Bunu duyana kadar gitmiyorum. Duymaya değer olduğunu düşündüğümünden değil, bir dahaki sefere gezegendeki en aptal herifle tanıştığımızı düşündüğümüzde, ‘Hayır, kahrolası Rus’u unuttun mu?’ diyebilmek için.”

“Kafam karışmıştı, tamam mı?” Vlad kendini savunmak için itiraz etti. “Bir dakika önce Rusya’ya dönmek istiyordu. Sonrakinde beni öpüyor, çıplakken bana bakıyor ve...”

“Eee...” Colton elini kaldırdı. “Çıplak olma kısmı ne?”

Noah onun koluna vurdu. “Hazır konuşmaya başlamışken sözünü kesme.”

Vlad içini çekti ve dudağındaki ani titremeyi bastırmak için bir elini çenesinde gezdirdi. “Bunu yapamazdım. Beni öylece terk edecekse yapamazdım. Bundan sağ çıkamazdım. Bu yüzden onu durdurdum ve kararını vermesini söyledim, bu bir tartışmaya yol açmca da ona bakire olduğumu söyledim. O da gitti.”

Mack, Malcolm’la göz göze geldi ve ikisi birlikte başlarını iki yana salladılar. Mack tavana baktı. “Tanrım, istediğin zaman çok kalın kafalı oluyorsun.”

“Neden kalın kafalıymışım? Ona bana ne istediğini söylemesi için bir şans verdim, o da gitti.”

Del eğilip Vlad’in kafasına bir şaplak attı. Vlad geri çekilerek Del’in elinin acıttığı yeri ovaladı. “Bu ne içindi?”

“İnatçı bir bok çuvalı olduğun için.” Del öne doğru eğildi ve tehditkâr bir şekilde ona baktı. “Ona bir şans vermedin. Ona kendini bok gibi hissettirdin. Seni öperek büyük bir risk aldı ve sen ne yaptın? Kendi bakire kalma tercihin için onu suçladın.”

Vlad'in midesi bulandı. "Onu suçlamadım." Ama suçlamıştı. Hatta Elena bu konuda ona çıkışmıştı. *Senden beni bekleme hakkı istemedim. O yüzden suçu bana atma.*

"Ve dahası, onun en büyük korkusunu, senin hayatını mahvettiğini, onsuz daha iyi olacağını aklına kazıdın," dedi Del. "Gitmesine şaşmamalı."

Vlad kendi hızlı kalp atışlarının uğultusundan zar zor duyabiliyordu. "Sanırım kusacağım."

Mack geri çekildi. "Gerçekten mi? Yani gerçek anlamda mı kusacaksın? Yoksa sadece mecazi anlamda mı?"

Vlad emin değildi.

Colton tırnaklarını inceliyormuş gibi yaptı. "Hey, çocuklar? Sizce şu an onun acısına son vermek için doğru zaman olabilir mi?"

Noah kollarını kavuşturdu. "Evet, muhtemelen ona yeterince işkence ettik."

Vlad ters ters onlara baktı. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

Colton omuz silkti. "O gitmedi."

Vlad'in kalbi durdu. "Ne?"

Colton sırttı. "Güvenilir bir kaynaktan, Elena'nın şu anda sadece birkaç blok ötede Michelle'in evinde olduğunu duydum."

Birbiriyle çelişen duyguların aşırı yüklenmesi sinir uçlarını kızartırken, Vlad'in beyinde sanki küçük bir damar patladı. O hâlâ buradaydı. *Hâlâ buradaydı.*

Mack sırttı. "Ohh, şuna bak. Hikâyede beklenmedik bir gelişme."

"Bunu başından beri biliyor muydunuz?" diye homurdandı Vlad.

Del omuz silkti. "Elena'dan hoşlanıyoruz. Bilmeyi hak ettiğinden emin olana kadar sana söylemeyecektik."

"Hayalarınızı patlatacağım."

Mack ellerini kalbinin üzerinde kavuşturdu. “Karını geri almana yardım edecek arkadaşlarınla böyle mi konuşuyorsun?”

Vlad tepsiyi komodine bırakırken elleri titriyordu. “Ben... Ben ne yapacağımı bilmiyorum.”

Mack, Hazel’ı yerden alıp tekrar Vlad’in kucağına oturttu.

“Yazar olmayabilirim, ama bence bir sonraki bölümde, onun kalmasını istediğini bildiğinden emin olmalısın.”

Colton gülerek Vlad’in saçlarını karıştırdı. “Kaka çayını iç, küçük popo. Çünkü az önce dönüm noktası yaşadın ve kendi hikâyeni yeniden yazmaya başlamak isteyip istemediğine karar vermelisin.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Michelle'in yatak odası üç bölüme ayrılmıştı: yatak alanı, oturma alanı ve Starbucks büyüklüğünde bir giyinme odası.

Kahve dükkânının içinde gözden kaybolurken Elena'ya beklemesini söylediler.

Beş dakika sonra, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Duyurabilmek için sesini yükseltmek zorunda kalmıştı.

Michelle, Elena'nın yüzünü zar zor görebileceği kadar yüksek bir giysi yığınıyla dışarı çıktı ve yığını hiç istifini bozmadan odadaki diğer sandalyenin üzerine bıraktı. Nefesini düzenlemek için tek elini duvara yasladı. "Şansına çok fazla kıyafetim var."

"Şansıma mı?" diye sordu. "Neler oluyor?"

"Bunu yanlış anlama ama o 'sweatshirt'ü yakacağım."

"Burası benim okulum," derken göğüslerinin üzerindeki *MEDILL* yazısına baktı.

"Burada olduğun her gün onu giydin."

"Eşyalarımı toplamak için fazla zamanım olmadı." Elbette, daha fazla zamanı olsaydı bile, gardırobunun çoğu giydiği şeylere benziyordu. Taytlar, eşofman üstleri, yırtık kotlar...

"Alışverişe gidecek vaktin yok, bu yüzden benim giyinme odamdan alışveriş yapacaksın."

"Ne için alışveriş?" Cevaptan korktu, özellikle de Michelle güldüğünde.

"Ne için olacak? Baştan çıkarmak için."

O sırada Linda ve Andrea da kolları giysilerle dolu olarak dışarı çıktılar ve onları Michelle'in koyduğu yığının yanına bıraktılar. Sadece Claud eli boş çıktı. Anlaşılan müdür oydu.

"Baştan çıkarmak mı?" diye ciyakladı Elena. "Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır. Ben baştan çıkaramam. Kendimizi fazla kaptırıyoruz. Daha Vlad'le konuşmadım bile. Beni kapı dışarı edebilir."

Michelle derin V yakalı siyah bir elbiseyi yukarı kaldırdı. "Bunu giyersen atmaz."

Elena başını eğerek göğüslerinin cömert tümseklerine baktı. "Asla olmaz. Havuz simidi gibi görüneceğim."

Dört çift el onu çeşitli yerlerinden tutarak banyoya girmeye zorladı. Michelle elbiseyi uzattı. "Dene bakalım."

Beş işkence gibi dakikadan sonra Elena dışarı çıktığında Michelle ve Yalnızlar aynı ifadeyi takındılar; ağızları açık ve gözleri kocamandı.

"Size bunun bir hata olduğunu söylemiştim," diyen Elena arkasını döndü.

Bir kez daha herkes onu yakaladı ama bu sefer onu giyinme odasının yanındaki boy aynasına sürüklediler.

"Kendine bir bak," dedi Michelle. "Mü-kem-mel görünüyorsun. Bu elbisenin içinde asla bu kadar iyi görünemezdim."

"Yetişkin erkekler yarışmalarından sonra buz pistinde takılan o kadınlara benziyorum."

"Ee, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama eğer o kadınlar *buna* benziyorlarsa..." Andrea kelimeyi Elena'nın vücudu-

dunu belli belirsiz gösteren bir el hareketiyle vurguladı. “O zaman çok seksi kadınlar olmalılar.”

Michelle güldü. “Vlad düşüp bayılacak.”

Vezüv Yanardağı’na rakip olacak bir sıcaklık yanaklarını kapladı. “Bu elbise çok açık.”

Claud burnundan homurdandı. “Erkekler incelikten anlamaz, hayatım. Bazı konularda kafalarına vurman lazım, o zaman bile nedenini açıklaman gerekir.”

“Evet,” dedi Andrea V yakayı daha da aşağı çekerek. “O yüzden, bunları gösterdiğinden emin ol.”

“Ah evet,” dedi Michelle başıyla onaylayarak. “Malzemeler bunlar. Göster onları.”

“Bunu yapamam.” Elena burnunu kırıştırdı. “Ben... Ben birini nasıl baştan çıkaracağımı bile bilmiyorum. Ona öylece göğüslerimi gösteremem.”

Claud tekrar homurdandı. “Sanki hayatın boyunca hiçbir erkekle tanışmamışsın gibi.”

“Vlad’le tanıştım. İzin almadan bana dokunmaz bile.”

“Bir centilmen bile bir çift iri göğüs için aklını kaybedebilir.”

Elena güldü. “Neden hepiniz bana yardım ediyorsunuz?”

“Çünkü Vlad’in mutlu olmasını istiyoruz.”

“Ama benimle ilgili fikrinizi ne değiştirdi?”

Claud gelip onun önünde durdu. “Çünkü kalbini kırdığı belli olmasına rağmen Michelle’e gelip onayını verdin. Sadece bir erkeği gerçekten önemseyen bir kadın bu kadar özverili bir şey yapabilir.”

“Ben özverili değilim. Ben... Ben onu incittim.”

Michelle ona anlayışla baktı. “Kendine bu kadar yüklenmemelisin. Evliliğinizle ilgili hiçbir şey normal değildi. İkiniz de akıllıca kararlar vermediniz. Senin kadar onun da suçu var.”

Elena aynaya dönerek kendini, *olayları* yeni bir şekilde görmeye çalıştı. Elleriyle elbisesinin üzerine oturan kıvrımlarını düzeltirken, onun tepkisini, elbiseyi üzerinden çıkardığını hayal etmeye çalıştı. İçinde oluşan bir sızı onu terletti. “Bu elbiseden kesinlikle emin misiniz?”

Michelle başıyla onayladı. “Evet, şimdi de ayakkabılara ihtiyacımız var.”

“Yüksek olanlarına,” dedi Andrea.

Claud sırtıttı. “Becer-beni topuklularıyla.”

Yüce Tanrı.

Bir saat sonra, Elena’nın bir ay yetecek kadar ödünç kıyafeti vardı ama Medill yazılı sweatshirt gizemli bir şekilde kayıptı. Michelle’in ona ödünç verdiği beyaz kot pantolonu –Michelle ondan rahat yedi sekiz santim uzun olduğu için paçalarını kıvrırmak zorunda kalmıştı– ve göğsü biraz fazla dar olan kolsuz siyah bir tişört giymişti, çünkü Elena’nın o bölgede Michelle’den oldukça fazlası vardı. Yalnızların onu taze kahveyle bekledikleri mutfağa geri döndü.

“Şu haline bak,” dedi Michelle başını iki yana sallayarak. “O ‘sweatshirt’ün altında neler saklıyormuşsun.”

“Lafı açılmışken onu bulamıyorum.”

Michelle başka tarafa bakarak ıslık çalmaya başladı.

“Bir plan yapmanın zamanı geldi,” dedi Claud.

“Ne için plan?”

Claud, TikTok'u açıklamaya çalışan bir ergenmiş gibi ona baktı. "Erkeğini geri almak için."

Elena yere baktı. "Ona hiçbir zaman gerçekten sahip olmadım ki."

"Evet, sahip oldun. O her zaman sana aitti. Siz sadece iki çok inatçı insansınız."

Ön kapı tıklatılınca Michelle'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Kızların dönmesi için çok erken."

O dışarı çıktığında, Elena bir anlık panikle Michelle'in kapıyı açıp Vlad'i sonunda ona çıkma teklif etmek üzere orada bulacağını hayal ederek nefesini tuttu. Mutfığa saklanarak alçak sesli mırıltıları duymazdan geldi.

Kapı kapandıktan bir an sonra Michelle yeniden ortaya çıktı. Sırtışı yüzünü kaplamıştı ve elinde tebrik kartı büyüklüğünde bir zarf vardı. Onu Elena'ya uzattı. "Bu sana geldi."

"Bana mı? Kimden?" Elena kartı Michelle'in parmaklarının arasından alırken genç kadın cevap verdi.

"Rusça yazıldığına göre, oldukça iyi bir fikrim var."

Елена

Adı, zarfın üzerine Vlad'in kendine has yazısıyla karalanmıştı.

Elena'nın elleri titreyerek dudaklarına gitti. "Ama burada olduğumu bilmiyor."

"Şey, aslında muhtemelen artık biliyordur," dedi Andrea. "Colton'a bir nevi söyledim." Sonra hafifçe kıkırdayarak yerinde bir dans etti. "Colton Wheeler'ın cep numarasının bende olduğuna inanamıyorum."

"Ee, açacak mısın, açmayacak mısın?" diye sordu Claud.

“Belki de biraz mahremiyet istiyordur,” dedi Linda.

Elena parmağını zarfın kapandığı yerin altından geçirirken kulaklarındaki nabız gibi kalp atışları onların sesini bastırıyordu. Basit bir çekişle zarf açıldı, önyüzünde Rus adaçayı dalı olan bir kart çıkarırken parmakları titriyordu. Düğünlerinde bir demet Rus adaçayı taşımıştı.

İçinde, onun erkeksi yazısıyla yazılmış çok iyi bildiği bir şiir vardı.

“Ee?” diye sordu Claud.

Elena sadece fısıldayabildi. “*Anımsıyorum o büyüğü anı karşımda beliriverdiğin...*”

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu Claud.

Elena başını karttan kaldırdığında beklenmedik bir şekilde yeni arkadaşlarının onu dikkatle izleyerek bir açıklama belediklerini gördü. “Bu bir şiir.”

“Ayyyyy.” Andrea ellerini göğsünde kavuşturdu. “Sana şiir mi yazmış?”

“O yazmadı,” dedi Elena. Ama yazmış olsaydı bile daha fazla anlam ifade edemezdi. Kelimelere tekrar baktığında bu sefer onları yaşlı gözlerinin ardından bulanık gördü.

“Önemli bir anlamı var mı?” diye sordu Michelle sessizce.

Evet, bir anlamı vardı. Her şey demekti. Bir kadına âşık olan ama onu kaybeden, ancak yıllar sonra onu yeniden bulan bir adam hakkında bir Puşkin şiiriydi.

İkinci şanslar, affetme ve yeniden başlama hakkında bir şiirdi. Vlad’in söylediğine göre, onlar hakkında bir şiirdi.

• Aleksandr Puşkin’in “O’na” adlı şiirinden alıntıdır. (ç.n.)

Altına bir not yazmıştı. *Hastanede uyandığımda seni orada görmek büyüğü bir andı. Gitmeni istemiyorum. Bu akşam benimle yemek yer misin?*

“Ee?” diye Claud ısrar etti sabırsızca. “Bu kadar mı? Sadece bir şiir mi?”

“Hayır,” diyen Elena tekrar başını kaldırdı. “Bu akşam onunla yemeğe çıkmamı istiyor.”

Michelle ciyakladı ve *sana söylemiştim* ifadesiyle Elena’ya işaret etmeden önce küçük bir dans hareketi yaptı.

“Ne demiştim ben? O adam senin için ölür.”

“Benim için ölmesini istemiyorum. Mutlu olmasını istiyorum.”

“İnatçı kişiliğini aşır geçmişi geride bırakır ve evliliğine gerçek bir gelecek şansı verirsen mutlu olacak.”

“Ama ya onu mutlu edemezsem? Ya...”

Sorunun geri kalanını yuttu ama kafasının içinde yüksek bir ses halinde kaldı. Ya bunca zamandan sonra çok dağılmışsa? Ya tüm hataların, yanlış anlaşılmalara üstesinden gelmek için artık çok geçse? Ya genç kadının geçmişi, geleceklerini karanlık bir su kuyusuna sürüklemeye mahkûm bir başka çapaysa?

“Artık *ya şu olursa* demek yok,” diye emretti Claud. “Kesin olarak karar verme zamanı. Mutluluk daha zor olan seçim ama sen bunu riske edecek kadar güçlüsün. Buna inanmasaydım burada duruyor olmazdım.”

“Ona hâlâ söyleyecek şeylerim var,” diye fısıldadığında Elena’nın sesi direnciyle birlikte zayıflıyordu.

“Ve bunun için daha sonra bol bol vaktin olacak,” dedi Michelle. “Ama şimdilik sadece ilk adımı atman gerek.”

Yeni bir geleceğe doğru ilk adım. Gerçekten bu kadar basit miydi?

Elena yutkunarak derin bir nefes aldı. “Tamam,” dedi güçlenmiş bir baş hareketiyle. “Plan nedir?”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Elena evet dedi.

Ona şiiri gönderdikten bir saat sonra, Elena saat beşte evde olacağını belirten bir not gönderince çocuklar hemen harekete geçti. Onu tıraş edip saçlarını düzelttiler. En iyi takım elbisesini giydirdiler. Noah, Alexis'ten özel bir akşam yemeği hazırlamasını istedi ve sonra ikisi birlikte dışarıdaki masayı, Elena'nın Amerika'daki ilk akşamında hazırladığı gibi düzenlediler.

Yarım saat kala Vlad koltuk değnekleriyle volta atmaya başladığında çocuklar onu sakinleştirmeye çalıştı.

“Derin nefesler al,” dedi Malcolm.

“Alamıyorum. Çok gerginim.”

“Ne için?”

Vlad durup ters ters baktı.

Malcolm ellerini yukarı kaldırdı. “Şu anda bu konuda gergin olman için hiçbir neden yok. Bu, birlikte yeni hikâyenizin ilk bölümü. Seks bu gece gerçekleşmeyebilir bile.”

“Ama ya gerçekleşirse?” Ah, Tanrı aşkına. Kusacaktı.

“O zaman, tebrikler,” diye espri yaptı Mack.

"Ama ya olamazsa..." Cümlesini tamamlayamadı bile. **Orgazm** kelimesini söyleyemedi.

Malcolm onun önünde dikildi. **"Biliyor musun? Aslında sadece cinsel ilişkinin kendisiyle orgazm olmama ihtimali çok yüksek."**

Vlad inledi.

"Ama bu ilk seferiniz ya da ellinci seferiniz de olsa yaşanabilir. Ne olursa olsun, önce onunla ilgilenmeyi unutma."

Vlad gözlerini kapattı. Arkasından hızla yeniden açtı. **"Kahretsin. Prezervatif ne olacak? Doğum... Doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını bile bilmiyorum."**

Mack onun göğsüne hafifçe vurdu. **"Halledildi, dostum. Senin için bir paket alıp yatağının yanındaki çekmeceye koyduk."**

Vlad yerin yarılıp onu yutmasını diledi. **"Bu çok utanç verici. Sizinle bu konuyu konuşmak zorunda kaldığıma inanamıyorum."**

Mack itiraz etti. **"Şaka mı yapıyorsun? Biz bunun için buradayız, dostum. Birbirimize karşı her zaman bu kadar açık olabilseydik bu dünyadaki tüm erkeklerin ne kadar sağlıklı olabileceğini bir düşünsene."**

Malcolm başını sallayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. **"Bekâret utanılacak bir şey değil. Sadece erkekliği nasıl tanımladığımızın yapay ölçülerinden biri daha. Toplumumuzdaki erkekleri, seksi aşkın keyifli bir ifadesi olarak görmek yerine bir yarışma, kazanılması gereken bir mücadele gibi görmeleri için yetiştiriyoruz. Bu, gündelik seksin yanlış olduğu ya da bir kişinin seks yapma nedenlerinin bir yargılama nedeni olduğu anlamına asla gelmez. Zevk için seks yapmak son derece sağlıklı ve normaldir. Ama beklemek de öyle. Kadınlara yeterince beklemedikleri için sürtük olduklarını, erkeklere ise çok bekledikleri için ezik olduklarını söylüyoruz. Bu herkesi inciten çarpık bir mesaj. Ama şu haline bir bak, gerçekten harika bir şey deneyimleme**

şansın varken gerginsin ve utanıyorsun.” Malcolm, Vlad’in ense-sini kavrayarak sıktı. “İlk deneyimini sevdiğin kadınla, bunu ger-çekten takdir edebileceğin bir yaşta tam anlamıyla yaşayacaksın.”

“Bunları sadece kendimi daha iyi hissetmem için söylüyor-sun,” dedi Vlad.

“Hayır,” dedi Mack. “İlk seferimi hatırlamıyorum bile. Kızı ha-tırlıyorum ama eylemin kendisini hatırlamıyorum. Bekâretimden kurtulmak için acele ediyordum ve benim için önemli olan tek şey buydu. Şimdi bundan utanıyorum. Ama sen? Bekledin dostum. Sevdiğin kadını beklemek için kendini yıllarca soğuk hava depo-suna koydun. Sen gerçekten bir aşk romanı kahramanısın.”

“Ama bacağım...”

“Yaratıcı olup eğlenebileceğin anlamına geliyor,” dedi Malcolm.

Mack, “Önemli olan ona karşı her konuda dürüst olman,” dedi. “Ona gergin olduğunu ve nedenini söyle. Onun orgazm olamayacağından korktuğunu söyle. Doğru pozisyonu bulmak için denemeler yapmak zorunda kalabileceğinden endişelendiği-ni söyle. Ona her şeyi söyle. Cinsel yakınlık bir iletişim biçimidir. Hiçbir şeyi saklama.”

“Ama unutma,” dedi Malcolm. “Bu akşamki en önemli şey *ko-nuşmak*. Onu dün gece söylemen gerekenleri söyle.”

Colton koşarak odaya girdi ve “Geliyor,” dedi. “Her şey hazır.”

Of, Tanrı aşkına. Vlad hiç bu kadar gergin olmamıştı. Ona evlenme teklif ettiğinde bile.

“Tamam, biz artık çıkıyoruz,” dedi Malcolm. “Ona karşı dü-rüst ol yeter, dostum.”

Vlad onların gidişini dinledi. Ancak arabalarının kalkış sesini hemen başka bir arabanın yanaşması izledi.

Elena gelmişti.

Vlad elini çenesine götürdü ve küfretti. Şimdiden sakalı uzamaya başlamıştı. Koltuk değnekleriyle ön kapıya ilerleyerek tam Elena arabının ön koltuğundan dışarı çıkacakken kapıyı açtı. Giydiği siyah elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar genç adamın kalbinin hızla çarpmasına, gözlerinin yuvalarından fırlamasına ve göğsünün şampanya köpükleriyle doluymuşçasına şişip patlamasına neden oldu.

Elena kaldırımında durup, “Merhaba,” diye fısıldadı.

Vlad nefesini sakinleştirmeye çalışsa da yine de sesi titredi. “Evine hoş geldin.”

Ve ardından dikkatle kurduğu tüm planları çöktü, çünkü Elena gözyaşlarına boğulmuştu. Kahretsin. KAHRETSİN.

Elena aralarındaki mesafeyi hızla kapatarak eve girdi ve kollarını Vlad’in boynuna doladı. Yüzünü onun tıraşlı çenesine gömererek ona sarıldı. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Özür dilerim.”

Vlad yanaklarını avuçlayarak onu geri çekti. “Ne için?”

“Her şey için. Gittiğim için. Ağladığım için. Altı yıl için. Her şey için.”

“Buna yapma,” diye mırıldandı Vlad. “Henüz olmaz. Sadece burada benimle ol.”

“Tamam.” Burnunu çekerek başını salladı ve geri çekildi. “Seni gördüğümde yapacağım şey bu değildi.”

Vlad onun yanağındaki bir damla gözyaşını silerken bir kahkaha baloncuğunun içinden yukarı doğru yükseldiğini hissetti. “Ne yapacaktın ki?”

Elena nefesini içine çekerek dik durdu. Sonra berrak ama titreyen bir sesle, “Uzaktaki evine gitmek üzere, terk ediyordun yabancı toprakları. Bildiğim en hüzünlü saatte, ağladım ellerinin üzerine,” dedi.

Şampanya köpükleri genç adamın gözlerine kadar yükseldi ve görüş alanında bir su tabakası oluşana kadar patlayıp köpürmeye başladı. Elena, bir başka Puşkin şiirinin ilk kıtasını okumuştı: “Uzaktaki Evine Gitmek Üzere”

“Elena,” diye fısıldadı.

Genç kadın nefes nefese ve boğuk bir sesle, birbirlerinden uzağa sürgün edilmiş, sadece birbirlerini tekrar görmenin ve uzun zamandır beklenen bir öpücüğü paylaşmanın beyhude fantezisiyle hayatta kalmış iki âşığın ıstırap yüklü hikâyesine devam etti. Bu şiir Vlad’e her zaman umutsuz, kederli ve kayıp dolu gelmişti. Ama şimdi, kapısının eşiğinde durmuş, nihayet evine dönen, gözlerinde yaşlar ve daha fazlasının vaadiyle ona bakan Elena’nın sesinden duyunca kelimeler senfonik, mesaj ise umutlu bir hal almıştı. Onun sesinde, birbirlerini bir kez daha bulma hayaline inanmanın beyhude hiçbir yanı yoktu.

Göğsünden bir inilti yükselen Vlad onu tekrar kendine doğru çekti. Yüzünü onun omzuna gömdüğünde Elena’nın elleri saçlarına dolandı. Sonunda tatlı bir öpücük hakkında hararetli bir dizeye ulaşana kadar şiirin kalanının fısıldarken onu böyle kollarına tuttu.

Vlad daha fazla dayanamadı. Başını kaldırıp sözcükleri onunla birlikte tekrarladı. Sonra genç kadın elleriyle Vlad’in yanaklarını kavradı ve onu öptü.

Hem de nasıl öptü. Elini onun boynuna doladı, ağzını kendininkine doğru çekti ve Vlad ona doğru eğildiğinde hafifçe iç çekti. Boğazından kısık bir inleme sesi çıktığında Vlad bitmişti. Öylece. Bitmişti. Parmaklarını genç kadının sırtına gömdü ve hissettiği tüm özlemi, tatlılığı ve havai fişekleri öpücüğüne akıttı. Koltuk değnekleri yüzünden duruşları biraz garipti ama önemli değildi. Ağızları birbirine karıştı ve altı yıldır beklemekte olan şehvetli bir sohbetle birleşti.

Vlad onun arkasına uzanıp kapıyı kapattıktan sonra nefes almak için ağzını çekti. Elinden gelse onu hemen o anda üst kata çıkarırdı, ama Malcolm'un hatırlatması zihninde tazeydi. Konuşmaları gerekiyordu. "Sana göstermek istediğim bir şey var," dedi.

Dudaklarını bedeninden, onu kendisinden ayırmak, onun yerine koltuk değneklerini tutmak devasa bir irade gücü gerektirdi. Elena onu dışarıdaki verandaya kadar yakından takip etti. Çocuklar orayı tam da onun söylediği gibi hazırlamışlardı. Masanın üzerindeki mumlar titreşiyordu. Tabakları fırında ısınmakta olan akşam yemekleri için hazırlanmıştı ve Elena'nın tabağında, Vlad'in ona uzun zaman önce vermesi gereken bir hediye paketi vardı.

Her şeyi gördüğünde genç kadının eli titreyerek ağzına gitti. "Bu aynı..."

"Buradaki ilk akşamın gibi. İlk seferinde her şeyi berbat ettiğim için tekrar denemek istedim."

"Hayır, sen etmedin. Berbat eden bendim."

Vlad sandalyesine doğru başıyla işaret etti. "Hediyeni açsana."

Elena masaya doğru yürürken topukları beton avluda sessizce tıkırdadı. Kâğıdı tozlanmış ve solmuş olan hediyeyi eline aldı. Bandı sıyırdığında kâğıt düştü ve ortaya bir resim çerçevesi çıktı.

Dudağını ısırdı. "Bunu nereden aldın?" Yavaşça sandalyesine oturup fotoğrafa bakmaya başladı.

Vlad, onun yanındaki kendi sandalyesine doğru ilerleyerek oturdu. Koltuk değneklerini yere bıraktı ve bacağına masanın altına uzattı. "Annem çekmiş."

Fotoğraf düğünlerinde babasının kadeh kaldırmasından hemen sonra çekilmişti. O an, Vlad'in hafızasına kazınmıştı. O ve Elena yan yana duruyordu, babasının konuşmasının yarısında

Elena kolunu genç adamınkine dolamış ve ona doğru eğilmişti. Bu yakınlık karşısında şaşırın Vlad, ona baktığında Elena'nın kendisine gülümsediğini görmüştü. Bir an için her şey gerçek gibi hissettirmişti. Ve her nasılsa, annesi bunu bir fotoğraf karesinde yakalamıştı.

“Koridorda yürüyüp yanıma geldiğinde sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?”

“Çok güzel görüldüğümü.”

Vlad dudaklarının bir köşesini kaldırdı. “Ondan sonra?”

“Her şeyin yoluna gireceğini söylemiştin.”

“Sana söz vermiştim.” Sesi titredi. “O sözü tutmadım.”

“Evet, tuttun. Benimle ilgilendin. Benim için çok fedakârlık yaptın.”

“Ama bu aynı şey değil. Dün gece söylediklerinde haklıydın. Kalmanı ne kadar çok istediğimi söylemeden Chicago'ya gitmene izin vermemeliydim. Gitmene izin verirsem, sana iyileşmen ve babanla olanlardan sonra kendini bulman için gereken alanı verirsem bana geri dönmenin yolunu bulacağını düşündüm. Ama asla bulmadın. Sadece daha da uzaklaştın ve bu benim hatam. Çünkü geri dönmeni istediğimi hiçbir zaman açıkça belirtmedim.”

Elena başını kaldırıp baktığında, mum ışığı gözlerinde parılayan yaşların ışıltısını yakaladı.

“Evliliğimizden gerçekte ne istediğimi sana söylemek için çok uzun süre bekledim. Bu benim hatam. O yüzden şimdi söylüyorum. Sana *sadece* annem önerdiği için evlenme teklifi etmedim. O sadece bana her zaman yapmak istediğim şeyi yapma cesaretini verdi.” İçten içe titremeye başladı. “Belki de evlenmek için çok gençtik. Söylememiz gereken şeyleri nasıl söyleyeceğimizi bilemeyecek kadar genç. Onları söylemeyerek yarattığımız sorunları anlayamayacak kadar. Ama şimdi çok genç değiliz.”

Vlad'in sözlerini özümseyip anlamlarının zihnine yerleşmesine izin verirken göğsü derin, titrek nefeslerle inip kalkıyordu.

"Gitmeni istemiyorum, Elena." Sesi kalındı ve gözleri yeniden batmaya başlamıştı. "Dün gece bunu söylediğimde demek istediğim *gitmeni* istemiyorum demektir. Gitmeni asla istemedim." Yanağından süzülen gözyaşını sildi. "Neye karar verirsen ver iyi olmayı öğreneceğim ama eğer yeniden başlamak isteyebileceğini düşünüyorsan..."

"Kapa çeneni." Elena kocaman bir kahkaha attı.

"N-ne?"

Genç kadın ayağa kalkarak ona baktı. "Çeneni kapat ve öp beni."

Vlad masadan destek aldı ve sallanan bacaklarının üzerinde ayağa kalktı. Nazik bir çekişle Elena'yı kendi vücuduna doğru çekti. Genç kadın parmak uçlarında yükselerek Vlad'in dudaklarına nefesini kesen yumuşak bir öpücük kondurdu. Tutkusuyla değil, ama vaadiyle.

"Akşam yemeği yemek istiyor musun?" diye mırıldandı Vlad.

Başını iki yana salladı.

"Ne istiyorsun?"

Genç adamın yanağını okşadı. "Kocamı istiyorum."

Vlad'in tüm vücudu titredi. "Emin misin? Çünkü hazır değilsen bekleyebiliriz, Elena."

"Sence de yeterince beklemedik mi?"

Evet. Evet, beklemişlerdi. Vlad ağzını onunkine yapıştırdı ve onu tek bir hamlede yuttu. Elena'nın elleri onun ceketinin içine kayarak göğsünü, sırtını, karnını keşfetti. Oh, Tanrı aşkına. Bu gerçekten olacaktı. Aralarında yıllarca bastırılmış arzunun baskısı kabardı ve Elena'nın karnına yaslandı. Genç kadının nefesi kesildi ve Vlad yıldızları görene kadar kendisini ona bastırdı. Vlad hayatı boyunca çıplak kalmayı hiç bu kadar istememişti

ama aynı zamanda giysilerin sınırı için minnettardı. Çok hızlı gitmek istemiyordu. Bunun her saniyesi değerliydi ve her birini mümkün olduğunca uzatmak istiyordu.

Geri  ekilen Vlad kısık bir sesle onun dudaklarına doğru konuğtu. “Benimle yatakta buluğ.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Genç kadının ayak sesleri merdivenleri hızla tırmanırken Vlad mumları söndürüp fırını kapatmak için mutfağa gitti. Her yeri titriyordu. Bunu kontrol altına alması gerekiyordu. Aksi takdirde, onun içine girdiği anda patlayacaktı. Bu düşünce bile onu inletmeye yetti. Bunun sürmesini istiyordu. Her saniyeyi, teninin her tadını, nefesinin her sesini doyasıya hissetmek istiyordu. Onun için her şeyin mükemmel olmasını istiyordu.

Vlad alt kattaki banyoya girerek yüzüne su çarptı. Kahretsin. KAHRETSİN. Neredeyse tavsiye almak için çocuklara mesaj atacak kadar çaresizdi.

Lanet olsun, *gerçekten* çocuklara mesaj atacak kadar çaresizdi. Cebinden telefonunu çıkarıp grup mesajı olarak KIRMIZI KOD yazdı.

Yanıtlar hemen geldi.

MACK: Of, siktir. Ne oldu?

COLTON: Kahretsin. Şimdiden sıçıp batırdın mı?

VLAD: Yatakta beni bekliyor.

COLTON: Vay.Canına.Be. ŞİMDİDEN Mİ?

NOAH: Lanet olsun. Sen bir efsanesin.

MACK: Liv, yemediyseniz yemeği buzdolabına koymanı söylüyor. O yemek için çok uğraştı.

MALCOLM: Neden onunla yatakta değilsin?

VLAD: Çünkü ödüm kopuyor.

MALCOLM: Neredesin?

VLAD: Banyoda.

MACK: HAAAAAAAYIR

COLTON: Oha, dostum. Bir kibrit filan yak.

NOAH: Seni duyamıyor, değil mi?

DEL: Cidden. Hiçbir şey ortamı osuruk kadar bozamaz.

MACK: Belki de her ihtimale karşı bir tane çıkarmaya çalışmalı, çocuklar.

COLTON: Hayatta olmaz, Mack. Bu çok kötü gidebilir. Bu hatayı daha önce yaptım. Bir kızın evindeydim ve bir osuruk olduğunu sandım ama değildi. Çok garip bir hal almıştı.

VLAD: Artık ilacım var!

MALCOLM: Boş ver onları,Vlad. Bu iş sende. Bu kadını seviyorsun. Sadece bunu unutma.

VLAD: Ama ya hayal kırıklığına uğrarsa?

COLTON: Yanlış adama soruyorsun.

MACK: Kapa çeneni Colton.Vlad'in yardımımıza ihtiyacı var.

MALCOLM: Hayal kırıklığına uğramayacak. Ona nasıl hissettiğini göster ve kılavuzlarda öğrendiklerini hatırla yeter.

COLTON: Ve eğer osurman gerektiğini düşünürsen...

Vlad mesajları kapatarak ayağa kalktı.

Aynaya bakarken elini yüzünde gezdirdi. Milyonlarca kez baktığı bir yüzdü ama şimdi farklı görünüyordu. Çünkü birdenbire onu Elena'nın gözlerinden görüyordu. Ona güzel demişti. Ve onu istiyordu.

Vlad ise lanet olası banyoda saklanıyordu.

Kapıyı hızla açıp olabildiğince çabuk bir şekilde koltuk değnekleriyle inerdivenlerden çıktı. Yatak odasına girdiğinde, Elena yatağın ucunda beklediği yerden ayağa fırladı. "Fikrini değiştirmenden korkuyordum."

"Asla."

Uzun ve hızlı adımlarla ona doğru ilerledikten sonra koltuk değneklerini yere attı. İki ayağının üzerinde durarak onu kendine doğru çekti ve ağzını onunkine indirdi. Çılgınca öpüşme yeniden başladı. Kalın, beceriksiz parmaklarıyla elbisesinin arkasındaki fermuarı buldu ve aşağıya çekti. Elbise ayaklarının dibine yığılırken, yavaş ilerlemek, her saniyenin tadını çıkarmak gibi dikkatle yaptığı tüm planlar bir ihtiyaç seli içinde buharlaştı. Sabır artık sahip olmadığı bir erdemdi, onun yerini kontrol edemediği bir açlık almıştı. Ve kısa süreli tek tutarlı düşüncesi, en azından Elena'nın da doyumsuzca karşılık verdiğini fark etmek oldu. Genç kadın ona yapışırken, o da ona yapıştı.

Ellerinin altında Elena'nın sırtındaki teni sıcak ve pürüzsüzdü, Vlad'in sert olduğu yerlerde o yumuşaktı. Ellerini onun omurgasından yukarı doğru çıkarıp sutyeninin kopçasına dokundu. Nefes nefese, "Açabilir miyim?" diye fısıldadı.

"Evet," diyen Elena'nın da cevabı nefes nefeseydi.

Beceriksiz bir ergen gibi sonunda kopça açılana kadar uğraştı ve ilk sutyenini açtığı gerçeğinin saçmalığına gülecek kadar işleyen bir beyin kapasitesi kaldığını fark etti. Ama bu da Elena geri adım atıp sutyeninin askıları omuzlarından aşağı düştüğü anda buharlaştı. Göğüslerinin kıvrımı danteli yerinde tutuyor,

kaplar her bir yumuşak tümseğin etrafında şekilleniyordu. Vlad izlerken genç kadın bir kez sallanarak dantelin düşmesine neden oldu. Sutyen yere düşerek onu Vlad'in bakışları karşısında çıplak bıraktı. Ve ancak işte o anda, zaman nihayet dondu. Bu anı ne kadar zamandır hayal ediyor, rüyalarında görüyordu? Yıllarca özlemine çekmişti ama şimdi Elena nihayet karşısında dururken kararsızlıkla donup kalmıştı. Elleri avuçlarının altında o yumuşak teni hissetme, başparmağını gergin meme uçlarında gezdirmeye ihtiyacıyla titriyordu. Ona... Uzanıp ona öylece dokunabilir miydi?

"Vlad," diye fısıldadı. Konuşurken ellerini bir şekilde kalçalarında işe yaramaz bir şekilde duran onunkilerin üzerine koymuştu.

Vlad parmaklarını sıktı. "Çok gerginim."

"Ben de."

"Öyle mi?"

"Bu senin için olduğu kadar benim için de önemli."

"Hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum."

"Nasıl uğrayabilirim ki?"

"Çünkü uzun süre dayanamayacağım. Bir kez içine girdim mi, ben..." Bir kahkaha atarak alnını onunkine bastırdı.

"Ne kadar dayanacağın umurumda değil. Seni istiyorum."

"Uzan." Kelimeler bir emir gibi, kaba ve ısrarcı bir şekilde çıkmıştı çünkü tam da korktuğu gibi kontrolünü kaybetmek üzereydi. Ve Elena şilteye oturup uzandığında neredeyse kontrolünü kaybediyordu. Ceketini çıkarıp gömleğinin düğmeleriyle uğraşırken parmakları titriyordu. Gömleğin kolları bileklerine takıldığında okkalı bir küfür savurdu ve gömleği bedeninden söküp attı. Elena önünde külotundan sıyrılıp ona doğru uzandı.

Oh, Tanrı aşkına. Tanrı aşkına. Pantolonunu çıkarmak için üç deneme yapması gerekti ve o zaman bile tek yapabildiği onu

kalçalarından aşağıya indirebilmek oldu, sonra tek bacağıyla yatağa tırmandı ve bedenini Elena'nın bedeninin üzerine kapattı. Ereksiyonu genç kadının kalçalarının arasında yumuşak bir yuva bulduğunda vücudundaki her bir hücre patladı. Bir iniltiyle yüzünü onun boynuna gömdü.

Elena bacaklarını onun beline doladı.

Bekle. Kahretsin. Vlad başını kaldırdı. "Prezervatifler. Çekmecede."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Tanrı'ya şükür. Elena aralarına uzanarak parmaklarını genç adamın ereksiyonuna sardı ve onu girişime doğru yönlendirdi. Eğer Vlad'in çalışan tek bir beyin hücresi olsaydı bunun anısını hafızasına kazımaya çalışırdı. Karısıyla ilk sevişmesinin... Ama vücudu tek bir görevi olan bir makineye dönüşmüştü. Onun içinde olmak. Evliliklerini tamamlamak. Onu sahiplenmek.

"Lütfen," diye yalvardı Elena.

Tantana yapmadan, ön sevişme olmadan sert bir hamleyle kadının içine girdiğinde boğazından zar zor insani denilebilecek bir ses çıktı. Nefesi kesilen Elena ona doğru yay gibi kıvrılarak onu vücudunun daha da içine çekti. Sıkı, sıcak ve ıslaktı... Tanrı aşkına. Vlad ağzıyla onunkini aradı. İçinde patlayan nükleer reaksiyondan dikkatini uzaklaştıracak ne varsa. Elena altında hareket ederek bacaklarını kaldırdı.

"Vlad," diye inlediğinde parmakları Vlad'in sırtına batıyordu.

Sağlam dizini yatağa dayayarak kadının içinde hareket etti. Bir şekilde vücudu nasıl yapılacağını biliyordu, ama içgüdüsel olarak bilmediklerini de kılavuzlardan öğrenmişti. Yavaşça ucuna kadar geri çekildi ve sonra tekrar genç kadının kucığına geri döndü. Elena onu kollarıyla, vücuduyla, sıcaklığıyla sardı. Vücutları birlikte bir ritim buldu, sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmışlar gibi doğal bir ritimdi. Sanki en başından beri bunun için yaratılmışlardı.

Ve altında Elena onu çılgına çeviren sesler çıkarıyordu, ama şefkat de oradaydı. Ve minnettarlık. Çocuklar haklıydı. Bu bir hediyeydi. Bir yemindi. Başlı başına bir vaatti.

“Elena,” derken nefesi kesildi. Bedeni kendi kendisinin efendisiydi. Zevk arıyor, zevk veriyor, daha önce hiç hissetmediği gibi zevk alıyordu. Bunu asla yazamazdı. Bunun nasıl bir his olduğunu yazıya nasıl dökebilirdi ki? “Bu... Özür dilerim. Ah, Tanrım. Çok üzgünüm. Duramıyorum.”

Elena ona daha sıkı sarılarak devam etmesi için teşvik etti. “Durma. Sadece seninle olmak istiyorum.”

Henüz değil. Henüz olmaz. Zihninde bunu bir slogan gibi tekrar etti ama faydası olmadı. Atomlar çarpıştı. Yıldızlar patladı. Onun adını boğuk bir şekilde söyledi ve genç kadının içine dalga dalga boşalırken titredi. Zayıf dizleri ve sersemlemiş kaslarıyla yığıldı. Elena titreyen nefesiyle Vlad’in dudaklarını arayıp buldu ve hâlâ onun içinde yuvalanmış olan genç adam, ağır ağır onun ağzıyla ziyafet çekti. Örtünün üzerinde Elena’nın bir elini buldu ve parmaklarını birbirine geçirdi. Göğsünde şefkat kabarırken, arzusunun baskısı, sadece ona sarılmak, onu içine çekmek ve nihayet saniyeleri uzatmak için hissettiği daha tatlı bir acıya dönüştü.

“Seni o kadar çok bekledim ki,” diye fısıldadı. Elena’ya bakmak için geri çekildiğinde gözünden yanağına bir damla yaş düştü. “Benim için başka biri asla olmadı, Elena, çünkü asla başka birini istemedim.”

Genç kadının boğazından sessiz bir hıçkırık koptu. “Sen incittiğim için özür dilerim.”

Vlad onu dudaklarıyla susturdu. Aralarında daha fazla pişmanlık olmasını istemiyordu. Bu gece olmazdı.

Bacağını burkmamaya dikkat ederek dikkatle yana yuvarlandı. Elena ona doğru eğildi, karın kaslarının ortasına yumuşak bir öpücük kondurup hemen döneceğini söyledi. Vlad başını kaldır-

dı, böylece onun çıplak bedeninin odanın diğer ucuna gidişini izleyebilecekti. Banyo kapısı kapanınca ayağa kalktı ve nihayet pantolonunu çıkarabilmek için dizliğini söktü. Sonra yatağa dönerek yatak başlığına yaslandı. Banyo kapısı açıldığında, genç adamın tüm kalbi utangaç bir gülümsemeyle dışarı çıktı.

“Gel buraya,” dedi kolunu uzatarak. “Sana sarılmak istiyorum.”

Elena onun üzerinden emekleyerek geçti ve yanına uzandı. Elini göğsüne bastırarak, kalbinin üzerinde tembel bir daire çizdi.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Vlad.

“Muthu. Sen nasıl hissediyorsun?”

“Puşkin’e bile kelimeler kifayetsiz kalırdı.”

Elena içini çekerek yanağını onun göğsüne bastırdı. “Saçma bir şekilde romantiksin.”

“Elena, nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum... Sen şey...”

Onun göğsünü öptü. “Hayır, ama bunun bir önemi yok.”

“Benim için var. Yaptığım her şeyi hissetmeni istiyorum.”

“Hissediyorum. Ve mükemmeldi.”

“Bir dahaki sefere, önce seninle ilgileneceğim.”

Elena dirseğinin üzerinde doğrularak ona sırttı. “Bir dahaki sefer olacak mı?”

Vlad oyuncu bir şekilde kaşlarını çatı. “Yaklaşık yirmi dakika içinde bir dahaki sefer olacak. Kendime çabuk gelirsem daha da önce.”

Elena gülerek alnını onunkine bastırdı. “Bacağına dikkat etmeliyiz.”

“Bacağım umurumda değil. Sen benim kalbimi iyileştirdin.”

Genç kadın başını kaldırdığında dudakları titriyordu. “İşte yine başladın. Saçma bir şekilde romantikleşiyorsun.”

“Romantik değilim. Sadece mutluyum.” Bir damla gözyaşı Elena’nın yanağından yuvarlanınca Vlad ona başparmağıyla sildi.

Sonra ona sımsıkı sarılıp acılarını ve yaralarını, ta ki en nihayetinde karıkoca ilk kez birlikte uykuya dalana kadar, okşayarak uzaklaştırdı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Elena en son ne zaman bu kadar iyi uyuduğunu hatırlayamıyordu. Kötü rüyalar yoktu. Çene sıktıran baş ağrıları yoktu. Gece yarısı endişeleri yoktu. Sadece derin, temizleyici bir uyku vardı. Uyanmaksa daha da iyiydi, çünkü gözlerini açtığında bir çift yumuşak pekmez rengi gözün kendisine baktığını gördü.

“Merhaba,” diye fısıldadı.

Vlad dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. “Günaydın.”

“Ne zamandır uyanıksın?”

“Yaklaşık on dakikadır.” Elena’nın yüzündeki bir bukleyi kenara çekti.

“Uyurken beni mi izliyordun?” Bu düşünce yanaklarının kızarmasına neden oldu. Uyurken pek de sevimli biri değildi. Bazen salyası akıyor ve garip sesler çıkarıyordu.

“Evet, izliyordum,” dedi yumuşak bir sesle. “Senin yanında uyanmak için çok uzun süre bekledim. Bunu hatırlamak istedim.”

Onu tekrar öptüğünde bu defa farklı bir niyeteydi. “Keşke bütün gün yatakta kalabilseydik.”

“Saat kaçta arenada olman gerekiyor?” Bugün sahadaki antrenörlerle daha uzun rehabilitasyon seanslarına başlayacaktı.

“Onda.”

“Şimdi saat kaç?”

Vlad burnunu onun boynuna sürttü. “Dokuz olmak üzere.”

“Uçağımı yine kaçırdım,” diye fısıldadı.

“İyi harcanmış bir para.” Vlad onu kucağına çekti. Oturur pozisyona geçerken kolları genç kadına dolandı ve onu derinden öptü. Ve çok geçmeden Elena’nın bacaklarının arasında sert ve ısrarcı bir şekilde durmaya başladı. Ama genç kadın onu içine almak için uzandığında Vlad başını iki yana salladı. “Önce sen.”

Vlad bir elinin üzerinde geriye yaslanırken diğer elini Elena’nın bacaklarının arasına kaydırды. Okşamaya ve daireler çizmeye başladığında nefesi kesilen genç kadın başını arkaya attı. “Bana sürün,” dedi.

Elena’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ne demek istediğini anlamamıştı. Vlad kalçalarını esnetip sert uzunluğunu onun ıslaklığı boyunca ileri geri kaydırды. “İşte böyle,” dedi boğuk bir sesle. Bu sırada parmaklarıyla onu okşamaya devam ediyordu.

Elena tutunmak için onun omzunu kavradı. Adamın yarattığı hisler hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi. Vlad yeniden kendini yukarı kaldırıp Elena’nın kadınlığını sert karnındaki kaba kıllara değdirdiğinde Elena tüm zaman duygusunu kaybetti. Üzerinde gidip gelmeye başladı.

“Çok güzelsin, Elena,” diye fısıldadı. “Sana bakmadan duramıyorum.”

Elena ona baktı. Vlad vücutlarının arasındaki elini onun göğsüne kapatarak başparmağını meme ucunda gezdirdikten sonra eğilip ağzına aldı ve emmeye başladı.

“Vlad,” diye bağırarak başını arkaya attı.

“İşte böyle aşkım. Seninle ilgilenmeme izin ver.”

Başparmağı bir kez daha Elena’nın kadınlığının zonklayan yumrusunu bulunca genç kadın bir renk ve ses patlamasıyla sarsıldı. Başının tepesinden ayak parmaklarının uçlarına kadar dalga dalga zevk yayıldı. Titredi, sarsıldı ve tekrar tekrar onun adını sayıkladı.

Vlad içine girerken onu sıkıca tuttu ve hisler yeniden başladı. Elena onun üzerinde hareket etmeye başladı, iniltileri birleşip birbirine karışana, tekrar zirveye ulaşana ve onun titrediğini, ağzından adının çıktığını hissedene kadar üzerinde daha hızlı ve daha hızlı gidip geldi.

“Oh, Tanrım,” diye inleyerek alnını Vlad’in omzuna bıraktı. “Bu kadar beklediğimize inanamıyorum. Bunca zamandır kaçırdığımız şey buydu.”

Vlad nefes nefese yatağa yaslandı. “Gençken bu konuda çok iyi olabileceğimi sanmıyorum.”

Elena ona baktığında gözlerinin kapalı, alnının terle kaplı olduğunu gördü. “Neden şimdi bu konuda iyisin?”

Genç adamın ağzının kenarı arsız bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Çok fazla müstehcen film izliyorum.”

Elena güldü. “Yalancı. Küçük sırrını biliyorum.”

Vlad tek gözünü açtı. “Ne sırrı?”

Elena onun kucağından inerek yanına yerleşti. Artık iki gözü de açık olan adam onu dikkatle izliyordu. “Ne sırrı?” diye sordu tekrar.

“Bana kitap kulübünden bahset.”

Vlad gözlerini kırptırdıktan sonra öksürdü. “Kim... Sana bunu kim söyledi?”

“Kızdın mı?”

“Hayır. Ben sadece... Sana kendim söylemek istiyordum.”

“Kulübe gerçekten benim yüzümden mi katıldın?”

Nihayet cevap vermeden önce Vlad ağzını önce açıp sonra kapattı. “Evet. İlk başta. Benim seni istediğim gibi senin de beni istemeni sağlayacak bir yol bulmak için çaresizdim.”

Elena gözlerini kapattı. “Vlad, özür dilerim...”

“Hey.” Onun kolunu okşadı. “Bana bak.”

Genç kadın isteksizce gözlerini açtı.

“Eski koçumu hatırlıyor musun, hani şu nefret ettiğin?”

“Evet?” Onun bu konuşmayla ne ilgisi olabileceği hakkında Elena’nın hiçbir fikri yoktu.

“On altı yaşımdayken ailemin beni onun takımından nasıl çıkardığını hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Herkes programın okula engel olduğunu söylemiştik ama gerçek bu değildi.” Sert bir şekilde yutkunduğunda âdemelması boğazında hareket etti. “Bana çok kötü davranıyordu.”

“Nasıl kötü davranıyordu?” Kaşları tek ve öfkeli bir çizgi halinde bitişmişti.

“Erkeksi bir Rus hokey oyuncusu idealine tam olarak uymuyordum.”

Elena tamamen doğrulup oturdu. “Sen neden bahsediyorsun? Takımdaki en iyi oyuncuların biriydin!”

“Yumuşaktım.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilmek bile istemiyorum.” Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu.

“Duygusal biriyim, Elena.”

“Evet, yani?”

“Ağlarım. Hem de çok.”

Elena ellerini havaya kaldırdı. “Yani?”

“Hiç kız arkadaşım olmadı. Diğer erkeklerin yaptığı gibi kızlara hiç saygısızlık etmedim. Şiir okuyordum, Tanrı aşkına. Ayrıca, en iyi arkadaşım bir kızdı. Koç bu yüzden bana sataşırdı. Çok kötü isimler takardı. Çirkin lakaplar. Eminim tahmin edebilirsin.”

Genç kadının kalbi öfkeyle güm güm atıyordu. Bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Rus erkekler, erkeklikle ilgili bazı toksik fikirler benimsemişlerdi.

“Ailem bir keresinde ona kulak misafiri oldu ve beni savundular. Orada olduğum için şanslı olduğumu söyledi. Her takımın bir toz bezine ihtiyacı varmış. Orada kalmaya çalışsaydım olabileceğim tek şey buydu, çünkü ben... Daha yüksek bir oyun için fazla korkaktım.”

Elena sıkılmış çenesini zorla araladı. “O adamı bulup kaşıkla toplarını sökeceğim.”

“Ne kadar da Ruslara yakışır bir davranış.” Elena’nın saçlarını alnına doğru çekti. “Mesele şu ki, kitap kulübünü bulana kadar onun sözlerinin kendimi nasıl tanımladığının bir parçası haline geldiğini fark etmemiştim. Aşk romanlarını evliliğimizi düzeltmek için okuduğumu sanıyordum ama kendimi de düzeltmem gerektiğini fark ettim. Kendimi kabul etmem gerektiğini.”

“Tüm bunları aşk romanlarından mı öğrendin?”

“Sadece romanlardan değil, çocuklarla olan ilişkimden de. Hiç bu kadar kabul görmemiş, değer verildiğimi hissetmemiştim. Benim gibi pek çok erkek olduğunu fark ettim. Savunmasız olmaktan korkmayan erkekler. Ve bu kitaplar insana gerçekten saygı görmenin nasıl bir şey olduğunu gösteriyor. Sadece bir ilişkide bana nasıl davranılmasını istediğimi görmedim. Kendime nasıl davranmak istediğimi de gördüm. Nasıl davranılmayı hak ettiğimi... Nasıl seilmeyi hak ettiğimi...”

Elena yüreğinin sızladığını hissetti. “Ve benden daha iyisini hak ettiğini mi?”

“Hayır.” Vlad doğrularak onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Ben de bunu söylemeye çalışıyorum. Kitap kulübüne katıldığında senin için yeterince iyi olduğuma inanmadığın için beni terk ettiğini düşünüyordum.”

Kalbi ikiye ayrıldı. “Vlad...”

Vlad parmak ucunu onun dudaklarına bastırdı. “Ama buna inanan kişinin ben olduğumu fark ettim. Hâlâ bunun üzerinde çalışıyorum. Şu anda bile bir parçam bunun sadece bir rüya olmasından, gerçekten burada olmamandan, benim sana her zaman hissettiğim gibi senin de bana karşı aynı şeyleri hissedemeyeceğinden korkuyor.”

Genç adamın yanağından bir damla yaş süzüldü. Elena onu silerek alnını onunkine bastırdı. “Nasıl olur da sevmeyi hak ettiğini bilmezsin?”

“Nasıl olur da sadece bir yük olduğunu düşünürsün?”

Elena güldü. “Buraya kadar gelebilmemiz bir tür mucize, değil mi?”

“Belki de hikâyemizin böyle yazılması gerekiyordu.”

Elena onu öptü ve kendi yanaklarını sildi. “Peki şimdi ne yapacağız?”

Vlad onu tekrar göğsüne çekerek kollarını ona doladı. “Kalkacağız, birlikte banyo yapacağız” –Elena, onun tenine doğru iç çekti– “ve bir süre gün gün ilerleyeceğiz.”

Onun sıcaklığına daha da sokularak, “Bu kulağa hoş geliyor,” dedi. Vlad ona daha sıkı sarıldı. “Artık her şey yoluna girecek, Lenchka. Her şey yoluna girecek.”

Bir saatten biraz daha kısa bir süre sonra Elena arabayı arena-
nın personel ve oyuncu otoparkına çekti.

“Seninle içeri gelebilir miyim?”

Vlad sıırttı. “Çok sevinirim.”

Tüm bina, tarif edilemez bir enerjiyle titreşiyordu. Stanley Kupası’ndaki bir sonraki maç yarın akşamdı ve yine Nashville’deydi. Elena’nın kalbinin küçük bir parçası, Vlad’in kariyerindeki zirveye ulaşmaktan mahrum kalması nedeniyle kırılmıştı ama genç adam bir hafta önceki üzüntüsünden hiçbir iz göstermiyordu. Koridorun sonunda T şeklinde bir dönemece ulaştıklarında Vlad sola dönünce Elena da takip etti. Kısa bir mesafe sonra önlerine iki otomatik kapı çıktı. Vlad sağ taraflarındaki tuş takımına oyuncu kimlik bilgilerini okuttu ve kapılar bir vınlamayla hava çıkararak açıldı.

Elena’nın adımları resmen küçük bir kasaba hastanesi gibi görünen yerin kapısından içeri girerken duraksadı. Ortadaki aydınlık odada rehabilitasyon ekipmanlarına benzeyen şeyler vardı ve etrafında röntgen cihazları, MR makineleri, antrenörlerin ofisleri ve... “Orası bir ameliyathane mi?”

Vlad, “Bazen buza geri dönmenden önce dikiş atılması gerekiyor,” dedi. Durdu ve zıplayarak onunla yüz yüze gelmek için döndü. “İşim bittiğinde sana mesaj atayım mı?”

“Elbette.”

“Ben buradayken sen ne yapacaksın?”

“Sanırım Alexis’in kafesine gidip sana biraz daha glütensiz kurabiye alacağım.”

“Seni gördüğüne sevinecek.”

Birbirlerine acemice bakıyorlardı. Elena dudaklarını ısırdı.
“Hımm...”

Vlad gülümsedi. “Buraya gel.”

Elena parmak uçlarında yükselirken Vlad de yüzünü onun-
kine doğru eğdi. Ve orada, tüm antrenman personelinin gözü
önünde onu öptü. “Birazdan görüşürüz.”

Elena arabaya doğru yürürken, bu yaşta hâlâ bir genç kızın
dış gıcırdatan türde havailiğini hissetmesinin normal olup olma-
dığını merak ediyordu. Normal olsun ya da olmasın, bunu his-
sediyordu. Ve yakında muhtemelen tüm takım personeli bunu
öğrenecekti. Sadece Vlad’in karısının orada olduğunu ve onu
öptüğünü değil, aynı zamanda bir Harry Styles konserinin ön sı-
rasındakiler gibi sırtıp iç geçirerek dışarı çıktığını da.

Birkaç dakika sonra ToeBeans’e girdiğinde Alexis bir kez daha
onu hemen fark etti ve ilk seferki gibi aynı coşkuyla karşıladı.

“Elena!” Alexis koşarak yanında geldi ve ona sarıldı. Vlad’in
bütün arkadaşları kucaklaşmayı seviyordu. O da buna alışmaya
çalışıyordu. Alexis geri çekildi. “Burada olmana çok sevindim.
Vlad de seninle mi?”

“Hayır, onu rehabilitasyon için arenaya bıraktım.” Elena’nın
yüzü ısındı. Alexis’i partideki felaketten beri görmemişti. “Geçen
akşam olanlar için çok özür dilerim.”

Alexis başını iki yana sallayarak umursamaz gibi elini salladı.
“Özür dilemene gerek yok. Vlad’in senin yüzünden kendisini
kaybettiğini görmek hepimizin hoşuna gitti.”

Elena bir an için hızla gözlerini kırptırdı. “Öyle mi?”

“O adam açık kalpli biri ve kalbi de tamamen sana ait.” Alexis
neşeyle omuz silkti. “Aranızı düzeltmeye çalıştığınız için çok
mutluyuz.”

Elena’nın yüzünde nasıl bir ifade belirdiyse Alexis yüzünü bu-
ruşturdu. “Özür dilerim. Bu oldukça kişisel bir şeydi. Burnumu
sokmaya çalışmıyorum.”

“Hayır, özür dileme. Sadece her şey çok... *Yeni*. Ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Alexis. “Noah ve ben uzun süre sadece arkadaş olduktan sonra nihayet bir araya geldiğimizde, uğursuzluk getirmekten çok korkuyordum. Bir ilişkinin bir şeyden başka bir şeye dönüşmesi çok korkutucu...”

Elena nedense Alexise açılabilceğini hissetti. “Çözmem gereken şeyler var.”

“Tabii ki.”

“Hâlâ gazeteci olmak istiyorum.”

“Ve bunu gerçekleştirmek için bir yol bulmaya çalışmalısın.”

“Vizemin gereklilikleri hakkında bir sürü sorum var ve... Üzgünüm. Bunları neden senin üzerine yıktığımı bilmiyorum.”

“Çünkü ben sordum ve umarım arkadaş oluyoruzdur.”

“Ben de öyle umuyorum.”

“Yardıma olur mu bilmem ama iyi bir arkadaşım göçmenlik avukatı. İltica davalarında uzmandır ve belki onunla konuşabilirsin.”

“Evet, bunu... Bunu çok isterim. Teşekkürler.”

“Ofisi caddenin hemen yukarısında aslında. Muhtemelen önünden geçmişsindir. Adı Gretchen Winthrop. Arayabileceğini ona seve seve haber veririm.”

Elena başıyla onaylarken ismi hafızasına kaydetti. “Bu inanılmaz olur. Teşekkür ederim.” Yine mahcup bir şekilde güldü. “Olmanız gerekmediği halde hepiniz bana karşı çok nazıksınız.”

“Çoğu insan nazik değil mi?”

“Benim dünyamda hayır.”

Alexis bir elini nazikçe Elena'nın koluna koyarak, “Eh,” dedi. “Artık farklı bir dünyadasın. Ve bu dünyada biz birbirimizi önemseriz.”

Bir kez daha Elena bir cevap veremedi Alexis bir sonraki konuya geçti. "Her neyse, partide yaptığın 'blini'leri resmen rüyalarımda görüp duruyorum. Çok güzellerdi."

Elena'yı bir masaya doğru çekti.

"İstersen sana biraz daha yaparım."

Alexis'in yüzü sevinçle parıldadı. "*Bu harika olur.*"

Elena kafede yarım saat kadar takıldıktan sonra zaman öldürmek için caddede bir aşağı bir yukarı yürüyüp birkaç mağaza gezdi. Sonunda Vlad ona işinin bittiğini bildiren bir mesaj attı. Elena arabayı durdurduğunda Vlad onu otoparkın hemen dışında bekliyordu. Arabaya binmesine yardım etti ve sürücü tarafına döner dönmez Vlad konsolun üzerinden eğilip elini genç kadının başının arkasına dolayarak onu öptü.

"Ne kadar hızlı sürebilirsin?" dedi boğuk bir sesle.

Elena çok ama çok hızlı sürdü.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

“Çok güzel kokuyor.”

Ertesi sabah Elena fırından bir tepsi bisküvi çıkarırken başını kaldırdı. Vlad rehabilitasyona gitmeden önce ona kahvaltı hazırlamak için erken kalkmıştı. Onu Colton götürecekti, çünkü görünüşe göre sonrasında bir kitap kulübü toplantıları vardı ama önce onu doyurmak istiyordu.

Vlad tüm sabah seksiliğiyle mutfığa girdiğinde keşke yatakta kalıp onu başka bir şekilde uyandırsaydım diye düşündü.

“Günaydın,” diyerek selam verdi. Vlad bir bisküvi kapmak için ona doğru uzandı.

Elena onu uzaklaştırdı. “Çok sıcaklar. Şekillerini kaybederler.”

“Ama ben açım. Dün akşam pek bir şey yemedik hatırlarsan?”

Genç adam onun arkasında durdu, dudakları omzunda, elleri kalçalarında.

“Yardım edebilir miyim?”

Elena adanın diğer tarafında, çok güvenli bir mesafede duran bir tabureyi işaret etti. “Hayır. Otur. Bugün bacağına fazla zorlamamalısn.”

“Sen de antrenörler kadar kötüsün.” Ama bunu söylerken göz kırpmıştı. Buzluktan bir buz torbası alarak dizinin üzerinde dengelemek için taburelerden birine oturdu.

“İyi misin?”

Elena onun ses tonu karşısında başını kaldırdı. “Neden olmayayım ki?”

Yanakları pembeleşti. “Gece seni uyandırdığımda biraz agresifleştim.”

Hem de harika bir şekilde. Hem de birden fazla kez. Dün gece, yufka yürekli kocasının aşk romanlarının sayfalarından ne kadar çok şey öğrendiği konusunda inanılmaz derecede ufuk açıcı olmuştu.

Elena dudağını ısırды. “Benim hoşuma gitti.”

“Öyle mi?” O tembel gülümseme geri dönünce genç kadının libidosu da döndü. Vlad bacağındaki buzu çekip ayağı kalktı ve koltuk değnekleriyle tekrar onun arkasında durarak onun kulakmemesini dişledi.

Elena gırtlaktan gelen bir sesle gülmesine karşın, nabzının ahlaksız zihnine ihanet ettiği o hassas noktaya erişmesine izin vermek için de başını yana eğdi. Vlad’in elleri tişörtünün önünden yukarı doğru çıktığında genç kadın edepsizleşmeye başladı. “Ne kadar zamanınız var?”

“Fazlasıyla.”

Elena, Vlad’in kollarında döndü ve tişörtünü çıkardı. Vlad’in daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Parmaklarını genç kadının saçlarına dolayıp başını arkaya eğdi ve ağzına hükmetti. Bu sırada diğer eli de Elena inlemeye başlayana kadar onu okşamaya devam ediyordu.

Arka kapı açıldığında, *oh, Tanrım* kısmına varmak üzereydi.

“Tek kelime etme.”

Yarım saat sonra Vlad, Colton’ın ön koltuğuna bindi ve kapıyı çarparak kapattı.

Colton ellerini havaya kaldırdı. “Ne halt etmeye mesajlarını kontrol etmedin? Sana erken geleceğimi söylemiştim.”

“Çünkü *meşguldüm*. Ve kapıyı çalmadan evime girmeseydin hâlâ meşgul olacaktım.”

“Kapıyı çaldım. Kimse cevap vermedi. Kapı neden kilitli değildi?”

Çünkü dün kapıyı kilitlemeyi hatırlayamayacak kadar gergindi. Tanrı aşkına. Vlad, Colton bir şey göremeden önce Elena’nın bedenini kendi bedeniyle örtmeyi başarmıştı ama yeterince görmüştü. Ve de yeterince duymuştu.

“Ama işler iyi gidiyor gibi görünüyor-”

“Tek. Kelime. Dahi. Etme.”

Colton arabayı çalıştırırken gülmemek için kendini zor tuttu.

“Ondan, üzerinde daha fazla travma yaratmayacak bir şekilde özür dileyeceksin. Onun mahremiyetini ihlal ettin. *Benim* mahremiyetimi ihlal ettin. Ve arkadaşlığın sınırlarını suistimal ettin. Anlaşıldı mı?”

“Evet, ama...”

“Anlaşıldı mı dedim?”

Colton bir an sessizce somurttu. “Rus’un bana kızmasından hoşlanmıyorum.”

“Ben de sana kızgın olmaktan hoşlanmıyorum.”

Gergin bir şekilde birbirlerine baktılar, ardından Colton sırtıttı. “Yine de her şey yolunda, değil mi?”

Vlad inleyip başını koltuğa vurdu. Ama sonra durdu ve kendi ağzında da aynı şekilde bir sırıtış olduğunu fark etti. “Evet, her şey yolunda.”

“Şu haline bak, Fabio.” Colton bir elini direksiyondan çekerek Vlad’in kolunu yumrukladı.

Arenaya gidiş normalden daha uzun sürdü çünkü şehir trafiği arenanın etrafından bir blok dolanmalarına neden olmuştu. Vlad, Colton’dan barikatlardaki polis memurlarından birinin yanında durmasını istedi. Tam kendisini tanıtacaktı ki polis, “Vay anasını. Sen Vlad Konnikov’sun,” dedi.

Polis açık pencereden avucunu içeri uzatınca Vlad kanka tokalaşmasını kabul etti.

“Bacağı nasıl? Kahretsin, oynamadığına inanamıyorum.”

“Rehabilitasyon için buradayım. Gelecek sezon geri döneceğim.”

Memur kapıyı yumruklayıp geçmeleri için elini salladığında Colton güldü. “Şimdiye kadar bunun nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Neyin nasıl bir his olduğunu?”

“Ünlü birinin yanında tamamen görmezden gelinmenin.”

“Belli ki adam country müzikten çok hokey hayranı.”

“Küfür sayarım.” Colton arabayı park rampasına çekti ve kapiya yakın bir yerde boş bir oyuncu yeri buldu. Vlad’in inmesine yardım etti ve onun koltuk değnekleriyle yavaş ilerleyişine ayak uydurmak için yavaşça yürüdü.

“Ben buradayken ne yapacaksın?” diye sordu Vlad.

“Varlığım ile heyecanlandıracak başka bir üniversiteli kız bulacağım.”

Vlad ters ters bakınca Colton güldü. “Şaka yapıyorum. Okuyacak bir kitabım var.”

Vlad, Colton’ı masaj koltuklarından birinde oturur halde bıraktı ve rehabilitasyon odasında antrenörlerle buluştu. Bir saat sonra, kendisini öldürmeye çalıştıklarından oldukça emindi.

Madison yakınlarda gezinip ona bir tekrar daha yapmasını emrederken Vlad acıyla homurdandı. Vlad ona doğru hırladığında Madison gözlerini devirdi. “Beni korkutamazsın, Vlad. Eskiden Red Wings için çalışırdım.”

Bir *ah* sesi çıkarıp son tekrarını yaptı. Sonra da inilti içinde sırtüstü yere yığıldı. Sakatlanmak berbat bir şeydi. Elbette bu sabahki zayıflığının çoğu uykusuzluktan kaynaklanıyordu ve bunu hiçbir şeye değişmezdi.

Madison ona bir şişe su uzattı, Vlad suyu içmek için doğrulduğunda yanında bir gölge belirdi. Kafasını kaldırdığında koçu Sawyer Mason’ı gördü. Sakatlandığından beri Vlad’in onu ilk görüşüydü.

“Gelip oğlumuzu kontrol edeyim dedim,” diyen koç ayaklarının üzerinde kalkmasına yardım etmek için Vlad’e elini uzattı. Daha doğrusu ayağının üzerinde. Madison koltuk değnekleriyle bekliyordu.

“İyiyim. Her şey yolunda.”

“Madison ve doktor beni haberdar ediyorlar.”

Elena da dahil olmak üzere çoğu insan bir oyuncu sakatlandığında koçun daha yakından ilgileceğini düşünürdü ama baş antrenör bir şirketin CEO’su gibiydi. Her şeyden o sorumluydu ve günlük işlerle ilgilenmek için alt düzey personeline güvenirdi. Bu yüzden Vlad, koçun bugün onu görmeye gelmek için zaman ayırmasından çok etkilenmişti.

“Umarım bu akşam geliyordur,” dedi koç.

“Maça mı?”

“Yok, kızımın bale resitaline,” diye tersledi koç. “Evet, maça. Seni orada görmek takım için iyi olacak. Karını da getir. Takım sahibinin süitini kullanın.”

Vlad’in kalbi küt küt atıyordu. “Takım sahibinin süiti mi?”

“Bir sürü yer var, hem de Rudolph, pislik ailesinden çok seninle konuşmayı tercih eder.” Miles Rudolph takımın sahibiydi.

Koç, Vlad’e reddetmesi için zaman vermedi. “Onlara bu akşam geleceğini söyleyeceğim. Bizi hayal kırıklığına uğratma.” Sonra da omzuna sağlam bir şaplak atarak gitti.

Vlad, Colton’ı bir masaj masasında yüzüstü yatmış, geçen günkü antrenöre omuz masajı yaptırırken buldu.

Boğazını temizledi. “İşim bitti.”

Antrenör geriye doğru sıçradı, yüzü kıpkırmızıydı. Tekrar. Colton ona teşekkür etti ve kız koşarak gitmeden önce doğrulup oturdu. Kapının yanında bekleyen Vlad, Colton yaklaştığında onun kafasına şaplak attı. “O senin için fazla genç.”

“Boynumdaki tutulmayı geçirmek için yardım etmeyi önerdi.”

“Eminim öyledir.”

“Çocuklar çoktan lokantaya varmışlar.”

Colton ve Vlad geldiklerinde Malcolm, Mack ve Noah her zamanki masalarındaydı. Del, Gavin ve Yan takımla birlikte yoldaydı ve onlara katılmayacaklardı.

“Vay, vay, vay,” diye mırıldandı Mack. “Şuna bakar mısınız, çocuklar? Bu sabah birinin yüzünde bir gülümseme var.”

Mack’in takılması üzerine Vlad kızaran yanaklarını gizlemek için devasa mönüyü hızla yukarı kaldırdı.

Mack mönüyü geri indirdi. “Bu kadar kolay kurtulamazsın. Dökül bakalım. İşler nasıl gidiyor?”

Colton ellerini çırpı. “Bırak da ben anlatayım, lütfen?”

Vlad ona kaşlarını çattı ama kısa sürede yüzünde başka bir şaşal gülümseme oluşunca tüm masa kahkahalara boğuldu.

“Ciddi misin?” Mack’in ağzı açık kaldı.

Vlad'in yanakları kızardı. "İşler iyi gidiyor."

"Ah, *iyiden* de öte," diye homurdandı Colton. "Bu sabah içeri girdiğimde..."

Vlad onu işaret etti. "Hayır."

Mack kaşlarını yukarı kaldırdı. "Ne oldu?"

"Sadece yanlış zamanda mutfağa girdim diyelim."

"Hey," diye çıkıştı Vlad. "Bahsettiğin kişi beni karım."

"Mutfakta mı?" diye homurdandı Mack. "Lanet olsun. Hiç vakit kaybetmiyorsun."

Vlad utangaç bir şekilde omuz silerken yanakları daha da kızardı.

Çocuklar ellerini kalplerinin önünde kavuşturup toplu olarak *ayyyy* dediler. Restorandaki herkes dönüp onlara baktıktan sonra hızla kafalarını çevirdi. Çoğu müdavimdi ve kitap kulübü kankaları masasından gelen tuhaf şeylere alışkınlardı.

Vlad yüzündeki kızarıklığı yine mөнünün arkasına saklasa da çocuklar mөнüyü çekip aldılar. "Neden utanıyorsun?" diye sordu Malcolm. "Bu harika, dostum. Harika."

Mack sandalyesinde arkasına yaslandı. "İşte *bu*, Rus'un sevdiğim bir versiyonu."

"Hangi versiyonmuş o?" diye soran Vlad sırtıyordu, çünkü birden kendini şahane hissetmeye başlamıştı.

"*Kızımı geri aldım* versiyonu," diyen Noah öne eğilip içten bir şekilde onunla el sıkıştı.

"Yine de dikkatli ol," dedi Mack. "Kendini çok fazla kaptırma. Bunu yavaştan almayı unutma. Siz ikiniz ilişkinin o harika erken dönemindesiniz, ama ortaya dökmeniz gereken çok şey var."

Noah, Mack'ın kafasına bir şaplak attı. "Ne kadar da moral bozucusun, dangalak. Bırak da Rus anın tadını çıkarsın."

“Sadece ona yavaş gitmesini söylüyorum. Liv’e karşı ilk başta çok hızlı davrandım ve bu durum neredeyse başıma iş açıyordu.”

Vlad aniden konuyu değiştirmek için heveslenerek mönüsünü kapattı. “Kitabım hakkında konuşalım.”

Colton başını iki yana salladı. “Tony ve Anna henüz sevişmediyse, hiç işim olmaz.”

Elena, Alexis’in tavsiye ettiği göçmenlik avukatı Gretchen Winthrop’un hukuk bürosunu gösteren tabelanın bulunduğu ofis binasının önündeki park yerine yanaştı. Parkmetreye birkaç çeyreklik attı ve arabayı kilitledi. Alexis’in kafesinin birkaç blok ötesindeki bir sokağın köşesinde yer alan binanın sokak seviyesindeki, yıpranmış odacıklardan ve lekeli halılardan oluşan mütevazı bölümüne girdiğinde kapmın üzerindeki zil çaldı.

Bekleme alanı, iki sıra bej rengi sandalyeyle ve küf kokusuyla dolu küçük bir kare odadaydı. Girişin sağındaki yükseltilmiş bankonun arkasında bir danışma görevlisi oturuyordu. “Yardımcı olabilir miyim?”

Elena bankoya yaklaştı. “Ben Elena Konnikova. Gretchen Winthrop’u görmeye gelmiştim.”

Kadın gülümsedi. “Randevunuz var mı?”

“Evet. Bu sabah aramıştım.”

“Oturun, ona geldiğinizi haber vereyim.”

Bekleme odasının duvarları göçmenlik davalarıyla ilgili çerçelenmiş gazete haberleri ve “HAKLARINIZI VE GÖÇMENLİK BÜROSU GELİRSE NE YAPACAĞINIZI BİLİN” yazan tabelalarla kaplıydı.

“Elena?” Danışma görevlisi dönünce Elena ayağa kalktı. “İçeri girebilirsiniz.”

Ofis, bundan başka bir yönlendirmeye ihtiyaç duyulmayacak kadar küçüktü. Gretchen'in ofisi kendi kapısı olan tek ofisti, o da açıktı. Elena kapıyı çalınca Gretchen elini sallayarak onu içeri buyur etti.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek oturması için Elena'ya masasının karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Alexis arayacağını önceden haber verdi. Senin için ne yapabilirim?"

"Şu anda sadece bazı seçenekleri araştırıyorum ve bazı sorularım var."

"Umarım bazı cevaplarım olur ama seni uyarmalıyım ki senin göçmenlik türünde uzman değilim."

"Biliyorum," dedi Elena çantasını ayaklarının dibine koyarak. "Buraya sadece kendim için gelmedim."

Gretchen sandalyesinde arkasına yaslandı. "Tamam."

"Seks ticareti mağdurlarıyla daha önce çalışıp çalışmadığını merak ediyordum."

Gretchen tek kaşını kaldırdı. "Ciddi misin?"

"Evet, ciddiylim."

Gretchen gülümsedi. "İğneleme yaptım. Müşterilerimin neredeyse yarısı bir tür insan kaçakçılığı mağduru. Neden soruyorsun?"

"Ne gibi seçenekleri var? Göçmenlik açısından yani."

"Buraya yasadışı yollardan ve kendi istekleri dışında getirilmişlerse bazılarına ABD'de mülteci statüsü veriliyor. Bu çok değişkenlik gösteriyor."

"Peki ya Rus ya da Ukraynalı kızlar? Onlara hiç yardım ettin mi?"

"Birkaç tanesine. Neden?"

Elena bacak bacak üstüne attı. "Vizem burada çalışmama izin vermiyor."

Gretchen konunun aniden değişmesi üzerine gözlerini kıstı. “Bu doğru. Statün üniversiteye gitmene izin veriyor ama vizenle bir işte çalışamazsın.”

“Rusya’dan neden ayrılmak zorunda kaldığımı biliyor musun?”

Gretchen kulaklarını kapattı. “Evliliğinizin doğası hakkında bir şeyler itiraf etmek üzereysen, hemen durmanı şiddetle tavsiye ederim.”

“Demek istediğim, babama ne olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.”

“Genç kızların seks ticaretiyle ilgili bir haber üzerinde çalışırken kayboldu. Sanırım bu haber yüzünden...” kelimeler ağzından zorlukla çıktı. “ortadan kayboldu.”

“Kusura bakma, söylediklerini takip edemiyorum.”

“Burada kalırsam vizemin şartlarını ihlal etmeden gazeteci olarak çalışabilmemin *herhangi* bir yolu var mı?”

“Sanırım sen ve Vlad bir noktada yeşil kart için dilekçe vereceksiniz. Çoğu profesyonel sporcu bunu yapar.”

“Ama bu yıllar alabilir, değil mi?”

Gretchen sandalyesinde kıpırdandı. “Bak, Elena. Umarım kabalık olarak algılamazsın ancak bu o kadar da kötü bir sorun değil. Kalıcı oturma izni neredeyse garanti olan çok zengin bir adamla evlisin. Acelen ne?”

“Çünkü çalışmak istiyorum. Önemli bir şey yapmak istiyorum. Üzerinde çalıştığım önemli bir mesele var.”

“Anlıyorum. Amacım seni aşağılamak değildi. Ben sadece...” Gretchen iç çekerek sustuktan sonra ayağa kalkıp ofisinin duvarını kaplayan birkaç dosya dolabından birine yürüdü ve ilkinin en üst çekmecesini açtı. “Bunu görüyor musun?” Arkasına döndü. “Bunlar sadece A harfi olanlar. Bunlar şu anda temsil ettiğim ya da önceden temsil etmiş olduğum insanlar, tıpkı se-

nın gibi Amerika Birleşik Devletleri'nde kalma ve çalışma şansı isteyen çalışkan insanlar. Aradaki fark ise..." -çekmeceyi kapattı- "Onların başka seçeneği yok. Çaresizlikle hareket ediyorlar."

Sandalyesine geri döndü.

"Amerikan göçmenlik sistemi özellikle sizin gibi insanlara hitap etmek üzere tasarlanmış; zengin, beyaz insanlar için, aynı derecede zengin ve beyaz ülkelerden gelenler... Sınır dışı edilme riskiniz çok az. Kocan sırf hokey oynayabildiği için çok ama çok uzun bir kuyruğun en önüne geçebildi. Amerikalılar sizin gibi göçmenleri çok sever."

"Kocam ve benden pek hoşlanmıyor gibisin."

"Hoşlanmadığım şey, ülkemize gelen göçmenlerin çoğunun neredeyse hiçbir seçeneği yokken, size ihtiyaçlarınıza en uygun seçenekleri keşfetme imkânı veren sistem."

"Mülteciler için bile mi?"

Gretchen burnundan çirkin bir ses çıkardı. "Bu kelime neredeyse anlamsız." Başını yana eğerek Elena'yı inceledi. "Vizeni ihlal etmeden burada fark yaratmanın yolları var, Elena. Bulmaya çalıştığın şey bu, değil mi?"

Elena başıyla onayladı. Sadece bunu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar ürkekti. Her şey hâlâ çok ani olmuş gibi geliyordu. Ayrılma fikrini artık düşünmeye bile dayanamıyordu. Ama uğruna çalıştığı her şeye sırtını nasıl dönebilirdi? Marta gibi kadınlara sırtını nasıl dönebilirdi? Babasına sırtını nasıl dönebilirdi?"

"Gönüllülere ihtiyaç duyan pek çok kâr amacı gütmeyen kuruluş var ve senin becerilerine sahip biri inanılmaz derecede değerli olacaktır. Sadece dil becerilerin bile hayatı önem taşır. Bunun yaptığın iş karşılığında para kazanmakla aynı şey olmayacağını biliyorum ama yine de senin için önemli olan bazı şeyleri başarabilirsin."

Gretchen saatine göz attı. “Korkarım ki bunu kısa kesmek zorundayım. On dakika içinde başka bir toplantım var. Ama seni temin ederim, gazetecilik becerilerini benimkiler gibi müşterilere yardım etmek için kullanmanın yollarını arıyorsan ihtiyaç sonsuz.”

Elena, Gretchen’a zaman ayırdığı için teşekkür etti. Tam olarak cevap almış değildi ama beynindeki çarkların dönmeye başlamasına yetecek kadarını almıştı.

Arabasına daha yeni binmişti ki telefonu çalmaya başladı. Vlad olduğunu düşünerek hemen cevap verdi.

“Elena, ben Yev.”

Boştaki eliyle direksiyonu sımsıkı kavradı. “Yev. Merhaba.”

Yev kıkırdadı. “Sesin gergin geliyor.”

“Evet, dürüst olmak gerekirse...” En azından bu yalan değildi.

“Eh, gerek yok. Bu aramayı yaptığım için çok memnunum.”

“Ah...” Sesi küçük bir kız gibi soluk soluğa çıkmıştı.

“Her şey yolunda mı? Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?”

Evet. Tamamen kötü bir zamandı, çünkü tüm hayatı, bildiğini ve istediğini sandığı şeyler geçen hafta içinde değişmişti. “Tabii ki hayır,” diye fısıldadı. “Mükemmel zamanlama.”

“İyi,” dedi Yev. “Çünkü sana resmen bir iş teklif etmek istiyorum.”

Onun sözlerini hazırlıklı olmadığı bir his karşıladı. *Hayal kırıklığı*. “Teşekkür ederim. Bu... Vay canına.”

“Amerika’dan taşınmanın büyük bir olay olduğunu anlıyoruz, bu yüzden seni hemen beklemiyoruz. Ama bir ay içinde başlayabileceğini düşünüyor musun?”

Elena’nın dilinde ekşi bir tat belirdi. “Bir ay mı?”

“Eğer daha fazla zamana ihtiyacın varsa, bunu halledebiliriz.”

“Hımm, hayır, öyle değil.”

“İyi olduğuna emin misin?”

Elena önce yüzünü buruşturmasına rağmen, onun hayatı boyunca tanıdığı bir adam olduğunu hatırladı. “Yev, iş teklifin için çok minnettarım ama sanırım reddetmek zorundayım.”

Bir duraklama oldu, ardından sandalyesi gıcırdadı. “Eh, bu beklenmedik oldu. Nedenini sorabilir miyim?”

“Amerika’dan ayrılmaya henüz tam olarak hazır olmayabilirim.” Yev onaylamayan bir ses çıkarınca, Elena hemen devam etti. “Bana bir şans verdiğin için her zaman minnettar olacağım.”

“Baban için en azından bunu yapabilirdim. Ama dürüst olabilir miyim? Biraz rahatladım.”

Elena güldü. “Öyle mi?”

“Artık senin için endişelenmeme gerek yok” Sandalyesinin bir kere daha gıcırdadığını duyunca onun ayağa kalktığını gözünde canlandırdı. “Planların ne o zaman?”

“Henüz bilmiyorum. Herhangi bir plan yapmadım. Bir göçmenlik avukatıyla görüşтім ve bana en azından düşünmem için bazı şeyler verdi.”

“Aferin sana.”

“Yev, anlayış gösterdiğin için teşekkür ederim.”

“Elbette. Sen ailemden gibisin, Elena. Bunu biliyorsun.”

“Biliyorum. Ve bunun benim için anlamı büyük.”

“Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber verir misin?”

Elena nefesini tuttu. “Aslında bir şey var.”

“Söylemen yeter.”

“Daha öncesinde sana yalan söylemiş olabilirim.”

Yev duraksadı. Sonra, “Dinliyorum,” dedi.

“Babamın kayboluşunu araştırıp araştırmadığımı sorduğunda...”

“Lanet olsun, Elena. Ne yapıyordun sen?”

“Onun haberini bitirmeye çalışıyordum. Buradan yapabildiğim kadarıyla kendi araştırmamı yapıyordum.”

Sessizlikten sonra, “Peki ilginç bir şey buldun mu?” sorusu geldi.

“Bir sürü yanlış ipucu ve çıkmaz sokak.”

“Eh, bu şaşırtıcı değil.”

“Benim için araştırıp araştırmayacağını merak ettiğim bir şey var.”

Adamın iç çekişi, buharlı bir gemiye güç verebilirdi. “Elena, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun.”

“Biliyorum. Ve seni zor durumda bırakıyorsam üzgünüm.”

“Neye bakmamı istiyorsun?”

“Nikolei 1122.”

Yeniden sessizlik oldu. “Bunu nereden duydun?”

Elena’nın kalbi adamın ses tonuyla küt küt atmaya başladı. “Bir anlamı var mı?”

“Hemen değil, hayır. Ama bir polis raporu için sınıflandırmanın bir parçası olabilir. Memurun adı ve tarih gibi, ama herhangi bir anlama da gelebilir. Bunu nereden duydun?”

“Strazh’ın kulüplerinden birinde bir kaynağım var.”

Yev öyle küfürler savurdu ki Elena telefonu kulağından çekmek zorunda kaldı. “Yevgeny...”

“Bu delilik, Elena. Lütfen bana yalan söylediğini söyle.”

“Ona ne olduğunu bilmem gerek. Sen bilmek istemiyor musun?”

Alçak sesle küfretti. “Vlad ne üzerinde çalıştığını biliyor mu?”

Soğğun omurgasından aşağı sızdığını hissetti. “Henüz değil.”

Saniyeler geçtikçe tek duyabildiği arka plandaki haber odasının sesleri ve Yev’in telefona doğru öfkeli nefesi alıp verişleri oldu. “Peki,” dedi sonunda. “Ne bulabileceğime bakacağım.”

“Teşekkür ederim...”

“Ama eğer bir şey bulamazsam, bu işin peşini bırakacağına ve hayatına devam edeceğine dair bana söz vermelisin.”

“Söz veriyorum,” diye fısıldadı.

Yevgeny veda etmeden telefonu kapattı. Elena telefonu yolcu koltuğuna atarak alnını direksiyona dayadı. Paniğe kapılmayı bekledi. Her zaman istediği işi az önce geri çevirmişti. İhtiyacı olduğunu düşündüğü, uğruna çalıştığı her şeyi ona verebilecek bir iş. Babasının mirasını onurlandırmak için bir şans. Ona gerçekten ne olduğunu anlamasına yardımcı olabilecek bilgilere ve insanlara erişim. Marta gibi kadınları kurtarmak için bir şans.

Ama bunları yapmak için Rusya'ya dönmek zorunda değildi. Daha önce hiç düşünmediği seçeneklere sahipti, çünkü daha önce kendisine bunları düşünmek için *izin* vermemişti. Amerika'da herhangi bir geleceği olabileceğine inanmak için de kendine izin vermemişti, çünkü Vlad'le herhangi bir geleceği olabileceğine asla inanmamıştı.

Arabayı tekrar yola çıkardı ve eve doğru yola koyuldu. Telefon tekrar çaldığında bu kez arayanın Vlad olduğunu biliyordu.

Cevap verdiğinde Vlad, “Selam,” dedi.

Ona Yevgeny ile yaptığı görüşmeyi hemen anlatmayı düşünse de beklemeye karar verdi. Ona anlatacak çok şey vardı. Ve *anlatacaktı* da. Ama henüz değildi. “Bugün nasıl geçti?”

“İyi. Koçum beni görmeye geldi.”

“Sonunda.”

“O, hımm...” Vlad boğazını temizledi. “Bu akşam benimle maça gelmek ister misin?”

“Gerçek bir hokeyci eşi gibi mi?”

“Benim karım gibi.”

Elena duygularını bastırmak için dudağını ısırđı. “Bunu çok isterim,” diye cevap verdi nihayet.

Vlad sanki gerçekten hayır diyeceğini düşünmüş gibi rahatlamış bir nefes verdi. “Ne zaman evde olursun?”

“Yaklaşık yarım saat içinde.”

“Güzel. Benimle yatağımızda buluş.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Takım o akşam saat yediden hemen önce onlar için bir araba gönderdi, böylece şehir merkezindeki trafikle uğraşmak zorunda kalmayacaklardı.

“Gerginim,” dedi Elena.

Vlad arka koltukta kolunu ona dolayarak saçlarını öptü. Genç kadın portakal çiçeği gibi kokuyordu ve arkasında Vlad’in adının yazılı olduğu fazla büyük hokey formasıyla harika görünüyordu. “Eğlenceli olacak.”

“Ya insanlar bana nerede olduğumla ilgili sorular sorarsa ya da...”

“Sormayacaklar. Ve eğer herhangi bir nedenle sorarlarsa, onlarla başa çıkmak için orada olacağım.”

Vlad de gergindi ama onun nedeni farklıydı. Maça katılacağı medyaya çoktan bildirilmişti ve takımın medya ekibi ilk devreden sonra canlı yayında röportaj yapmasını istiyordu. Tüm bunlar, Elena ile çekilmiş bir görüntüsünün Rus medyasında yer

bulmama ihtimalinin sıfır olduğu anlamına geliyordu. Ama hâlâ ailesine, değil *birlikte* olduklarını, Elena'nın burada onunla olduğunu bile söylememiştii.

Vlad kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. “Bir telefon görüşmesi yapmamız gerekiyor.”

Elena başını kaldırıp ona baktı. “Kiminle?” Ağzı hemen bir o şeklini almıştı.

“Basında çıkan bir fotoğraftan öğrenmelerini istemiyorum.”

“Ben de.”

Vlad annesinin isminin üzerine bastı. Omsk'ta saat neredeyse sabahın altısı olacaktı, yani şimdiye kadar uyanmış olmalıydı. Cevap vermesini beklerken nefesini tuttu.

Annesi, merhaba yerine “Telefon numaramı *hatırlıyorsun* demek,” dedi.

Ona nutuk çekmeye başlamadan ya da Tanrı korusun, babasını bu işe karıştırmadan önce araya girdi. “Anne, sen başlamadan önce konuşmanı istediğim biri var.”

Ona telefonu uzatınca Elena, “*Şaka mı yapıyorsun?*” der gibi bakmasına rağmen telefonu alarak kulağına götürdü. “Merhaba, anne.”

Vlad, annesinin sesini duyabiliyordu. “*Elena!*”

Genç adam kahkahasını bastırmak için yumruğunu ağzına bastırınca Elena yumruğunu onun göğsüne geçirdi.

Elena, “Evet, buradayım,” dedi durakladıktan sonra. “Şey, şu anda maça gidiyoruz.” Bir duraklama daha. “Ameliyatın ertesi gününden beri...” Elena yüzünü buruşturup telefonu ona geri verdi. “Seninle konuşmak istiyor.”

“Vladislav Konnikov, açıklaman gereken çok şey var. Bana yalan söyledin. Elena ne zamandır orada? Ne zaman gidiyor? Onunla konuşmayı denedin mi bari?”

“Anne, yavaşla biraz.”

“Hayır, yavaşlamayacağım. Neler oluyor?”

“Yemin ederim daha sonra açıklayacağım. Sadece bu akşam maçta birlikte çekilmiş bir fotoğrafımızı görürseniz hazırlıksız yakalanmayın diye aramak istedim.”

“*Birlikte* derken ne demek istiyorsun?” Annesinin sesinde, artan umudun tınısı vardı.

Vlad konuşurken Elena’yla göz göze geldi. “Ben... Ben senin tavsiyene uydum, anne.”

“Ne demek istiyorsun?” diye tekrar sorduğunda bu defa nefesi kesilmişti.

Vlad başparmağını Elena’nın altdudağında gezdirdi. “Sanırım bu detayların bazılarını Elena’yla aramızda tutacağım.”

Annesi ağlamaklı bir şekilde güldü. “Tabū ki. Tabū ki. Ah, babana söylemek için sabırsızlanıyorum. Ama bu ne anlama geliyor? Nashville’de mi kalacak?”

Vlad, bakışlarını Elena’dan ayırmadı. Planları hakkında konuşmamışlardı ve onun yerine cevap vermek istemiyordu.

Vlad, Elena’nın çenesini başparmağı ve işaretparmağı arasında tutarak ağzını yukarı doğru çevirdi. Bir öpücüğü sessiz tutmanın onu daha da güçlü kıldığı ortaya çıktı. Ondan geri çekilmek ve annesinin telefonda olduğunu hatırlamak için sahip olduğu tüm irade gücünü kullanması gerekti. “Sana sonra daha fazlasını anlatacağıma söz veriyorum, ama artık arenaya varmak üzereyiz.”

“Çok mutluyum, Vlad. Çok mutluyum.”

“Ben de öyle, anne.”

Aramayı sonlandırdı. “Senin için bir şeyim var,” diye mırıldandı Elena’nın dudaklarına doğru.

Elena arkasına yaslanarak ona cilveli bir şekilde gülümsedi. “Arabada mı?”

Vlad bir kahkaha attı ve Elena’yı kendinden uzaklaştırdı. Sonra ön cebini karıştırabilmek için kalçasını kaldırdı. Yüzüklerini çıkardığında genç kadının dudaklarından ufak bir nefes kaçtı.

“Düşündüm de belki...” Yutkundu, yine gerilmişti. “Halk arasında olacağımız için insanların çok fazla soru sormaması adına bunları takabileceğimizi düşündüm.”

“Evet,” diye fısıldadı. Elini uzatırken parmakları titriyordu, Vlad yüzüğünü ona taktı. Elena aynı hareketi onun yüzüğüyle tekrar ettikten sonra, genç adam onu kucağına çekerek öpmek için eğildi ama Elena kendini geride tuttu. “Annenin sorusunu duydum. Nashville’de kalıp kalmayacağım hakkındaki...”

Vlad nefesini tuttu.

“Yevgeny bugün bana iş teklif etti. Onu geri çevirdim.” Elena başını onun omzuna doğru eğdi. “Daha önce hiçbir yerde kendimi yuvamda hissetmedim. En azından uzun zamandır. Babam kaybolmadan önce bile kendimi yalnız hissediyordum. Asla güvende hissetmedim. Asla bir yere yerleşemedim. Kendimi evimde, yuvamda hissettiğim tek an seninle olduğum an.”

Vlad onu başının arkasından tutup yüzünü kendininkine doğru çevirdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Ben de gerçek bir evlilik istiyorum.”

Bu an tutku gerektiriyordu, ama yoğun duyguların Vlad'in boğazında oluşturduğu şişkinlik onu işe yaramaz hale getirdi. Alnını onunkine bastırdı ve içine titrek bir nefes çekti. Araba yavaşlayıp arenanın etrafındaki trafiğe girene kadar sessizce birbirlerine sarılarak o şekilde kaldılar.

Arena, Nashville'in meşhur gece kulüpleri ve müzik mekânlarının bulunduğu anacaddeden sadece bir blok ötedeydi ve şoför, Colton'ın bu sabah arabayı sürdüğü barikata doğru ilerlemeden önce, insanlardan ve particilerden oluşan bir duvarın caddeden karşıya geçmesine izin vermek için birkaç kez durmak zorunda kaldı. Kimlik kartı gösterdiklerinde polis memuru arabanın geçmesine izin verdi. Elena yüzünü cama yapıştırıp, "Çok fazla insan var," diye fısıldadı.

Ve kariyerinde ilk kez Vlad de onlardan biriydi. Takımı onsuz oynarken tribünlere sürgün edilen bir başka seyirciydi. Bu acı veriyordu ama eskisi kadar kötü değildi. Hızla iyileşiyordu ve en sonunda yanında Elena vardı.

Şoför onları oyuncuların girişinde bıraktı. Antrenörlerden biri, onları servis asansörüne ve süitlerin olduğu en üst kata götürmek için bir golf arabasıyla karşılamak üzere bekliyordu. Böylece Vlad tüm arena boyunca koltuk değnekleriyle yürümek zorunda kalmayacaktı.

"Önce takım arkadaşlarını görmeye mi gideceksin?"

"Çoktan ısınmaya başladılar," diye cevap veren Vlad golf arabasına önce onun binmesini bekledi. "Ve bu kötü şans getirir. Konsantrasyonlarını bozmak istemiyorum."

"Sen benim konsantrasyonumu bozuyorsun ve sonu kötü bitmiyor."

Vlad ona göz kırptı.

Onlar içeri girdiğinde takım sahibi aile üyeleriyle birlikte çoktan süttüydü. Miles Rudolph el sallayarak onlara merhaba demek için yanlarına geldi.

“Vlad, seni ayakta görmek çok güzel.” Rudolph onun omzunu sıvazladı.

“Bu akşam süiti kullanmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederim.” Vlad elini Elena’nın sırtına koyabilmek için koltuk değneklerini kenara çekti. “Bu karım, Elena.”

Rudolph, genç kadının elini sıktı. “Sonunda gizemli Elena’yla tanışıyorum.” Geri çekilip içeri girmeleri için elini salladı. “Lütfen, içeri geçin. Yerleşin. Bir şeye ihtiyacınız olursa garsonlardan birine söyleyin.”

Lüks süite girdiklerinde Elena’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Sağ duvar boyunca bir bar vardı ve bir barmen çoktan orada olan bir düzine kadar konuk için içki dolduruyordu. Karşı duvar boyunca ağız sulandıran bir büfe kurulmuştu ama Vlad evden çıkmadan önce yemeğini yemişti, çünkü bu tür etkinliklerde, glütensiz etiketli yiyeceklerin bile çapraz bulaşmaya uğramadığını asla garanti edemezdi.

Vlad, Elena’nın kulağına doğru eğildi. “İçecek bir şey ister misin?”

“Ben alabilirim,” dedi. “Sen otursan iyi olur.”

“Bütün gün oturuyorum.”

Elena ona tek kaşını kaldırınca o küçük kızgın ifade Vlad’i yeniden heyecanlandırdı. Tanrı aşkına, bu uzun bir gece olacaktı.

“Ne istiyorsun?”

“Sadece su. Teşekkürler.” Elena’nın dudaklarına bir öpücük kondurdu ve odadaki birden fazla kişinin şaşkın bakışlarını üzerine çekti. İnsanların soru sormasından neden endişelendiğini şimdi anlıyordu. Çoğu insan Elena’yı ilk kez görüyordu ve meraklarını gizlemekten çekinmiyorlardı.

Vlad yavaşça buza bakan cam duvarın hemen ötesindeki VIP koltuklara doğru ilerledi. Koltuk değneklerini parmaklıklara dayayarak dengeledi. Aşağıda takımı onsuz kayıyor ve ısınıyordu. Hoparlörlerden yüksek sesli müzik yayılıyor, tavandan sarkan devasa ekranda maçtan önce taraftarların dikkatini dağıtmak için videolar ve reklamlar oynatılıyordu. Hayatı boyunca burada olmayı hayal etmişti: Stanley Kupası’nda. Binlerce taraftar çılglık atıyor ve tezahürat yapıyordu. O ise aşağıda değildi.

“Hey.” Elena onu kısa süren kendine acıma partisinden uyardı. Kendisi için bir kadeh şarap, onun için de bir şişe su taşıyordu. Vlad kapağı çevirip açtı ve şişenin yarısını büyük bir yudumda içti.

“İnsanlar sana bakıyor.”

Vlad onun bakışlarını aşağıdaki tribünlere doğru takip etti, evet, birkaç hayranı heyecanlı sırtışlarla koltuklarında dönmüşlerdi. Genç adam kibarca elini sallayınca taraftarlar sanki Gordie Howe’un* hayaleti tarafından kutsanmış gibi davrandılar.

“Çocuklar için imza dağıtmalısın,” dedi Elena.

“Yanımda kalem getirmedi.”

“Ben hallederim,” diyen Elena merdivenleri koşarak çıkmadan önce şarabını koltuklardan birinin bardak tutucusuna bıraktı. Bir süre sonra elinde bir keçeli kalem ve takımın halkla

* Tüm zamanların en iyi buz hokeyi oyuncularından biri olarak kabul edilen Kanadalı profesyonel buz hokeyi oyuncusu. (ç.n.)

ilişkiler ekibinden biriyle geri döndü. Emirler yağdırmaya başladığında görevlinin ona itaat etmekten başka seçeneği yoktu. “Küçük çocukları olan bazı aileleri Vlad’le tanışmaları için buraya davet edelim.” Vlad görüldüğü andan beri gözlerini dikip onu izleyen dört çocuklu aileyi işaret etti. “Her seferinde bir aile.”

Görevli başıyla onayladı ve VIP koltukları tribünlerin geri kalanından ayıran kapıyı açtı. Genç adamın sessizce babanın omzuna dokunmasını, konuşmasını ve arkalarını işaret etmesini, ardından ailenin hepsinin aynı anda nefesinin kesilmesini izlediler.

Bir süre sonra hepsi koşarak merdivenlerden korkuluklara çıktı. “Aman Tanrım, bu çok heyecan verici,” dedi Vlad’in anne olduğunu tahmin ettiği kadın.

“Çocuklarınız imza ister mi?” diye sordu Elena.

İki hatıra diskine, bir tişörtlü ve bir maç programına imzasını attıktan sonra aileyle birlikte fotoğraf çektirmeyi teklif etti. Elena fotoğraftan çıkmak için bir adım geri çekildi ama Vlad onu geri çekti.

Sonraki yirmi dakika boyunca da böyle devam etti. Halkla ilişkiler görevlisi imza ve fotoğraf çekimi için çocuklu aileleri getiriyordu. Bu tam da Vlad’in takımıyla birlikte buzda olmadığı gerçeğinden uzaklaşmak adına ihtiyaç duyduğu şeydi. Her nasılsa Elena onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Tıpkı en sevdiği yemeklerin ruhunu iyileştireceğini ve çocuklar maçı izlemek için bir parti önerdiklerinde sarılmaya ihtiyacı olduğunu bildiği gibi.

Elena kolunu onunkine dolayıp ona doğru eğildi. “İyi misin?”

“Sen olmasaydın olmazdım.”

“İşte yine başladın. Çok romantiksin.”

“Elena?”

Başını kaldırıp ona baktı. “Hımm?”

“Sana bir şey söylemem gerek.”

Dudakları aralandı. “Neymiş o?”

“Seni seviyorum.”

Elena’nın gözleri ıslak bir parıltıyla kaplanırken altdudağını emdi. Etraflarındaki kalabalığın ve müziğin gürültüsü azaldı. Sadece onlar vardı, geçmiş ve bugünün çarpışmasında asılı kalmışlardı.

İşkence gibi gelen uzun bir aradan sonra Elena elini kaldırıp Vlad’in çenesini tuttu. “Ben de seni seviyorum.”

Vlad onun yanağından süzülen gözyaşını sildikten sonra yavaşça ağzını onunkine doğru indirdi. Onu hafifçe öptü, bunu kastettiğini ve hayatlarının geri kalanına başlamak için sabırsızlandığını bilmesini sağlayacak kadar uzun süre orada kaldı.

SÖZ VER BANA

“Yere yat. Yat.”

Tony, Anna’yı yakalayıp hendeğin içine doğru çekiştirdi. Kamyonların gürültüsü artarak yaklaşırken toprağa doğru dümdüz uzandılar. Tony üstten dışarıya göz atarken Anna’yı vücuduyla örttü.

“Ne görüyorsun?”

Tony rahatlamayla neredeyse bayılacaktı. Sırtüstü yuvarlandı. “Amerikalılar. Onlar Amerikalı.”

Tony iki elini havaya kaldırıp yavaşça ayağa kalktı. Çok hızlı hareket ederse gergin bir er hâlâ onu hayalarından vurabilirdi. Yola yaklaştığında kamyonlardan biri dişlileri gıcırdatarak yavaşladı.

“Basın,” dedi Tony nefes nefese. “Amerikan.”

Şoför şapkasını eğdi. “Burada ne bok yiyorsun?”

Anna hendeğin kenarından yukarı tırmanınca şoför yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim bayan.”

“Bizi geri götürecektir bir araca ihtiyacımız var,” dedi. “Bizi götürebilir misin?”

“Sizi en fazla Minsk’e kadar götürebiliriz, ondan sonrasını bilemiyorum.”

Anna ve Tony kamyonun arkasına doğru koştular. Genç bir asker Anna’nın binmesine yardım etmek için elini uzatırken Anna’ya fazla uzun bakınca Tony gözleriyle onu uyardı.

Sonra da askerlerden birinin uzattığı eli kabul etti. Sert bankalara yaslandılar. Anna gözlerini kapatıp başını geriye atarken nefes nefeseydi.

“Nereden geliyorsunuz?” diye sordu Tony.

“Barth’tan,” diye yanıtladı yüzbaşı. “Savaş esiri kampından.”

“Toplu yürüyüşleri araştırıyoruz,” dedi Tony. “Onlara dair herhangi bir kanıt buldunuz mu?”

Yüzbaşı ahşap zemine tükürdü. “Lanet olası piçler. Bazıları kaçtı. Ama kaçanların çoğu vuruldu. Altmış Üçüncü’den geriye kalan birkaç kişiyi alıp yardım istasyonuna bıraktık.”

Anna’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Altmış Üçüncü mü?”

“Evet,” dedi yüzbaşı. “Neden?”

Anna ayağa fırlayınca Tony onun kolunu tuttu. “Ne düşündüğünü biliyorum, ama yapamazsın.”

Anna kolunu çekti. “579’uncu birliğin üyeleriyle aynı kamp-taydılar,” diye fısıldadı. Jack’in bölüğü. “Onlarla konuşmak zorundayım.”

Kamyon sarsılırken genç kadın tökezledi. “Öylece aşağı atlayamazsın, Anna,” dedi ama Anna çoktan kamyonun kapağına doğru ilerlemeye başlamıştı.

Dönüp ona baktı. “Atlamak zorundayım.”

Savaş muhabiri olarak geçirdiği iki yıl boyunca Tony her türlü dehşeti görmüş ve deneyimlemişti. Ama hiçbir zaman, bir kez bile, şu anda paniklediği gibi paniklememişti. Onun kamyonundan atlayışını izledi ve peşinden gitmeden önce sadece bir saniye te-

reddüt etti. Beceriksizce tek bacağının üzerine indi. “Bu çok tehlikeli, Anna. Bu yollar hâlâ düşman kaynıyor. Yakalanırsak ben vurulurum ama sen...” Acı dolu bir sesle sustu.

Anna yürümeye devam etti. “Gitmek zorundayım. Bunu yapmam lazım. Jack’in nerede olduğunu biliyor olabilirler. Anlamıyor musun?”

“Sana izin veremem.”

“Bu senin kararın değil.”

“Anna.” Genç kadının kolunu tuttu ve onu döndürüp vücuduna yaklaştırdı. “Bunu bana yapma. *Lütfen.*”

Gözleri, genç kadının gözlerine dikildi, ardından dudaklarına uzun uzun bakmak için aşağı indi. Neredeyse cezalandırıcı bir öpücükle ağzını onunkine bastırdı. Anna onun gömleğinin ön tarafına tutundu ve Tony’nin başparmaklarıyla çenesini tutup diğer parmaklarını başının yan tarafına bastırarak ağzını yağmalamasına izin verdi. Genç adam sadece bakışlarını üzerine çekecek kadar geri çekildi.

Anna ona dönmeden önce önündeki uzun yola baktı ve “Tony,” diye fısıldadı. “Gitmek zorundayım.”

Anna titrek, tökezleyen adımlarla ondan uzaklaştı. Güneşi, ayı, gelgitleri ve onun yaşam gücü olan yerçekimini de yanına alarak uzaklaştı.

“Anna,” diye yalvardı.

“Lütfen, Tony. Bunu daha da zorlaştırma.”

“Anna, seni seviyorum.”

Adımları duraksadı.

“Seni seviyorum ve bunu yapmak zorunda değilsin. Benimle kal. *Benimle kal.*”

Birdenbire Anna genç adamın kollarındaydı. “Ben de seni seviyorum. Seninle kalacağım. Kalacağım.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Bak, bu günlerde evinde her şeyin ateşli ve mutlu olduğunu biliyorum, ama kitabı bu şekilde bitiremezsin.”

Vlad ertesi gün öğleden sonra Colton’ın evinde notlarından başını kaldırırken ağzına glütensiz bir kraker attı. O ve kitap kulübü kankaları kitabın geri kalanını planlarken Elena, kediler ve Rus çay kekleri hakkında filan konuşmak için Alexis’in kafesinde Yalnızlar grubuyla buluşacaktı. Ardından da bir sonraki Stanley Kupası maçını izlemek için çocuklara katılacaklardı.

Vlad, *o ana dek* hayat ve kitap hakkında oldukça iyi hissediyordu. “Neden olmasın?”

Mack birasının kapağını çevirerek açtı. “Çünkü ortada bir çatışma yok. Sırf Tony istedi diye kalkıp onunla kalmaya mı karar veriyor? Bu pek tatmin edici değil.”

“Sonunda birlikte oluyorlar. Bu nasıl tatmin edici olmaz?”

Malcolm, “Çünkü sonsuza dek mutlu olmayı gerçekten hak etmediler,” dedi.

Mack birasıyla onu işaret etti. “Teşekkür ederim. Evet. Hiç bir kitabın sonunda karakterlerin önemli bir engeli aşmak zorunda

kalmadan birlikte oldukları oldu mu? Bu berbattır. Kendini kandırılmış hissedersin.”

Malcolm kraker paketine uzanıp bir tanesini ağzına attı ve hemen tükürdü. “Bunun tadı Amazon kutusu gibi.”

Vlad sinirlendi. “Bir sürü engelle karşılaştılar. Neredeyse vuruluyorlardı, SS askerleri tarafından kovalandılar ve...”

Del başını iki yana salladı. “Bunlar dışsal sorunlar, dostum. Dış engeller. Gerçekten mutlu bir sona ulaşabilmeleri için onları içsel korkularıyla yüzleştirmelisin.” Krakerlere uzandı. “Bir tane de ben deneyeyim.”

Malcolm, “Bu senin damak zevkin,” diyerek uyardı.

Del bir ısırık alıp tükürdü. “Donuma sıçmayı tercih ederim.”

“Hayır, etmezsin,” diye tersledi Vlad. “Altına sıçtığın şey kendi donun olunca hiç komik olmuyor.”

“Başkasının donuna sıçacak değilim ya.”

Noah ayaklarını sandalyesinin önünde duran deri pufun üzerine koydu. “Grubun en yeni üyesi olduğumun farkındayım ve hâlâ pek bir şey bilmiyorum ama ben de diğer herkesle aynı fikirdeyim. Tony ve Anna’nın, son bir kez daha derinlere inmek zorunda kaldıklarını görmek istiyorum.”

Vlad, “Her kitapta büyük, dramatik, *her şeyin kaybedildiği* bir an olmak zorunda değil,” derken dudak büktü.

Gavin araya girdi. “Ama her kitabın, sonuna doğru bir karakteri son bir aydınlanma yaşamaya zorlayan ve ilk kez net bir şekilde görmesini sağlayan son bir hamleye ihtiyacı vardır.”

Vlad kollarını kavuşturarak kaşlarını çatı. “Yani Tony’yle kalması gerektiğini mi söylüyorsun? Onu bırakıp Jack’i mi bulmalı?”

“Jack’i aramaya gitmek zorunda,” dedi Malcolm. “Yoksa gerçekten Tony’yi seçmiş olur mu? Gerçekten onu seçtiğini nereden bilecek?”

“Bunun ne önemi var ki?” Ve Vlad bunu neden bu kadar kişisel algılıyordu?

Malcolm, “Önemi var, çünkü Jack duygusal olarak hâlâ önlerinde duran tek şey,” dedi. “O, Tony’nin bir erkek olarak eksikliğinden korktuğu her şey ve Anna’nın unutamadığı geçmişi. Bu meselelerle başa çıkana kadar bu, kitabı bitirmek için ucuz bir yol.”

“Sahneyi okudun mu?” diye itiraz etti Vlad. “Az önce Anna’ya onu sevdiğini söyledi. Tony’nin ilişkiyi ilerletmesi için başımın etini yiyordunuz. Bu, onun her şeyden çok korktuğu tek şey. Bu nasıl olur da derinlere inmek olmaz?”

“Ona karşı hissettiklerini söylemenin en büyük korkusu olduğunu söyledin,” dedi Malcolm. “Ama gerçekten öyle mi? Onu gerçekten korkutan şey bu mu?”

“Evet.”

“Ya yine de gitmiş olsaydı?”

Vlad, Malcolm’un sorusunu düşünürken kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun?”

“Şu anda Tony’nin başma gelebilecek en kötü şey ne olabilir?”

“Anna’nın da aynı şekilde hissetmemesi.”

“Hayır,” diyen Colton, Vlad’in onu nadiren gördüğü bir şekilde aniden ciddileşmişti. “Anna’nın da onu sevmesi ama yine de onu terk etmesi.”

Odaya bir sessizlik çöktü. Saygılı, *kahretsin, bu cidden çok derin türünden bir sessizlikti.*

“Tony, Anna’nın onu Jack’e tercih edeceğine inanıyor mu Vlad?” diye sordu Malcolm.

“Hayır,” diye fısıldadı.

“Bu da Jack’i aramaya gitmek zorunda olduğu anlamına geliyor,” dedi Mack. “Aksi takdirde, Tony’yi gerçekten seçmiş oluyor mu? Onu gerçekten istediğini nereden bilecek?”

“Gitmesine izin vermek zorunda,” dedi Noah.

Vlad başını iki yana salladı. Hayır. Bu çok acımasızcaydı. Tony’ye bunu yapamazdı.

“Daha da önemlisi,” dedi Malcolm, “aşklarının Anna’nın ona geri dönmesine yetecek kadar güçlü olduğuna dair inancı olmalı.”

Vlad not defterini fırlattı. “Madem karakterlerimi bu kadar iyi tanıyorsunuz, o zaman siz yazın.”

Colton cık cık diyerek bir bira açtı. “Üzgünüm, dostum. Kendi hikâyenin sonunu sadece sen yazabilirsin.”

“Bunun doğru görüldüğünü sanmıyorum.”

Michelle tepsisini ToeBeans Kafe mutfağındaki büyük fırınlardan birinden çıkardı ve şüpheli bir gözle bakarak soğuması için tezgâhın üzerine koydu.

Elena, Michelle’in omzunun üzerinden altın sarısı turta altlarına baktı. “Mükemmeller.”

Elena onlara *korzinochki* yapmayı gösteriyordu. Küçük ekşi kremalı bir tart çeşidi olan bu tatlı babasının favori lezzetlerinden biriydi ve daha sonra yapılacak maç izleme partisi için mükemmel olacaktı.

Andrea, Alexis’in kedisi Beefcake’i göstererek, “Ben onun doğru görüldüğünü sanmıyorum,” dedi.

ToeBeans bir kedi kafesi olduğu için –Alexis hafta sonları kedi sahiplendirme etkinlikleri düzenliyordu– Beefcake her gün onunla birlikte işe geliyor, camekânda oturup müşterilere gözdağı veriyordu. Başarısız bir bilim deneyinin kötü sonucu gibi görünüyordu.

“Ben de böyle bir kedi almalıyım,” dedi Claud, mutfağın içindeki paslanmaz çelik tezgâhın yanındaki taburesinden izlerken. O sabah kekleri seve seve yiyeceğini ama yapımında yer almak

istemediğini ilan etmişti. “Pencere kenarındaki bir kutuda oturup mahrem yerlerini açacak ve erkeklere tıslayacak bir şeye ihtiyacım var.”

“Temelde senin her gün yaptığın şey de bu değil mi?” diye sordu Elena.

Michelle kahkahasını bastırıp arkasını dönerken omuzları titriyordu. Elena yüzünde hafif bir gülümseme olan Claud’a baktı.

“Tamam, biz dolguyu yaparken bunlar soğuyabilir.”

Alexis tüm malzemeleri –yoğun krema, ekşi krema ve pudra şekeri– topladı ve ölçerek profesyonel boy mikserine koydu. Beyaz karışım doğru kıvama geldiğinde, tartların üzerine kaşıkla paylaştırdılar.

Alexis birkaç dakika sonra her bir tarta dilimlenmiş çilek eklerken, “Bu işte oldukça iyisin, biliyorsun,” dedi. “Benim için çalışman için seni kandırabilir miyim?”

Elena bu övgü karşısında gülümsedi. “Amerika’da vizemle çalışabilseydim gazeteci olurum. Ama teklifin için minnettarım.”

“Peki, kalmaya karar verdiğine göre şimdi ne yapacaksın?” Bu Andrea’ydı. “Herhangi bir tür gazetecilik yapabilecek misin?”

“Sadece gönüllü olarak belki. Gretchen Winthrop’la görüştüm ve bana nasıl yardımcı olabileceğime dair bazı fikirleri olduğunu söyledi. Sanırım göçmenlik sisteminde sıkışıp kalmış mülteci ve sığınmacıların hikâyelerini anlatmayı çok istiyorum.”

“Bunu bedavaya mı yapacaksın?” diye sordu Linda.

Elena başıyla onayladı. “Hikâyeleri şimdilik benim para almamdan daha önemli.”

Claud homurdandı. “Kimse o kadar saf kalpli değildir.”

Michelle ve Elena birbirlerine bakarak aynı anda konuştu. “Vlad öyle.”

Alexis gülümseyerek kollarını kendine doladı. “Yüzüğünü fark etmemek elde değil.”

Elena kızardı.

Andrea iç geçirdi. “Âşık olmayı özledim.”

“Jeffrey’ye ne oldu?” diye sordu Elena.

“Fiyaskoyla sonuçlandı.”

Elena dudağını ısırıldı. “Ama o hayatta, değil mi?”

Andrea yine içini çekti. “Hayatta. Sadece sıkıcı.”

Michelle, “Bu kesinlikle kalacağın anlamına geliyor, değil mi?” diyerek konuşmayı yeniden Elena’ya yönlendirdi.

“Kalacağım. Halletmem gereken bazı yarım kalmış işler var ama evet. Vlad ve ben birlikte kalacağız.”

Kimse ona yarım kalmış işler derken neyi kastettiğini sormayınca Elena rahatladı. Henüz Vlad’e bile o yarım kalan işlerinden bahsetmemişti.

Alexis ona sıkıca sarıldı. “Çok sevindim. Siz birbirinize aitsiniz.”

“Colton’ın evine geçelim mi artık?”

Andrea ufak bir dans yaptı. “Colton Wheeler’ın evine gittiğime inanamıyorum.”

Alexis ve Elena hamur işlerini ToeBeans’in logosuyla süslenmiş güzel pembe kutulara dikkatle yerleştirdikten sonra Alexis’in kafenin arkasındaki arabasına yüklediler. Elena bir blok ötedeki halka açık otoparka park etmişti. Michelle, Yalnızlar grubunu kendi arabasıyla getirmişti ve çoktan yola çıkmıştı.

Alexis’le birlikte kafeye dönerken, Elena’nın telefonu çaldı ve çıkarıp ekrandaki numaraya baktı.

Teni anında buz gibi oldu.

Elena'nın numarası yine telesekretere düşünce Vlad telefonunu avcunun içinde sıkı.

"Telefondakinin kim olduğunu söylemedi mi?"

Alexis kendine sarılarak başını iki yana salladı. On beş dakika önce Colton'ın evine gelmiş, Elena'nın tuhaf bir mesaj aldığını ve hemen oradan ayrıldığını söylemişti. Şimdi de Vlad'in aramalarına cevap vermiyordu.

"Mesaj onu sarstı," dedi Alexis. "Sarsılmamış gibi davranmaya çalıştı ama sarsıldığını biliyorum. Umarım fazla meraklı davranmıyorumdur." Noah, Alexis'in sırtını sıvazladı.

"Hayır. Bana söylediğin için teşekkür ederim." Vlad, tekrar Elena'nın numarasını aradı.

Yeniden doğrudan telesekretere yönlendirildi. Bir terslik vardı.

Mack, "Eminim endişelenecek bir şey yoktur, dostum," dedi. Herkes mutfakta toplanmış, farklı derecelerde güvence ve endişe ifadeleriyle ona gülümsüyordu.

"Beni eve bırakabilir misiniz?" diye sordu Vlad. "Sadece onu kontrol etmek istiyorum."

Colton başını salladı, cebinden anahtarlarını çıkarmaya başlamıştı bile. Mack'e baktı. "Siz burada takılın. Biz birkaç dakika içinde döneceğiz."

Mack başıyla onayladı. "Bizi haberdar edin."

Colton normalden daha hızlı sürüyordu ki bu çok şey ifade ediyordu, çünkü normalde de hayatındaki her yolda polisler peşindeymiş gibi giderdi. Oraya vardıklarında SUV garaj yolundaydı. Kapının önüne çekilmişti, sanki garaja girmekle uğraşamayacak kadar hızla eve koşmuş gibi yamuk bırakılmıştı.

Colton, Vlad'i içeri kadar takip etti. Vlad girişten genç kadının adını seslendi. Cevap gelmeyince, Colton arka bahçeyi kontrol edeceğini söyledi, Vlad ise yukarı çıktı. Tekrar adını seslendi.

Merdivenlerin başına gelince genç kadının, misafir odasından gelen boğuk ve telaşlı sesini duydu. Kapı kapalıydı.

“Elena?”

Kapıyı tıklattı, Elena o an kapıyı açınca neredeyse geriye doğru düşüyordu. Genç kadın hemen telefonu kulağına dayamış halde volta atmaya geri döndü.

“Anlamıyorum,” dedi. “Raporu bana kendin vermeyeceksen bunu bana neden anlatıyorsun?”

“O kim, Elena?”

Ona doğru sertçe başını salladı. Vlad’in gözleri sahnenin geri kalanını inceledi. Yatağın üzerine kâğıtlar saçılmıştı; dosyalar, not parçaları ve internet sitelerinden çıktılar... Koltuk değnekleriyle yaklaştı. Bu kaosun hiçbir mantığı ya da nedeni yoktu. Dosyalardan birini eline alarak açtı ve en üstteki sayfaya göz gezdirdi. Hiçbir şey anlamlı gelmiyordu. Elena’nın elyazısıyla yazılan ve bir röportaja aitmiş gibi görünen notlar vardı, ama ne hakkında olduğunu çözemedi.

“Elena...”

Elena, onu tekrar susturmak için elini kaldırdı. Sonra da telefona, “Sadece bekle. Bunu benim üzerime yıkıp sonra da yardım etmeyi reddedemezsin. Beni neden aradın ki?” dedi. Tekrar durakladı ve gözleri yuvalarından fırlar gibi oldu. “Bunu yapamayacağımı biliyorsun!”

Hattın ucundaki her kimse aramayı sonlandırdı. Elena telefonu avcunun içinde kapatıp titremeye başladı.

“Elena, neler oluyor? Bütün bunlar da ne? Arayan kimdi?”

Elena yatağın üzerine çöktü. Gözbebekleri Adderall’ almış ya da adrenalini yükselmiş biri gibi büyümüştü. Elleri titriyor-

* Dikkat eksikliği ve hiperaktivite bozukluğu ve narkolepsi tedavisinde kullanılan, güçlü bağımlılık potansiyeli nedeniyle kontrollü olarak verilen uyarıcı bir ilaç türü. (ç.n.)

du. Dizleri durmadan hareket ediyordu. Ve en sonunda başını kaldırıp Vlad'e baktığında, bakışları genç adamı resmen dehşete düşürdü.

O anda merdivenlerden yukarı Colton'ın sesi geldi. "Hey, yukarı geliyorum. Orada her şey yolunda mı?"

Vlad koltuk değneklerinin üzerinde döndü ve tam Colton merdivenin başında belirttiği anda topallayarak koridora geri döndü. "Onu buldum."

"Her şey yolunda mı?"

Hiçbir fikri yoktu. "Birazdan aşağı ineceğim."

Colton ikna olmamış görünse de arkasını dönüp merdivenden indi. Vlad misafir odasına döndüğünde Elena'nın ayakta durmuş, çılgınca yatağın üzerindeki dağınıklığı karıştırdığını gördü. Hareket edememesinden dolayı yaşadığı hüsranla koltuk değneklerini fırlattı ve üzerine ağırlık verip ayağını denedi. Topallayarak ona doğru yürüdü. "Elena, benimle konuşman gerek. Nedir bütün bunlar?"

"Geri dönmek zorundayım."

"Nereye döneceksin? Chicago'ya mı?"

Elleri duraksadı. "Hayır."

Vlad'in midesi yere çakılır gibi oldu. "Rusya'ya mı?"

"Sadece birkaç günlüğüne," diye fısıldadı sesi titreyerek. "Belki bir hafta."

"Neden?"

Elena, ona döndüğünde, pişmanlık ve yakarış karışımı bir ifade yüz hatlarını germiştii. "Sana bundan bahsetmeliydim. Bahsedecektim, ama zamanım olmadı ve..."

"Bana neden bahsedecektin?" Tanrı aşkına, sanki iki farklı konuşma yapıyorlardı. Vlad gökyüzünün ne renk olduğunu sormuş, o da ona borş çorbası tarifi veriyor gibiydi.

“Bundan,” diyerek yatağın üzerindeki dağınıklığı gösterdi. “Üzerinde çalıştığım şeyden.”

Vlad onun omuzlarını kavradı. “Bana bak,” dedi sesini sakinleştirmeye çalışarak. “Sadece en baştan başla.”

Elena içine derin bir nefes çekti ve dışarı verdi. “Tamam. Ama kafayı yemeyeceğine söz vermelisin.”

“Elimden geleni yapacağım.”

“Babamın haberini bitirmeye çalışıyordum.”

Vlad kafayı yedi. Dizlerinin bağı çözüldü, bu yüzden yatağın kenarına çöktü ve Elena’nın ağzından dökülen kelimeleri takip etmeye çalıştı, ama hepsi anlamsızdı, abuk sabuktu. Ya da belki de sadece Vlad’in beyni dinlemeyi, anlamlandırmayı reddediyordu.

“Elena.” Kum yutmuş gibi olan boğazını temizlemek için öksürdü. “Anlamıyorum. Ne zamandır bunun üzerinde çalışıyorsun?”

“Bir süredir.”

“Ne zamandır?”

“Chicago’ya gittiğimden beri.”

Vlad ikinci kez kafayı yedi. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Her şeyi bir araya getirmeye başlamam uzun zaman aldı, ama en sonunda ilerleme kaydetmeye başladım, Vlad. Gerçek bir ilerleme.”

Dikkatle ayağa kalktı. Temkinli hareketleri sesindeki çelik gibi sertlikle uyumsuzdu. “Bu çok tehlikeli. Durman lazım.”

“Hayır. Dikkatli davranıyorum. İzi sürülemeyen e-posta adresleri ve kullan-at telefonlar kullanıyorum. Ben...”

“Kullan-at telefonlar mı?” Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Ağzından çıkanı duyuyor musun?”

“Evet. Bir gazeteci gibi konuşuyorum. Ben buyum.”

Vlad ellerini saçlarının arasından geçirdi.

“Bak,” dedi yataktan bir şey alarak. “Şuna bir bak.”

Açık görüşlü olmak için elinden geleni yapıyordu ama düşündükçe zihnine daha korkunç olasılıklar akın ediyordu. “Neye bakıyorum?”

“Babamı o gece trene binerken gördüğünü söyleyen tanığın raporu. Ama tanık yalan söylemiş. O gece tren istasyonunun yakınında bile değilmiş.”

“Nereden biliyorsun?”

Tereddüt etti. “Kaynağımdan.”

“Az önce telefonda olan kişi mi?”

“Evet.” Kâğıdı yerine koydu ve her şeyi düzenli bir yığın halinde toplamaya devam etti.

“Kim o?”

“Sana söyleyemem.”

“Tanrı aşkına, Elena. Bu bir oyun değil.” Bu sefer söylediği sözlerden ve ses tonundan pişman oldu, bu yüzden tekrar dedi. “Bu kaynak gerçeği nereden biliyormuş?”

“Çünkü orijinal tanık raporunu görmüş, değiştirilmeden önce verilen raporu. O rapora ihtiyacım var, Vlad.”

“Ve onu almak için Rusya’ya gitmen gerekiyor.”

“Onda bir kopyası var. Ama e-posta ya da faksla göndermek çok riskli. Şahsen almam gerekiyor.”

Vlad alçak sesle küfretti. “Peki ya sonra? O raporu aldıktan sonra ne olacak?”

“Ondan sonra...” Başını iki yana salladı, tüm notları alarak sırt çantasına sıkıştırdı. “Sonra ne olacağını bilmiyorum.”

Elena uzaklaşıyordu ki Vlad durdurmak için kollarından tuttu. “Neden bana bunların hiçbirini anlatmadın, Elena?”

Soruyu beceriksizce geçiştirdi. “Sadece birkaç günlüğüne gideceğim. Belki de bir haftalığına. Birkaç saat içinde New York’a, oradan da yarın gece Rusya’ya bir uçak bulabilirim.”

“Hayır.” Vlad başını iki yana salladı, çenesi granitten oyulmuş bir kama gibiydi. “Gidemezsin.”

Elena ona yalvaran gözlerle baktı. “Bu ipucunu takip etmem gerekiyor.”

“Hangi ipucu?” diye patladı Vlad. “Baban öldü ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.”

“Bunu biliyorum,” diye bağırarak adamın ellerinden kurtuldu. “Ama ona ne olduğunu bilmek zorundayım Vlad. *Ona ne olduğunu* öğrenmeye çalışıyorum.”

“Hayır, çalışmıyorsun! Kafanda onun işinin neden her zaman senden daha önemli olduğunu haklı çıkarmaya çalışıyorsun!”

Elena’nın yüzü asılırken, teninin rengi soldu. “İşi önemliydi. Gazetecilik önemlidir.”

“Üç gün boyunca bir otel odasında neredeyse hiçbir şey yemeden saklanmanı böyle mi haklı çıkarıyorsun? Neden ilk tamponlarını sana annemin almak zorunda kaldığını? Neden doğum gününü hiç ama hiç hatırlamadığını?”

Genç kadın kollarına gövdesine doladığında, hastanede onu terslediği günkü kadar küçük ve yenilmiş görünüyordu. Vlad söylediklerinin acısını dindirebilmeyi dilese bile yapamazdı. Elena bununla yüzleşmek zorundaydı, çünkü çocuklar haklıydı.

Tıpkı kurguda olduğu gibiydi. Bu onun iç çatışmasıydı ve bununla gerçekten yüzleşene kadar dönüp dolaşıp buraya geri döneceklerdi.

Vlad koltuk değneklerini almak için eğildi. Yorgundu, her yeri ağrıyordu ve savaşıacak hali kalmamıştı. Onları koltukaltlarına kaydırıp ve ağırlığını onlara verdi.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Elena.

İroni sesini sirke içmişe çevirdi. “Seninle her zaman yaptığım şeyi. Bir kuşu özgürlüğe salıyorum.”

“Vlad...” Sesi, herhangi bir Rus romantik şairini gururlandıracak kadar boğuk, iç burkan bir şekildeydi, sanki duygularını sakladığı gizli bir kuyunun derinliklerinden süzülüp gelmişti. Vlad bu sesi tanıyordu, çünkü onda da o kuyulardan bir tane vardı. Aradaki fark, Vlad’in derinlerdeki karanlık sulardan korkmuyor olmasıydı. Elena ise hâlâ bir can simidi arıyordu.

Vlad aralarındaki mesafeyi kapatıp genç kadının başını göğsüne yasladı. “Seni seviyorum, Elena. Gitmeni istemiyorum, ama seni durdurmayacağım ve sana bir seçim yaptırmayacağım. Ama beni seçmen için seni ikna etmeye çalışmaktan bıktım.”

Elena doğrularak ondan uzaklaştı. “Neden bu konuda beni destekleyemiyorsun? Neden benim böyle biri olduğumu kabul lenemiyorsun?”

“Çünkü asla yakalayamayacağın bir şeyin peşindesin. Ve ben bir hayaletle rekabet edemem.”

“Senden babamla rekabet etmeni istemiyorum.”

“Bahsettiğim hayalet o değil. Ne istediğine karar ver, Elena. Kesin olarak.”

Merdivenlerden iniş hayatının en uzun yürüyüşüydü. Colton en alt basamakta çömelmiş onu bekliyordu. Vlad'in indiğini düşünce ayağa kalktı.

“Gidelim.”

“Elena nerede?”

Vlad onun etrafından dolanarak kapıya doğru koltuk değnekleriyle ilerledi. “Gelmiyor.”

“O iyi mi?”

Vlad cevap vermedi. Kapıyı açıp koltuk değnekleriyle dışarı çıktı. Colton yavaşça onu takip etti. “Dostum, konuş benimle. Ne haltlar oluyor?”

Vlad tamamen acı içinde konuştu. “Bir yere uğramam gerek.”

Colton araba köhne, yabancı otlarla kaplı otoparkta, rölantide çalışırken, “Buraya bir daha gelmeyeceğimizi sanıyordum,” dedi.

“Arabada bekleyebilirsin.” Vlad koltuk değnekleriyle dışarı çıktı. Yumruğuyla kapıya vurdu ve pencere açıldığında elindeki bozuk parayı yukarı kaldırdı. Kendisine bakan gözlerdeki bir anlık şaşkınlık kaşlarını çatmasına neden oldu. “Beni içeri al.”

Kapı gıcırdayarak açılırken Colton yanında belirdi. Byron onları içeri aldığı anda dağınık yüzünde temkinli bir ifade vardı. “Bu hiç hoşuna gitmeyecek. Yasaklı olduğunu söyledi.”

“Ne söylediği umurumda bile değil.”

Byron boyutları arasındaki farka bakarak hızlı bir karar verdi ve içeri girmelerini söyledi. Colton, Vlad'i rampadan yukarı ve ağır perdeden geçerken takip ettiği sırada şükürler olsun ki sessizdi. İçeri girdiklerinde Roman, bir dizi ince peynir kıvrımını

düzenlediği yerden başını kaldırıp bakmadı bile. “Buraya tekrar gelecek kadar cesaretli biri olduğumu düşünmemiştim.”

“Bir vuruş istiyorum.”

Roman homurdandı.

“Ädelost,” diyen Vlad mavi damarlı İsviçre peynirini işaret etti. Günün seçkisini gözleriyle taradı ve Danimarka’dan gelen yarı sert bir peynirde karar kıldı. “*Samsø*. Ve... Époisses.”

Hem Colton hem de Roman şaşkına döndü. Kremşi Fransız peyniri, keskinliğiyle bilinirdi. Aromasına sadece en sıkı peynir uzmanları dayanabilirdi.

“Dostum, hayır,” dedi Colton.

“Bu çok güçlü bir peynir, arkadaşım,” dedi Roman.

“Ne kadar güçlü, o kadar iyi.” Vlad arka cebinden cüzdanını çıkardı.

Roman, “Bir adam ancak kavga aranıyorsa kendini bu şekilde peynire boğar,” dedi.

Colton tek kaşını kaldırdı. “Ya da az önce bir kavgadan çıktıysa.”

Vlad çenesiyle masanın diğer ucunu işaret etti. “Şu *Edam* peynirinden de biraz ver.” Çünkü neden olmasındı ki? Kederini ta ki bayılıncaya dek, soğutulmuş şeftalilerle sunulan bu şımar-tan lezzetli aromayla boğacaktı. Belki o zaman uyanabilir ve her şeyin bir rüya olduğunu, Elena’nın Rusya’ya geri dönmeyeceğini fark edebilirdi.

Roman ona poşeti atınca Vlad masanın üzerine iki yüz dolar bıraktı.

“Karına selamımı söyle.”

Vlad hırıldadığında Colton onu sürükleyerek uzaklaştırdı. “Neler oluyor?” diye sordu Vlad’in arabaya binmesine yardım ederken. Koltuk değneklerini arkaya fırlatıp hızla sürücü tarafına geçti. “Ciddiyim, Vlad. Ya bana neler olduğunu anlatırsın ya da...”

Vlad poşeti yırtarak açtı. Époisses’in keskin ve rahatsız edici kokusu Colton’ın kamyonet kabinini hemen doldurdu. Öğüren Colton bir pencere açtı. “Tanrım. Bu, sporcu ayağı gibi kokuyor.”

Vlad, Samsø’dan bir parça koparıp dilinin üzerine koydu ve ağzında yuvarladı. “Bu, zamanla beğenilen bir tat.”

“Havyar zamanla beğenilen bir tattır. Oysa *bu* kangrenin son aşaması gibi...” Colton park yerinden çıkarken yeniden öğürdü. “Konuşmaya başla.”

“Babasını bulmak için Rusya’ya dönüyor.”

“Elena mı?”

“Evet, elbette Elena.”

“Ne alaka ya? Neden şimdi?”

Vlad, Elena’nın ona söylediklerinin önemli ayrıntılarını aktardı.

“Ve sen de onu durdurmayacak mısın?”

“Ne anlamı var ki? Beni eninde sonunda terk edecekti.”

“Bunca zaman sonra hâlâ böyle düşünüyorsan, kahrolası hiçbir şey öğrenmemişsin demektir. Dikkatini hiç vermiyor muydun?”

Colton eller serbest arama cihazından bir arama yaptı.

Mack hemen cevap verdi. “Olay nedir? Her şey yolunda mı?”

Vlad’e ters ters bakarak, “Hayır,” dedi. “Kitap kulübünü topla. Tekmelememiz gereken muhteşem bir kış var.”

Colton'ın evinin garaj yoluna girdikleri anda Claud ve Michelle onları ön verandada karşıladı.

“Ne yaptın sen?” diye sordu Claud sert bir sesle.

“Vlad, neler oluyor?” Michelle en azından hoş bir ses tonu kullanmıştı.

Vlad'i içeri kadar takip eden Claud, “O kızıdan hoşlanıyorum,” dedi. “Onu incittiysen, bana hesap verirsin.”

Çocuklar onu bodruma sürüklediler. Vlad kendini açıklar açıklamaz bağırışmalar başladı.

“Yani... Ona ültimatoma mu verdin?” Malcolm onu yere sermeye hazır görünüyordu.

“Hayır! Ona bir seçim yaptırmayacağımı özellikle söyledim.”

“Ki bu da seçme şansı *olmadığını* düşünen bir kadın için bir ültimatodur,” diye itiraz etti Mack.

Vlad göğsüne bir tekme yemiş gibi hissetti.

“Oh, kafanda yanan ışık mı o?”

Malcolm, Vlad'in yanına oturup bir elini onun dizine koydu. “Sen bu arkadaşlığın kalbi ve ruhusun. Ama bazen en hassas insanlar en inatçı olanlar olabilir, çünkü onlar işler ters gittiğinde kaybedecek en çok şeyi olanlardır.”

“İnatçı olan o.”

Çocukların hepsi, şu dangalağa bakar mısınız, anlamında bakıştılar.

“Vlad, sence neden sana bunlardan daha önce hiç bahsetmedi?”

Soru, şimdiye kadar bağırmaktan çoğunlukla kaçınmış olan Noah'dan gelmişti.

“Cevap vermemen bana neden olduğunu bildiğini gösteriyor,” dedi Noah.

“Kafayı yiyeceğimi bildiğini söyledi.”

“Ve sen de yedin, değil mi?” diyerek konuşmaya teşvik etti Malcolm.

“Onu sevdiğimi söyledim. Ona...”

“Sana en çok ihtiyacı olduğu anda sevginin karşılıksız olmadığını söyledin.” Noah’nın ses tonu Vlad’i en az kelimelerin kendisi kadar utandırmayı başardı.

Malcolm yine oradaydı, bu kez kolunu omuzlarına doladı. “Sana geri döneceğine inandığın için birinin gitmesine izin vermekle, içten içe dönmeyeceğine inandığın için izin vermek arasında büyük bir fark vardır. Biri sevgi eylemidir, diğeryse korku.”

Bir kuşu özgürlüğe salıyorum...

Altı yılını annesinin bu şiirle ilgili yorumuna, Elena’nın yuvaya dönmeden önce bir süre özgürce uçuşması gereken korkmuş bir kuş olduğu yorumuna tutunarak geçirmişti. Ama bu, evliliklerinin her zaman Elena’nın özgür bırakılması gereken bir kafes olduğu anlamına gelmiyor muydu? Bu Vlad’i, kafesin kapısını açmayı seçene kadar Elena’yı iradesi dışında tutan canavar rolüne hapsedmiyor muydu?

Kitap kulübünde geçirdiği bunca zamandan, öğrendiğini sandığı onca dersten sonra, en önemlisini öğrenmemişti. Vlad, kafes değildi. Elena’nın eninde sonunda dönmek zorunda olduğu tutsaklık değildi.

O, genç kadının kanatlarının altındaki havaydı. Onunla birlikte uçuşması için ona ihtiyacı vardı.

“Eve gitmem gerek,” dedi boğuk bir sesle.

Colton cebinden tekrar anahtarlarını çıkardı. “Evet, gitmelisin. Çok yalvarman gerekecek.”

Colton arabayı olabildiğince hızlı sürdü, ama artık çok geçti.

Elena çoktan gitmişti.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Otoyol kenarındaki otel, son gelişinden bu yana daha da iç karartıcı bir hal almıştı. Sabaha kadar bir uçuş bulamamıştı, ama evde kalma düşüncesi çok acı vericiydi, bu yüzden buraya geri dönmüştü.

Yalnız geçirdiği onca yıl boyunca, kendini en yalnız hissettiği an buydu. Tek başına bir oteldeydi ve artık evi olmayan bir yere geri dönüyordu. Ama sahip olduğu tek ev de aniden soğuk ve boş gelmişti. Vlad evin ışığını ve sıcaklığını alıp kapıdan çıkmış, arkasında çirkin suçlamalardan başka bir şey bırakmamıştı.

Kafanda onun işinin neden her zaman senden daha önemli olduğunu haklı çıkarmaya çalışıyorsun.

Bu doğru değildi. Değildi işte.

Bir hayaletin peşindesin.

Hayır.

Üç gün boyunca bir otel odasında neredeyse hiçbir şey yemeden saklanmanı böyle mi haklı çıkarıyorsun? Neden ilk tamponlarını sana annemin almak zorunda kaldığını? Neden doğum gününü hiç ama hiç hatırlamadığını?

Elena yan dönüp yastığındaki ıslaklığı hissedene kadar ağladığını fark etmemişti.

O raporu aldıktan sonra ne olacak?

Tüm uzuvlarına, kemiklerine kadar işleyen bir yorgunluk çöktü, çünkü bu sorunun cevabı karanlık bir ufuk gibiydi. Ötesini göremediği bir uçurum. İpucu üstüne ipucu. Hiçbiri kesin bir yere götürmüyordu. Bunu daha ne kadar yapacaktı? Geçmişinin çirkinliği yüzünden bugününün güzelliğini daha ne kadar görmezden gelecekti?

Vlad haklıydı. Bir hayaletin peşindeydi. Hayalet kendisiydi. Bir zamanlar olduğu küçük kız, hayatının başkalarından ne kadar farklı olduğunu fark etmeden önceki haliydi. Ne yaparsa yapsın, babasının eve asla zamanında gelmeyeceğini, hiçbir zaman ödevlerine yardım etmeyeceğini, iyi bir öğle yemeği yediğinden ya da temiz kıyafetleri olduğundan emin olmayacağını fark etmeden önceydi. Onu asla buz patenine ya da sinemaya götürmeyecekti. Doğum gününü asla hatırlamayacaktı. Yıllarını, onu her şeyden çok sevmesi gereken tek kişi için neden bu kadar az önemli olduğunu anlamaya çalışarak geçirmişti.

Hıçkırıklar vücudunu sarsarken gözyaşları yastığını ıslatıyordu. Ne yapıyordu? Onu her şeyden çok seven adamı neden terk ediyordu? Onu reddettiğinde bile, onu hak etmediği açık olsa bile onu her zaman seven adamı...

Bunu istemiyordu. Hayatını, gözünün önündekini göremeyecek hale gelene kadar körü körüne geçmişindeki bir şeyin peşinden koşarak geçirmek istemiyordu.

Elena yataktan fırlayıp çılgına dönmüş gibi yüzünü sildi. Burada ne işi vardı? Olmak istediği, ait olduğu tek bir yer vardı. Yuvası. Ve yuvası, Vlad'in yanındaydı. Ayakkabılarını ayaklarına geçirdi, sırt çantasını ve valizini aldı. Henüz hiçbir şeyini boşaltmamıştı. Tek yapması gereken eve gitmekti.

Kaydını yapan bankodaki kadın Elena'nın anahtar kartlarını iade kutusuna atmasını şaşkın bir merakla izledi. Otomatik kapılardan dışarıya, nemli geceye adımını atar atmaz Elena koşmaya başladı. Bavulunun tekerlekleri kaldırımın ek yerleri boyunca zıplıyordu. Arabası otel girişinin köşesinde ve gökdelen yüksekliğinde bir sokak lambasının altındaydı.

Anahtarlığıyla arabanın kilidini açtı, arkayı açıp bavulu ve sırt çantasını içine attı.

Ve işte o anda dünya karardı.

Elena kafası karışmış bir şekilde uyandı. Sersemlemişti. Hayatta olduğunun tek kanıtı zonklayan başının ağrısıydı.

Acıya rağmen gözlerini açtı ama tek gördüğü daha fazla karanlıktı. Vücudu ritmik bir ses eşliğinde ileri geri sallanıyordu.

Bir arabanın içindeydi.

Bekle. *Vlad'in* arabasıydı.

Buraya nasıl gelmişti? Neler oluyordu?

Acı. Biri ona vurmuştu. Biri otoparkta arkasından yaklaşmış ve ona vurmuştu. Ellerini tekrar kafa derisindeki acıyan noktaya kaldırmaya çalıştı ama hareket edemiyordu. Bilekleri vücudunun önünde bir şeyle bantlanmıştı. Koli bandı olabilir miydi?

Arabayı kimin kullandığını göremiyordu. Arka koltuktaki bu açıdan görebildiği tek şey, dikiz aynasındaki gözlerinin dış hatlarıydı. Hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Elena nerede olduklarını görmek için başını cama doğru çevirmeye çabaladı ama tek görebildiği yanlarından geçen ışıkların parıltısıydı.

Düşünmek. Düşünmek zorundaydı. Kapı kilitlerine kolayca ulaşabilirdi, ama kaçmaya çalışamayacağı kadar hızlı gidiyorlardı. Belki dikkatini dağıtabilir, onu bir şekilde yoldan çıkmaya zorlayabilirdi. Ama bu senaryoda ölme ihtimali, kapıyı açıp dışarı yuvarlanması kadar yüksekti.

Gözleri arka koltukta gezindi. Vlad arabasını neden bu kadar temiz tutuyordu ki? Yerde gerekirse birine saplamak için kullanabileceği başıboş bir kalem bile yoktu.

“Uyanık olduğunu biliyorum.” Nefesi kesilen Elena donakaldı. Aksanı Rus’tu ama adam İngilizce konuşuyordu. “Başın nasıl?”

“Sen kimsin?” dedi Elena kısık bir sesle.

“Sana vurduğum için üzgünüm. Beni şaşırttın. Sabaha kadar dışarı çıkmanı beklemiyordum. Planımız seni havaalanına giderken almaktı, bu yüzden doğaçlama yapmak zorunda kaldık.”

Midesinin dehşetle büzüştüğünü hissetti. *Sakin ol, Elena. Sakin kal. Onu konuşturmaya devam et.* Birden babasının sesini duyduğunu hayal etmeye başladı. “Ne kadar zamandır baygınım?”

“Beş dakika kadar. Endişelenmeye başlamıştım.”

Adamın sahte endişesi midesini bulandırdı.

“Telefonunu sırt çantanda buldum,” diyen adamın sesi neredeyse sıkılmış gibiydi. “Ayrılmadan önce otoparkta attım, o yüzden aramaya zahmet etme.”

Elena panik içinde yutkundu.

Adam güldü. “Senin hakkında haklı çıktılar. Buna kanacağını düşünmemiştim, ama babana çok benziyorsun. Onu da evden çıkarmak için tek gereken büyük bir fırsat vaadi olmuştu.”

Istırap göğsünde bir delik açtı. Hepsi bir oyundu ve o da bu oyuna kanmıştı. Babasını da böyle mi yakalamışlardı? “Babamı tanıyor muydun?”

“Yeterince konuştun. Gücünü korumalısın. Daha sonra ihtiyacın olacak.”

“Söyle bana,” diye yalvardığında sesinin korkusunu ele verişle utandı. “Sadece bilmek istiyorum. Ona ne yaptınız? Cesedi nerede?”

“Gitti. Bilmen gereken tek şey bu.”

“Hayır. Lütfen söyle bana. Neden sadece söyleyemiyorsun? Nasıl olsa beni öldüreceksin. Kaybolduğu gece onu öldürdün mü?”

“Evet.”

Yepyeni ve ham bir keder tüm eski yaraları deşti. Bağlı ellerini bir hıçkırıkla ağzına götürdü. Otelde onu beklediği onca gün... Babası çoktan ölmüştü.

“Seni rahat bırakmamız için bize yalvardı,” dedi adam. “Aslında biraz dokunaklıydı. Bize senin hiçbir şey bilmediğini, sana hiçbir şey anlatmadığını söyledi. Ama sen bunu kendi haline bırakamadın, değil mi? Tıpkı onun gibi kurcalamaya başlamak zorundaydın. Aslında garip bir şekilde seninle gurur duyacağını düşünüyorum. Seni seviyordu. Teselli olur mu bilmem ama seviyordu.”

Keder, dayanılmaz bir acıya dönüştü. Yaşlar gözlerini yakarak boğazını tıkadı ve nefes almasını engelledi. Çığlık atmak için ağzını açtı ama acı dolu havadan, şiddetli bir öksürükle son bulan sessiz bir hıçkırıktan başka bir şey çıkmadı.

Babası onu korumak için yalvarmıştı. Ölmeden önce onu düşünüyordu.

“Biraz su ister misin?” diye sordu adam.

“Senden hiçbir şey istemiyorum.”

“Bunu anlayabiliyorum. Rahatlamaya çalış. Neredeyse geldik”

Sakin ol, Elena. Sakin ol. Babasının sesini tekrar duydu. Nefes alış verişini yavaşlatmaya ve düşüncelerini dizginlemeye çalıştı. Düşünmek zorundaydı. Buradan çıkmak zorundaydı. Adam neredeyse geldiklerini söylemişti. Yani hâlâ Nashville’deydiler. Öyle olmalıydılar. Sadece birkaç dakikalığına baygın kaldıysa, fazla uzaklaşmış olamazlardı. Belki de adam kapıyı açar açmaz kaçabilirdi. Bu, onun en iyi seçeneği olsa bile önce onu şaşırtması, hatta belki de alt etmesi gerekiyordu. Saldırmaya hazır olmalıydı,

ama adamın onu dışarı çıkarmak için hangi tarafı açacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ön koltukta oturan adamın telefonu çaldı. Gülerek hoparlör düğmesine bastı. “Sanırım bu senin için.”

Tanıdık bir ses arabayı doldurarak kanının buz kesmesine neden oldu. “Merhaba, Elena. Duyduğuma göre işbirliği yapmıyormuşsun.”

Hayır. Bu doğru olamazdı.

“Gerçekten de babana çok fazla benziyorsun. Ne zaman vazgeçeceğini bilmezdi, sen de bilmiyorsun.”

O olmazdı. Yevgeny olmazdı. Bunun bir parçası olamazdı.

Adam kıkırdadı. “Seni işe alarak gözümü üzerinde tutabileceğimi düşünmüştüm ama hayal ettiğimden çok daha ilerideymişsin. Bu işin üzücü ironisi de bu. Sen çok iyi bir gazetecisin, Elena. Harika bir kariyerin olabilirdi, ama ölümcül kusurun da babaninkiyle aynıydı. Yanlış insanlara güvendin.”

Elena çılgılık atmak, tırmalamak, tükürmek ve savaşmak istiyordu ama yapamadı. Keder elinde kalan her şeyi çalmıştı...

“Babamın arkadaşıydın.”

“Ve bu, onu bizim yaptığımız gibi durdurmak zorunda kalmayı tahmin edemeyeceğin kadar zorlaştırdı. Ama çok yaklaştı, tıpkı senin gibi.”

“Neye çok yaklaştı?”

“Maskemi düşürmeye.”

“Sen Strazh’sın.” Öfkeden dolayı başı dönüyordu.

“Öyleyim. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Bu yanına kalmayacak.”

“Çoktan kaldı bile, Elena. Bildiğinden çok daha fazla kez.”

“Senin de kızların var. Her seferinde onların yüzü gözünün önüne gelmeden nasıl böyle şeyler yapabiliyorsun?”

“Detaylarla kendimi rahatsız etmeyerek. Para kazanıyorum. Hepsi bu kadar.”

“Lütfen,” dedi boğulur gibi. “Bana ne yapacağın umurumda değil. Sadece lütfen Vlad’i rahat bırak. Bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Tamam mı? Bana inanmak zorundasın. Ona hiçbir şey anlatmadım. Lütfen ona zarar verme. Lütfen.”

Yevgeny güldü. Yüksek sesle ve açıkça, sanki Elena az önce dünyanın en komik fıkrasını anlatmış gibi. “Babanın söylediği son şeyi bilmek ister misin?”

Yüzündeki sümük ve gözyaşları birbirine karışmıştı.

“Küçük kızıma zarar verme, dedi. O hiçbir şey bilmiyor. İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz.”

Elena artık savaşmaya ya da tartışmaya çalışmıyordu. Bu seferki acı çok büyüktü.

“Ona sana göz kulak olacağıma söz verdim. Ve denedim. Gerçekten denedim. Başından beri nerede olduğunu biliyordum, Elena. O andan itibaren attığın her adımda nerede olduğunu biliyordum. Ama işleri oluruna bırakamadın. O zengin hokey oyuncunla evlenip Amerika’ya taşınsan ve sıkılmış bir hokeyci karısı olarak hayatını sürdürsen olmazdı, değil mi? En az baban kadar büyük bir baş belası olmak zorundaydın.”

“Ona ne yaptın?” diye fısıldadı.

“Bunun bir önemi var mı?” Yevgeny duraksadı. “Üzgünüm, Elena. Gerçekten üzgünüm.”

Telefonu kapattı.

Babası ölmüştü. Dünyanın yanlışlarını düzeltmeye çalışırken ölmüştü, asil bir amaç uğruna olsa da bu yüzden onu yalnız bırakmıştı. Kendisine ne olduğu hakkında hiçbir bilgi olmadan

onu yalnız bırakmıştı. Ya Elena da babası gibi ortadan kaybolur ve Vlad ona ne olduğunu asla öğrenemezse? Ona geri dönmek zorundaydı. Vlad'i, yıllardır birlikte yaşadığı aynı cevapsız sorularla, aynı suçluluk duygusu ve kederle baş başa bırakamazdı. Sonuçsuz bir arayışın ondan gerçekten önemli olan şeyi, *onu* çalmasına izin vermeyecekti. Her zaman o olmuştu. Elena sadece bunu göremeyecek kadar kördü.

Bunu Vlad'e yapmayacaktı. Döngü burada sona erecekti. Kaçmanın bir yolunu bulmalıydı.

Elena küçük koltukta yan dönerek tekrar arabanın içinde bir silah, *herhangi bir şey* aradı.

“Orada ne yapıyorsun?”

Acı dolu bir ses tonu takındı. “Rahat etmeye çalışıyorum. Başım acıyor.”

“Çok uzun sürmeyecek.”

Sözlerindeki çifte anlam karşısında Elena'nın vücudunu bir ürperti kapladı.

Tekrar yerinde kıpırdandı.

Ve işte o zaman onu hissetti.

Ön cebindeydi.

Kullan-at telefon. *Kullan-at telefonu bulmamıştı*. Belki de kontrol etmek aklına bile gelmemişti. Adam, kimse görmeden onu arabaya bindirmek için acele etmiş olmalıydı.

Kalbi hızla çarparken gözleri dikiz aynasına kaydı. Adam hâlâ önündeki yola bakıyordu, ama arkasına bakacak olursa Elena'nın ne yaptığını görebilirdi.

Elena ön tarafını onun görüş alanından saklamak için diğer tarafına yuvarlandı.

Yüzünü adamdan saklayarak ellerini cebine doğru uzattı ve iki parmağını içeri soktu. Telefonu santim santim çıkarmak için

terden sırlıklam olmuş kaygan teniyle birkaç deneme yapması gerekti. Telefon hafif bir pat sesiyle koltuğun üzerine düştü, ama bir silah sesi kadar gürültülü de olabilirdi. Elena adamdan gelecek tepki için nefesini tuttu, ama... Hiçbir şey olmadı. Telefonu bağlı ellerinin arasına aldı ve diğer bir sorun üzerinde düşünmeye başladı. Telefonu açtığımda ekranın ışığını nasıl saklayacaktı? Telefonun etrafını sarmak için bir top gibi kıvrılırken inleme numarası yaptı ve ana ekran düğmesine bastı.

Telefonun ışığı yanınca onu yüzüstü koltuğa koydu.

“Başın için gerçekten üzgünüm,” dedi adam. “Kadınlara vurmaktan hoşlanmam.”

Doğru ya. Sadece onları kaçırıp ticaretini yapardı.

Elena telefonu yan çevirerek vücuduna yaklaştırdı. El yordamıyla parlaklığı kısmak için düğmeyi buldu. Sonra sesini kısmak için yan taraftaki küçük düğmeyi çevirdi.

Olabildiğince hızlı davranarak mesajlar simgesine tıkladı ve ezberinden Vlad’in numarasını girdi. Babasından aldığı bir diğer ders de buydu. Telefon numaralarını hatırlamak için asla teknolojiye güvenme.

Şişman, beceriksiz parmaklarıyla tek bir kelime yazdı.

Serçe.

Vlad telefonu elinin içinde sıktı. Kelime gözünün önünden gitmek bilmedi. Beyni onu uzaklaştırmaya çalıştıkça döndü, kıvrıldı ve süzüldü. Mutfağındaki adaya yaslanınca koltuk değnekleri gürültüyle yere düştü.

“Sorun ne, dostum?” Colton mesaja baktı. “Serçe ne?”

Vlad’in dizlerinin bağı çözüldü. Colton tam zamanında kollarını Vlad’in göğsüne doladı. “Tanrım. Lanet olsun. Vlad, neler oluyor?”

Vlad kendi sesinde boğuldu. “Polisi ara.”

“Ne?”

“Ara şu lanet olası polisi!”

“Neden? Neler oluyor?”

Vlad, Colton’ın tişörtünün önünü kavradı. “O kaçırıldı. Elena kaçırıldı.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Elena top gibi kıvrıldı ve ağlıyormuş gibi bir ses çıkardı.

“Lütfen bunu yapma,” dedi adam. “Bir kadının ağladığını duymaya dayanamıyorum.”

Orospu çocuğu. Onun gibi adamlar kadınları ağlatmaktan zevk alırdı. Elena bunu ona ödetmekten zevk alacaktı. Vücuduyla ışığı ve sesi kapatarak 911’i tuşladı ve adam görevlinin cevap verdiğini duymasın diye hemen sesini kısıtı. Tek umudu görevlinin onları duyabilmesiydi.

Elena etkili olması için yeniden inledi. “Bunu bana neden yapıyorsun?”

“Nedenini biliyorsun.”

“Sadece beni nereye götürdüğünü söyle.”

“Yakında göreceksin.”

Yüzünden aşağı ter akıyordu. Operatör görevlisi adamın cevaplarını duyabiliyor muydu yoksa sadece Elena’nın sorularını mı duyuyordu? “Neden fırsatın varken beni öldürmedin? Neden bana böyle işkence ediyorsun?”

“Çünkü bir süre daha sana canlı ihtiyacımız var.”

Elena sesini titrek ve korkmuş bir şekilde çıkardı ki bu hiç de abartılı değildi. Dehşete kapılmıştı. “Benim için bir şey yapmanı istiyorum.”

Adam güldü. “Tabii ya.”

“En azından kocama cesedimin nerede olduğunu söyler misin? Lütfen. Kocamın kim olduğunu biliyor musun? O çok nazik bir adamdır ve bu onu mahvedecek. Adı Vlad Konnikov. Onu tanıyor musun? Bir hokey oyuncusu, ama çoğu hokey oyuncusu gibi değildir. Tatlı ve nazik biri ve beni öldürüp onu cevapsız bırakırsan bu onu mahveder.”

Elena telefona baktı. Görevli hâlâ hattaydı. Hâlâ dinliyordu.

Ama ön koltuktaki adam da dinliyordu. Sesi buz gibi oldu. “Ne yapıyorsun sen?”

“Kocama merhamet etmen için sana yalvarıyorum.”

Adam omzunun üzerinden bakmak için başını çevirirken aniden direksiyonu kırdı. “Seni kaltak! Telefonun mu var?”

“Hayır...”

Adam direksiyonu yeniden kırdı ve bu sefer Elena yere düştü. Telefon ön koltuğun altına, ulaşamayacağı bir yere fırladı.

Elinde kalan tek şey çığlık atmaktı. “Benim adım Elena Konnikova! Kaçırıldım! Kocamın arabasındayım. Bir Cadillac Escalade, plakası NBT-413.”

Babasından bir ders daha: Her zaman plakayı bil.

Adam yoldan çıkarken araba sağa sola yalpaladı. Elena’nın yüzü arka koltuğun döşemesine çarptı, gözlerinin önünde benekler oluşurken ağzına kan geldi.

“Siktir!” Adam ellerini direksiyona vurdu. “Seni lanet orospu!”

Koltuğun altındaki telefon yüzüstü duruyordu. Elena’nın, görevlinin yardım çağlığını duyup duymadığına dair hiçbir fikri yoktu. Adam aniden kapısını açarak arabadan indi. Elena doğ-

rulmak için çabaladı ama koltukların arasında sıkışmıştı. Adam hışımla yolcu tarafına, Elena'nın ayaklarının olduğu tarafa geçti. Bu iyiydi. Bu şekilde daha iyi mücadele edebilirdi. Tekmeleyebilir ve adamın onu arabadan çıkarmasını imkânsız hale getirebilirdi.

Elena dizlerini yukarı çekti.

Adam kapıyı sertçe açarak içeri doğru eğildi.

Genç kadın tüm gücüyle tekmeledi.

Ayakları adamın yüzüne geldi. İğrenç bir çatırtı duyulurken burnundan kan fışkırdı. Adam geriye doğru tökezleyince Elena kendini oturur pozisyona getirdi. Adam ona doğru tekrar hamle yaptı ve ayak bileklerinden birini yakalamayı başardı.

Elena çığlık attı ve öne doğru dönerken tekrar tekme attı. Bağlı kollarını ön koltukların arasındaki konsola doladı ve vücudunu yukarı çekmek için kaldıraç gibi kullandı. Bacağı elinden kayan adam bu defa yere düştü.

Elena kendini ileri atarak güçlkle ön koltuğa geçti. Araba hâlâ çalışıyordu.

Genç kadın omzunun üzerinden baktığında adamın açık kapıya doğru hamle yaptığını gördü. Eğildi, vitesi geçirmek için iki elini birden kullandı. Sonra bakmadan ayağıyla gaz pedalına bastı.

SUV sarsılarak kalktı ve Elena arkasına baktığında adamın tekrar düştüğünü gördü. Direksiyonu kırarak tekrar gaza bastı ve trafiğin içine daldı.

Ve karşıdan gelen bir arabanın yoluna girdi.

Bir çığlık duyuldu. Bir çarpışma. Metalin metale çarpma sesi.

Ve dünya tekrar karardı.

Duzenleme
Ny.ozlem

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Vlad'in midesi bulanıyordu. Tökezleyerek tam zamanında banyoya gitti ve klozete kustu.

Colton koşarak geldi. "Herkes burada, dostum. Her şey yoluna girecek. Onu bulacağız."

"Bu benim hatam. Burada kalmalıydım. Gitmesine izin vermemeliydim."

Malcolm, Mack, Noah ve lanet olası Peynirci banyo kapısının dışında toplandı. "Bu senin hatan değil," dedi Mack. "Bilemezdin."

Vlad duvara yaslandı. Bacağı zonkluyordu ama bunu hissetmiyordu bile. "Nasıl öylece gidebildim? Neden *kalmadım*?"

"Vlad! Çabuk buraya gel!" Michelle'in sesi panikle tizleşmişti.

Malcolm ve Mack birer kolundan tutup onu kaldırdılar ve koridora geri dönmesine yardım ettiler. Michelle ön kapıda duruyordu.

“Polis geldi,” diyen Michelle’in elleri karnına doğru gergin bir top gibi kıvrılmıştı. Komşu Köpek havladı ve kuyruğunu sallamaya başladı.

Noah ileri atılarak kapıyı açtı. Colton, Komşu Köpek’in tasmaşını tam zamanında tutarak içeri giren polisin göğsüne atlamasını engelledi. Polis memuru kendisini Teğmen Zamir Hammadi olarak tanıttı.

Vlad, “Karım,” diyerek hıçkırdı. Korku, kaslarını işe yaramaz lastik parçalarına çevirmişti.

“Bayım, karınızın adı Elena Konnikova mı?”

Ağzından bir hıçkırık daha kaçtı. “Evet. Evet. Birileri onu kaçırdı. O bir gazeteci ve...”

“Efendim, lütfen beni dinleyin. Karınız bulundu.”

Vlad’in dizleri boşalınca düşmemesi için çocuklar bir kez daha onu tutmak zorunda kaldı. “Nerede? İyi mi? Yaralı mı? Onu kim kaçırmış?”

Memur elini yukarı kaldırdı. “Bayım, tüm sorularınızı yanıtlayabilmem için sakinleşmeniz gerekiyor.”

“Vlad, bırak konuşsun,” dedi Colton. Ama o bile tırnaklarını yiyordu.

“Size söyleyebileceğim tek şey, karınızın bir araba kazasına karıştığı...”

Vlad tekrar sallandı.

“Ama yaraları hayati tehlike arz etmiyor. Nashville Memorial’a götürüldü.”

Vlad çoktan cebinden araba anahtarlarını çıkarmış olan Colton’a baktı. “Gidelim.”

Memur içini çekti. “Sizi ben götürürüm.”

Colton, “Geri kalanımız takip edecek,” dedi.

Vlad bacağındaki acıyı görmezden gelerek garaj yolunda park edilmiş olan polis arabasına doğru koştu. Kapılar kapanıp kemerler bağlanır bağlanmaz, Vlad en iyi defans oyuncusu yüzünü polis memuruna çevirdi ve “Bana bildiğin her şeyi anlat,” dedi.

Ayrıntılar midesinin tekrar sıkışmasına neden olurken, hastane yolunda camdan dışarı sarkıp kusmak zorunda kalmaktan korktu. Bir adam, Elena’yı yeni giriş yaptığı otelin otoparkından kaçırmıştı. Elena, Vlad’e mesaj attıktan sonra gizlice 911’i aramayı başarmıştı ve görevliler, onun kendini kurtardığı ve arabanın kaza yaptığı an da dahil olmak üzere her şeyi duymuştu.

Teğmen Hammadi, “Karınız inanılmaz derecede cesur,” dedi.

“Biliyorum,” diyerek inledi. Ve bunun için onu suçlu hissettirmeye çalışmıştı. Ona bir hayaleti kovaladığını, boşa kürek çektiğini söylemişti. Onu uzaklaştırmış ve doğruca tuzaklarına itmişti.

“Başını bacaklarının arasına koy, dostum,” dedi Teğmen Hammadi. Vlad’in yüzünde, *birazdan her tarafa kusacak*, yazıyor olmalıydı. Ona itaat ettiğinde omzunda sakinleştirici bir el hissetti.

“O iyi. O iyi.”

“İyi olmak zorunda. O benim başıma gelen en güzel şey.”

“Onun da bunu bildiğinden emin ol.”

Yolda ilerlerlerken bunu yapacağına yemin etti. Şu andan itibaren, hayatlarının geri kalanının her dakikasını bunu telafi etmek için harcayacaktı.

“Arabanın sürücüsü tutuklandı. Tek bildiğim bu.”

“Bunu tek başına yapmamıştır. Elena bir haber üzerinde çalışıyordu. Başkaları da vardı.”

“Ve müfettişler onları bulacaktır. Sen sadece karına odaklan.”

Hızla acil servise giden yola girdiklerinde Vlad daha araba durmadan kapıdan çıktı. Colton’ın arabası arkalarında tekerleklerini cayırdatarak durdu. Vlad’e yetişmek için koştu. “Herkes arkamda.”

Memur da hızlıca koşarak ona katıldı. Bu iyi bir şeydi, çünkü içeri girdiklerinde kimse onları durdurmadı. Vlad ellerini bekleme odası ile acil servis yatakları arasında duran otomatik kapılara vurdu. Kapılar zorlukla açılırken aralarından geçmesi için gereken her milisaniye küfrediyordu.

“Elena!” Onun adını haykırarak koştu. Koşuyordu, çünkü bu onun büyük jestiydi ve eğer ona ulaşamazsa düşüp ölecekti.

Tekrar bağırdı. “Elena!”

Biraz ileride hastane önlüklü bir kadın perdelerden birinin arkasından çıktı. Yüzünde kan, bileğinde buz torbası vardı.

Elena.

“Vlad.”

Vlad ona doğru koştu.

Ayağı takıldı.

Ve kadının ayaklarının dibine düştü.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Acil serviste yerde sırtüstü yatana ve karısı Rusça bağırmaya başlayana kadar her şey eğlenceli ve oyun gibiydi.

Elena üzerinde bir kule gibi yükseliyordu, elleri kalçalarının daydı ve yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Vlad hayatı boyunca hiç bu kadar âşık hissetmemişti.

“Sana inanamıyorum,” diye bağırdı Elena. “Ne yapıyorsun sen? *Koşuyor* muydun? Koltuk değneklerin nerede?”

Vlad, “Ben... Biz büyük jest için her zaman koşarız,” dedi nefes nefese.

Colton kalkmasına yardım etmek için elini uzatırken yüzünü buruşturdu. “Dostum, Rusça bilmiyor olabilirim, ama tepesi atmış eş evrensel bir dildir. Onun bu büyük jesti takdir ettiğini pek sanmıyorum.”

Vlad ayağa kalkarken bacağına giren keskin acıyı görmezden geldi. Umurunda değildi. Tekrar incinirse bacağı iyileşirdi, iyileşmese bile hayatta kalırdı. Ama Elena olmadan bir gün daha hayatta kalamazdı. Onu neredeyse kaybedecek olmak her şeyi çok çabuk bir şekilde netleştirmişti.

Topallayarak karısına doğru yürüdü. Güzel, zeki, cömert, cesur karısına... Elena'nın yüz hatları yumuşarken tekrar düşme ihtimaline karşı kollarını uzattı. Vlad topallayarak doğruca onun kollarının arasına girdi, kollarını genç kadına doladı, yüzünü boynuna gömerek hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Ona tutundu. Nefesiyle onu içine çekti. Boynunu öptü ve teriyle gözyaşlarının, yaşadığını gösteren tuzunu tattı.

"Çok korktum," dedi boğulurcasına. "Seni kaybettiğimi sandım."

"Ben de seni kaybettiğimi sandım. Çok üzgünüm, Vlad. Çok üzgünüm."

Vlad geri çekilerek Elena'nın yüzündeki saçları düzeltti, tenindeki kanı görünce şakakları öfkeyle atmaya başladı. "Orada değildim, Elena." Burnunu çekerek ağlamaklı sesiyle devam etti. "Gitmemiş olsaydım, orada olsaydım..."

"Olmadığın için mutluyum, çünkü seni oracıkta öldürebilirlerdi."

Elena'nın sesindeki gerçekçi, vurdumduymaz ton karşısında donakaldı. Sanki onu korumak için kendi hayatını riske atmaya hazırmış gibi. Vlad yüzünü silerek ona ters ters baktı. "Bunu sanki *normal* bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Benim hayatımda normal sayılır."

Vlad başını iki yana salladı. "Babanın sana bunu düşündürdüğüne inanamıyorum."

Elena'nın dudakları sabırlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Vlad, bence oturman gerek çünkü sana söylemem gereken bazı şeyler var."

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi. Beni dinlemeni istiyorum."

Vlad isteksizce başını salladı. O oturunca Elena da bacaklarının arasına girdi. Vlad onu görebilmek için başını kaldırmak zorunda kaldı.

“Birisi seni kaçırdığında kendin hakkında çok şey öğreniyorsun.”

“Bu hiç komik değil,” diye homurdandı Vlad. “Bu konuda nasıl şaka yapabiliyorsun?”

Elena, genç adamın terden ıslanmış saçlarını alnından geriye iterek düzeltti.

“Çünkü babam ve benim gibi gazeteciler gördükleri korkunç şeyleri ürkütücü bir mizah anlayışıyla ele alırlar.”

“Sen baban gibi *değilsin*.”

“Ama öyleyim. Pek çok açıdan onun gibiyim.” Ellerini Vlad’in omuzlarına koydu. “O pek çok şeyi yanlış yaptı. Bu konuda haklıydın. Ve sanırım onun hayatımdaki yokluğunu anlamlı kılmak için çaresizce çabaladığım konusunda da haklıydın.”

“Bunu söylememeliydim. Çok acımasızcaydı.”

“Hayır, bunu duymaya ihtiyacım vardı. Kendime ve bize ne yaptığımı göremiyordum. Bunu görmeme yardım ettin ve bunun için seni sonsuza dek seveceğim.”

Elena’nın altdudağı titreyince Vlad kalçalarını kavrayarak onu kendine doğru çekti. Genç kadın bir elini onun göğsünün tam ortasına koydu. “Ama şunu anlamamı istiyorum ki bu benim kimliğimin bir parçası ve her zaman da öyle olacak. Ben özümde bir gazeteciyim ve bu yanıma inkâr etmek istemiyorum. Hele ki bu dünyada iyi şeyler yapabilecek bir tutkum ve yeteneğim olduğumu biliyorken... Kim olduğumu değiştiremem, ama daha iyi olacağıma söz verebilirim. Ondan daha iyi. Daha önce olduğumdan daha iyi. *Bizim* için daha iyi.”

Ellerini adamın yanaklarına koydu. “Bir haber uğruna bizi asla riske atmayacağım. Asla. Çünkü benim için hiçbir şey senden daha önemli değil. O kadar uzun zamandır babamın hayaletiyle yaşıyordum ki bu beni diğer her şeye karşı körleştirdi. Sana karşı. Ve *ben* neredeyse *seni* kaybediyordum. Çok ama çok üzgünüm, Vlad.”

Yüz ifadesi şefkatle hiddetin bir karışımıydı ve Vlad sarsılarak bunun sadece ona özgü olduğunu fark etti. Evren bu kadını yarattığında birbirini dışlayan bu iki özellik bir şekilde birleşmişti ve Vlad şimdiye kadar bunu hiç takdir etmemiş, hiç görmemişti; ta ki Elena, yüzüne koyduğu nazik parmakları ve gözlerinde şimşek gibi parlayan kararlılığıyla karşısında durana kadar. Uzun zamandır onun iki yanını birbiriyle savaşıyor ve sadece birinin kazanabileceği ayrı varlıklar olarak düşünmüştü. Oysa onu gerçekten sevmek için her iki yanını da sevmesi gerekiyordu. Kanını ısıtan, şiirleri ve tutkusuyla Vlad'in ruhunu besleyen o korumacı kadını. Ve muhtemelen ona sık sık mide yanması yaşatacak ama hayatının geri kalanında verdiği mücadelelerle onu gururlandıracak olan o savaşçı kadını...

Vlad genç kadının dokunuşuna doğru başını çevirdi ve avucunu öptü. Sonra ellerini onun sırtından yukarı çıkararak Elena'yı kendisine yaklaştırdı. "Seni seviyorum," diye ilan etti. "Ve eğer yapmak istediğin şey buysa, ben arkadayım. Sadece bana beni asla dışarıda bırakmayacağına dair söz ver, *söz ver bana*. Her şeyin bir parçası olmak istiyorum. Her bir çirkin parçanın... Benden hiçbir şey saklama, çünkü sen benim bir parçamsın."

Sonra onu öptüğünde Elena da onu öptü. Bir daha asla öpüşmemeye ne kadar yaklaştıklarını biliyormuş gibi öptü. Onu sınırsız bir tutkuyla, her yerinde dolaşan ellerle ve nefes nefese kalarak öptü. Sanki ilk seferleri ve son şanslarıymış gibi. Dudaklarında onun adıyla, gözlerinde kalbiyle, her nefesinde neşeyle öptü.

"Artık her şey yoluna girecek, Lenchka," diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek."

Bir boğaz temizleme sesiyle birbirlerinden ayrıldılar. Vlad, Elena'nın vücudunun yanından baktığında, Colton'ın perdenin kenarından kafasını içeri uzattığını gördü. "Biliyorsunuz, hiçbi-

rimizin Rusça bilmemesi seks seslerini anlamadığımız anlamına gelmiyor. Personeli şoka sokuyorsunuz.”

Elena gülerek yüzünü Vlad’in omzuna sakladı. Vlad ona sıkıca sarıldı, elini boynunun kıvrımına dolayarak onu güvende ve sağlam bir şekilde tuttu.

“İçeri girmek artık güvenli mi, değil mi?” diye sordu Colton.

“Git buradan,” diye homurdandı Vlad.

Elena güldü ve onun kollarında döndü. “İçeri gelebilirsiniz.”

Perdeyi açarak tek sıra halinde içeri girdiler. Colton. Mack. Malcolm. Michelle. Claud. Noah. Peynirci.

Peynirci mi? Vlad, Colton’a ters ters baktı. “Onun burada ne işi var?”

“O da Elena’nın arkadaşı.”

“Çok endişelendim,” dedi Peynirci. Piç kurusu, büyük ihtimalle öpmek için Elena’nın eline uzandı. Vlad, kollarını Elena’nın beline dolayarak onu bariz, sahiplenici bir pozla göğsüne doğru çekti.

“Geldiğin için teşekkürler,” diyerek gülen Elena, ellerini Vlad’in ellerinin üzerine koydu. “Çok nazıksın.”

Peynirci, Vlad’i işaret etti. “Şanslı bir adamsın, dostum. Umarım bunun farkındasındır.”

Vlad, Elena’nın boynunu öptü “Farkındayım.”

“Genel izleyici kitlesine göre davranın, çocuklar,” dedi Colton. “Burada sevişemezsiniz.”

Perde halkalarının sertçe kenara çekilmesi, çok sinirli bir acil servis doktorunun gelişini müjdeliyordu. “Arkadaşlar, buraya bu kadar çok insan alamayız. Sadece aile üyeleri.”

Elena, Vlad’in göğsüne yaslandı. “Bu bizim ailemiz.”

“Kesinlikle öyle,” dedi Mack.

“Eh, çok fazla aile üyeniz var. Kendi odasına çıktığında onu ziyaret edebilirsiniz.”

Vlad’ın Elena’nın belindeki tutuşu sıkılaştı. “Ona yatış mı vereceksiniz?”

“Gözlem amaçlı bir geceliğine.”

“Beyin sarsıntısı mı geçiriyorum?” diye sordu Elena.

“Evet ama burada *bu kadar insan* varken detaylara giremem.”

Colton parmağını uzatarak çıkıştı. “Anlaşıldı. Biz gidiyoruz.”

Çocuklar teker teker Elena’nın önünde durup yanağına birer öpücük kondurdular ve Vlad’in omzunu sıvazladılar. Peynirci hariç. O dışarı çıkmadan önce sadece el salladı. Michelle ona uzun uzun sarılırken, Claud sadece gülümsedi. Doktor da tomografi sonuçlarını görüşmek üzere birkaç dakika içinde geri geleceğini söyleyerek gitti.

Vlad, Elena’yı kolları arasında döndürdükten sonra tek bacağı üzerinde ayağa kalktı. “Yatakta olman gerekiyor. Beyin sarsıntısı ciddi bir şeydir. Bu tür şeyleri iyi bilirim.”

Elena yatağın üzerinde emeklerken Vlad onun elini tuttu. İnce beyaz örtüyü kucağına örttükten sonra yatağının yanındaki küçük sandalyeye oturdu. Elleri, genç kadının kalçasının yanında birbirine kenetlendi.

Elena başını yastığa yaslayarak, “Seni seviyorum,” dedi.

“Ben de seni seviyorum.” Vlad öne doğru eğilip onun elini öptü. “Ve gerçek bir düğün yapmamızı istiyorum.”

“Öyle mi?”

Vlad başını kaldırıp baktığında genç kadının yanağından bir mutluluk gözyaşının süzüldüğünü gördü. “Burada, Amerika’da tüm arkadaşlarımız ve ailemizle birlikte. Sen koridorda yürürken seni beklemeyi, herkesin önünde seni öpmeyi ve annemin bir şiir okumasını istiyorum.”

“Her şeyi planlamışsın gibi görünüyor,” diye şaka yaparken yastığa bir gözyaşı daha damladı.

“Bunun hakkında çok düşündüm.”

Elena gülümsedi. “Sadece bir ricam var.”

Vlad, “Ne istersen,” dedi ve başparmağının ucuyla Elena’nın gözyaşını sildi.

“Yemekleri Peynirci tedarik edebilir mi?”

SONSÖZ

Bir ay sonra

Çocuklar onun yazdıklarını okurken Vlad bunun işkence gibi olduğunu düşünmüştü. Bunun yanında o hiçbir şeydi.

Elena'nın, bitirene kadar onu rahatsız etmemesi için sert bir emir vererek taslağını yatağına götürmesinin üzerinden üç saat geçmişti. Vlad hastanede düştüğü için rehabilitasyon süreci bir ay geri gitmişti, bu yüzden zamanı kendi lehine kullanmıştı. Beyin sarsıntısını atlatırken Elena'yla ilgilenmiş ve lanet olası kitabını bitirmişti.

Elena'yla ilgilenmek ikisinden daha zor olanıydı. Olaydan bu yana geçen bir ay içinde FBI görüşmeleri, medyanın ilgisi ve yaşadığı deneyim ve soruşturması hakkında bir kitap yazması için onunla anlaşmak isteyen yayınevi ajanslarının ilgisi vardı. Takımın göçmenlik avukatları, bunu yapmayı seçerse herhangi bir vize yasasını ihlal etmediklerinden emin olmak için çalışıyorlardı, ancak bu, Elena'nın öncelikleri arasında düşük bir yerdeydi. Haberi için teklif edilecek her türlü paranın derhal Marta'ya ve

Yevgeny ile adamlarının zarar verdiği diğer kadınlara gideceğini çoktan ilan etmişti. Marta artık federal koruma altında güvenle saklanırken, Gretchen sığınma talebi için onu temsil ediyordu.

Elena'yı kaçıran pislikler hapisteydiler ve bir daha asla hücreden dışarı adım atamayacakları suçlamalarla yargılanmayı bekliyorlardı. Yine de bu, Vlad'i daha az endişelendirmiyordu. Güvenlik sistemini yükseltmiş ve Elena'nın evden onsuz çıktığı zamanlar için bir koruma tutmuştu. Elena bu konuda tartışmaya çalışmıştı ama Vlad'in yüzüne bir kez bakınca geri adım atmıştı.

Tüm bunlardan sonra, Elena'nın kitabını okuması çocuk oyuncacı olmalıydı. Fakat değildi. Vlad ölüyordu. Kanepeye uzandı ve saatler ilerlerken kanallar arasında gezindi. Nihayet yumuşak ayak sesleri merdivenlerden aşağı indi.

Genç kadın karanlık odaya girdiğinde Vlad ilk başta onun yüzünü ya da ifadesini göremedi. Televizyonu kapatıp ayağa kalktı. "Eee?"

Elena ışığa doğru adım attı. Gözleri şiş ve kızarmıştı. "Vlad..." diye fısıldadı.

"B-bu ne anlama geliyor?" Vlad yutkundu.

Elena odayı boydan boya yürüyüp kanepeye yaklaştı ve onun yanına kıvrıldı. Elini Vlad'in göğsüne bastırduğında genç adamın dünyası ekseninden saptı. Onunlayken bu çok sık oluyordu. "Vlad, bu çok ama çok iyi."

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır," diyerek güldü. "Bana bak."

Vlad isteksizce de olsa itaat etti.

"Neden bana böyle yazabildiğini hiç söylemedin?"

"Bilmiyorum."

Genç adamın kalbinin üzerinde bir daire çizdi. "Hayvan gösterilerinde ve düğünlerde ağlayan, şiir okuyan ve tavukları öpen

o yumuşak tarafını... Her şeyini beni ağlatan, neşelendiren ve nefes alamayana dek seni öpmek istememe neden olan bir hikâyeye dökmüşün.”

Vlad yeniden yutkundu. “Öpüşme kısmını sevdim.”

Elena onun isteğini yerine getirdi. Kucağına oturduğunda ağızları vahşi ve zapt edilemeyen bir özlemle buluştu. Coşkulu bir öpücüktü, aynı anda hem şefkatli hem de vahşiydi; tıpkı Elena gibiydi... Bu, Vlad’ın kitaplarda pek çok kez okuduğı andı ama kendi kitabında yazdığı hiçbir şey bunun nasıl bir his olduğunu anlatmaya yaklaşamazdı. Tüm kalbinizi, karşılığında kendi kalbini veren birine teslim etmenin bütünlüğünü...

Vlad onun başını kavrayıp alınlarmı birbirine yasladı. “Senin için durgundur sesim ve de nazik...”

Elena duygulanarak bir ses çıkardı ve aşkın yakıcı ateşi, tutkunun şiiri, iki âşık arasında akıp giden nehirler hakkında ateşli bir bildiri olan “Gece”nin dizesini tanıyınca sesi kesildi. Vlad diliyle onun kadife gibi ağzını okşadıktan sonra geri çekildi ve sadece onlar için yazılmış gibi görünen son dizeleri nefes nefese okudu. “Arkadaşım, en tatlı arkadaşım, seviyorum...”

Ama içinden yükselen bir sevinç hıçkırığıyla boğazı tıkanıp da devam edemeyince sesi kesildi. Elena nazikçe, tatlı bir şekilde onun burnunu öptü ve ondan devralarak dudaklarına doğru tutkulu bir fısıltı eşliğinde sözünü tamamladı. “Seviyorum... Seninim ben... Seninim.”

SÖZ VER BANA

“Tony, bir şeyler yemelisin.”

Tony, daha bir hafta önce bir Nazi kurşununun delik açtığı yan tarafındaki bandajı tuttu. Diğer eliyle tabağı iterek ayağa kalktı. Kurtarma operasyonunun üzerinden bir hafta geçmişti. Vurulmasının üzerinden bir hafta... Anna'nın kanı Tony'nin yüzüne sıçramadan önce onun tepesinde durup ağlayarak adını haykırdığı son anlık görüntüsünden bu yana bir hafta geçmişti. Ve sonra dünya kararmıştı.

İki gün önce, Amerika'ya giden bu hastane gemisinde uyan-
dığı anda ışık geri gelmişti ve Jack yüzünde acı ve pişmanlık dolu
bir ifadeyle ranzasının yanında oturuyordu. O zamandan beri
Tony'yi hiç yalnız bırakmamıştı. Sanki ortak bir kederle birbirle-
rine bağlanmışlardı.

“Yemek yemezsen iyileşemezsin,” dedi Jack, Tony'nin doku-
nulmamış tepsisiyle arkasından giderek. “Sana yardım etmeye
çalışıyorum.”

“Senin kahrolası yardımını istemiyorum.” Hızla arkasına dö-
nerek Jack'ın elindeki tepsiye vurup devirdi. İnce dilimlenmiş

biftek ve elma püresi etrafa saçıldı. Tony yan tarafına saplanan acıyı görmezden gelerek Jack'in hastane önlüğünün yakasını kavradı. "Onu kurtarman gerekiyordu! Hangi cehennemdeydin?"

"Gerçekten bu konuda benim de senin kadar paramparça olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Ne hissettiğin umurumda değil."

"Onun ölmesinin sebebi *benim*. O benim hayatımı kurtardı, ama ben onunkini kurtaramadım. Hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorundayım. Onu senin sevdiğin kadar çok sevdim, Tony."

Yüksek perdeden gelen bir nefes sesi onları ayırdı. Bir Kızıl Haç hemşiresi elini ağzına götürmüş, kocaman açılmış gözlerine inanamaz bir halde duruyordu. Onlara doğru belli belirsiz bir adım attı, hızla gözlerini kırptırdıktan sonra dönüp diğer yöne doğru koştu.

"Bu da neydi böyle?" diye soran Jack, Tony'nin elinden düşürdüğü tepsiyi almak için eğildi. "Bize hayalet görmüş gibi baktı."

Tony çömeldi. "Bu savaşta hepimiz hayalet gördük."

Bir hademe elinde paspas ve kovayla geldi. Tony ayağa kalkarken yan tarafını tuttu ve paspasa uzandı. "Bırak ben yapayım. Bu benim pisliğim."

"Hayır, efendim," dedi genç adam. "Bu benim işim. Sizinkisi iyileşmek. Gidip oturun. İkiniz de."

Tony tereddüt etmesine rağmen, sonunda Jack'in ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Bir başka kadın sesi araya girince ikisi de aynı anda döndü. Küçük kapının yanında, ışıkla çevrili bir silüet gibi görünen bir kadın tek başına dikiliyordu. Başının tepesine bir bandaj sarılmıştı.

Kadın titrek adımlarla öne çıktı.

Tanrı aşkına. Anna.

Tony dizlerinin çözüldüğünü hissetti ve hademe, paspası bırakarak onu çabucak yakaladı. Yanındaki Jack tepeden tırnağa titriyordu. Nasıl? O nasıl buradaydı? Nasıl bu gemideydi? Milyonlarca düşünce aynı anda çarpışırken, Tony rüya görüyor olma korkusu dışında hiçbirine odaklanamıyordu.

“Anna...” Bir erkek sesi inleyerek onun adını söylediğinde, Tony bu sesin ondan mı yoksa Jack’ten mi geldiğini bilmiyordu.

Anna bir çığlık atarak ileri atıldı ve kollarını ikisine birden doladı. Tony tek kolunu onun beline dolarken hâlâ bunun bir rüya olmasından korkuyordu. Ama Anna gerçek gibi hissettiriyordu. Sıcacıktı.

“Anna... Nasıl?” Bu kez konuşan Jack’ti.

Anna ikisinin de yanağına birer elini koydu ve gözyaşları yüzünden süzülürken konuştu. “Bir Kızıl Haç birimi tarafından kurtarılıp gemiye getirilmişim. Çok fazla kafa karışıklığım vardı ve bilincim gidip geliyordu.”

“Vuruldu,” dedi Tony boğulur gibi. “Bunu gördüm.”

“Kafa derimi sıyırdı, hepsi bu.”

Hayır. Bu mümkün olamazdı. Tony ellerini kadının vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. “Sen iyi misin? Hayatta olduğuna inanamıyorum.”

“Tony,” diye fısıldadı.

Onu kendine doğru çekerken genç adamın dudaklarından bir inilti kaçtı. “Seni kaybettiğimi sandım.”

Yanlarındaki Jack ayaklarını yere sürttü. Tony, Anna’dan uzaklaştı ve onun Jack’e dönmesini acı içinde izledi.

“Jack...”

Küçük, hüzünlü bir gülümseme Jack’in dudaklarının kenarlarını yukarı kaldırdı. “Sorun yok, Anna.” Öne eğilip onun alnına bir öpücük kondurdu. “Sorun yok.”

“Bunu yapmak istememiştim...” Sesi bir hıçkırıkla kesildi.

“Yeniden aşık olmak mı istememiştin?” Tony’ye baktı. “Sen iyi bir adamsın, Tony. Onu hak edebilecek başka birini düşünemiyorum.”

Jack elini uzattığında Tony boğazında bir yumruyla kabul etti.

“Jack,” diye fısıldadı Anna.

Bir parmak eklemine Anna’nın çenesinde gezdirdi. “Seni her zaman seveceğim, Anna. Ama sen Tony’ye aitsin.” Elini kendi yanağından geçirdi. “İkinize biraz zaman vereceğim.”

Tony hareket edemiyor, konuşamıyordu. Bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı. Onu öptü. Herkesin önünde. Kollarını ona doladı, yan tarafındaki sancıya aldırmadan ona hiç sarılmadığı kadar sıkı sarıldı. Onun gitmesine asla izin vermeyecekti.

“Anna...” Söyleyebildiği tek kelime onun adıydı. Bu yüzden tekrar tekrar söyledi. Kutsal bir dua gibi zikretti.

Genç kadın, “Buradayım,” diye fısıldayarak onu dokunuşlarıyla, öpücükleriyle yatıştırdı. “Artık her şey yoluna girecek.”

“Söz ver bana.”

“Söz veriyorum.”

